

Noor 92 Publications

Historiene om profetene

© Noor 92 Publications 2016
Historiene om profetene

ISBN: 978-82-93517-00-9

Det må ikke kopieres fra dette manuset i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengselsstraff.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
السَّلَامَةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ

INNHold

Forord	15
Historien om profeten Adam ﷺ	17
Profeten Adam ﷺ og hans hustru	21
Satan lurer profeten Adam ﷺ	22
Profeten Moses' ﷺ samtale med profeten Adam ﷺ	24
Abel og Kain	24
Profeten Adams ﷺ bortgang	26
Historien om profeten Henok ﷺ	29
Historien om profeten Noah ﷺ	31
Historien om profeten Eber ﷺ	37
Historien om profeten Şālih ﷺ	41
Historien om profeten Abraham ﷺ	47
Gud er evig	48
Onkelen Āzar advares	49
Avgudsstatuene knuses	50
Møtet med kong Nimrod	52
Herren gir liv til de døde	53
Prinsesse Hagar ﷺ	54
I den øde dalen	55
Tre merkelige gjester	57

Den store prøven	57
Gjenoppbyggingen av det hellige huset	58
Historien om profeten Lot ﷺ	61
Historien om profeten Ismael ﷺ	65
Profeten Abrahams ﷺ drøm	67
Det hellige huset Ka‘bah blir bygget	69
Historien om profeten Isak ﷺ	73
Historien om profeten Jakob ﷺ	75
Himmelstigen	76
Hos morbror Laban	76
Gal-Ed	78
Reisen til hjemlandet	79
Historien om profeten Josef ﷺ	83
Brødrenes ondskap	85
Livet i Egypt	86
Rykter sprer seg	87
To unge menn i fengselet	88
Kongen drømmer	90
Brødrene kommer til Egypt	92
Benjamin blir med til Egypt	94
Savnet etter profeten Josef ﷺ	96
Profeten Josef ﷺ avslører	97
Gjenforeningen	98
Profeten Jakobs ﷺ bortgang	100

Profeten Josefs ﷺ bortgang	101
Historien om profeten Job ﷺ	103
Satan angriper	104
Sykdommen	107
Den trofaste hustruen	109
De fortrolige vennene	111
Gud helbreder ham	112
Historien om profeten Jetro ﷺ	115
Folket i Midjan	115
De fattige antar troen	116
Pinen inntreffer	116
Historien om profeten Moses ﷺ	119
Israels barn undertrykkes	119
Faraoen drømmer	119
Profeten Moses ﷺ blir født	120
Profeten Moses ﷺ tilbake hos sin mor	122
En egypter dør	124
Profeten Moses ﷺ drar til Midjan	126
Møtet med profeten Jetro ﷺ	127
Gud taler fra flammen	129
Profeten Moses ﷺ vender hjem til Egypt	131
Magiens krefter mot Guds tegn	134
Faraoen befaler	136
Faraoens troende hustru	139

Plagene hjemsøker egypterne	140
Faraoens kongerike faller	147
Israels barn blir frie fra slaveriets åk	152
Førti netter	152
Profeten Moses ﷺ vender tilbake	157
Israels barn gjør bot	158
Sytti menn vekkes fra døden	159
Den høytidelige pakten	160
Korah	161
Kua	164
Søket etter profeten Khaḍir ﷺ	168
Profeten Moses' ﷺ skuddbønn for sitt samfunn	172
Bileam, sønn av Beor	173
Straffen – den formålsløse ørkenvandringen	175
Israels barn sårer profeten Moses ﷺ	178
Israels barn viser utakknemlighet	178
Profeten Arons ﷺ bortgang	179
Profeten Moses' ﷺ bortgang	180
Historien om profeten Josva ﷺ	183
Amalekittene lider et nederlag	183
I byen Jeriko	184
Profeten Josva ﷺ går bort	184
Historien om profeten Elias ﷺ	185
Ahab og Jesabel	185

Mazdikī, den gudfryktiges hage	186
Baal-profetene	187
Vismannen Obadja	190
Profeten Elias ﷺ og enken	192
Tre år uten regn	193
Profeten Elisja ﷺ	194
Historien om profeten Esekiel ﷺ	197
Den gamle mannen	197
Flere tusen døde blir vekket til live	199
Bortgangen	200
Historien om profeten Jonas ﷺ	201
Pinen kommer	201
I hvalens buk	202
Historien om profeten Samuel ﷺ	207
Profeten Samuel ﷺ blir født	207
Israels barn ber om en konge	208
Kongen trer fram	208
Paktens ark	209
Kong Saul anfører sine tropper	211
Historien om profeten David ﷺ	213
Profeten David ﷺ dreper Goliat	213
Profeten David ﷺ blir konge	214
Fjellene og fuglene lovsang Herrens hellighet med ham	214
Jernet blir gjort mykt	215

Et mektig herredømme	216
De som hoppet over muren	217
Profeten Davids ﷺ sønn	218
To mødre, men én sønn	219
Den gamle damens mel	219
Et eksempel fra dommedagen	221
Profeten Davids ﷺ bortgang	224
Historien om profeten Salomo ﷺ	227
Fuglenes tale	227
Israels barn utøver svart magi	228
To engler sendt som en prøvelse	229
Profeten Salomos ﷺ hester	229
En underlig skapt kropp	230
Gud ga ham mirakler	230
Maurenes dal	231
Helligdommens hus	233
Dronningen av Saba	234
Gavene fra dronning Bilqīs	238
Tronen til dronning Bilqīs	241
Profeten Salomos ﷺ bortgang	243
Historien om profeten Jesaja ﷺ	245
Kong Hiskia	245
Kong Sankeribs hæskarer dør	246
Profeten Jesajas ﷺ bortgang	248

Historien om profeten Jeremia ✠	251
Pinen blir lovet	251
Profeten Jeremia ✠ går i forbønn	254
Helligdommens hus blir lagt øde	255
I Guds varetekt	256
Historien om profeten Daniel ✠	259
Kong Nebukadnesar 2 ser en drøm	259
I løvehulen	259
Kong Nebukadnesar 2 dør	260
Profeten Daniels ✠ lik	261
Helligdommens hus blir gjenoppbygget	261
Historien om profeten Esra ✠	263
Gud makter alt	263
Toraen blir nedskrevet på nytt	265
Historien om profeten Sakarias ✠	267
Jomfru Marias ✠ bedeværelse	267
Bønnen går i oppfyllelse	267
Historien om profeten Johannes ✠	271
En gledens nyhet	271
Den unike barndommen	271
Møtet med profeten Jesus ✠	273
Et asketisk liv	275
Profeten Johannes ✠ blir martyr	275
Profeten Johannes' ✠ velsignede hode	276

Historien om profeten Jesus ✠	277
Pikebarnet	277
I profeten Sakarias' ✠ formynderskap	278
Jomfru Maria ✠ blir utvalgt	279
Profeten Jesus ✠ blir født	281
Profeten Jesus ✠ taler fra vuggen	283
Uenighet blant Israels barns sekter	284
Er profeten Jesus ✠ Gud?	285
Det første budet	295
Gud har ikke en enbåren sønn, eller noen andre barn!	295
Hva var profeten Jesus ✠?	300
Tomme krukker fylles med vin	301
Hos de skriftlærde	302
Evangeliet blir åpenbart	303
Satan forsøker å friste	306
Messias	307
Vekker de døde til live	307
Det dekkede bordet	309
Profeten Jesus ✠ går på vannet	313
Ærefrykt for Gud	314
Visdomsord	314
Det gledelige budskapet	316
Profeten Jesus ✠ løftes opp	323
Profeten Jesu ✠ utseende	325

Antikrist – den falske Messias	327
Ord- og navneliste	333
Litteraturliste	343
Koran-register	347
Generelt register	351

Forord

All lovprisning er for Gud, Herren over den mektige tronen, Han som råder ene og alene over alt som i himlene og på jorden er. Måtte evinnelige velsignelser regne over vår elskede mester Moḥammad ﷺ den forjettede profeten og over alle profetene som kom til jorden før Hans Hellighet ﷺ, og over Hans Høyhets ﷺ familie og samfunn.

Gud sier: «Det finnes ikke et eneste samfunn uten at det var en advarer i det.»¹

Vi forstår at det var en mening med å sende disse profetene.

Den fjerde søylen i troen er troen på profetene og sendebudene. Profetene har vært de som alltid har båret troens kall og invitert Guds tjenere til den sanne troen. Deres rolle er å være mellommenn mellom Gud og Hans tjenere og avsløre det skjulte for sitt samfunn. De advarte mot Herrens vrede og bebudet Herrens glede. De trøstet folk og gikk i forbønn for dem. Herren utvalgte dem framfor alle. Deres storhet vises ved at det var deres tunge som ble forkynner av Herrens ord. Velsignet være disse syndfrie og hellige personlighetene.

Enhver profet er et utmerket eksempel for menneskene. De hadde alle én og samme misjon: å lede menneskeheten på den sanne stien og føre dem til deres Herres nærhet. Islam krever av oss at vi skal tro på alle profetene – fra profeten Adam ﷺ til profeten Moḥammad ﷺ. Disse profetene gjorde den kunnskapen innlysende, som vanlige menneskers sanser ikke makter å begripe. De er det leddet i vårt liv som praktiserte og viste hvordan man skal adlyde Gud, gjennom sin lydighet til Ham. Det er i deres fotspor vi skal følge.

Å studere profetenes historie gir oss dypere innsikt i de tidligere samfunns moral og handlinger. Det viser oss hvor store vanskeligheter profetene må ha støtt på. De risset inn en lekse i menneskehetens historie for evig og alltid: Skal du forkynne Herrens ord, må du belage deg på at din sti vil være full av torner. Møt hat med kjærlighet og vit at Herrens misjon er større enn deg og din ære.

Vår Herre Gud har nevnt Sine utvalgte profeter gang på gang i Koranen. Gjennom dette ønsker Han å rense Sine tjeneres indre ved å la dem forstå forholdet mellom Ham og Hans profeter. I vår tro er

¹ Koranen 35:24.

Historiene om profetene

troen på disse profetene knyttet til vår kjærlighet til og respekt for vår profet ﷺ.

I denne boken vil leserne se profetenes historier gjennom islamske kilder. Omtrent alle velkjente profeter som islam, jødedommen og kristendommen har til felles, er blitt nevnt i denne boken.

I kapittelet om profeten Jesus ﷺ har jeg fordypet meg i argumentene til Shaykh Aḥmad Ḥosayn Dīdāt (1918–2005), måtte Gud elevere hans rang i det hinsidige.

Profethistoriene stanser etter profeten Jesu ﷺ historie. Historien om vår elskede mester ﷺ, den siste profeten ﷺ, er bevisst ikke tatt med, da den historien krever et eget verk.

Det er mitt håp med denne boken å vise hvor mye de monoteistiske religionene har til felles, og at den kan være en brobygger for dialog og forståelse.

Oslo, 25.6.2016

Abo Mahi

Historien om profeten Adam ﷺ

Den gang ingenting fantes, fantes Gud, og Han var Én og alene. Så skapte Han pennen, himlene, jorden, englene og *jinnene*.

Han lot englene bo i himlene og *jinnene* på jorden. På jorden ble *jinnene* boende i lang tid, før misunnelse og hat spredde seg blant dem. De stiftet ufred og begynte å drepe hverandre. Da sendte Gud en hærskare med engler til dem for å rense jorden for dem. Disse englene ble også kalt *jinner*, oppkalt etter *jannah* (paradiset), for de var paradisetts voktere. Deres leder og den mest visdomsrike av dem var Iblīs (Satan).

Disse *jinnene* fra paradiset steg ned på jorden og jagde dem som var der fra før, ned i elvedaler og ut på øyer. De bosatte seg på jorden, og Gud lettet på deres plikt til å tilbe Ham. Gud ga Satan myndighet over jorden og jordens himmel og paradisetts vakthold.

Satan tilba Gud noen ganger på jorden, noen ganger i himmelen og noen ganger i paradiset. Det førte til at hovmodet trengte seg inn i ham. Han sa i sitt indre: «Gud har gitt meg denne myndigheten for jeg er den mest fornemme engelen i Hans øyne!» Gud sa til ham og hans hærskare: «Jeg er i ferd med å skape en stedfortreder på jorden!»^I Det vil si: En som skal overta i deres sted og stå høyere enn dere i Mine øyne. De mislikte det, for de var blitt de svakeste i gudsdyrkelse blant englene. «Stedfortrederen» skulle være profeten Adam ﷺ, for han var den som kom etter *jinnene*. Den sanne betydningen er at han var en forvalter Gud hadde satt på jorden for å etablere Hans befalinger og iverksette Hans bud.^{II}

Gud skapte ham ikke for at Han hadde behov for ham eller var avhengig av ham, men for å gi dem som skulle bli skapt etter ham, et mellomledd som de kunne knytte seg til Gud ved.

Det er en tolkning som har blitt framsatt, at disse englene som var blitt *jinner*, mislikte det, mens andre lærde er av en annen oppfatning og ikke deler dette synspunktet. Det at Satan mislikte det, er det ikke

^I Koranen 2:30.

^{II} Al-Ḥosayn ibn Mas'ūd al-Baghawī, *Ma'ālim at-tanzīl fī tafsīr al-Qor'ān* (Beirut: Dār ihyā' at-torāth al-'arabī, 2000), 1:101–102.

noen uenighet om. For engler er blitt beskrevet som lydige og ærbare skapninger skapt av Gud.

Englene viste at de hadde mindre viten og var ydmyke, derfor spurte de: «Skal du sette ham på jorden, som vil skape ufred i den og drepe mange?»^I Englene visste godt om dette, for de var oppmerksomme på den menneskelige natur, de siktet ikke til profeten Adam ﷺ, men til avkommet.^{II} Da svarte Gud: «Jeg vet det dere ikke vet!»^{III} Gud kjente til en visdom som englene ikke kjente til.

Profeten Adam ﷺ var kjent som Abō Moḥammad ﷺ (Moḥammads ﷺ far) i paradiset og Abō al-bashr (Menneskehetens far) på jorden. Navnet hans er derivert av *Adamah al-ard* (jordens overflate), for han ble skapt av den.^{IV}

Det sies at Gud sendte engelen Gabriel ﷺ til jorden for å hente jord. Jorden sa: «Jeg søker Guds vern mot at du skal gjøre meg mindre eller vanære meg!» Engelen vendte tilbake uten å bringe med seg noe. Han sa: «Min Herre, den søkte Ditt vern, derfor lot jeg den være vernet.» Gud sendte så engelen Mikael ﷺ, men jorden søkte igjen vern mot at han skulle gjøre noe mot den, og også han lot den være vernet. Han ga det samme svaret til Gud som den forrige engelen ga. Etter det sendte Gud dødsengelen, Azrael ﷺ. Jorden gjorde det samme, men han svarte den: «Jeg søker Guds vern mot å vende tilbake uten å ha iverksatt Hans befaling!» Han tok jord fra dens overflate og blandet den – han tok ikke kun fra ett sted. Han tok forskjellige jordtyper, rød, hvit og svart. Det var derfor Adams barn fikk forskjellige farger. Da dødsengelen steg opp med jorden, sa Gud til ham: «Fikk du ikke følelse av nåde da den tryglet deg?» Han svarte: «Jeg så Din befaling som mer nødvendig å fullbyrde enn dens ord!» Gud sa: «Du er den rette til å ta sjelene til Adams barn.» Etter det ble jorden fuktet til den ble klistrete leire, og så ble den værende til den begynte å stinke. «Jeg er i ferd med å skape menneske av leire.

^I Koranen 2:30.

^{II} Ismā'īl ibn 'Omar ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qor'ān al-'azīm*, 2. utg. (Riyadh: Dār taybah lin-nashr wat-tauzī', 1999), 1:216.

^{III} Koranen 2:30.

^{IV} Moḥammad ibn Aḥmad al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 2. utg. (Kairo: Dār al-kotob al-mišriyyah, 1964), 1:279.

Når Jeg fullkommengjør ham og blåser i ham Min ånd, knel da med ansiktet ned i respekt for ham!»^I sa Herren til englene.^{II}

Gud formet profeten Adam ﷺ med Sin hånd, slik at Satan ikke skulle føle seg større eller bedre enn ham. Han skapte mennesket, og det var en kropp av leire i førti år. Da englene passerte forbi den, ble de reddet av å se den kroppen. Den som ble mest redd av å se den, var Satan. Han pleide å slå kroppen idet han passerte den. Da pleide det å komme en lyd fra den, slik som det kommer fra keramikk.

Satan spurte: «Hvorfor skapte Gud ham?» Han gikk inn i kroppen, og kom ut av den. Han sa til englene: «Ikke frykt den, den er hul og myk. Hvis jeg får makt over den, skal jeg ruinere den!»

Når han passerte forbi kroppen sammen med englene, sa han til dem: «Ser dere at det ikke er skapt noe lignende som denne kroppen blant alle skapningene. Hvis den blir gjort dere overlegen og det befales dere å adlyde den, hva kommer dere til å gjøre?» De svarte: «Vi kommer til å adlyde vår Herres befaling!» I sitt indre sa Satan: «Hvis han blir gjort meg overlegen, skal ikke jeg adlyde ham! Hvis jeg blir gjort ham overlegen, skal jeg virkelig ruinere ham!»

Gud skapte profeten Adam ﷺ av jord, og han var omtrent 38,5 meter høy.

Etter det blåste Gud en sjel inn i ham. Idet sjelen gikk gjennom hodet hans, nøys profeten Adam ﷺ. Englene sa til ham: «Si: 'All lovprisning er for Gud alene!'» Han gjorde som de sa.

Gud svarte: «Måtte din Herre vise deg nåde.» Da sjelen gikk gjennom øynene hans, fikk han øye på paradisetts frukter. Da den gikk gjennom magen hans, ble begjæret om å spise mat skapt.^{III}

Etter det sa Gud: «Gå og hils på englene, og hør på hva de hilser på deg med, det skal være din og din families hilsen.»

Profeten Adam ﷺ gikk til englene og sa: «Fred være med dere!» Englene svarte: «Fred være med deg!»

Gud befalte alle englene å knele med ansiktet ned i respekt for profeten Adam ﷺ. Alle englene knelte, men Satan nektet, for han var

^I Koranen 38:71–72.

^{II} Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 1:280.

^{III} Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 1:280–281.

for hovmodig til å adlyde en befaling som handlet om å vise en profet respekt og høyaktelse.

Gud sa til ham: «Å, du Satan! Hva hindret deg i å knele i respekt for det som Jeg selv skapte med Min hånd? Viste du hovmod, eller var du av de høyerestående?» Satan svarte: «Jeg er bedre enn ham! Du skapte meg av ild, mens Du skapte ham av leire.»^I

Gud så hans uforskammethet overfor Sin profet, derfor sa Han til ham: «Kom deg ut herfra! Sannelig, du er utstøtt! Sannelig, Min forbannelse vil være over deg til dommens dag!» Satan hadde et ønske som han ba om at Herren hans skulle oppfylle. Satan sa: «La meg være til dommens dag, slik at jeg kan villedes Adam og barna hans.» Gud ga ham tillatelse til det, men samtidig advarte Han ham: «Du skal ikke ha noe makt over Mine tjenere, men de som velger å følge deg, vil være i din makt.»^{II} Dette sa Gud for å vise Satan hvor svak han er overfor de sanne troende.

Gud lærte profeten Adam ﷻ navn på alle ting, og om deres nytte og unytte. Han lærte ham også navn på alle englene og de menneskene som skulle være hans etterkommere.^{III}

Etter det skapte Han hans hustru fra ribbeinet hans. Hustruen fikk navnet «Eva».

Gud bestemte Seg for å vise englene hvor overlegen Han hadde skapt profeten Adam ﷻ, og all den visdommen han hadde fått. Denne visdommen skulle han bruke for å kunne ta sine avgjørelser på jorden. Gud samlet englene og spurte dem om navnene på enkelte ting. Men de visste ikke navnene på dem. De kunne ikke si noe mer enn: «Hellig er Du, vi vet ikke annet enn det Du har lært oss.» Da kalte Gud på profeten Adam ﷻ og spurte ham om det samme. Profeten Adam ﷻ sa navnene på alle tingene mens englene hørte på. Gud sa til englene: «Sa ikke Jeg til dere at Jeg vet om alt det skjulte i himlene og på jorden, og Jeg vet om alt det dere viser og skjuler.»^{IV}

Etter det beordret Han englene om å knele med ansiktet ned i respekt for profeten Adam ﷻ. Alle gjorde som Gud beordret dem, men Satan nektet å gjøre det, og han var av *jinnene*.^V

^I Koranen 38:75–76.

^{II} Koranen 38:77–83, 15:32–42.

^{III} Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li ahkām al-Qor'ān*, 1:282.

^{IV} Koranen 2:31–33.

^V Koranen 18:50.

De fleste lærde mener at befalingen om å knele med ansiktet ned i respekt gjaldt englene generelt, og ikke en spesifikk gruppe av dem.^I

Profeten Adam ﷺ og hans hustru

Gud sa til profeten Adam ﷺ: «Bo du og din hustru i paradiset!» Gud opplyste profeten Adam ﷺ om at paradiset er et godt sted å leve i. Man blir verken trist eller lei seg i det,^{II} og heller ikke sulten eller tørst.^{III} Profeten Adam ﷺ og Eva ؑ ble tillatt til å spise hvor de ville fra paradiset, unntatt fra ett tre. Gud forbød dem å spise fra det: «Gå ikke engang nær dette treet, eller så vil dere bli av dem som skader seg selv.»^{IV}

Gud advarte dem også mot Satan og hans renker, og fortalte dem tydelig at han var en fiende for dem. Gud sa: «Måtte han ikke lure dere ut av paradiset, for da vil alt bli vanskelig for dere.»

Profeten Adam ﷺ og Eva ؑ ble ført inn i paradiset på en fredag, og de levde lykkelig der. De kunne spise dets frukter og nyte dets gaver.

Det paradiset de ble ført inn i, var ikke det egentlige paradiset, for det er et evig paradisi, og heller ikke Satan kan komme inn der. Men han kom inn i den hagen for å lure profeten Adam ﷺ. Det sies også at profeten Adam ﷺ skal ha sovet der, noe en ikke vil gjøre i paradiset. Forbudet mot å spise fra et tre beviser også at det ikke kan være det samme paradiset, for i paradiset vil man ikke bli nektet noe som helst. Profeten Adam ﷺ og hans hustru måtte til slutt forlate denne hagen, og det er også et bevis på at det ikke er paradiset, for den som trer inn i det, han skal ikke bli bedt om å forlate det.^V

Det finnes også en beretning som opplyser at da Satan ble utvist fra paradiset, ble profeten Adam ﷺ ført inn i det, slik at han kunne bo der. Men når han vandret omkring der, følte han seg bekymret. For han hadde ikke en make der som han kunne finne ro

^I Ismā‘īl ibn ‘Omar ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā’* (Kairo: Maṭba‘ah dār at-ta’līf, 1968), 1:12.

^{II} Koranen 41:30.

^{III} Koranen 20:118–119.

^{IV} Koranen 2:35.

^V Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā’*, 1:15.

hos. Han la seg til å sove, og da han våknet, så han en kvinne sitte ved hans hode. Gud skapte henne fra ribbeinet hans. Han spurte henne: «Hva er du?» Hun svarte: «En kvinne!» «Hvorfor ble du skapt?» spurte han. «For at du skal finne ro hos meg!» svarte hun. Englene spurte ham for å se hvor mye kunnskap han hadde: «Hva heter hun, Adam?» Han svarte: «Eva!» «Hvorfor navnet Eva?» spurte englene. Han svarte: «Fordi hun ble skapt fra en levende ting.»

Hun ble skapt fra hans minste venstre ribbein, mens han lå og sov.^I

Det forbudte treet som de ble nektet å gå nær, er en sak som de lærde er uenige om. Det har blitt sagt at det var et druetre, et fikentre, et kamfetre, det sies også at det var kunnskapens tre.^{II}

Satan lurder profeten Adam ﷺ

De levde lykkelig helt til den dagen Satan kom og begynte å smi sine renker, han hvisket til profeten Adam ﷺ: «Adam, skal jeg vise deg et tre som hvis du spiser fra det, vil du aldri dø, og du vil leve et evig liv?»^{III} Satan begynte å pynte på ordene sine for at bedraget hans skulle synes bedre i deres øyne. Satan sa: «Gud har forbudt dere å spise fra det treet av frykt for at dere skal bli engler, eller at dere skal bo i det for alltid og aldri dø.»^{IV}

Han fortsatte å friste dem og sverge overfor dem. Han lot som om han var deres venn og ønsket dem godt.^V Satan sverget ved Gud, og profeten Adams ﷺ uskyldige og rene vesen kunne ikke tro at noen lyver ved å sverge ved Gud. Han fortsatte og fortsatte helt til Eva ﷺ strakte hånden sin mot treet og tok en frukt. Hun spiste av den først, og så spiste også profeten Adam ﷺ av det.^{VI}

Plutselig stod de nakne overfor hverandre og kunne se hverandres kjønnsdeler. De skyndte seg å dekke seg ved å klistre paradistrærnes blader på kroppen.

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:13.

^{II} Moḥammad Thanā-'ollāh al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī* (Karachi: Maktabah rashīdiyyah, 1991), 1:57.

^{III} Koranen 20:120.

^{IV} Koranen 7:20.

^V Koranen 7:21.

^{VI} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:21.

Så lød det en røst: «Forbød ikke jeg dere om å ikke spise fra det treet, og Jeg sa til dere at Satan er deres soleklare fiende!»^I

Etter det beordret Gud profeten Adam ﷺ og Eva ءا إلى أن ينزلوا من الجنة. Herren sa: «Kom dere ned! Dere kommer til å være hverandres fiender, og på jorden skal dere bo til en bestemt tid.»^{II} Profeten Adam ﷺ og Eva ءا steg ned til jorden på en fredag. De følte at de hadde syndet, selv om de var uskyldige og Satan hadde lurte dem. Men de angret og gråt og tryglet om å bli tilgitt av Herren: «Vår Herre, vi har klart å være urettferdige mot oss selv, og hvis ikke Du tilgir og viser oss nåde, kommer vi i sannhet til å bli av taperne.»^{III}

Profeten Adam ﷺ ble skapt på en fredag, og han ble ført inn i og ut av paradiset på en fredag.^{IV}

Da lærte Gud profeten Adam ﷺ en skuddbønn som han ba til sin Herre, og Herren tilga ham.

Men før Gud la i hjertet hans det som skulle føre til hans tilgivelse, vandret han rundt og bare gråt. Aldri har noen grått så mange tårer som ham. I tre hundre år så han ikke opp mot himmelen.^V

Da profeten Adam ﷺ hadde begått glemsomhetsfeilen, tryglet han: «Min Herre, jeg trygler Deg i Moḥammads navn om at Du skal tilgi meg!» Gud spurte: «Hvordan kjenner du til Moḥammad, siden Jeg ikke har skapt ham ennå?» Han svarte: «Min Herre, da Du skapte meg med Din hånd og blåste i meg fra Din ånd, i det øyeblikket løftet jeg hodet og så at det stod på søylene til tronen: 'Ingen er tilbedelsesverdig unntatt Gud, og Moḥammad er Hans sendebud!' Jeg innså at ved navnet Ditt kan kun et slikt vesens navn stå som er Din mest elskede av alle skapninger.» Gud sa: «Sant sier du, Adam! Sannelig, Jeg elsker ham mest av alle Mine skapninger. Du tryglet Meg i hans navn, uten tvil tilgir Jeg deg. Hadde det ikke vært for Moḥammad, ville Jeg ikke engang ha skapt deg!»^{VI} Herren tilga ham,

^I Koranen 7:22.

^{II} Koranen 2:36.

^{III} Koranen 7:23.

^{IV} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:27.

^V Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 1:58.

^{VI} Denne beretningen er blitt kritisert av mange. Den er blitt erklært som forfalsket, og den har blitt erklært som svak. Men det finnes også mange lærde som har godtatt denne beretningen – erklært dens beretterkjede som autentisk og *marfū'* (en beretning hvis beretterkjede når profeten ﷺ) – og basert sin trosverbevisning på

og det er disse ordene Gud skal ha lært ham – frisket opp hans minne med.

I alle fall bekrefter Gud i Koranen at profeten Adam ﷺ var uskyldig og ble lurt til denne handlingen. Gud sier helt tydelig at han ikke hadde en intensjon om å være Gud ulydig eller synde,^I med andre ord var det en glemsomhetsfeil.^{II}

Profeten Moses' ﷺ samtale med profeten Adam ﷺ

Profeten Moses ﷺ ba til Gud: «Min Herre, vis meg Adam, han som fikk oss og seg selv ført ut av paradiset!» Gud viste ham profeten Adam ﷺ.

Han spurte: «Er du Adam?» Profeten Adam ﷺ svarte ham: «Ja!» «Du er den Gud blåste i fra Sin ånd og englene knelte i respekt med ansiktet ned for deg og Gud lærte deg alle tings navn?» fortsatte profeten Moses ﷺ. Han svarte: «Ja.» Profeten Moses ﷺ spurte: «Hva var det som fikk deg til å få oss og deg selv til å bli ført ut av paradiset?» Profeten Adam ﷺ spurte: «Hvem er du?» Han svarte: «Jeg er Moses!» Han spurte: «Er du Moses, Israels barns profet? Du er den Gud talte til fra bak et slør, og Han gjorde ikke noen til et sendebud mellom deg og Ham blant Hans skapninger?» Han svarte: «Ja!» Profeten Adam ﷺ sa: «Klandrer du meg for en sak som var fra før avgjort av Gud den Høytstående og Majestetiske?» Slik vant han over profeten Moses ﷺ.^{III}

Abel og Kain

Profeten Adam ﷺ og Eva ﷺ levde et godt liv sammen på jorden. Gud ga dem mange barn, Eva ﷺ pleide alltid å bli gravid med to barn, en gutt og en jente. Den gutten og jenta som delte sin mors liv, giftet seg ikke med hverandre, men de kunne gifte seg med den som hadde blitt født før eller etter dem.^{IV}

den, slik som: Al-Hākim Moḥammad ibn ‘Abdillāh an-Nīsābōrī i *Al-Mostadrak ‘ala-s-ṣaḥīḥayn* (Beirut: Dār al-kotob al‘ilmiyyah, 1990), 2:672#4228; Solaymān ibn Aḥmad aṭ-Ṭabārānī i *Al-Mo‘jam al-awsaṭ* (Kairo: Dār al-ḥaramayn), 6:313#6502.

Andre lærde som as-Sobkī, as-Soyōṭī, al-Qāḍī ‘Iyād, al-Qaṣṭallānī og mange andre har godtatt den.

^I Koranen 20:115.

^{II} Koranen 20:121.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā’*, 1:35–36.

^{IV} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā’*, 1:54.

Eva ☩ fødte en sønn, han kalte de «Kain», og den jenta som ble født sammen med Kain, var svært vakker. Etter dette fikk hun en annen sønn, som de ga navnet «Abel», men jenta som ble født sammen med ham var veldig stygg.

Abel ønsket hånden til Kains søster, den pene jenta. Han fortalte det til sin far, profeten Adam ☩, og bror, Kain. Dette likte Kain svært dårlig, han ble veldig sint. Han nektet å gifte sin vakre søster med Abel, og stod fast på å gifte seg med henne selv.

Profeten Adam ☩ ba sine sønner å bringe et offer for Gud, slik at Han kunne avgjøre hvem som stod Ham nærmest. Offeret kunne være hva som helst, og den Gud godtok offeret til, skulle få gifte seg med den vakre jenta.

Begge brødrene godtok forslaget til sin far og skyndte seg av gårde for å bringe et offer hver.

Abel var gjeter, så han brakte med seg en sauebukk. Denne sauebukken var den beste av hele saueflokkens hans, og han likte den best.

Kain var bonde, så han brakte med seg en bunt med grener av noen planter. Det var ikke det beste han eide, tvert imot, faktisk var det det verste han eide.

Etter at de hadde brakt med seg hvert sitt offer, satte de det på en liten klippe som hadde en flat og firkantet topp. Spente av håp satte de seg for å se hvem Gud ville godta offeret til.

Så begynte det å brenne på himmelen, og plutselig lynte det en ildflamme ned fra himmelen. Den kom ned med dunder og brak og valgte sauebukken til Abel. Begge ble stående og se på idet ildflammen steg opp mot himmelen med sauebukken. Den råtne bunten med grener ble liggende.

Kain ble svært sint da han forstod at Gud hadde godtatt offeret til Abel, og at han nå skulle få gifte seg med den vakre jenta.

Profeten Adam ☩ var bekymret for begge offer, for han innså at det var Abels offer som kom til å bli godtatt, og at Kains offer ikke ville bli det. Kain klagde til faren om at han hadde bedt for at Abels offer skulle bli godtatt, men ikke for Kains. «Det var derfor hans offer ble

godtatt, og ikke mitt!» sa han. Han hadde allerede truet ham etter at hans offer ble liggende.

En dag skrek Kain alt han kunne til sin bror: «Jeg skal drepe deg!» Abel nektet å skade sin bror, enda han var sterkere enn ham, men han fryktet sin Herre og hadde respekt for sin storebror. Abel sa: «Gud godtar fra de gudfryktige. Hvis du løfter din hånd mot meg for å drepe meg, selv da vil jeg ikke løfte min hånd mot deg for å drepe deg! For jeg frykter Gud, Herren over alle verdener. Jeg vil at du skal bære synden for å ha drept meg og din synd, slik at du blir av ildens beboere, og det er straffen til de ondsinnede.» Men sjalusien til Kain flammet i ham og drev ham til å angripe sin bror og drepe ham. Kain holdt en gjenstand av jern som han slo sin bror med, og slik drepte han ham.

Etter å ha drept ham ble han sittende. Nå var han lei seg og tenkte på hva han skulle gjøre med liket av sin bror. Det sies også at han vandret rundt i hundre år med liket av sin bror.

Idet han var i sine tanker, hørte han noe ovenfra. Han løftet blikket opp mot himmelen. Der så han to ravner som sloss med hverandre, den ene drepte den andre. Den raven som drepte den andre, fløy ned til bakken og begynte å grave et hull ved å kløre i jorden med klørne og hakke i den med nebbet. Etter å ha gravd et hull i bakken kastet den den døde raven ned i hullet og la jord over. Kain så alt dette skje. Han ble veldig overrasket over det raven gjorde. Han begynte å bebreide seg selv for at han ikke engang klarte å gjøre det en ravn klarte å gjøre.

Han sa: «Ve meg! Klarte jeg ikke engang å være lik denne raven, sånn at jeg kunne ha skjult min brors lik?»

Kain gravde et hull i bakken og la sin brors lik i det, slik som raven gjorde før ham.^I

Profeten Adams ﷺ bortgang

Profeten Adam ﷺ og Eva ﷺ fikk en sønn som de kalte Set, og det betyr Guds gave, for de fikk ham i Abels sted etter at han ble drept av Kain. Profeten Set ﷺ fikk åpenbart femti skriftruller.^{II}

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:55–59.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:67.

Han var også den som arvet lyset etter profeten Adam ﷺ. Det vil si at han bar det lyset som vandret fra lend til lend til det spredde seg på jorden ved navnet Moḥammad ﷺ.

Da profeten Adams ﷺ død nærmet seg, lærte han sin sønn om tidene og tilbedelse og opplyste ham også om storflommen, kjent som «syndfloden».

Da han lå for døden, sa han til sine sønner: «Jeg ønsker å spise paradisetts frukt.» Sønnene hans gikk av sted for å oppfylle sin fars ønske. De begynte å lete etter den frukten. På veien møtte de engler, og englene hadde med seg et liksvøp, en spade for å grave hull og en bøtte for å bære jord. Englene sa: «Adams barn, hvor er dere på vei hen?» De svarte: «Faren vår er syk, han har ønsket seg paradisetts frukt.» Englene sa: «Vend hjem! Deres fars liv er kommet til veiens ende.»

Sønnene gjorde som englene sa, og vendte hjem igjen. Da deres mor så englene, gjenkjente hun dem og innså hva det betydde. Hun skyndte seg for å se til sin mann, men han sa til henne: «La meg være, dette er en sak mellom meg og min Herres engler!» Englene gikk inn til ham og tok hans sjel ut av kroppen. Deretter badet de kroppen hans, parfymerte den og svøpet liksvøpet om den, så gravde de en grav for den og begravde den. Da de var ferdige med å begrave ham, sa de til sønnene hans: «Dette er deres måte å begrave på fra og med nå!»

Eva ءا دøde et år etter profeten Adam ﷺ.¹ Profeten Adam ﷺ er kjent som «menneskenes far», og hans hustru, Eva ءا, er kjent som «menneskenes mor».

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:67–68.

Historien om profeten Henok ﷺ

Profeten Henok ﷺ er blitt nevnt to ganger i Koranen.^I Han var den første til å bli utvalgt som profet etter sin stamfar, profeten Set ﷺ. Ifølge historikerne var han den første personen til å skrive med en penn. Han var også den profeten som innledet det å tale og preke til folk om troen.

Under oppstigningsnatten traff profeten Moḥammad ﷺ ham i den fjerde himmelen.^{II}

Profeten Henok ﷺ fikk et vitnesbyrd av Gud om at Gud la til i hans handlingers register like mange gode handlinger som alle Adams barn på hans tid utførte. Han ønsket at handlingene hans skulle øke enda mer. En engel som var hans venn, kom til ham, og han fortalte engelen om det Gud hadde opplyst ham om. Han ønsket å høre med dødens engel, for å vite hvor mye levetid han hadde igjen, slik at han kunne se sine handlinger øke. Engelen tok ham opp på sine vinger og steg opp til himmelen. Da de nådde den fjerde himmelen, traff de på dødens engel. De snakket om profeten Henok ﷺ. Dødens engel spurte om hvor han var, og den andre engelen fortalte at han satt på ryggen hans. Dødens engel sa: «Hvor underlig det er! Jeg ble sendt, og det ble sagt til meg at jeg skulle ta hans sjel i den fjerde himmelen. Jeg spurte: 'Hvordan skal jeg ta hans sjel i den fjerde himmelen, når han enda er på jorden?'» Etter det tok han sjelen hans der.^{III}

I Bibelen står det: «I tro ble Henok rykket bort uten å dø. Ingen så ham mer, for Gud hadde tatt ham til seg. Før han ble rykket bort, fikk han vitnesbyrd om at han var til glede for Gud.»^{IV}

^I Koranen 19:56, 21:85.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:71.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:72.

^{IV} Hebr 11,5.

Historien om profeten Noah ﷺ

Menneskene levde i fred og harmoni og med riktig tro – de tilba ikke noen andre enn Gud den Ene og den Sanne – i flere århundrer etter profeten Adam ﷺ. Men så ble de rammet av en stor tragedie.

Fem svært rettskafne mennesker døde, de var de beste som levde på jorden på denne tiden. De het følgende: Wadd, Sowā‘, Yaghōth, Ya‘ōq og Nasr. Folk ble veldig lei seg da disse fem døde, og de stod ved gravene deres og gråt og gråt. Satan så på dette som en gyllen mulighet, og fylte deres tanker med å lage statuer av disse rettskafne mennene, slik at de kunne minnes dem. Dette virket som en god idé, og de gjorde det. Etter å ha laget disse statuene plasserte de dem på samlingsplassen.

Tiden gikk og mange generasjoner passerte, folk glemte helt historien om disse statuene. Det ene ledet til det andre, og plutselig hadde folk begynt å tilbe disse statuene som om de skulle være guder.¹

Gud valgte å sende profeten Noah ﷺ i denne mørke tiden – ti århundrer etter profeten Adam ﷺ –,^{II} da tilbedelse av disse statuene hadde spredd seg, og det hadde blitt mer og mer av andre synder. Profeten Noah ﷺ ble sendt for å rettlede folk tilbake til tilbedelse av én Gud. Han var det første sendebudet som Gud sendte til menneskene for å føre dem ut av deres ville veier, og han var en overbærende og takknemlig tjener av Gud. Han var godt ansett blant folket sitt takket være sin gode væremåte mot andre mennesker.

En dag gikk profeten Noah ﷺ til folket sitt for å invitere dem til den sanne troen, for at de skulle kun tilbe Gud, og avstå fra det å tilbe avgudsstatuene sine, som verken kunne gjøre dem godt eller skade dem. Profeten Noah ﷺ sa: «Mitt folk, tilbe Gud alene, det finnes ingen tilbedelsesverdige Herre for dere utenom Ham!» Men folket hans nektet å høre på ham, de begynte heller å beskyldte ham for å fare med løgn, og mente at han bare ville villed dem. For at de skulle forstå at han ikke var en løgner, sa profeten Noah ﷺ: «Mitt folk, jeg ønsker

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā’*, 1:85–87.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā’*, 1:74.

ikke å ville dere, faktisk er jeg et sendebud fra alle verdens Herre. Jeg videregir min Herres budskap og gir dere et godt råd.»^I

Slik fortsatte profeten Noah ﷺ med alt han maktet å kalle sitt folk til den sanne troen. Profeten Noah ﷺ gjorde sitt ytterste for å invitere folket, derfor forbedret han sin måte å invitere dem på. Han begynte nå å invitere dem i det skjulte og det åpne, når de var alene og når de var flere, og om dagen og kvelden.

En gang inviterte han dem på en veldig oppmuntrende måte, slik at de skulle forstå hva de hadde å vinne hvis de adlød sin Herre. Han sa: «Be om tilgivelse fra deres Herre, Han er i sannhet mest tilgivende. Han vil sende kraftig regn over dere fra himmelen, og hjelpe dere ved rikdom og barn og la hager vokse for dere, og la elver strømme for dere.»^{II}

En annen gang ville han at de skulle forstå at Guds skaperverk er uten like, og at Skaperen også er uten like. Han sa: «Har dere ikke sett hvordan Gud har skapt syv lagvise himmelsfærer i samsvar med hverandre og fått månen til å skinne i dem og gjort solen til en lyskilde?»^{III}

Ved et annet tilfelle sa han for at de skulle frykte sin Herre: «Jeg er sendt som en tydelig advarer for dere om at dere ikke skal tilbe noen andre enn Gud! Jeg frykter en smertelig dags straff for dere!»^{IV}

Noen fra folket til profeten Noah ﷺ valgte å tro, men disse var de fattige og svake blant folket hans. Når det gjaldt de velstående og mektige, fortsatte de å så tvil i folks hjerte om profeten Noahs ﷺ invitasjon til den sanne troen. De pleide å si: «Han er intet annet enn et menneske som dere, han ønsker å være dere overlegen. Og hvis Gud hadde villet, ville Han ha sendt ned engler.»^V De fortsatte med å si at de ikke skulle gi slipp på avgudene sine: «Wadd, Sowā‘, Yaghōth, Ya‘ōq og Nasr.»^{VI} Etter det startet de i det skjulte å spre rykter om at profeten Noah ﷺ er besatt.

^I Koranen 7:59–62.

^{II} Koranen 71:10–12.

^{III} Koranen 71:15–16.

^{IV} Koranen 11:25–26.

^V Koranen 23:24.

^{VI} Koranen 71:23.

En dag gikk profeten Noah ﷺ til folket sitt som vanlig for å invitere dem til sitt kall – å bare tilbe Gud den Ene og den Sanne. Folket hans sa: «Noah, vi ønsker å anta troen på det du sier, men vi har et krav. Det er at du forlater disse fattige og elendige som tror på deg. Det passer seg ikke for oss å være sammen med dem, eller å bli kalt en av dem.» Profeten Noah ﷺ svarte ydmykt: «Jeg kommer ikke til å drive vekk de som tror. Sannelig, de vil få møte sin Herre, men jeg ser i sannhet dere som et uvitende folk. Mitt folk, hvis jeg driver dem vekk, hvem skal da redde meg fra Guds vrede?»^I

I flammende raseri skrek de til profeten Noah ﷺ: «Hvis ikke du holder opp, skal vi steine deg!»^{II} Profeten Noah ﷺ valgte å gå fra dem uten å bry seg noe om trusselen deres.

Han gikk videre, og på veien fortsatte han med å invitere folk til Gud. Men folket hans kom stormende mot ham og angrep ham, de slo og slo ham til han falt bevisstløs på bakken. Så løftet de ham opp og kastet ham i veikanten, og der lot de ham ligge og gikk av sted.

Dette skremte ikke profeten Noah ﷺ, det første han gjorde etter denne hendelsen, var å invitere sitt folk til Gud. Han fortalte folk det Gud hadde åpenbart for ham. Slik stod han på for sin Herres sak i omtrent ni hundre og femti år. Det var blitt en tradisjon blant folket hans å lære sine barn å forsverge profeten Noah ﷺ.^{III}

Folket hans ble lei av ham. Sinte sa de til hverandre: «Hva skal vi gjøre med denne mannen, han går ikke lei av å preke til oss, og det hjelper ikke å slå eller skremme ham?» En av dem sa: «Det beste er å ikke høre på ham, vi bør bare putte en finger i hvert øre, og når vi ser ham, drar vi kappen over hodet. Slik vil vi verken se eller høre ham.» Dette forslaget ble tatt godt imot av de andre. De bestemte seg for å gjøre dette, og slik gjorde de også. Hver gang de så profeten Noah ﷺ, trakk de kappen over hodet og puttet en finger i hvert øre. Profeten Noah ﷺ ble veldig lei seg av denne oppførselen. Han klagde til Gud om deres atferd. Herren opplyste ham med å si: «Nå vil aldri noen andre av ditt folk tro utenom dem som allerede tror. Bli du ikke trist av det de gjør.»^{IV}

^I Koranen 11:27–30.

^{II} Koranen 26:116.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:92.

^{IV} Koranen 11:36.

Da profeten Noah ﷺ forstod at det var nytteløst å kalle dette folket til Gud, hevet han hendene sine og ba til Herren: «Min Herre! La Du ikke en eneste vantro være igjen boende på jorden!»^I Herren hørte hans bønn og befalte ham å bygge arken.

Profeten Noah ﷺ var snekker, men han visste ikke hvordan han skulle bygge arken, og heller ikke fantes det hav eller elver i nærheten av byen hans. Gud gjorde det klart for ham hvordan han skulle bygge arken.

Profeten Noah ﷺ begynte å samle treverk, han sagde det i forskjellige størrelser.

Slik fortsatte han å samle treverk og sage det opp for å bygge arken. Nå fikk han ikke gått så mye til folket sitt for å invitere dem til Gud, for han var opptatt med å bygge arken. Derfor ble det mindre og mindre av å gå til folket, og mer tid ble brukt på å bygge arken.

Folket sa: «Noah jobber med en farlig sak! Han har gitt oss helt opp, han kaller oss ikke engang til sin Gud lenger, og det har han alltid gjort.» De valgte å gå og besøke ham, og der så de at han var opptatt med å bygge noe stort. Profeten Noah ﷺ sagde og sagde planker i forskjellige størrelser. Hans folk spurte: «Hva er det du har tenkt å bygge med disse plankene?» Profeten Noah ﷺ svarte: «Sannelig, Herren min har befalt meg å bygge en ark (et skip).» Folket hans gapskrattet av fornøyelse. Ordene til profeten Noah ﷺ var galskap i deres ører. Mens de fortsatt lo, sa de for å gjøre enda mer narr av ham: «En ark! Og hvor skal så denne arken seile, vi har jo ikke hav i nærheten, ikke engang en liten elv?» Rolig og behersket sa profeten Noah ﷺ: «Snart skal dere få se hvordan den seiler.» Folket hans gikk av sted mens de lo og moret seg med å blunke og dytte til hverandre.

Endelig kom den dagen da profeten Noah ﷺ ble ferdig med å bygge arken, den hadde tre dekk. Gud befalte profeten Noah ﷺ å ta om bord et par – hankjønn og hunkjønn – av alle arter,^{II} slik som dyr og fugler og andre skapninger.

Profeten Noah ﷺ gjorde som hans Herre befalte. På det nederste dekket skulle dyrene være, på det midtre skulle fuglene være.

^I Koranen 71:26.

^{II} Koranen 11:40.

På det øverste dekket skulle de troende være sammen med profeten Noah ﷺ.

Avgangens tid nærmet seg. Vannet boblet fram fra jordens oven (overflate), som om det skulle være flammende flammer. Profeten Noah ﷺ og de som trodde med ham, skyndte seg å gå om bord i arken. Gud sa: «Stig om bord i den, i Guds navn er dens seilas og dens ankerplass.»^I

Vannet begynte å strømme mer og mer fram fra jorden, og det pøste enda mer ned fra oven. Arken ble løftet høyere og høyere av vannet, og etter litt seilte den av sted.

Profeten Noahs ﷺ folk kom skrikende ut i gatene, nå hadde de ikke noe annet å gjøre enn å jamre. Dette var det folket som lo og gjorde narr, men nå var den gode latteren blitt til vonde tårer.

Profeten Noah ﷺ og de troende kunne se det grusomme synet. Det var vann overalt. Vannet flommet opp av jorden, og det pøste og pøste fra himmelen. Idet han stod og så på dette, fikk han plutselig øye på sin sønn blant alle de andre. Hans sønn var også av dem som nektet å tro på ham, og nå løp han for livet. Profeten Noah ﷺ ble bekymret da han fikk øye på sin sønn. Han ropte på sønnen sin: «Min sønn! Stig om bord med oss, og vær ikke sammen med de vantro!» Sønnen så hovmodig på sin far, han nektet og var sta, så skrek han høyt til sin far: «Jeg skal med det samme søke ly i et fjell, det vil berge meg fra vannet.» Men profeten Noah ﷺ visste det han ikke visste. Trist og bedrøvet sa han: «Det finnes ingen som kan berges fra Guds befaling i dag, unntatt den Han viser nåde!» Men sønnen ville ikke lytte og gjorde som han ville, han forble sta og hovmodig. Så kom bølgen og rev ham med seg, og han ble av dem som druknet. Profeten Noah ﷺ gråt og kalte på sin Herre: «Min Herre! Men sønnen min er jo av familien min ...» Herren sa: «Noah! Sannelig, han er ikke av familien din, for handlingene hans var ikke gode. Spør Meg ikke om det du ikke har viten om.» Profeten Noah ﷺ innså at det ikke var hans oppgave å spørre Gud om Hans avgjørelse. Han tryglet Herren om tilgivelse: «Min Herre! Jeg søker vern hos Deg mot å spørre Deg om det jeg ikke har viten om, og hvis Du ikke tilgir meg og viser meg nåde, vil jeg bli av taperne.» Og Gud tilga ham.^{II}

^I Koranen 11:41.

^{II} Koranen 11:42–43, 45–47.

Arken seilte på rasende, skyhøye bølger som drev den av gårde. Profeten Noah ﷺ ba til Gud, slik som Herren hadde lært ham: «Min Herre! La meg lande på en velsignet destinasjon. Du er den beste til å landsette.»^I Da befalte Herren: «Jord, oppsluk vannet ditt! Himmel, stans nedbøren din!» Himmelen stanset den kraftige nedbøren, og jorden slukte alt vannet sitt. Arken stanset på det tørre landet – fjellet al-Jūdī.^{II} Gud sa til sin profet: «Noah! Gå fra borde med fred og velsignelser fra Oss, som er over deg, og med de flokkene som er med deg.»^{III} Profeten Noah ﷺ og de troende steg av arken, så ble dyrene og fuglene som var om bord i arken, satt fri. Nå kunne de leve fritt i det nye landet.

Profeten Noahs ﷺ sjel vendte hjem til sin Herre. Han etterlot seg tre sønner: Sem, Ham og Jafet.

^I Koranen 23:29.

^{II} Koranen 11:44.

^{III} Koranen 11:48.

Historien om profeten Eber ﷺ

Folket 'Ād levde i området al-Aḥqāf, som er en dal som ligger mellom kongeriket Oman og Hadramaut i Jemen. Gud ga dette folket alt det gode som fantes. De levde i store luksuriøse telt med sterke og enorme søyler. Gud hadde gitt dette folket sterke kropper og gjort dem veldig høye. En mann hos dette folket kunne være opp til sekstifire meter høy. De levde også veldig lenge. En mann kunne leve til han opplevde å se barnebarna til barnebarna sine. Til tross for alle disse gavene var folket 'Ād sin Herre utakknemlig, og de var de første til å tilbe avgudsstatuer etter syndfloden.

For å veilede folket 'Ād sendte Han profeten Eber ﷺ. Han stammet fra en familie som tilhørte middelklassen i folket sitt. Han var verken for rik eller fattig, men han var veldig kjent blant folket sitt på grunn av sin gode moral og hensyn til andre.

En dag gikk profeten Eber ﷺ til folket sitt for å invitere dem til den sanne troen, nemlig troen på én Gud. Han ba dem å tilbe bare én Gud – Gud den Ene og den Sanne – og la alle avgudsstatuene fare. Men høvdingene blant folket hans sa: «Sannelig, vi ser deg fanget i dumhet, og i sannhet anser vi deg som en av løgnerne!» Profeten Eber ﷺ svarte dem: «Mitt folk! Det er ingen dumhet i meg, faktisk er jeg et sendebud fra alle verdners Herre!»¹

Ved å formane og oppmuntre dem inviterte han dem til tilbedelse av én Gud, Han som hadde sendt ham til dem, Han som hadde gitt alle disse gode tingene som de hadde. Men de ville fortsette med å være Gud utakknemlig og å ikke tro på Ham. Slik ble de værende vantro og brøt Guds lov. Sinte sa de til profeten Eber ﷺ: «Har du kommet for å sette oss på prøve med tanke på våre guder? Du er jo ikke noe annet enn et menneske som oss, du spiser av det vi spiser, og du drikker av det vi drikker!»² Etter å ha sagt dette, gikk de sin vei mens de lo og hadde det moro, og de fortsatte med å si til hverandre: «Hvis dere adlyder et menneske helt lik dere, da vil dere i sannhet bli tapere. Gir han dere det løfte at når dere er døde og er blitt jord og oppråtnet bein, skal dere bli brakt fram? Vanvittig! Vanvittig

¹ Koranen 7:65–67.

² Koranen 23:33–34.

er det dere blir lovet! Det finnes ikke noe annet liv enn jordelivet vårt, det er her vi dør og lever, og vi gjenoppvekkes ikke. Han er ikke noe annet enn en mann som har oppdiktet løgn om Gud, og vi kommer ikke til å tro på ham i det hele tatt.»^I

Neste morgen gikk profeten Eber ﷺ ut til folket sitt for å kalle dem til Gud. Han minte dem på Herrens nåde, men sa tydelig ifra at Han også er streng med straffen, og han ba dem å be om tilgivelse fra Gud og angre sine synder med et sant hjerte. Men fornektene (folket hans) sa: «Eber, vi makter ikke å oppgi våre guder bare på grunn av at du sier det, du må nok komme med et tydelig bevis.» Så lo de og gjorde narr av profeten Eber ﷺ , og sa: «Vi tror at noen av våre guder kommer til å ta deg fatt ved sin vrede og fjerne deg for godt!»^{II} Profeten Eber ﷺ var engstelig for folket, han sa: «Sannelig, jeg frykter for dere en stor dags pine!» Men de fortsatte å le og gjøre narr av ham, og de sa: «Kom med det som du truer oss med, hvis du nå er av de sannferdige!»^{III} Så gikk de av sted.

Profeten Eber ﷺ løftet hendene opp mot himmelen og ba tryglende til sin Herre: «Min Herre, hjelp meg, for de har forsverget meg!»^{IV} Herren hørte hans bønn og stanset en av Sine største gaver til dem, regnet. Det regnet ikke en eneste dråpe på tre år, åkrene tørket helt og dyrene døde. Solens glødende hete fikk landet til å tørke helt ut, og folket 'Ad måtte leve i denne tørken. Men plutselig, en dag trakk solen seg tilbake. De ble overlykkelige og sa til hverandre: «Solen trekker seg tilbake, nå kommer regnet og gode dager!» Men Gud viste dem at de tenkte feil, overraskende forandret været seg. Den stekende solen trakk seg visst, men noe verre enn det ventet dem. Været forandret seg til en bister kulde, og en voldsom, illskrikende vind satte i gang en hensynsløs kulde. Dette var deres pine! Denne voldsomme vinden begynte å jage dem. De hadde ingen steder hvor de kunne gjemme seg. Den trengte seg inn i hjemmene deres og i fjellenes huler og alle de andre gjemmestedene deres. Når vinden fakkete en av dem, omringet den ham og skviste ham, etter det rev den kroppen hans i filler, og sjelen forlot kroppen hans og skjebnen hans ble fullbyrdet.

^I Koranen 23:35–38.

^{II} Koranen 11:52–54.

^{III} Koranen 7:70.

^{IV} Koranen 23:26.

Historien om profeten Eber ة

Gud berget profeten Eber ة og de som trodde med ham, fra denne pinefulle straffen, men de vantro gikk sin undergang i møte.¹

¹ Akhtar Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'* (Lahore: Ta'rif printers, 2002), 50–51.

Historien om profeten Šālih ﷺ

Da Gud hadde utslettet folket ‘Ād for deres synder og rensset landet for deres byrder, lot Han folket Thamōd arve det. De var bosatt på et sted som het al-Hijr (steinområdet). Dette området ligger mellom Hijaz og Levanten. Dets jord var fruktbar og det fantes rikelig med vann. De hadde alle frukter som de ønsket å spise. De hadde fått krefter som få tidligere hadde fått av Gud. De pleide å hogge ut boliger i fjellene.¹ Men folket Thamōd valgte å være ulydige og trassige, og de tilba avgudsstatuer. De var langt verre enn folket ‘Ād i ondskap og i å undertrykke andre. De elsket å gjøre onde handlinger, derfor valgte Gud å sende profeten Šālih ﷺ til dem. Han var kjent for å være vis og forsonlig, og han nøyte stor respekt blant folket sitt.

Det første han gjorde, var å invitere dem til å tilbe én Gud og forbød dem å tilbe avgudsstatuer, slik som alle profetene alltid har gjort. Han fortsatte med å minne dem på Guds gaver. Han ramset opp for dem de gavene som de nøyte fra Herren, slik som: åkrer, daddelpalmer, ferskvannskilder, boliger i fjellene, et langt liv og en sterk kropp.² Men de hadde sunket så dypt i villfarelsen at de bare fortsatte å være ulydige mot Gud. Da han så at det ikke var mye som hjalp, valgte han å kalle dem til sannheten ved å vise dem at han var en av dem. Han kom fra det samme folket og var i slekt med dem. Han var kjærlig mot deres yngre og viste respekt for deres eldre. De hadde aldri før kalt ham en løgner, og heller ikke hadde de opplevd at han hadde vært en sviker. Han stod der og inviterte dem til den sanne troen, og ønsket ingen lønn fra dem, for lønnen hans var hos Gud, alle verdens Herre. Alt de trengte, var å godta det han sa, og tro på ham. Han kom med Guds ord til dem, han sa: «Sannelig, jeg er kommet til dere som et pålitelig sendebud, så frykt Gud, og adlyd meg!»

Men folket hans puttet en finger i hvert øre, og de fortsatte å tilbe det deres fedre tilba. De gjorde narr av sendebudet som var blitt sendt til dem. De trodde ikke på ham at han var en profet, de klandret ham for løgn og mistenkte invitasjonen hans. De sa: «Šālih! Før dette var du midtpunktet for våre håp. Forbyr du oss å tilbe det som våre fedre tilba? Vi er i sannhet i foruroligende tvil om det du inviterer oss

¹ Koranen 7:74.

² Koranen 26:146–148.

til!»^I De fortsatte: «Du var av de viseste av oss, alle ba om dine meninger, du sa alltid det som var sant, og du sa ikke noe annet enn gode ting. Men hva i all verden er dette som du inviterer oss til? Nei, vi stoler ikke på deg og heller ikke det du kaller oss til!»

Folket hans holdt et øye med ham, og om kveldene og nettene pleide de å spionere på ham. De ville se hva han egentlig drev med. Hvordan var det han holdt ut med å invitere folk til Gud, for denne invitasjonen hadde satt spor etter seg. Faktisk hadde ordet spredd seg mer og mer for hver dag som gikk. De sa til hverandre: «Vi må sette en stopper for denne nye troen! Vi må la folk se at Šālih er en løgner. Vi må be ham om et mirakel som alle kan se med sine egne øyne, men det vil han aldri klare.»

Profeten Šālih ﷺ advarte dem mot Guds pine hvis de fortsatte å gjøre det motsatte av Guds befaling. Han ba dem å frykte det å krige mot Gud, og at Hans grep er hardt. Han fortalte dem at det verste Gud vet, er at noen likestiller andre med Ham og skaper ufred på jorden. Men nå syntes folket hans at han gikk for langt, for deres tro på sine avgudsstatuer hadde festet seg i deres hjerte. Derfor beskyldte de ham for å være besatt av onde ånder. De ba ham om et mirakel slik at de kunne bli overbevist om at han snakket sant, og at det kunne være et bevis på at det han inviterte dem til, var den sanne stien. De sa: «Du er kun av dem som er trollbundet, du er ikke noe annet enn et vanlig menneske som oss, bring oss et mirakel, hvis du nå er sannferdig.»^{II}

Neste dag, da dagen grydde, samlet Thamōds ledere resten av folket på samlingsplassen. Profeten Šālih ﷺ så på dette som en god mulighet til å invitere dem til Gud, derfor valgte han også å gå dit. Han inviterte dem som vanlig, ved å minne dem på Guds gaver, og han advarte dem mot ondskap og rådet dem til godhet. Men de svarte: «Vi vil at du kommer med et mirakel, noe som vi kan se bevege seg rett framfor oss. Dette er vårt krav hvis vi skal tro på deg og bekrefte det du sier.» Da pekte de mot en klippe og sa: «Hvis du kan få en kamelhoppe til å komme ut av denne klippen», de nevnte hvordan den skulle se ut ned til den minste detalj, og de fortsatte med å forlange at den skulle være en ti måneders drektig kamelhoppe som ga rikelig med melk.

^I Koranen 11:62.

^{II} Koranen 26:153–154.

Gud åpenbarte noe for profeten Šālih ؑ, og han sa med en bestemt stemme til folket sitt: «Mitt folk! Gud skal nok oppfylle ønsket deres om mirakelet. Men hvis dere får viljen deres, kommer dere til å tro etter det? Kommer dere til å bekrefte det som blir sendt til dere?» I kor svarte alle mann: «Ja!» De begynte å sverge sine dyreste eder for å bli trodd på. Profeten Šālih ؑ reiste seg opp for å be til sin Herre, han ba om at Gud skulle la det skje, slik at folket hans kunne vende om til Gud istedenfor å være ubøyelige.¹

«Mitt folk, se på bunnen av den klippen!» sa profeten Šālih ؑ til folket sitt. Alle blant folket hans snudde seg mot klippen og så. Blikkene deres var fulle av forventninger, men håpet om at profeten Šālih ؑ skulle mislykkes var enda større. Plutselig begynte bunnen av klippen å skjelve, folket hans fortsatte å stirre, men nå fryktet de, for de visste ikke hva som var i ferd med å skje. Profeten Šālih ؑ holdt seg rolig og behersket og sa: «Nå skal Gud la en storslagen kamelhoppe komme ut fra denne klippen for dere.» Så ropte han: «Se!» Klippen ristet, og det begynte å slå sprekker i bunnen av den, så sprakk steinen bit for bit. Til stor overraskelse for alle kom det en drektig kamelhoppe ut, den var akkurat som folket Thamōd hadde forlangt, og i dens buk beveget en kamelkalv seg.

Nå kunne de egentlig ikke nekte mer, de måtte tro, dette var et tydelig bevis på at profeten Šālih ؑ var en sannferdig mann.

Kamelhoppen kom gående bort til dem og stanset rett foran dem. Alle kravene deres var blitt oppfylt, men fortsatt var det noen som valgte å tro, mens andre ville ikke tro og forble ubøyelige.

Profeten Šālih ؑ sa: «I sannhet, det har kommet til dere et tydelig bevis fra deres Herre. Denne Guds kamelhoppe er et tegn for dere! La den være, så den kan beite fritt på Guds jord, og rør den ikke med ond hensikt, ellers så vil en smertelig pine gripe dere.»^{II}

Det ble gjort klart og tydelig for dem at kamelhoppens skulle få lov til å beite hvor den ville. En dag skulle være kamelhoppens, slik at den dagen skulle kun den drikke fra brønnen, og de hadde ikke lov til å drikke med den. På denne dagen kunne de kun drikke dens melk, men de pleide å fylle alle sine kanner og mugger med dens melk. Den neste dagen var det folket Thamōds tur, og da drakk ikke kamelhoppens med dem. Slik satte Gud dem på en stor prøve.

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:152.

^{II} Koranen 7:173.

Slik var det i mange år. Kamelhoppene fødte en kamelkalv, og begge gikk fritt blant folket Thamōd. Kamelhoppene gikk inn i dalen fra én vei, men kom ut fra en annen side. Etter at den hadde drukket vann, pleide den å bli så stor og fet at begge sidene av magen dens ble blåst opp, og når andre dyr så den enorme kamelhoppene, løp de sin vei av skrekk. De troende frydte seg over å ha kamelhoppene vandrende, men de vantro hatet å måtte dele med kamelhoppene og kalven.

Disse årene ble rett og slett for lange for dette folket. En natt valgte en gruppe av de onde som hatet troen til profeten Šālih ﷺ, å samle seg for å gjøre noe med denne saken. De ble enige om å drepe kamelhoppene slik at de kunne nyte vannet alene, og det skulle ikke tilhøre noen andre enn dem. Satan lot denne ideen virke veldig god i deres tanker.

Ni av disse onde gikk for å drepe kamelhoppene. De så at den beitet fredelig på Guds jord. Den ene skjøt kamelhoppene med en pil, så skyndte den andre seg å slakte den med sverdet sitt. Kamelhoppene ba kamelkalven om å være på vakt, så den løp sin vei og klatret opp på en klippe. Etter det skrek den: «Herre, hvor er min mor?» Dette skrek den tre ganger, før den forsvant inn i klippen og ble borte for alltid.

Denne nyheten nådde profeten Šālih ﷺ, han ble svært lei seg og begynte å gråte. Han sa til folket sitt: «Sa ikke jeg til dere at dere ikke skulle gjøre noe ondt med denne kamelhoppene? Nå kommer Gud til å straffe dere!» Men folket Thamōd brydde seg ikke, sta og hovmodige svarte de: «Bring over oss den pinen som du truet oss med, hvis du nå virkelig er av sendebudene!» De stoppet ikke her, de gikk enda lenger. Noen av dem løp bort til profeten Šālih ﷺ og gjorde narr av ham ved å spørre: «Hvor er pinen? Hvor er pinen?» Så lo de så høyt de klarte. Profeten Šālih ﷺ svarte: «Sannelig, pinen skal komme, den er uunngåelig nå! Nå kan dere nyte luksusen i deres hjem kun i tre dager; dette er et løfte som aldri vil bli usant!» De gikk derfra idet de skrattet og gjorde narr. Den dagen de drepte kamelhoppene, var en onsdag.¹

Noen menn fra folket Thamōd samlet seg for å smi en renke mot profeten Šālih ﷺ. De ønsket å drepe profeten Šālih ﷺ, for han hadde truet dem. De sa til hverandre: «Hvis han er sann, dreper vi ham før Gud straffer oss. Hvis han er en løgner, skal vi forene han med kamelhoppene. Etter å ha

¹ Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qorʾān al-ʿaẓīm*, 3:441–442.

drept ham sier vi at vi ikke var til stede.» Men Gud hindret deres plan, for Gud er den beste Planleggeren. Gud sendte over dem engler som kastet steiner på dem fra himmelen, så disse mennene døde før resten av folket.

Folket Thamōd koste seg og moret seg som vanlig, de brydde seg ikke i det hele tatt om at de hadde fått en advarsel om at etter tre dager ville alt ta slutt for dem.

Den første dagen for fristen var en torsdag. Da de våknet, så de at ansiktene deres var blitt helt gule.

Fristens andre dag var fredagen. Da de våknet, så de at ansiktene deres var helt røde.

Fristens tredje dag var lørdagen. Når de våknet, så de at ansiktene deres var helt svarte.

Nå var tiden ute! På søndag våknet de ved morgengry og tok på seg parfyme, og satte seg for å vente på Guds straff. Men de visste lite om hva som kom til å skje med dem.

Da solen steg opp, tordnet det kraftig og tordenbraket omringet dem fra alle kanter. Så begynte jorden å skjelve fryktelig, og sjelene deres ble snappet ut av kroppen deres. Nå lå de livløse falne på ansiktet i sine hjem.

Gud berget profeten Šālih ﷺ og de som trodde sammen med ham.

Historien om profeten Abraham ﷺ

Profeten Abraham ﷺ ble født i byen Ur, og han var sønn av Tarah. Tarah fikk profeten Abraham ﷺ da han var syttifem år. Han hadde også to andre sønner som het Nāhōr og Hārān. Hārān var faren til profeten Lot ﷺ. Han døde mens faren hans levde, mens profeten Abraham ﷺ og broren Nāhōr mistet faren svært tidlig. Det området som de bodde i, er kjent som Babylon i dag, men på den tiden het det Kaldea.^I

Noen av folket tilba statuer av steiner og trær, andre tilba stjerner, planeter, månen, solen, og en gruppe tilba kong Nimrod.

Faren i huset der profeten Abraham ﷺ vokste opp, het Āzar. Han var onkelen til profeten Abraham ﷺ, men profeten Abraham ﷺ kalte ham far, for det var han som oppdro ham. Det gjorde han for å respektere Āzar, og Āzar tok ham som sin sønn, derfor kalte han ham sønn.^{II} Āzar pleide å lage statuer. Han var ikke sterk i sin tro (flerguderi), men var en gudsfornekter. Profeten Abraham ﷺ var imot det hans onkel Āzar gjorde, og det resten av folket i byen gjorde, og han viste seg å være imot det fra barndommen av. Gud sier: «Sannelig, sannelig, Vi tildelte Abraham sannhetens erkjennelse i en tidlig alder, og Vi var allvitende om ham.»^{III}

Som en liten gutt la profeten Abraham ﷺ merke til at hans onkel Āzar lagde merkelige statuer. Han spurte ham en dag om hva det var for noe han lagde. Da svarte Āzar at han lagde statuer av gudene.

Årene gikk, og profeten Abraham ﷺ ble eldre, og avskyen for disse statuene vokste med ham. Han kunne ikke begripe hvordan et vist menneske kunne lage noe selv og så tilbe det. For de kunne verken spise eller drikke, de kunne ikke snu seg engang hvis noen snudde dem opp ned. Hvordan kunne de være til nytte for menneskene, de var jo fullstendig avhengige av menneskene.

Folket i Babylon hadde et stort tempel der de hadde omtrent fem hundre statuer. De små var rundt omkring på utsiden, og de store

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā*, 1:167–168.

^{II} Moḥammad ibn ‘Omar ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 3. utg. (Beirut: Dār ihyā’ at-torāth al-‘arabī, 1999), 13:31–34.

^{III} Koranen 21:51.

var på innsiden av sirkelen. Statuen som ble forgudet mest av folket i Ur, var deres månegud Nanna. Kvinner ofret seg som regel i sine guders navn.

Det merkeligste syntes profeten Abraham ☩ var oppførselen til folket når de gikk inn i templet. Han hadde besøkt det flere ganger med sin onkel da han var yngre.

Det verste var at onkelen hans ville at han skulle bli tempelprest når han ble voksen. Profeten Abraham ☩ skulle lære folk om hvor bra det var å tro på disse avgudsstatuene som han selv hatet så sterkt. Det satte ham i en vanskelig situasjon, for onkelen hans var den som hadde oppdratt ham og passet på ham etter at hans far døde.

Gud er evig

En dag gikk profeten Abraham ☩ til fjellet, og der fant han en hule hvor han gikk inn og lente seg mot veggen for å hvile. Han så opp mot himmelen, og så på alt det som var der oppe. Han så på stjernene og månen, han begynte å tenke at de følger noens plan, de kommer og går ifølge noen, hvordan kan de være verd å tilbe, de er avhengige av noen på samme måte som menneskene.

Gud sier: «Og slik viste Vi Abraham alle rikene av himlene og jorden, for at han skulle bli av dem med fullkommen tro. Da natten la seg over ham, så han en stjerne, han sa: 'Er det den dere lager til min Herre?!' Men da den falt, sa han: 'Jeg liker ikke dem som faller.'

Da han så månen skinne, sa han: 'Er det den dere lager til min Herre?!' Men da den forsvant, sa han: 'Hvis ikke min Herre hadde veiledet meg, ville jeg visselig vært av det villfarne folk!'

Da han så solen stige opp og skinne, sa han: 'Er det den dere lager til min Herre, for den er jo størst?!' Men da også den gikk ned, sa han: 'Mitt folk, jeg tar sterk avstand fra alt det som dere likestiller med Gud! Sannelig, jeg har vendt hele mitt vesen mot Ham som skapte himlene og jorden, som en engudsdyrker – rettet fullstendig mot sannheten, og jeg kan aldri være av flergudsdyrkerne.' Men folket hans begynte å krangle med ham, så han sa: 'Krangler dere med meg om Gud, enda Han har veiledet meg? Jeg frykter ikke alle disse avgudene som dere likestiller med Ham, unntatt hvis min Herre vil skade meg. Min Herre har omsluttet alle ting i Sin viten. Vil dere da ikke godta formaningen? Hvordan skulle jeg vel frykte slike avguder som dere likestiller med Gud, når dere ikke frykter at dere likestiller med Gud avgudsstatuer som Han ikke har sendt ned noen autorisasjon

til dere om? Hvilket av de to partiene har mer rett til å føle seg trygg fra pinen, hvis dere vet?»^I

Under denne diskusjonen med sitt folk forklarte profeten Abraham ﷺ dem: Disse tingene som dere tilber, er håndlagde, de er fullstendig avhengige av dere. Hvis de blir møkkete, må dere selv vaske dem. Hvordan kan noen rense andre når vedkommende selv må bli rensset og stelt? Han forklarte dem også at disse tingene – månen, stjernene og solen – ikke er evigvarende. De kommer og forsvinner, de er en del av noen andres plan, for hvis de var Gud, ville de ikke ha forsvunnet, men vært der evig og skint for alltid.

Profeten Abraham ﷺ rådet sitt folk om å la være å be til disse avgudsstatuene og de andre tingene som de hadde gjort til sine guder. Men folk begynte nå å reagere verre enn før, spesielt folk som tilba stjernene, månen og solen. De truet profeten Abraham ﷺ.

Han spurte dem: «Hva er dette dere tilber?» De svarte: «Dette er det våre fedre tilba, derfor tilber vi dem!»^{II} Profeten Abrahams ﷺ folk var utilfredse med ham, men den som var mest utilfreds med ham, var hans onkel Āzar, som hadde oppdratt ham som sin egen sønn. Derfor følte profeten Abraham ﷺ at han måtte redde sin onkel fra Guds vrede.

Onkelen Āzar advares

Profeten Abraham ﷺ gikk fram på en kjærlig måte: «Min kjære far! Sannelig, det har kommet til meg viten som ikke har kommet til deg, derfor følg meg, jeg skal vise deg den rette veien. Min far! Tilbe ikke Satan! Sannelig, Satan er svært ulydig mot den mest Barmhjertige! Min far! Sannelig, jeg frykter for at den mest Barmhjertiges pine skal ramme deg, og at du blir Satans følgesvenn.»

Āzar sa: «Abraham! Er du bortvendt fra mine guder? Hvis du virkelig ikke gir deg, vil jeg visselig steine deg! Ha deg vekk fra meg for en lang tid.»

Profeten Abraham ﷺ kunne bare ikke gi ham opp så lett, han ble såret og sa før han gikk sin vei: «Fred være med deg! Jeg skal fortsatt be om tilgivelse for deg fra Herren min. Sannelig, Han er veldig nådig mot meg. Men jeg holder meg vekk fra dere og de som dere tilber utenom Gud. Jeg holder meg herved engasjert i min Herres

^I Koranen 6:75–81.

^{II} Koranen 21:52–53.

tilbedelse. Forhåpentlig vil jeg ved min Herres tilbedelse ikke bli mislykket.»¹

Profeten Abraham ﷺ advarte dem gang på gang, han pleide å si: «Jeg har blitt sendt fra Gud, Han som alene er verd tilbedelse, Han som helbreder, Han som styrer alt ved Sin plan, Han som sitter på tronen, Han som ser alt og vet alt.» Noen ganger opplyste ham dem om at alt avhenger av Gud, og Han er Evigvarende, ikke lik deres avguder, som stjerner, månen og solen, som kommer og går. Han fortalte dem om at en dag vil Herren kalle alle sammen til Seg, og den dagen vil alle få lønn for sine handlinger. Han gjorde det klart for dem at den stien de valgte å følge, fører kun til Guds vrede og straff. Men selv etter alle de gangene han talte til dem, hjalp det ikke, de fortsatte med sitt, og deres hat til profeten Abraham ﷺ begynte å vokse enda mer.

Avgudsstatuene knuses

Profeten Abraham ﷺ bestemte seg for å gjøre noe med avgudsstatuene som folket hans elsket så høyt. Snart skulle det holdes en liten festival utenfor byen på den andre siden av elven. Der var nemlig samlingsplassen til folket. Det var en gylden mulighet for profeten Abraham ﷺ.

Hans onkel spurte om han skulle bli med og feire høytiden, men profeten Abraham ﷺ sa at han var syk. Alle i byen skulle til samlingsplassen for å feire og more seg.

Han ventet til alle hadde forlatt sine hjem, og satte kursen mot festivalen, så listet han seg ut mot templet i byen. Byen var tom for mennesker og det samme var templet, selv templets tjenere og prester hadde dratt til festivalen. Profeten Abraham ﷺ hadde med seg en skarp øks. Han gikk bort til statuene, og så på dem og den maten som lå foran dem som offergave. Han spurte en av statuene: «Maten foran deg blir kald, hvorfor spiser du den ikke?» Men hva skulle statuen svare, den var jo livløs, og den forble stille. Han spurte resten av statuene: «Vil ikke dere heller spise maten deres? Hva feiler det dere at dere ikke svarer?!»

Etter dette begynte profeten Abraham ﷺ å knuse statuene, han knuste den ene etter den andre, men lot én være igjen. Det var den

¹ Koranen 19:43–48.

største avgudsstatuen. Han hengte øksen rundt halsen på den og forlot templet.

Da folket kom tilbake fra festivalen og gikk inn i templet, så de at avgudene deres lå på bakken med hodene kappet av og andre kroppsdeler knust i biter. Alle ble opprørt, og et spørsmål gikk rundt på alles tunge: «Hvem kan ha gjort dette?» Profeten Abrahams ✠ navn var det første navnet som slo alle.

Folket ønsket at profeten Abraham ✠ skulle stilles for høvdingene i byen. Merkelig nok var det akkurat det profeten Abraham ✠ ville, slik at han kunne få svart dem foran alle. De spurte ham om det var han som hadde begått denne forbrytelsen. Profeten Abraham ✠ sa: «Spør han store som fortsatt er like hel og fin, han har jo også en øks rundt halsen sin!» Folket svarte at han var klar over at de avgudsstatuene ikke kunne snakke. Nå hadde profeten Abraham ✠ en sjanse til å forklare dem at det de gjør er uklokt. De forstod det han sa, men deres stahet og hovmodighet lot dem ikke tro på ham. Alt de kunne gjøre, var å bruke makten sin, for de hadde tapt. Profeten Abraham ✠ ble lenket fast, og hevnen skulle nå planlegges.

De ville straffe ham og samtidig sette et eksempel for resten av folket, slik at ingen andre skulle våge å gjøre noe lignende. De bestemte seg for å kaste ham i en slik ild som ingen før hadde sett. Den største ilden noensinne skulle bli forberedt som straff. Alle i byen ble beordret til å samle ved. Folk som var syke, sverget at de også skulle samle ved, for hvis de gjorde det, ville de nok bli helbredet av gudene.

I flere dager samlet de brensel så de kunne brenne profeten Abraham ✠, for dette ville gjøre gudene glade og tilfredse med dem. Det ble gravd en grop i bakken, og alt brenselet ble lagt i den, og så tente de på. Ingen før hadde sett større ild, flammene stod i ett med himmelen. Men så forstod de ikke helt hvordan de skulle kaste ham i ilden uten selv å ta fyr. En mann sa til dem at de skulle lage en katapult for å skyte ham inn i ilden. De bygget den og la ham på den og bandt hans føtter og armer.

Ilden stod klar og flammene var skyhøye, folk stod på lang avstand fra ilden, men man kunne føle at dens varme var stekende het. Så ga høvdingene ordre til alle tempelprestene at de skulle skyte profeten Abraham ✠ inn i ilden. I det øyeblikket begynte englene å be til Gud: «Vår Herre, det er kun Abraham som kjemper for Din sak

på jorden! Lar du disse brenne ham, vil aldri igjen Ditt navn bli nevnt på jorden!» Englene fikk lov av Gud til å gå ned til profeten Abraham ﷺ og høre med ham om han ønsket noe. Idet profeten Abraham ﷺ ble skutt ut av katapulten og ennå var i luften mellom ilden og katapulten, kom engelen Gabriel ﷺ ilende ned til ham. Han spurte: «Abraham, ønsker du deg noe?» Profeten Abraham ﷺ svarte: «Nei! Ingenting fra deg!» Engelen fortsatte: «Abraham, be i det minste om Guds beskyttelse!» «Når Han kjenner til min tilstand, hvorfor skal jeg da be Ham om noe?» svarte profeten Abraham ﷺ. Det var en prøve fra Gud. Han ville se om profeten Abraham ﷺ ba om hjelp fra andre eller kun fra Gud. Men profeten Abraham ﷺ var sin Herre trofast og nektet å be om hjelp fra engelen.

Profeten Abraham ﷺ ble kastet inn i ilden, men den skadet ham ikke. Den var ikke het lenger, kun flammens bluss lyste, men heten var fullstendig borte. Gud befalte ilden: «Du ild, bli kjølig og harmløs for Abraham!»

Det de hadde bundet profeten Abraham ﷺ med, ble brent bort, og han satte seg midt i ilden. Det sies at han kun var seksten år på denne tiden, og at han ble omtrent førti dager i ilden.

Folkets ansikter begynte å få mørkere farge på grunn av ildens hete. Men da ilden endelig tok slutt, gikk folk nær gropen for å se hva som var igjen av profeten Abraham ﷺ. Alle ble overrasket da de så ham komme ut av gropen like hel, og lyset som lå over ham, skinte, det hadde ikke skjedd ham noe som helst. Dette miraklet fikk noen mennesker til å forandre mening, men de torde ikke å si noe, for de fryktet for sitt liv. Slik vanæret Gud de onde høvdingene.¹

Møtet med kong Nimrod

Nimrod het kongen i dette riket. Da kongen fikk vite om denne hendelsen, ble han sint og litt redd for å miste makten i landet. Han var så mektig at folket tilba og tjente ham som om han var en gud.

Han befalte at profeten Abraham ﷺ skulle bringes til hans palass, slik at han kunne høre om hva denne nye troen som han hadde kommet med, var for noe.

Da profeten Abraham ﷺ ble brakt for ham, sa han: «Hvem er denne Herren din?» Profeten Abraham ﷺ svarte: «Min Herre er den som gir liv og død!» Kongen sa: «Jeg gir også liv og død!» Etter det

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:203–208.

sa han til en av sine menn at han skulle bringe inn to menn. Han befalte at den ene skulle drepes og den andre skulle spares. «Slik gir jeg liv og død til folk», smilte Nimrod lurt.

Da sa profeten Abraham ﷺ: «Gud lar solen stå opp i øst, få du den til å stå opp i vest!» Himmelfallen satt kongen på sin trone, hva skulle han gjøre nå. Han hadde ikke noe mer å si, for han visste godt at dette evnet han ikke selv om han var så mektig og rik. Liv og død kunne han bare befale sine høvdinger og soldater – å drepe noen eller la noen få leve – men dette gjorde ham virkelig målløs.

Hele riket fikk høre om denne diskusjonen mellom profeten Abraham ﷺ og kongen. Han ble kjent for å ha overlevd ilden og for å ha gjort kongen målløs. Han fortsatte med å spre Guds budskap til sitt folk. Men det var kun to personer som sluttet seg til ham, det var en kvinne som het Sara ﷺ, og hun giftet seg med ham. Den andre personen var hans nevø, profeten Lot ﷺ.^I

En engel ble også sendt til kong Nimrod. Han befalte ham å anta troen, men han nektet. Det hendte tre ganger. Kong Nimrod sa til ham: «Samle dine tropper, og jeg skal samle mine tropper!»

Ved soloppgang trådte kong Nimrod fram med sine tropper. Gud sendte en hær av mygg over ham. Denne hæren kunne ikke engang ses i solskinnen. Gud satte myggenes hær over dem, og de spiste kjøttet og drakk opp blodet deres. Alt som ble igjen var de blanke knoklene deres. En av myggene gikk inn i neseboret til kongen, og der ble den i fire hundre år. Kongen pleide å slå seg selv med en hammer for å få ro fra myggens stikk under hele denne perioden, helt til han døde.^{II}

Herren gir liv til de døde

Etter at profeten Abraham ﷺ forlot Nimrods kongssal, begynte han å tenke dypt etter. Et spørsmål hadde satt seg fast i tankene hans: «Hvordan gir Herren liv til de døde?» Han var sikker i troen, men han ønsket å se det med sine egne øyne for å gjøre sitt hjerte tilfreds med et syn av Guds allmakt.

Han bestemte seg for å spørre sin Herre om det. «Min Herre, vis meg hvordan du bringer de døde tilbake til live», spurte han. En røst lød: «Har du ikke sikker tro?» Profeten Abraham ﷺ svarte

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:365–366.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:190.

ydmykt: «Jo, sannelig! Jeg er forankret i troen, men jeg ønsker at hjertet mitt også får tilfredsstillende ro.» Herren sa: «Ta fire fugler, og tem dem, slik at de føler seg sterkt knyttet til deg, deretter slakt dem, og plasser en bit av hver av dem på forskjellige bakketopper, derpå kall på dem, de vil komme springende til deg. Vit at Gud er allmektig, allvis.»¹

Profeten Abraham ﷺ gjorde slik som Gud befalte. Etter å ha temmet fire fugler og gjort dem sterkt knyttet til seg, slaktet han dem og delte dem opp i biter. Så blandet han fuglenes kroppsdeler med fjær og blod, etter det la han hver del langt ifra hverandre, på forskjellige bakketopper. Til slutt gjorde han presis som Herren hadde befalt, han kalte på fuglene, og plutselig kom de ilende til ham.^{II} Men ingen trodde på dette mirakelet utenom de to andre som trodde sammen ham – profeten Lot ﷺ og Sara ﷺ.

Da Profeten Abraham ﷺ forstod at ingen blant hans folk ville tro, bestemte han seg for å utvandre fra sin by. Han forlot folket sitt og utvandret til en by som het Harran, og så til Palestina. Etter å ha bosatt seg i Palestina dro Profeten Abraham ﷺ til forskjellige steder for å spre Guds budskap, han dro også til Egypt.

Prinsesse Hagar ﷺ

I Egypt var profeten Abraham ﷺ ute på reise med sin kone Sara ﷺ for å formidle budskapet fra Gud. De gikk forbi et område som tilhørte en mektig konge. En av tjenerne til kongen fortalte ham at profeten Abraham ﷺ hadde med seg en svært sjarmerende og vakker kvinne. Kongen sendte bud etter profeten Abraham ﷺ. Kongen spurte ham: «Hvem er denne kvinnen?» Profeten Abraham ﷺ svarte: «Det er min søster!» Profeten Abraham ﷺ måtte lyve, for hvis han ikke hadde løyet, ville han ha blitt drept.

Etter det gikk profeten Abraham ﷺ til sin kone Sara ﷺ og sa: «Sara, det er ingen andre troende enn oss her. Denne kongen spurte meg om deg, og jeg sa at du er min søster, si derfor ikke noe annet!»

Da Sara ﷺ gikk inn til kongen, prøvde han å ta tak i henne. Kongen ønsket henne, men hans hånd stivnet og Guds forbannelse tok ham fatt. Han sa til Sara ﷺ: «Be til Gud for meg, og jeg skal ikke skade deg!» Sara ﷺ ba til Gud, og han ble helbredet. Men kongen var

¹ Koranen 2:260.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:234–235.

en slu person, han prøvde seg igjen på det samme, men igjen stivnet hånden hans, og han kunne ikke gjøre noe. Han sa på nytt til Sara ﷺ: «Be til Gud for meg, og jeg skal ikke skade deg!» Sara ﷺ ba til Gud, og han kunne igjen røre på seg. Kongen ga opp sin onde lyst, og ga sin datter Hagar ﷺ^I til Sara ﷺ som en bot for sin uforskammede oppførsel, og så ga han henne andre tjenere, penger og dyr. Denne prinsessen som ble gitt i gave, skulle gjøre opp for den synden som kongen hadde forsøkt å begå, men var blitt straffet for.

Etter denne hendelsen med kongen reiste de tilbake til Palestina.^{II}

I den øde dalen

Sara ﷺ og profeten Abraham ﷺ hadde lenge vært gift, men de hadde ikke barn, derfor ba Sara ﷺ sin ektemann om å gifte seg med Hagar ﷺ. Profeten Abraham ﷺ giftet seg med Hagar ﷺ, og hun fødte ham sønnen Ismael ﷺ. Men dette fikk profeten Abrahams ﷺ første kone til å føle seg noe misunnelig. Hun ba sin ektemann å ta med Hagar ﷺ og hennes nyfødte sønn langt bort fra henne.

Gud åpenbarte for profeten Abraham ﷺ at han skulle ta med seg sin hustru og nyfødte sønn til Mekka.

Profeten Abraham ﷺ gjorde som Herren befalte. Han dro av sted med sin hustru og nyfødte sønn. Herren hadde befalt ham å reise til et ufruktbart sted, der fantes det verken vann eller mat, men kun fjell og ørken. Der skulle han forlate dem, men Hagar ﷺ skyndte seg etter ham og spurte: «Hvor skal du hen? Skal du forlate oss her i denne ødemarkens dal? Hvem er det du overlater oss til?» Profeten Abraham ﷺ svarte henne ikke med et eneste ord. Hun forstod at det var en mening bak dette, hun spurte: «Er det Gud som har befalt deg å gjøre det?» Han svarte: «Ja!» Tappert svarte hun: «Da har du ikke kastet oss bort!»^{III} Etter det gikk hun tilbake til sin plass uten å si et eneste ord. Hun satte seg ned hos sin sønn, for alt hun hadde, var dette spedbarnet og noen dadler og en lærflaske.

^I Moḥammad Solaymān al-Mansōrpōrī, *Raḥmah lil-‘ālamīn* (Riyadh: Dār as-salām lin-nashr wat-tauzī‘), 19; I Midrasj Rabbah 45:1 står det følgende: «Hagar var faraoens (kongens) datter. Da faraoen så hva som hendte i hans hus på vegne av Sara, tok han sin datter og ga henne til Sara, idet han sa: 'Det er bedre å la min datter være en tjenestepike i dette huset enn at hun er en herskerinne i et annet hus.»

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā‘*, 1:191–199.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā‘*, 1:200–202.

Profeten Abraham ؑ ba en veldig følsom skuddbønn for sin hustru og sønn, han satte sin lit til Herren, men trøstet seg med å si: «Min Herre, lag denne byen til et fredfullt sted, og hold meg og mine barn borte fra å tilbe avgudsstatuer. Min Herre! De har villedet mange mennesker. Den som følger meg, vil tilhøre meg, og om noen er meg ulydig, så er i sannhet Du mest tilgivende, evig nåderik. Vår Herre! Sannelig, jeg har bosatt mitt avkom i den ufruktbare dalen, like ved det hellige huset Ditt, vår Herre, sånn at de må forrette tidebønnen. Gjør Du folkets hjerte følsomt med kjærlighet mot dem, og forsyn dem med frukt, slik at de må bli takknemlige.»^I

I denne øde dalen var det ikke lett å leve, snart gikk de tom for både dadler og vann. Hagar ؑ hadde ammet Ismael ؑ så lenge hun hadde melk i sine bryst. Men da vannet og dadlene tok slutt, kunne hun ikke gi ham mer melk. Snart begynte barnet å gråte av sult. Hagar ؑ var nødt til å reise seg for å finne vann eller mat. Hun gikk opp på høyden aş-Safā, men kom fort ned igjen. Etter det gikk hun mot den andre bakken (al-Marwah). Hun gikk så lenge hun kunne se sin sønn, men idet hun ikke kunne se ham lenger, begynte hun å småløpe. Hun fant heller ikke noe mat eller drikke ved denne bakken. Til slutt måtte hun gi seg, for hun hadde selv ikke spist eller drukket på en stund, og det var veldig varmt. Hun ble utmattet, men hadde ikke funnet en eneste dråpe vann. Desperat etter mat eller vann for sitt spedbarn løp hun syv ganger mellom disse to høydene. Den siste gangen hun nådde høyden al-Marwah, hørte hun en stemme. Hun ba seg selv om å være stille og høre nøye etter. Hun hørte stemmen på nytt, og hun spurte: «Du som har fått meg til å høre din stemme, kan du hjelpe meg med noe?» Plutselig så hun en engel stå der Zamzam-brønnen er i dag. Den gravde i bakken med vingen, og vannet begynte å sprudle fram fra det stedet. Hun skyndte seg å grave en liten grop der med sine hender, så fylte hun lærflasken sin med Zamzam-vannet. Vannet fortsatte å sprudle selv etter at hun hadde fylt lærflasken. Nå drakk hun seg utørst på vannet og ammet sin sønn. Engelen sa: «Frykt ikke for at du har blitt etterlatt her, for det er her Guds hus vil bli bygget av denne guttungen og hans far. Og Gud lar ikke Sitt folk gå tapt.»^{II}

^I Koranen 14:35–37.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:203–205.

Hun levde alene en stund der med sin sønn, men så en dag kom det et folk, Jorhom. De spurte om å få bosette seg der. Hagar ﷺ godtok det, men gjorde det klart for dem at vannet ikke skulle tilhøre dem. Begge partene ble enige. Slik bønhørte Herren Sin profet.

Profeten Ismael ﷺ vokste opp blant dette folket og lærte arabisk av dem.

Tre merkelige gjester

En dag kom det tre merkelige gjester – engler – hjem til profeten Abraham ﷺ. De kom til ham og sa: «Fred!», og han ønsket dem velkommen og svarte: «Fred!» Han skyndte seg å servere dem en kalvesteik. Men de rørte ikke maten, og profeten Abraham ﷺ syntes det var rart. Han følte noe uro i seg, men englene sa: «Frykt ikke, vi er blitt sendt til Lots folk.» Hustruen hans, Sara ﷺ, stod like ved, og englene ga henne det gledelige budskapet om en sønn, profeten Isak ﷺ. Hun sa: «Hvor underlig! Skal jeg føde et barn, enda jeg er blitt gammel og denne min ektemann er en eldre mann? Sannelig, dette er en svært underlig ting.» Englene sa: «Undrer du deg over Guds befaling? Husets folk, Guds nåde og velsignelser er over dere. Sannelig, Han er all pris verdig, prektig.»

Da angsten forsvant fra profeten Abraham ﷺ og det gledelige budskapet hadde kommet til ham, begynte han å diskutere med englene om profeten Lots ﷺ folk.

Englene sa: «Abraham! La denne saken være. Sannelig, din Herres befaling om pinen har nå kommet, og pinen som ikke kan avverges, er i ferd med å nå dem!»¹

Den store prøven

En dag kom profeten Abraham ﷺ til sin sønn og sa: «Kjære sønn! Jeg ser i min drøm at jeg slakter deg, så tenk grundig over hva du mener.»

Profeten Ismael ﷺ svarte: «Min far! Gjør det du blir befalt; hvis Gud vil, vil du finne meg av de tålmodige.»¹¹ Han visste godt at det en profet drømte, var bestemt til å bli sant.

Far og sønn gikk til offerstedet der sønnen skulle slaktes. Profeten Abraham ﷺ fortalte sin sønn om at de skulle gå til dalen Minā for å gjøre det Gud hadde befalt. På veien kom Satan, han

¹ Koranen 11:69–76.

¹¹ Koranen 37:102.

forsøkte å overtale profeten Abraham ﷺ til å ikke adlyde Guds befaling. Satan spurte: «Hvor skal du ta med denne sønnen din?» Profeten Abraham ﷺ svarte: «Ut for å utføre et ærend.» Han svarte: «Det gjelder ikke et ærend, du skal ta ham med for å slakte ham!» Profeten Abraham ﷺ spurte: «Hvorfor skulle vel jeg slakte min egen sønn?» Satan sa: «For du tror at Gud har befalt deg det!» Da svarte profeten Abraham ﷺ: «Ved Gud, da skal jeg i hvert fall slakte ham!»

Profeten Abraham ﷺ steinet ham tre ganger, hver gang kastet han syv steiner på ham. Etter det ble Satan oppgitt og gikk sin vei.

Da de kom fram til offerstedet, la profeten Abraham ﷺ sin sønn på bakken og plasserte kniven på hans nakke, etter det begynte han å skjære. Da ropte Herren til sin sanne tjener: «Abraham! Sannelig, du har bevist din drøm sann!»

Profeten Ismael ﷺ ble byttet ut med en sauebukk. Denne sauebukken ble sendt fra himmelen, og steg ned på den dagen fra fjellet Thabīr. Den var hvit med store øyne og horn, og før den kom til jorden, beitet den førti år i paradiset. Slik belønnet Gud profeten Abraham ﷺ, for han bestod den vanskelige prøven.^I

Gud holder alltid Sitt ord. Han ga profeten Abraham ﷺ en sønn til. Han fikk sønnen Isak ﷺ da han var omtrent hundre år. Han var tretten år yngre enn profeten Ismael ﷺ.

Gjenoppbyggingen av det hellige huset

Profeten Abraham ﷺ skulle få en annen stor oppgave i livet, det var nemlig å gjenoppbygge det hellige huset Ka‘bah. Gud viste ham hvor det hellige huset skulle stå. Herren befalte ham: «Ikke likestill noe som helst med Meg! Hold huset Mitt rent for dem som vandrer rundt det, og dem som står, bøyer seg og kneler med ansiktet ned der! Rop ut høyt blant folk om pilegrimsferden; de vil komme til deg til fots og ridende på magre kameler fra alle dype fjellstier.»^{II}

Profeten Abraham ﷺ døde i al-Khalīl (Hebron) i Palestina, han ble omtrent hundre og syttifem år. Sønnene hans gravla ham like ved hans hustru Sara ﷺ.^{III}

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:127–132.

^{II} Koranen 22:26–27.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā’*, 1:250.

Gud kaller profeten Abraham ﷺ for sin inderlige venn i Koranen.

En skuddbønn som han ba, er nevnt i Koranen, den anses som en av de viktigste skuddbønnene i vår tro. Han ba om følgende: «Min Herre! Gjør meg og avkommet mitt til forrettere av den regelmessige tidebønnen. Vår Herre, godta min skuddbønn. Vår Herre! Tilgi Du meg og mine foreldre og alle troende den dagen oppgjøret skal stå.»¹

¹ Koranen 14:40–41.

Historien om profeten Lot ﷺ

Profeten Lot ﷺ var nevøen til profeten Abraham ﷺ og sønnen til hans bror Hārān. Profeten Lot ﷺ reiste sammen med profeten Abraham ﷺ til Egypt, den gang ingen andre enn to personer trodde på ham.

Etter at de kom tilbake, forlot profeten Lot ﷺ ham. For hans onkel ba ham reise videre til byen Sodoma, som ligger ved Dødehavet. Der levde han en stund, men før det bosatte han seg i Kanaan. Det området ved byen Sodoma bestod av fem deler: Sodoma, Gomorra, Admah, Sobobim og Bālī‘/Saughar. Sodoma var sentrum og hovedstad i dette området. Dette området hadde mye å by på, fruktbar jord og rikelig med korn og frukt.

Folket i Sodoma var et veldig syndig og umoralsk folk. De nektet å tro på Gud, plyndret på landveien, brøt sine løfter, de ga opp det gode og gjorde det som var ondt, og de begikk åpenlyst umoralske handlinger i sine samlinger. Men det verste de gjorde, var en handling som ingen før dem hadde gjort. For å tilfredsstille seg seksuelt gikk deres menn til menn heller enn å gå til kvinner.¹

Profeten Lot ﷺ inviterte dem til å tilbe én Gud og gå bort fra sine uvaner, og heller gjøre gode ting. Han opplyste dem om Guds bud og oppmuntret dem til gode handlinger i en periode. Men de nektet å høre på ham. De bestemte seg for å kaste ut ham og familien hans fra byen. De sa til hverandre: «Driv ut Lots familie fra deres by, de leker svært rene!»^{II} Så omringet de profeten Lot ﷺ, de forlangte av ham at han skulle bringe den pinen han truet dem med. De skrattet og moret seg med å gjøre narr av ham, og de sa: «Bare bring over oss Guds pine, hvis du er av de sannferdige!»

Profeten Lot ﷺ ble oppgitt av å ha prøvd å føre sitt folk på rett spor veldig lenge. Da han innså at det ikke fantes noen som helst mulighet til å fylle deres hjerte med troens lys, valgte han å heve sine hender for å be Gud om å bringe sin lovede pine over dem.

^I Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā*, 96.

^{II} Koranen 27:56.

Herren bønnhørte ham. Han sendte tre engler til ham: Gabriel, Mikael og Rafael ﷺ. Gud sendte dem for å utslette byen Sodoma og gjøre opp med dens vantro beboere.

Da englene kom til Sodoma, forvandlet de sitt utseende til tre svært unge vakre menn. De kom til profeten Lot ﷺ mens han arbeidet på jorden sin. De ba ham å beverte dem, og han syntes det var flaut å nekte dem. Profeten Lot ﷺ så nøye på dem og ble veldig redd. Ikke fordi disse skapningene skremte ham, men han tenkte at hvis folket hans får vite om dette, vil det ikke gå gjestene hans godt.

De begynte å gå mot huset hans. På veien forsøkte han å hinte om at de burde dra fra denne syndige byen. Han advarte dem: «Ved Gud, jeg har aldri kjent et folk verre enn denne byens på hele jorden.» På veien fortsatte han å gjenta dette helt til han hadde sagt det samme fire ganger. Englene var blitt befalt av Gud om å ikke tilintetgjøre byen før deres profet vitnet mot dem.

Englene fortsatte å følge ham hjemover til tross for hans advarsler. Profeten Lot ﷺ sa til seg selv: «Dette er en hard dag!»^I Men han tok gjestene sine inn i huset og stengte døren i all hast. Det var kun familien hans som visste om disse gjestene.

Plutselig gikk døren til hans hus opp. Det var hustruen hans, hun skyndte seg ut for å røpe denne nyheten til folket. Hun fortalte dem om de himmelske gjestene som var kommet, hun kunne ikke skryte nok av deres skjønnhet. Det syndige folket til profeten Lot ﷺ klarte ikke å sitte i ro. Dette måtte de se og gjøre noe med. De kom løpende til huset hans.

Det gikk ikke lange tiden før en stor flokk stod utenfor døren til profeten Lot ﷺ. De begynte å banke på døren hans. De krevde av ham at han skulle sende ut sine gjester, slik at de kunne mette sin seksuelle lyst. Etter litt ble det verre, de ble voldeligere og voldeligere. De begynte å dytte og sparke døren. Profeten Lot ﷺ sa til dem: «Sannelig, disse er mine gjester, bring ikke skam over meg vedrørende dem. Frykt Gud, og vanær meg ikke!»

Folket hans svarte: «Har ikke vi forbudt deg å gi beskyttelse til all verdens folk?»^{II}

Profeten Lot ﷺ forsøkte å snakke fornuft til dem «Mitt folk! Dette er mine døtre, de er renere for dere. Frykt Gud! Fornedre meg

^I Koranen 11:77.

^{II} Koranen 15:68–70.

ikke overfor mine gjester! Finnes det da ikke en eneste rettsindig mann blant dere?»^I Han snakket til dem om deres egne koner og andre gifteferdige jenter i byen. Han sa til dem at disse jentene kan dere gifte dere med, det vil være et rent og lovlig forhold for dere. Men de var ikke interessert i byens døtre, de ville heller gjøre det de elsket å gjøre. De sa: «Du vet godt at vi ikke har noen interesse for ditt folks døtre, og du vet i sannhet hva vi ønsker!» Nå slo de og sparket de alt de kunne, helt til døren holdt på å falle. Trist sa profeten Lot ﷺ: «Om jeg bare hadde krefter til å kjempe mot dere, eller kunne søke ly i et ugjennomtrengelig fort i dag!» Englene sa til ham for å fjerne hans frykt: «Lot! Vi er din Herres engler. Disse kan aldri nå deg og dine gjester, dra videre med familien din i en nattetime, og ingen av dere må snu seg for å se tilbake. Men ikke ta med din hustru; sannelig, hun skal bli tatt av den samme pinen som skal komme over de andre. Sannelig, deres avtalte pinetid er morgenstunden! Er da ikke morgenstunden nær?»^{II}

Etter det ba engelen Gabriel ﷺ ham om å flytte på seg. Han gikk ut til folket hans og slo dem med sin vinges ende, og de ble alle sammen blinde og spredde seg bort derfra. De falt her og der i blinde, men kom seg hjem ved å lene seg til byens vegger. De sverget å ta hevn over profeten Lot ﷺ og de som var med ham. Nattemørket la seg som et teppe over byen. Profeten Lot ﷺ hadde fått en ordre som han måtte følge. Han tok med seg sine sønner og to døtre og deres ektemenn. Det var familien hans, mens hustruen hans måtte bli værende. Ingen i byen la merke til at profeten Lot ﷺ og familien hans forlot byen. De skyndte seg å komme seg ut av byens grense før dagen grydde.

Da morgenstunden kom, var tiden for den avtalte pinen inne. Gud tilintetgjorde det syndige folket til profeten Lot ﷺ. Sodoma skulle bli rammet av Guds vrede, men det var ikke bare den byen som ble tatt. Syv andre byer rundt den ble også tatt av pinen, både beboerne og deres dyr. Engelen Gabriel ﷺ løftet dem opp til himmelen og kastet dem ned – snudd opp ned. Deretter lot Herren det regne teglstein på dem. På hver stein stod det navnet til den den skulle treffe og drepe.^{III}

^I Koranen 11:78.

^{II} Koranen 11:79–81.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:102–108.

Det sies også at hustruen hans fulgte etter dem, men da hun hørte braket etter at byene ble kastet ned, snudde hun seg og sa: «Akk og ve, mitt folk!» Idet hun sa dette, falt en teglstein på henne, og hun ble knust i småbiter. Hun fikk denne straffen fordi hun hadde samme tro som det syndige folket, og for at hun hadde fortalt om gjestene til profeten Lot عليه السلام.¹

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:268–269.

Historien om profeten Ismael ﷺ

Profeten Ismael ﷺ ble født i riket Levanten. Han var tretten år eldre enn sin bror, profeten Isak ﷺ, sønn av Sara ﷺ og profeten Abraham ﷺ. Profeten Abraham ﷺ fikk sønnen Ismael ﷺ da han var åttiseks år gammel, og sønnen Isak ﷺ da han var omtrent hundre år.

Profeten Abrahams ﷺ hustru Sara ﷺ følte misunnelse, for Hagar ﷺ fikk en sønn, men selv hadde hun ikke fått barn. Derfor sa hun til sin ektemann at han måtte ta med Hagar ﷺ og sønnen hennes bort fra henne. Det var en del av Guds plan. Gud befalte profeten Abraham ﷺ om å ta med hustruen og barnet til Hijaz. Hijaz var et tørt, regnfattig og ufruktbar fjellområdet – her ligger byen Mekka.

Engelen Gabriel ﷺ ankom profeten Abrahams ﷺ hus med en *borāq*. Profeten Abrahams ﷺ familie satte seg på den og startet reisen. Hele tiden på veien spurte han engelen: «Er dette vår bestemmelsessted?»

Da de var framme, fortalte engelen at dette er stedet. Der skulle han forlate sin familie – i Mekka under et høyt tre ved toppene aṣ-Ṣafā og al-Marwah. Han ga sin familie en taske med dadler og en lærflaske med vann.

Hagar ﷺ skyndte seg bort til sin ektemann og sa: «Skal du forlate oss i dette ufruktbare området, hvordan skal vi overleve? Vi vil snart gå tom for mat og drikke?!» Profeten Abraham ﷺ svarte ikke, men fortsatte å gå videre. Hagar ﷺ spurte det samme flere ganger, men fikk ikke svar. Da spurte hun: «Har Gud befalt deg dette?» «Ja», svarte profeten Abraham ﷺ og gikk videre, men han ba en følelsesladet skuddbønn for sin kone og sønn. Skuddbønnen lød som følger: «Min Herre, lag denne byen til et fredfullt sted, og hold meg og mine barn borte fra å tilbe avgudsstatuer. Min Herre! De har villedet mange mennesker. Den som følger meg, vil tilhøre meg, og om noen er meg ulydig, så er i sannhet Du mest tilgivende, evig nåderik. Vår Herre! Sannelig, jeg har bosatt mitt avkom i den ufruktbare dalen, like ved det hellige huset Ditt, vår Herre, sånn at de må forrette tidebønnen. Gjør Du folkets hjerte følsomt med kjærlighet mot dem, og forsyn dem med frukt, slik at de må bli takknemlige.»¹

¹ Koranen 14:35–37.

Etter svaret til ektemannen ropte hun ikke mer på ham. Hun hadde nå innsett at hun måtte vise tålmod og takknemlighet overfor Gud.

Profeten Ismael ﷺ var et lite spedbarn og drakk morsmelk. Hagar ﷻ fikk matet ham én gang. Etter det tok dadlene og vannet slutt, nå fikk hun verken matet eller gitt ham vann. Det vesle barnet begynte å gråte for det var tørst. Hagar ﷻ reiste seg opp for å lete etter vann. Hun gikk opp på høyden as-Safā, men kom fort ned igjen. Etter det gikk hun mot den andre bakken (al-Marwah), hun gikk så lenge hun kunne se sin sønn. Men idet hun ikke kunne se ham lenger, begynte hun å småløpe. Hun fant heller ikke noe mat eller drikke ved denne bakken. Til slutt måtte hun gi seg, for hun hadde selv ikke spist eller drukket på en stund, og det var veldig varmt. Hun ble utmattet, men hadde ikke funnet en eneste dråpe vann. Desperat etter mat eller vann for sitt spedbarn løp hun syv ganger mellom disse to høydene. Den siste gangen hun nådde høyden al-Marwah, hørte hun en stemme. Hun ba seg selv om å være stille og høre nøye etter. Hun hørte stemmen på nytt, og hun spurte: «Du som har fått meg til å høre din stemme, kan du hjelpe meg med noe?» Plutselig så hun en engel stå der Zamzam-brønnen er i dag. Den gravde i bakken med sin vinge, og vannet begynte å sprudle fram fra det stedet. Hun skyndte seg å grave en liten grop der med sine hender, så fylte hun lærflasken sin med Zamzam-vannet. Vannet fortsatte å sprudle selv etter at hun hadde fylt opp lærflasken. Nå drakk hun seg utørst på vannet og ammet sin sønn. Engelen sa: «Frykt ikke for at du har blitt etterlatt her, for dette er Guds hus som vil bli bygget av denne guttungen og hans far. Og Gud lar ikke Sitt folk gå tapt.»¹

Skuddbønnen til profeten Abraham ﷺ ble hørt. Flere stammer kom og bosatte seg i området ved Ka‘bah, det var her han forlot sin kone og sønn.

Det skjedde slik at Ka‘bah lå på et høyt sted som lignet en liten bakke, og når vannstrømmen kom, fløt den til høyre og venstre for den. Hagar ﷻ og profeten Ismael ﷺ bodde alene i det området en stund. Men en dag vandret en familie fra stammen Jorhom fra Yemen forbi. Familien fra Jorhom-stammen så en fugl fly over det området. De tenkte at det må være vann i nærheten av det området. De sa til

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā*, 1:203–205.

hverandre: «Denne fuglen flyr rundt vann, enda vi vet at det ikke er vann i denne dalen.» De valgte å sende to menn, som oppdaget vannets kilde. De to kom tilbake og opplyste resten om hva de hadde sett. Alle gikk nå i retningen mot vannet, der traff de Hagar ﷻ, som satt ved vannet. De spurte henne: «Tillater du oss å få bo sammen med dere?» Det var greit for henne, men hun hadde kun ett krav, og det var at de skulle ikke ha eneretten til vannet. Familien fra stammen Jorhom ble enige med henne, og slik bosatte de seg der. Etter en stund inviterte de resten av folket sitt til å komme og bo sammen med dem.

Profeten Ismael ﷺ lærte arabisk av folket Jorhom.¹

Profeten Abrahams ﷺ drøm

Da profeten Ismael ﷺ nådde puberteten – noen sier han var ni år, mens andre sier han var rundt tretten år – drømte hans far en merkelig drøm. Han så at Herren befalte ham å slakte sin sønn.

Det en profet drømmer, er sant, og det er en form for åpenbaring fra Gud den Allmektige.

I de to første drømmene profeten Abraham ﷺ hadde, ble det sagt til ham: «Slakt for Gud!» Profeten Abraham ﷺ våknet og slaktet flere kameler for Gud. Men i den tredje drømmen ble det vist for ham at han skulle slakte sin eneste sønn, profeten Ismael ﷺ. I Koranen (kapittel 37) blir det klargjort at profeten Isaks ﷺ tid var etter denne hendelsen. For etter å ha beskrevet denne hendelsen nevner Gud at profeten Abraham ﷺ fikk det gledelige budskapet om sønnen Isak ﷺ. Det vil si at profeten Isak ﷺ på en måte var belønningen for standhaftigheten til hans far og storebror.

Profeten Abraham ﷺ reiste ofte til Mekka for å besøke sin kone og sønn. Men denne gangen reiste han ikke for å besøke dem, han hadde fått en oppgave av sin Herre. Profeten Abraham ﷺ var fast bestemt på å ofre sin sønn for Guds sak, men før han gjorde det, spurte han sin sønn. Profeten Ismael ﷺ sa til sin far at han måtte gjøre det Gud befalte, og han ville vise tålmod.

Profeten Abraham ﷺ gikk hjem til sin hustru Hagar ﷻ og ba henne om å gi nye og fine klær til sønnen. Hun gjorde som ektemannen sa. Etter det gikk far og sønn mot offerstedet i dalen Minā, som hadde blitt vist for ham i drømmen.

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:205.

Satan kunne ikke la dette skje. Han hastet til Hagar og sa: «Vet du at han skal slakte din sønn? Skynd deg og stopp ham, ellers kommer du til å gråte over liket hans senere i dag.» «Har vel en far noen gang slaktet sin egen sønn?» svarte Hagar . Satan fortsatte: «Ikke vær dum, hindre ham i å gjøre dette! Herren hans har befalt ham å gjøre dette, forstå at han kommer til å gjøre det!» «Hvis dette er Guds vilje, så la det skje!» svarte Hagar . Satan skjønte fort at her kom han ingen vei, han nølte ikke med å gå til profeten Ismael . Men han var like bestemt som sin far, de var på vei til offerstedet for å tilfredsstille Herren. Satans siste sjanse var å overtale profeten Abraham .

«Stopp! Har du gått fra vettet, skal du slakte din egen sønn? Hvem skal føre ditt avkom videre? Det må da finnes andre måter å tilfredsstille Herren på?» sa Satan til ham. Men han svarte ikke, kjærligheten til Gud var større enn alle andre kjærligheter for ham. Han tok tak i syv steiner og steinet Satan.

Satan forsøkte å hindre ham tre ganger, men hver gang kastet profeten Abraham syv steiner på ham.

Da de endelig nådde fram, og prøvens tid var inne, sa profeten Ismael til sin far: «Far, jeg har kun tre ønsker, anse dem som mitt siste ønske. Det første er at du binder meg fast slik at jeg ikke flytter på meg av smerte og du skal slippe å få mitt blod på klærne dine. Det andre er, ha ansiktet mitt vendt mot bakken så du ikke ser meg og jeg ikke ser deg, kjære far. Slik at vårt blodsband ikke kommer i veien for Herrens vilje.

Det tredje er, etter å ha slaktet meg, ta med klærne mine til min mor. Slik at hun kan trøste seg selv, for hun har ingen andre enn meg her på jorden.»

Profeten Abraham hørte på sin sønn. Han bandt ham og la ham med ansiktet ned mot bakken, deretter tok han fram kniven. Profeten Abraham hadde en ung sønn liggende foran seg. Den sønnen som skulle arve profetskapet til sin far. Dette mektige synet vekket følelser i ham. På den ene siden var Guds vilje, og på den andre siden var kjærligheten til sønnen. Profeten Abraham visste hva han måtte gjøre. Han var veldig glad i sin sønn og klarte ikke å se seg selv slakte sønnen til tross for at ansiktet var vendt ned mot bakken. Men det var Guds ordre, og den måtte adlydes. Han satte også bind for sine øyne og la kniven mot strupen til sønnen og sin andre

hånd på nakken hans. Han begynte å skjære, men Gud flyttet på profeten Ismael ﷺ og sendte ned en bukk i hans sted. Da profeten Abraham ﷺ flyttet på øyebindet, så han at det var en bukk som lå der istedenfor sønnen. Slik forstod han at han hadde bestått prøven fra Gud.¹

Da profeten Ismael ﷺ vokste opp, og Jorhom-folket så hans gode personlighet, lot de en av døtrene gifte seg med ham. De la spesielt merke til hans avhold fra onde vaner og hans gudfryktighet.

Det hellige huset Ka'bah blir bygget

Profeten Abraham ﷺ kom en dag for å besøke sin familie. Hagar ﷺ var nå død, og profeten Ismael ﷺ var blitt voksen og gift. Profeten Ismael ﷺ var ikke hjemme, derfor var det hans hustru som møtte profeten Abraham ﷺ. Han spurte etter sin sønn, hun svarte: «Han har gått for å skaffe oss mat!» Etter det spurte profeten Abraham ﷺ hvordan de hadde det, og hva hun mente om måten de levde på. Hun sa: «Vi lever usselt og under hardhet!» Profeten Abraham ﷺ sa: «Når din mann kommer hjem, hils ham fra meg og be ham om å skifte portens terskel.»

Da profeten Ismael ﷺ kom hjem, fikk han følelsen av at hans far hadde vært der. Han spurte sin hustru om det var noen som hadde vært der mens han var borte. Hun svarte: «Ja, det var en gammel mann som kom og spurte etter deg. Jeg fortalte ham at du ikke var hjemme. Han spurte meg om hvordan vi lever, og jeg svarte at vi har det tøft og lever under trange kår.» På grunn av det svaret spurte profeten Ismael ﷺ: «Sa han noe mer?» «Ja! Han sa at jeg skulle hilse deg fra ham og be deg om å bytte ut portens terskel», svarte hans hustru. Profeten Ismael ﷺ sa: «Det var min far, og han ba meg å skille meg fra deg, gå til din familie!» Profeten Ismael ﷺ skilte seg fra henne og giftet seg med en annen kvinne fra folket Jorhom.

En annen gang da profeten Abraham ﷺ kom for å besøke sin sønn, var det den nye hustruen til profeten Ismael ﷺ som var hjemme. Profeten Abraham ﷺ spurte hvor sønnen hans var, hun svarte at han var ute for å skaffe mat. Profeten Abraham ﷺ spurte henne: «Hvordan har dere det?» Hun svarte: «Lovet være Gud, vi har alt det vi trenger!» Profeten Abraham ﷺ fortsatte: «Hva drikker og

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:127–132.

spiser dere?» «Vi drikker vann og spiser kjøtt!» svarte hun. Profeten Abraham ﷺ ba til Gud: «Gud! Velsign deres mat og drikk!» Etter det sa han til henne: «Når din mann kommer hjem, hils ham fra meg og be ham å holde fast ved portens terskel!»

Da profeten Ismael ﷺ kom hjem, spurte han sin kone: «Var det noen som var her?» «Ja, en storslagen eldre mann kom og spurte etter deg. Jeg fortalte ham at du var ute, og så fortalte jeg at vi har det bra, takket være Gud», svarte hans kone. Profeten Ismael ﷺ hastet med å spørre: «Sa han noe mer?» Hustruen hans sa: «Ja! Han ba meg hilse deg og at du skulle beholde din ports terskel.» Da sa profeten Ismael ﷺ: «Det var min far, og han ba meg å holde meg til deg.»

Den tredje gangen profeten Abraham ﷺ kom for å besøke sin sønn, så han ham ved Zamzam-brønnen, der satt han og spisset sine piler. De løp mot hverandre og omfavnet hverandre. De var svært glade for å se hverandre, det hadde nesten gått en evighet siden de så hverandre sist. Profeten Abraham ﷺ sa: «Min sønn! Gud har befalt meg noe!» Profeten Ismael ﷺ svarte: «Far, gjør det Gud befaler!» Profeten Abraham ﷺ spurte: «Vil du hjelpe meg?» Profeten Ismael ﷺ så på sin far og svarte bestemt: «Ja, selvfølgelig vil jeg det!» Da fortalte han ham om det som var blitt ham befalt av Herren. Han hadde blitt befalt å gjenoppbygge det hellige huset Ka'bah. Det huset som ble bygget av menneskehetens far profeten Adam ﷺ.

Profeten Ismael ﷺ løftet og ga profeten Abraham ﷺ steinene som han bygget det hellige huset med. Etter at de var ferdige med å legge grunnmuren og bygge det ene hjørnet, ba profeten Abraham ﷺ sin sønn om å hente den beste steinen, slik at han kunne sette den i det hjørnet. Men profeten Ismael ﷺ sa at han følte seg sliten og slapp. Profeten Abraham ﷺ sa: «Kom deg av gårde, uansett hva du føler!» Da kom engelen Gabriel ﷺ med den svarte steinen. Den var opprinnelig hvit og gjennomsiktig som glass. Profeten Adam ﷺ hadde brakt den med seg fra paradiset, men menneskenes synder hadde gjort at den var blitt svart.

Profeten Ismael ﷺ gikk for å finne en stein, og etter en stund gikk han tilbake med en. Men da han kom tilbake, fant han den svarte steinen ved hjørnet til Ka'bah. «Far, hvem har kommet med denne steinen?» spurte han undrende. Profeten Abraham ﷺ svarte: «En som er mer aktiv enn deg og aldri blir sliten!»

Profeten Abraham ﷺ stod på en stein som fungerte som en heis mens han bygget det hellige huset. Denne steinen står i dag ved det hellige huset Ka‘bah, og på steinen finner vi avtrykk av profeten Abrahams ﷺ føtter. Steinen er blitt kalt for et tydelig tegn i Koranen, og Gud har befalt oss å lage det stedet der profeten Abraham ﷺ stod på den og ba en skuddbønn, til et bønnested. Dette stedet er kjent som «*Maqām Ibrāhīm*».^I

Etter at de var ferdige med å bygge det hellige huset, ba de følgende: «Vår Herre! Godta dette fra oss. Sannelig, Du er den Allhørende, den Allvitende. Vår Herre! Gjør oss til Dine undergivne, og gjør blant våre kommende generasjoner et samfunn som er bare Deg undergivent. Og lær oss våre tilbedelsesritualer og se i nåde til oss! Sannelig, Du er den mest Benådende, den evig Nåderike. Vår Herre! La oppstå blant dem fra deres egen midte det Sendebudet (Moḥammad ﷺ) som skal resitere for dem Dine åpenbaringer og lære dem skriften og visdommen og rense dem. Sannelig, Du alene er den Allmektige, den Allvise.»^{II}

Denne skuddbønnen må ha gjort steinen myk.

Etter det befalte Herren profeten Abraham ﷺ å kalle alle menneskene til pilegrimsferden ved det hellige huset Ka‘bah. Men han sa: «Herre, jeg er redd ingen vil høre min stemme!» Da svarte Gud: «Din oppgave er å rope ut, Vår oppgave er å få stemmen fram!»

Profeten Abraham ﷺ stilte seg på fjellet Abō Qobays og ropte ut: «Sannelig, Gud har pålagt dere pilegrimsferden, kom for å utføre pilegrimsferden for Gud!» Profeten Abraham ﷺ ropte og Gud styrte stemmen. Fjellene bøyde seg for at stemmen hans skulle nå alle verdens hjørner, selv de som ikke var født engang, hørte ham – de var kun en sjel på den tiden. Alle svarte på dette utropet – steiner, jord, trær og alle de som Gud hadde bestemt pilegrimsferden for. Den som sa: «Til stede er jeg!» ble det avgjort for ham at han skulle utføre pilegrimsferden. Siden den dagen ble det lagt kjærlighet til Ka‘bah i menneskenes hjerte.^{III}

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā’*, 1:224–229.

^{II} Koranen 2:127–129.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:275.

Profeten Ismael ﷺ levde resten av livet i Mekka og ble begravd ved sin mor. Han døde i en alder av ett hundre og trettisyv år.¹ Han fikk tolv sønner, og slik ble Mekka delt opp i tolv stammer.

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:296.

Historien om profeten Isak ﷺ

En dag kom det tre merkelige gjester – engler – hjem til profeten Abraham ﷺ. De kom til ham og sa: «Fred!», og han ønsket dem velkommen og svarte: «Fred!». Han skyndte seg å servere dem en kalvesteik. Men de rørte ikke maten, og profeten Abraham ﷺ syntes det var rart. Han følte noe uro i seg, men englene sa: «Frykt ikke, vi er blitt sendt til Lots folk.» Hustruen hans, Sara ﷺ, stod like ved, og englene ga henne det gledelige budskapet om en sønn, profeten Isak ﷺ. Hun sa: «Hvor underlig! Skal jeg føde et barn, enda jeg er blitt gammel og denne min ektemann er en eldre mann? Sannelig, dette er en svært underlig ting.» Englene sa: «Undrer du deg over Guds befaling? Husets folk, Guds nåde og velsignelser er over dere. Sannelig, Han er all pris verdig, prektig.»¹

Profeten Abraham ﷺ fikk sønnen Isak ﷺ da han var omtrent hundre år.

Profeten Isak ﷺ ble sendt som profet til folket i Kanaan.

Profeten Isak ﷺ giftet seg med Rebekka, datter av Betuel, da han var blitt førti år. Hun var datter til en av høvdingene i Kanaan. Hun var ufruktbar, men profeten Isak ﷺ ba for henne. Hun ble gravid og fødte ham to tvillingsønner. Den førstefødte het Esau, han er romernes stamfar. Så kom broren; han holdt Esau i hælen, derfor kalte de ham «Jakob». Han var stamfaren til Israels barn.

Det sies at profeten Isak ﷺ elsket sønnen Esau mer, for han var hans førstefødte. Mens mor, Rebekka, elsket profeten Jakob ﷺ mer, for han var hennes yngre sønn.

Profeten Isaks ﷺ syn ble svært svekket da han ble gammel og grå. Han var glad i å spise kjøtt av vilt.

En dag befalte han sin sønn Esau å jakte et vilt dyr, felle det og tilberede det til ham, slik at han kunne få sin fars velsignelse. Esau var en dyktig jeger, en mann som holdt til ute på marken. Han tok sin pil og bue og satte av gårde for å oppfylle sin fars ønske.

Rebekka overhørte dette. Hun skyndte seg til profeten Jakob ﷺ og ba ham slakte to hanngeitekillinger som han syntes var bedre enn de andre, sånn at han kunne tilberede mat til sin far og servere

¹ Koranen 11:69–73.

ham det, slik som han hadde ønsket seg. Men det måtte skje før hans bror kom tilbake.

Da profeten Jakob ﷺ gjorde som hans mor sa, reiste hun seg og tok på ham klærne til hans bror. Så la hun hanngeitekillingenes pels om hans armer og nakke. Dette gjorde hun fordi Esau var hårete, mens profeten Jakob ﷺ ikke var det.

Etter det gikk han til sin far. Da han nærmet seg, sa faren: «Hvem er du?» Han svarte: «Din sønn!» Han ba ham komme nærmere, og han kjente på ham. Profeten Isak ﷺ sa: «Når det gjelder stemmen, tilhører den Jakob. Men huden og klærne tilhører Esau.» Moren hans la til: «Det er sønnen din Esau, be for ham!»

Da han var ferdig med å spise, ba han til Gud for ham: «La ham få høyere rang enn sine brødre. La hans ord råde over dem og over samfunnene etter det. La ham få rikelig med forsyninger og barn.» Denne skuddbønnen betydde at det skulle bli født profeter og konger blant profeten Jakobs ﷺ barn.

Etter at profeten Jakob ﷺ og hans mor gikk fra ham, kom Esau med det hans far hadde befalt ham å bringe. Da han nærmet seg sin far, sa faren: «Hva er dette min sønn?» «Det er maten som du ønsket deg», svarte sønnen. «Kom ikke du med den for et øyeblikk siden, jeg spiste jo den maten og ba også for deg?» spurte faren. Esau svarte: «Ved Gud, nei!» Han forstod at boreren hans hadde kommet ham i forkjøpet. Nå følte han hat og sinne i seg, og full av raseri skrek han: «Jeg skal drepe ham!» Faren beroliget sønnen ved å si: «Min sønn, det er mer igjen av bønnen», og så ba han for ham: «La hans barn være mange som sanden, og la ikke noen herske over dem.»

Profeten Isak ﷺ døde etter sin storebror, profeten Ismael ﷺ. Han ble hundre og åtti år gammel. Barna hans gravla ham nær hans mor og far.¹

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 103–104.

Historien om profeten Jakob ☩

Profeten Jakob ☩ var sønnen til profeten Isak ☩.

Profeten Isaks ☩ syn ble svært svekket da han ble gammel og grå. Han var glad i å spise kjøtt av vilt.

En dag befalte han sin sønn Esau å jakte et vilt dyr, felle det og tilberede det til ham, slik at han kunne få sin fars velsignelse. Esau var en dyktig jeger, en mann som holdt til ute på marken. Han tok sin pil og bue og satte av gårde for å oppfylle sin fars ønske.

Rebekka overhørte dette. Hun skyndte seg til profeten Jakob ☩ og ba ham å slakte to hannegeitekillinger som han syntes var bedre enn de andre, sånn at han kunne tilberede mat til sin far og servere ham det, slik som han hadde ønsket seg. Men dette måtte skje før hans bror kom tilbake.

Da profeten Jakob ☩ hadde gjort som moren sa, reiste hun seg og tok på ham klærne til hans bror. Så la hun hannegeitekillingenes pels om hans armer og nakke. Dette gjorde hun fordi Esau var hårete, mens profeten Jakob ☩ ikke var det.

Så gikk han til sin far, og da han nærmet seg, sa faren: «Hvem er du?» Han svarte: «Din sønn!» Han ba ham komme nærmere, og han kjente på ham. Profeten Isak ☩ sa: «Når det gjelder stemmen, tilhører den Jakob. Men huden og klærne tilhører Esau.» Moren hans la til: «Det er sønnen din Esau, be for ham!»

Da han var ferdig med å spise, ba han til Gud for ham: «La ham få høyere rang enn sine brødre. La hans ord råde over dem og over samfunnene etter det. La han få rikelig med forsyninger og barn.» Denne skuddbønnen betydde at det skulle bli født profeter og konger blant profeten Jakobs ☩ barn.

Etter at profeten Jakob ☩ og hans mor hadde gått, kom Esau med det hans far hadde befalt ham å bringe. Da han nærmet seg sin far, sa faren: «Hva er dette min sønn?» «Det er maten som du ønsket deg», svarte sønnen. «Kom ikke du med den for et øyeblikk siden, jeg spiste jo den maten og ba også for deg?» spurte faren. Esau svarte: «Ved Gud, nei!» Han forstod at broren hans hadde kommet ham i forkjøpet. Nå følte han hat og sinne, og full av raseri skrek han: «Jeg skal drepe ham!» Faren beroliget sønnen ved å si: «Min sønn, det er mer igjen av bønnen», så ba han for ham: «La hans barn være mange som sanden, og la ikke noen herske over dem.»

Da Rebekka fikk høre hva Esau hadde sverget å gjøre, ba hun sin andre sønn, profeten Jakob ﷺ, å dra til hennes bror Laban. Han holdt hus i Harran. Hun sa til sønnen sin at han skulle bli der til hans brors raseri hadde gitt seg, og så ville hun at han skulle gifte seg med en av døtrene til Laban.

Hun gikk til sin mann og sa til ham at han måtte si det til sin sønn. Profeten Isak ﷺ befalte sin sønn å reise til Harran. Profeten Jakob ﷺ var sin far lydig, han reiste av sted den samme kvelden.^I

Denne historien er nevnt, for den er blitt berettet av de lærde, men den strider mot vår trosoverbevisning. Det er ikke mulig at profetskapet kan være basert på løgn og bedrageri, heller ikke er det profeter som utvelger andre profeter. Det er Gud som gjør det.^{II}

Himmelstigen

Etter en stund la natten seg over der han var kommet. Han bestemte seg for å legge seg der. Han tok en stein og la det under hodet sitt, som en pute. Da han lå og sov, så han i drømmen sin en stige som hang fra himmelen ned til jorden. Engler steg opp og ned på den. Da talte Herren til ham, Han sa: «Jeg skal velsigne deg og gjøre dine barn mangetallige. Jeg skal gi denne jorden som du ligger på, til deg og ditt avkom.»

Profeten Jakob ﷺ våknet og var veldig glad over det han hadde sett. Han lovet Gud at hvis han kom seg tilbake til sin familie trygg og frisk, skulle han bygge et gudshus, og av alt det han skulle få av Gud, ville det tiende tilhøre Herren. Deretter satte han steinen han hadde under hodet, som en søyle. Så helte han olje på den og kalte stedet «Betel» (gudshus). Det er her det Hellige templet i Jerusalem ligger. Profeten Jakob ﷺ bygget det senere.^{III}

Hos morbror Laban

Da han endelig kom fram til sin morbror Laban i Harran, så han at han hadde to døtre. Den eldste het Lea, og den yngste het Rakel. Rakel var den vakre av de to, og profeten Jakob ﷺ ba om hennes hånd. Hans

^I Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 103–105.

^{II} Koranen 2:105, 22:75, 28:68, 42:13.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:299.

onkel godtok det, men hadde et krav. Hvis han gjette sauene hans i syv år, skulle han få hans datters hånd.

Årene gikk.

Profeten Jakob ❧ hadde tjent sin tid. Hans onkel gjorde klart et festmåltid og inviterte mange folk. Om kvelden skyndte han seg å føre sin eldste datter, Lea, inn til ham. Hun hadde svake øyne og var heller ikke særlig pen.

Om morgenen oppdaget profeten Jakob ❧ at det var Lea, og ikke Rakel. Han ble sint og sa til sin onkel: «Hvorfor har du bedratt meg, du visste at jeg ba om Rakels hånd?» «Det er ikke vår tradisjon å gifte den yngste før den eldste! Arbeid hos meg i syv år til, så skal jeg gifte den andre med deg også», svarte Laban.

Profeten Jakob ❧ arbeidet i syv år til, og Laban giftet også bort sin andre datter med profeten Jakob ❧. Det var tillatt på den tiden å gifte seg med to søstre, men så ble det gjort forbudt i toraen.

Laban ga begge sine døtre en slavekvinne hver. Han ga Silpa til Lea, og til Rakel ga han Bilha.

Gud ordnet det til det beste for Lea. Til tross for at hun ikke var den vakre, var det hun som først fødte profeten Jakob ❧ fire sønner. Sønnene kalte de Ruben, Simon, Levi og Juda.

Lea ble veldig lykkelig, men Rakel ble misunnelig, selv om hun var den som var høyere elsket av sin ektemann.

Hun kunne ikke få barn, derfor ga hun sin slavekvinne som hustru til sin ektemann. Slavekvinnen skulle føde hennes barn. Hun fikk to sønner: Dan og Naftali.

Lea likte ikke at søsteren Rakels slavekvinne hadde født barn for henne. Hun valgte også å gi sin slavekvinne som hustru til ektemannen. Hun fikk to sønner med profeten Jakob ❧: Gad og Asjer. Så fikk Lea selv to sønner til med sin ektemann, de kalte dem Jissakar og Sebulon. Siden fødte hun en datter og kalte henne Dina.

Rakels slavekvinne hadde født barn for henne, men det hun virkelig ville ha, var et eget barn. Hun ba til Herren om å få en sønn med profeten Jakob ❧. Gud hørte hennes bønn. Hun ble med barn, og fødte profeten Jakob ❧ en sønn. Denne sønnen var den vakreste og

mest ærerike av dem alle, hun kalte ham Josef. Alle barna ble født mens profeten Jakob ﷺ bodde i Harran med sin familie.

Han gjette sin onkels sauer i seks år etter at han giftet seg med døtrene hans. Men han ble der enda lenger, faktisk i tjue år.¹

Gal-Ed

Så kom dagen da han ba sin onkel om å få lov til å reise tilbake til sitt hjemland med sin familie. Hans onkel sa: «Det er for din skyld Herren har velsignet meg. Ta fra min eiendom hva du vil!» Profeten Jakob ﷺ sa: «Gi meg alle lam som er født dette året, som er spraglete og flekkete, og alle lammene som er mørke, og de geitene som er spraglete og flekkete.» Onkelen Laban sa: «Som du vil!» Han og sønnene hans skilte ut alle geitebukkene og geitene som var stripete og flekkete og spraglete, og alle som det var noe hvitt på, og alle de mørke lammene. De drev dem på tre dagers avstand fra Labans eiendom.

Men profeten Jakob ﷺ tok noen friske kjepper av poppel, mandeltre og lønnetre. Han lagde hvite striper på dem ved å skave barken til den hvite veden ble synlig. Etter det satte han dem opp i rennene der småfeet kom for å drikke. Småfeet så på dem og fikk panikk, deres unger rørte på seg i livet, slik fikk de en kropp med flekker og andre mønster.

Det var et mirakel. Profeten Jakob ﷺ fikk mange dyr og slaver. Onkelen Laban og sønnene hans forandret seg mot ham, det var som om de ikke ville ha noe som helst med ham å gjøre.

Gud befalte profeten Jakob ﷺ å reise hjem til sitt fedreland. Herren lovet å være med ham. Han fortalte det til sin familie, og de var villige til å følge ham.

Han tok med familien sin og alt han eide av dyr og slaver. Idet de skulle forlate Harran, stjal Rakel sin fars avgudsstatuer.

De var i ferd med å gå ut av Harran, men Laban og folket hans tok dem igjen. Laban ble sint på profeten Jakob ﷺ for at han forlot Harran uten Labans tillatelse, og heller ikke visste han det. Hadde han visst det, ville han fulgt dem ut av byen med sang og glede. Han fikk ikke engang ta farvel med sine døtre og barnebarn. Slik ville de heller ikke ha stjålet hans avgudsstatuer. Profeten Jakob ﷺ ante ikke noe

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:299–301.

som helst om avgudsstatuene. Derfor nektet han for at de hadde tatt avgudsstatuene hans. Laban gikk inn i teltene til sine døtre og begge slavekvinnene, men han fant ingenting. Faktisk hadde Rakel lagt dem i sin kamelsadel. Hun satt på dem, hun reiste seg ikke opp, og unnskyldte seg med at hun hadde menstruasjon. Han lette etter avgudsstatuene sine, men måtte til slutt gi opp håpet.

Laban ba profeten Jakob ﷺ inngå en pakt med ham. Profeten Jakob ﷺ tok en stein og reiste den som en søyle, så ba han sin slekt å gjøre det samme. Til slutt ble det en steinhaug der. Han kalte den Gal-Ed. Pakten var at han ikke skulle behandle Labans døtre dårlig, ikke ta noen nye hustruer, og Gal-Ed skulle ikke bli passert for å gjøre hverandre noe ondt. Begge ble enige, og etter det ofret profeten Jakob ﷺ et slaktoffer. Han inviterte sine slektninger til et festmåltid. Etter det sa begge sidene farvel og dro videre til hvert sitt land.¹

Reisen til hjemlandet

Han satte kursen videre til hjemlandet sitt. Da han nærmet seg, steg engler ned for å ønske ham velkommen. Han sendte budbringere til sin bror Esau for å be om gunst og vennlighet.

Budbringerne vendte tilbake til ham. De sa at han var på vei imot ham med fire hundre mann. Profeten Jakob ﷺ ble redd av å høre det. Han ba til Gud om hjelp og nevnte Herrens løfte til ham. Han ba Herren om å redde ham fra hans brors ondskap. Så gjorde han klar en stor gave til sin bror. Den bestod av to hundre geiter og tjue bukker, to hundre sauer og tjue værere, tretti kamelhopper, førti kuer og ti okser, tjue eselhopper og ti esler. Han ga alt dette til sine slaver, flokk for flokk, og sa til dem: «Gå foran meg, og hold avstand mellom flokkene!»

Han befalte slaven som var først i rekken: «Når du blir spurt om hva dette er, og hvem du tilhører, så si: 'Det tilhører din tjener Jakob, og det er en gave sendt til min herre Esau. Han kommer etter oss.'» Det samme skulle alle som kom etter hverandre med flokkene si. Men selv ble han forsinket på grunn av sine to hustruer, to slavekvinner og elleve sønner.

Han begynte reisen. Om natten gikk de, men om dagen gjemte de seg. Når morgenen grydde i den andre natten, kom en engel til ham. Men han var forkledd som et menneske. Profeten Jakob ﷺ

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:301–302.

trodde han bare var et vanlig menneske. Han begynte å kjempe mot ham for å overmanne ham. Da mannen ikke kunne overmanne profeten Jakob ⋈ , tok han på hofteskålen hans. Hofta til profeten Jakob ⋈ gikk ut av ledd, og han begynte å halte. I det morgenen grydde, sa engelen: «Hva er ditt navn?» «Jakob!» svarte han. «Fra og med i dag skal du ikke kalles for noe annet enn Israel!» sa engelen. Profeten Jakob ⋈ spurte: «Men hvem er du, og hva er ditt navn?» Da gikk engelen sin vei, og profeten Jakob ⋈ forstod at det var en engel. Nå haltet han på det ene beinet for hofta var slått ut av ledd.

Profeten Jakob ⋈ så opp, og da fikk han øye på sin bror Esau, som kom med fire hundre mann. Han gikk foran sin familie, og idet han så sin bror, knelte han syv ganger med ansiktet ned. Det gjorde han for å hilse på ham med respekt, og det var tillatt på den tiden. Esau løp til broren sin da han så ham. Han omfavnet ham og kysset ham og gråt. Da han så opp, fikk han øye på kvinner og barn. «Hvor har du fått disse fra?» spurte han. «Disse har Gud gitt din tjener», svarte profeten Jakob ⋈ . Begge slavekvinnene og barna deres gikk fram og knelte med ansiktet ned for ham. Så kom Lea og barna hennes og gjorde det samme. Til slutt kom Rakel og sønnen hennes og gjorde også det.

Profeten Jakob ⋈ insisterte på at han skulle ta imot gaven, så han tok imot den.

Esau gikk hjem før profeten Jakob ⋈ . Han kom sammen med sin familie og alt det han eide. Han gikk først til byen Sukkot, der bygget han seg et hus og laget fjøs til buskapen.

Så kom han ved byen Sikem i Kanaan, og slo leir utenfor byen på et jordstykke. Det kjøpte han for hundre geiter. Der lagde han et tilbedelsessted som han kalte «El-Elohe-Israel» (Israels mektige Gud). Det var Gud som befalte ham å bygge dette tilbedelsesstedet, slik at Herrens navn skulle bli nevnt der. Det er det stedet som heter Jerusalem i dag, også kjent som Bayt-ol-maqdis (Helligdommens hus). Det er det samme stedet der han reiste en søyle som han kalte «Betel» (gudshus).

Rakel fødte igjen en sønn, han kalte hun Benjamin. Men fødselen tok livet av henne, og hun ble gravlagt ved veien til Efrat, det er

Historien om profeten Jakob ﷺ

Betlehem. Jakob reiste en steinstøtte på graven hennes. Det er Rakels gravstein, som står der den dag i dag.

Gud velsignet Jakob med totalt tolv sønner.

Siden reiste han hjem til sin far, profeten Isak ﷺ. Hans far døde og ble gravlagt av sønnene sine.¹

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:302–305.

Historien om profeten Josef ﷺ

Profeten Josef ﷺ var sønnen til profeten Jakob ﷺ. Hans far var en profet og hans bestefar og også hans oldefar ﷺ. Han var den eldste sønnen til Rakel. Hun ønsket seg lenge et eget barn. Hun ba til Herren om å få en sønn med profeten Jakob ﷺ. Gud hørte hennes bønn. Hun ble med barn og fødte profeten Jakob ﷺ en sønn. Denne sønnen var den vakreste og mest ærerike av dem alle. Hun kalte ham Josef. Alle barna til profeten Jakob ﷺ ble født i Harran utenom Benjamin.¹ Etter at han ble født, døde moren til profeten Josef ﷺ. Han var fem år da, og hans far elsket ham mer enn alle de andre barna sine.

Profeten Jakob ﷺ tok med seg sin familie og bosatte seg i Kanaan.

Den edleste, vakreste og mest vise blant sine brødre var profeten Josef ﷺ.

Som liten gutt drømte han at elleve stjerner, solen og månen knelte for ham med ansiktet ned. Da han våknet, fortalte han det til sin far. Han sa: «Kjære far! Jeg så elleve stjerner og solen og månen i drømmen, jeg så dem stige ned fra himmelen for å knele med ansiktet ned i respekt for meg.» Faren hans, profeten Jakob ﷺ, forstod fort at sønnen hans kom til å oppnå en høy rang hos Gud. Han sa: «Min sønn! Fortell ikke denne drømmen din til dine brødre, ellers vil de nok spinne renker mot deg. Satan er menneskets soleklare fiende. Herren din vil velge deg til en høy rang og lære deg å tyde drømmer. Også vil Han fullbyrde Sin gunst mot deg og Jakobs avkom slik som Han fullbyrde den mot din oldefar og bestefar. Herren din er allvitende, allvis.»^{II}

Han ville at sønnen skulle holde denne drømmen hemmelig, for han visste at de andre sønnene ikke ville like å høre dette.

Profeten Josefs ﷺ brødre var misunnelige på sine to halvbrødre, profeten Josef ﷺ og Benjamin.

Deres sjalusi drev dem til å holde et hemmelig møte. De sa: «Josef og Benjamin er vår far mer kjære enn vi, enda vi er en sterkere gruppe på ti menn. Vår far er bunnløst forelsket i dem! Vi kan ikke

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:301.

^{II} Koranen 12:3–6.

gjøre noe annet enn å drepe Josef, eller kaste ham langt vekk på et fremmed sted; slik vil fars oppmerksomhet bli rettet kun mot oss, og etter at han forsvinner, kan vi bli rettskafne.» Den eldste av dem, Ruben^I, sa: «Ikke drep Josef! Hvis dere må gjøre noe, så kast ham heller i bunnen av en dyp, mørk brønn, en eller annen veifarende vil nok plukke ham opp!»^{II} De ble enige seg imellom.

Neste morgen gikk de til sin gamle far. De sa: «Far! Hva er i veien med deg siden du ikke stoler på oss når det gjelder Josef, enda vi er hans velgjørere? Send ham med oss i morgen, så han kan ha det gøy og leke. Vi skal passe godt på ham.» Deres far svarte: «Det gjør meg trist at dere tar ham med dere ut, for jeg frykter at ulven skal spise ham mens dere er opptatt med å more dere selv. Dere vet at han er liten og vil ikke klare å beskytte seg mot en ulv!»^{III}

Men de sa: «Hvis ulven skulle spise ham, enda vi, som er en sterk gruppe skulle være til stede, da er vi virkelig helt udugelige!»^{IV}

Brødrene fortsatte og fortsatte, men deres far nektet konstant. Til slutt fikk de en idé. De sa til hverandre at de skulle lure profeten Josef ﷺ slik at han selv skulle be sin far om tillatelse, og ham ville han ikke nekte.

De gikk til sin lillebror og sa til ham: «Hvorfor blir ikke du med oss? Du blir aldri med oss! Bli med og se, du kommer til å more deg, og så skal du få drikke så mye melk du vil.» Han svarte: «Jeg vil, men far tillater det ikke, derfor kan jeg ikke bli med.» Da stelte brødrene ham, de tok olje i håret hans og gredde det, så sendte de ham til faren. Idet hans far så ham, kysset han ham på pannen. Profeten Josef ﷺ kysset sin fars hender og føtter. Han spurte: «Far, kan ikke jeg få bli med mine brødre? De vil ta meg med for at jeg skal få leke og more meg, og så skal jeg få drikke så mye melk jeg vil.» Faren hadde ikke hjerte til å si nei til yndlingen sin.

Etter mye om og men hadde de på denne måten fått overtalt profeten Jakob ﷺ. Deres lillebror Josef ﷺ fikk bli med dem ut for å leke og more seg med dem. Men han visste ikke hvilken ondskap som ventet ham.

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:312.

^{II} Koranen 12:8–10.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:313.

^{IV} Koranen 12:14.

Før profeten Josef ﷺ gikk av gårde med sine brødre, sa hans far: «Kom til meg, la meg omfavne deg. Gud vet om jeg ser deg igjen eller ikke. Gå, mine sønner! Jeg sender med dere Josef, dere har ansvaret for ham. Ta ham med like hel tilbake til meg.»^I

Brødrenes ondskap

Da de så tok ham med seg og kom et langt stykke unna hjemmet, begynte de å dytte, banne og slå til ham. Han sa til dem: «Hva har jeg gjort, hvorfor gjør dere dette? Dere er jo mine brødre! Vær så snill, ikke gjør dette, dere lovet far å passe på meg.» Men de ville ikke høre på ham, de slo og slo. Så kledde de av ham, og alle var enige om å kaste ham i en brønn. Da de gjorde det, sa Gud til ham: «Ikke vær redd, en dag skal du minne dem om denne ugjerningen, og de vil ikke engang vite hvem som står overfor dem.»

Om kvelden kom de til faren sin gråtende med falske tårer etter å ha kastet sin lillebror i brønnen. De kom om kvelden, for da ville deres far tro at de hadde lett etter ham før de kom. Slik var det lettere for dem å lure sin far.

De sa: «Far! Vi gikk bort for å løpe om kapp, og vi lot Josef være igjen ved eiendelene våre; og så spiste ulven ham. Men du vil ikke engang tro på oss, selv om vi skulle være sannferdige.» Før de kom til sin far, slaktet de et lam. De tok dets blod og smurte det på skjorten til sin lillebror for å gjøre sin historie sann. Men deres løgn klarte ikke å overbevise profeten Jakob ﷺ. Han sa: «Dette er ikke sannheten, faktisk har misunnelsen deres gjort en så stor sak lett og tiltrekkende for dere. Nå er tålmod det beste! Jeg søker hjelp av Gud alene mot det dere beskriver.»^{II}

Langt borte fra sin fars omsorg og kjærlighet satt en liten gutt i en brønns mørke. Han ventet på at Gud skulle få ham ut av denne vanskelige situasjonen.

En handelskaravane passerte forbi, deres kameler var lastet med krydder, balsam og myrra. Det sies at de var fra Midjan, og de var på vei gjennom Kanaan videre til Egypt. De sendte sin vannhenter, men da han senket bøtten ned i brønnen, utbrøt han: «Gledelig nyhet!

^I Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 111–112.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:146–149.

Det er en gutt her!» De skjulte ham, idet de antok ham som en verdifull handelsvare. Men Gud visste godt hva de bedrev.

Profeten Josefs ﷺ brødre kom tilbake til brønnen. De lot som om han var deres slave på rømmen, og de solgte ham for en ynkelig pris. Men lite visste de hva han egentlig var verdt!

Det var broren Judas plan å selge ham videre for tjue sølvmynter. De fikk to sølvmynter hver etter handelen.^I

Handelskaravanen førte profeten Josef ﷺ med seg videre til Egypt.

Livet i Egypt

Egypt var et mektig rike. Her levde kongen og stormenn i luksus som få kunne drømme om.

En stormann som het Potifar, kjøpte profeten Josef ﷺ for tjue gullmynter som gave til sin hustru. Potifar hadde ansvaret for landets skatter. Han var en av dem som kongen, Ar-Rayyān ibn al-Walīd, stolte mest på. Hustruen hans het Zolaykhā.

Han sa til sin hustru: «La ham bo med ære! Muligens bringer han oss gagn, eller så adopterer vi ham som en sønn.» Nå var profeten Josef ﷺ blitt sytten år.^{II}

Slik ga Gud profeten Josef ﷺ fotfeste i Egypt, og det var for at Gud skulle lære ham å tyde drømmer. Og da han ble moden, fikk han visdom og kunnskap om drømmetydning av Gud.^{III}

Profeten Josef ﷺ bodde godt hos Potifar. Han var den vakreste som fantes blant folket. Ingen var så vakker som ham. Hustruen til Potifar ble forelsket i ham. Hensiktene hennes var ikke gode lenger. Hun forsøkte å friste ham.

En dag sminket hun seg og tok på seg de fineste klærne. Hun var sammen med kongens niese om dette. Hun stengte dørene, og sa: «Kom deg til meg!» Men profeten Josef ﷺ lot seg ikke friste, han sa: «Gud verne meg! Ektemannen din er min herre, han har latt meg bo i ære. De som gjør onde ting, oppnår ikke noe godt!» Han forsøkte å forklare henne at det ikke lå noe godt i denne handlingen. Men hun

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:149–150.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:150–151.

^{III} Koranen 12:21–22.

var fast bestemt og var blitt blind i sin lyst. Gud vokter Sin tjener og reddet ham fra denne vanskelige situasjonen.

Det hendte slik at profeten Josef ﷺ begynte å løpe mot døren, og hun jaget ham. Hun tok tak i skjorten hans bakfra, men han fortsatte mot døren, slik ble skjorten hans revet opp bakfra.

I døren stod ektemannen hennes. For å forsikre om sin uskyld sa hun med det samme: «Kan straffen til den personen som har til hensikt å gjøre din hustru noe forferdelig, være noe annet enn at han blir fengslet eller får en smertelig straff?» Potifar så på profeten Josef ﷺ, blikket hans spurte ham: «Hvordan kunne du etter alt jeg har gjort for deg?» Men dette var heller ikke den Josef ﷺ han kjente. Han forstod ikke mye. Profeten Josef ﷺ sa: «Det var hun som forsøkte å friste meg for å få det hun ville ha!»

Hvem skulle han tro? Hvem hadde rett? I det øyeblikket lot Herren et spedbarn fra hans hus tale der det lå i vuggen, for at sannheten skulle bli tydelig. Barnet i vuggen sa: «Hvis skjorten hans er revet forfra, da har hun talt sant, og han er en løgner. Men hvis skjorten hans er revet bakfra, da har hun løyet, og han er sannferdig.» Potifar skyndte seg å se på skjorten til profeten Josef ﷺ. Da han så at skjorten hans var revet bakfra, sa han: «Dette er dere kvinners listige påfunn! Sannelig er påfunnene deres svært farlige.»

Ingen andre visste om det som hadde hendt. Derfor sa han til profeten Josef ﷺ at han måtte overse dette og ikke fortelle til noen i byen hva hun hadde gjort. Til Zolaykhā sa han at hun måtte be om tilgivelse for og angre sin synd, for det var hun som begikk feilen.¹ Til tross for at folket i Egypt tilba avgudsstatuer og kongene i sitt land, visste også de at Den som tilgir synd, er Herren over alle, Gud den Ene og Sanne.

Rykter sprer seg

Et rykte spredde seg i byen blant rikmannskonene. De hvisket og tisket seg imellom: «Har du hørt! Stormannens hustru forsøker å friste sin unge slave. Hun er helt forgapt i ham! Vi ser at hun gjør en stor feil, dette sømmer seg ikke en stormannskone.»

Da Zolaykhā fikk høre deres sladder, sendte hun ut invitasjon og ordnet en liten fest for dem. Hun la frukt foran rikmannskonene, og ga hver og en av dem en kniv.

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:152–157.

Hun fikk profeten Josef [ؑ] til å pynte seg. Så sa hun til ham: «Gå ut til dem slik at de kan få vite hvordan jeg har det!» Vanligvis pleide han å dekke til ansiktet sitt for at folk ikke skulle se hans skjønnhet. Da han gikk ut, løftet han på sløret og rikmannskonene fikk se hvor vakker han var. De begynte å forherlige ham. De kuttet seg til og med i hendene istedenfor å kutte frukten. Til slutt sa de alle i kor: «Måtte Gud bevare oss! Han er ikke et menneske, han må være en praktfull engel!»

Zolaykhās plan lyktes, hun hadde klart å vise rikmannskonene hvorfor hun gjorde det hun gjorde. Hun sa: «Dette er han som dere klandret meg for. Det er helt sant at det var jeg som forsøkte å friste ham, og han nektet. Men hvis han nå ikke gjør det jeg sier, skal jeg sørge for at han havner i fengsel og blir vanæret.»

Alle rikmannskonene ble på lag med Zolaykhā. De begynte å oppmuntre profeten Josef [ؑ] til å høre på Zolaykhā, og la henne få sin vilje. Men han nektet og ba heller til sin Herre om hjelp: «Min Herre, fengselet er meg mer kjær enn det de ber meg om å gjøre. Det er bare Du som kan vende bort deres renkespill fra meg, jeg er Din svake tjener som ikke evner noe uten Din hjelp.» Gud hørte hans skuddbønn og berget ham fra de onde kvinnene.¹

To unge menn i fengselet

Potifar og hans nærmeste forstod at det var bedre å sette profeten Josef [ؑ] i fengsel. Det var for å få folkets munn til å slutte med ryktene og få Zolaykhā til å holde opp med sine renker. Og så var det en måte å bevise at Zolaykhā var uskyldig på, sånn at Potifar ikke skulle bli vanæret i landet. Det var ikke rettferdig det de gjorde mot ham. Men det var også en del av Guds plan å la det skje.

To unge menn ble satt i fengselet sammen med ham. Den ene var kongens vinskjenker og den andre var en bakermester. Begge var blitt beskyldt for noe og blitt fengslet.

Begge fulgte nøye med på profeten Josef [ؑ]. De så at han var en mann som tilba Gud og var snill og ærlig. Alt ved ham var unikt.

En natt drømte begge to. Vinskjenkeren så at han stod overfor en vinranke. Det var tre greiner på den, han så knoppene springe ut i blomst og at klasene ble til modne druer. I hånden holdt han kongens

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:157–160.

beger, han tok druene og presset vin i begeret, så ga han det å drikke til kongen.

Bakermesteren så at han hadde tre kurver med brød på hodet, og rovfugler spiste av den øverste kurven.

Begge hadde oppfattet at profeten Josef ﷺ ikke var en vanlig person. Derfor gikk de til ham for å spørre om hva deres drømmer kunne bety. De sa til ham: «Vi ser at du er en god mann, tyd drømmene for oss.» Profeten Josef ﷺ sa til dem: «Uansett hva dere har sett i drømmene deres, skal jeg opplyse dere om det før betydningen inntreffer. Min Herre har lært meg å tyde drømmer. Jeg tror på én Gud og følger ikke deres tro, som ikke tror på Ham alene og et liv etter døden. Jeg følger mine fedres levemåte, Abrahams og Isaks og Jakobs. Vi har ikke rett til å likestille noe som helst med Gud. Han har gitt oss troens gave, og vi må vise Ham takknemlighet, for folk flest gjør ikke det. Mine fengselsfeller, si meg dere! Er flere guder bedre enn Gud den Ene, den Enerådende? De dere tilber utenom Gud, er bare noen få navn, som dere og fedrene deres har diktet opp. Gud har ikke gitt noen lov til det. Dommen hviler hos Gud alene! Han befaler å tilbe Ham alene, dette er den eneste rette veien, men folk flest vet ikke.» Det var viktig for ham å opplyse dem om den sanne troen før han fortsatte å fortelle om drømmene. Han sa: «Mine fengselsfeller! Den ene av dere to vil skjenke sin herre vin. Når det gjelder den andre: Han vil bli korsfestet, og fuglene vil spise av hans hode. Det jeg har fortalt dere, kommer til å skje!»

Begge lyttet nøye etter, og de forstod hvem som skulle få gå fri, og hvem av dem som måtte bøte med livet.

Profeten Josef ﷺ sa til vinskjenkeren: «Nevn meg for din herre! La ham vite at jeg sitter her uten å ha gjort noe ulovlig.»

De tre greinene og kurvene som de hadde sett i sine drømmer, var tegn på tre dager. Det betydde at det som skulle skje, ville skje om tre dager.

Den tredje dagen holdt kongen en fest for alle sine tjenere. Vinskjenkeren ble satt fri, og han fikk tilbake sin jobb, men bakermesteren ble korsfestet.

Satan fikk vinskjenkeren til å glemme å nevne profeten Josef ﷺ for sin herre. Det gjorde at han måtte bli værende i fengselet i flere år.¹

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 131–134.

Kongen drømmer

Mange år gikk. En dag drømte kongen en merkelig drøm. Han sendte bud etter alle spåmenn og vismenn i landet. Han fortalte hva han så i drømmen: «Jeg står ved Nilen, det stiger syv fine og fete kyr opp fra elven, de begynner å beite i gressmarken. Etter dem stiger det syv andre kyr opp, men disse er ekle og magre. De stiller seg sammen med de andre kyrne på elvbredden. Plutselig spiser de ekle og magre kyrne opp de syv fine og fete. Da våknet jeg av dette fryktelige synet. Men så la jeg meg igjen, og så et enda merkeligere syn.

Jeg ser syv fylldige og grønne kornaks som vokser på ett strå, så skyter det fram syv uttørkede kornaks som var svidd av østavinden. De tynne kornaksene sluker de syv fylldige og grønne kornaksene. Etter det våknet jeg av skrekk, og forstod at det var en drøm.»^I

Kongen så på alle de vise som han hadde kalt inn, og sa: «Gi meg svaret på drømmen min hvis dere kan tyde drømmer!» Men de hadde ikke mye de kunne si: «Dette er forvirrende samlinger av drømmer, og vi vet ikke å tyde slike drømmer.»^{II} Da kom vinskjenkeren på det løftet han ga profeten Josef ﷺ før han forlot fengselet. Men det var en del av Guds plan, for Han ville vise kongen at Herrens viten er mer enn alle andres. «Jeg vet om hvem som kan tyde drømmen din, mektige konge! Send meg til Josef», sa vinskjenkeren.^{III}

Kongen sendte ham av gårde til fengselet. Han møtte profeten Josef ﷺ, og sa til ham: «Josef, du den sannferdige! Forklar oss hva drømmen til kongen betyr, slik at jeg kan vende tilbake og fortelle; sånn at de kan forstå hvem du egentlig er.» Så fortalte han ham om det kongen hadde sett. Profeten Josef ﷺ opplyste ham om drømmen: «Dere vil dyrke i syv år som dere alltid har gjort; den avlingen dere høster, skal dere oppbevare i et lager ved å la kornet være i aksene, unntatt en liten mengde av det, som dere kan spise hvert år. Etter det vil det komme syv svært harde uår; de vil spise opp det dere har lagret opp fra før for disse årene. Men en liten mengde vil være igjen, som dere vil bevare. Så vil det komme et slikt år der folket vil få rikelig

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:166.

^{II} Koranen 12:43–44.

^{III} Koranen 12:45.

med regn, og i det året vil det vokse mye frukt. Folk vil presse saft av det årets frukt.»^I

Kongen fikk høre om profeten Josefs ﷺ tydning. Han ble veldig glad da han fikk vite at ikke bare tydet han drømmen, han forklarte også hva de skulle gjøre. Han sa: «Bring Josef til meg med en eneste gang!» Kongen ville innlemme ham i sin nære krets. Men da budbringeren kom til profeten Josef ﷺ, sa han: «Vend tilbake til kongen, og spør ham om rikmannskonene som kuttet seg i hendene?»^{II}

Potifar, som var trofast mot kongen, visste godt at hans kone var den skyldige, og ikke profeten Josef ﷺ.

Kongen fikk alle rikmannskonene samlet i sin sal, så spurte han dem: «Hva hendte da dere forsøkte å friste Josef?» De svarte i kor: «Måtte Gud bevare oss! Han var ikke det minste tilbøyelig til umoral.» Stormannshustruen Zolaykhā sa: «Nå har sannheten blitt tydelig for alle. Jeg forsøkte å friste ham, men han gjorde ikke noe feil. Han taler sant! Han ble satt urettferdig i fengselet.»

Profeten Josef ﷺ gjorde det spesielt for at Potifar skulle vite helt sikkert at han aldri gjorde noe svikefullt bak hans rygg.^{III}

Kongen likte profeten Josef ﷺ enda mer for måten han beviste sin uskyld på, og hvorfor han gjorde det. Han befalte: «Bring ham til meg, så jeg kan utnevne ham som den øverste i landet, etter meg.»^{IV}

Profeten Josef ﷺ ble hentet fra fengselet. Han badet og fikk nye klær, så gikk han inn til kongen. Kongen snakket med ham og ble veldig glad. Etter det ble det kunngjort at han var den øverste i landet, etter kongen. Alle skulle følge hans råd og ord. Han fikk bære kongens ring, kongen ga ham silkeklær å gå i og hengte et gullkjede om halsen på ham.^V Han fikk kongens nest beste vogn å kjøre.

Profeten Josef ﷺ foreslo at kongen skulle gi ham ansvaret for landets skatter, for han var både troverdig og oppriktig.

^I Koranen 12:46–49.

^{II} Koranen 12:50.

^{III} Koranen 12:51–52.

^{IV} Koranen 12:54.

^V Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 141.

Slik fikk han myndighet i Egypt, sånn at han kunne bosette seg der. Se hvordan Gud forfremmet sin sannferdige tjener. Fra å være en slave til en fange, og nå en mektig stormann i Egypt.^I Han nøt stor respekt hos folket, alle bøyd seg for ham.

Profeten Josef ﷺ var tretti år på den tiden, og kongen giftet ham med Asenat.

Etter at Potifar døde, ga kongen ham Zolaykhā til kone. Hun fødte ham to gutter, de kalte dem Manasse og Efraim. Profeten Josef ﷺ var en rettferdig og snill leder, alle i landet elsket ham.

Kongen i landet antok troen på profeten Josefs ﷺ Gud.^{II}

Brødrene kommer til Egypt

Profeten Josef ﷺ hadde ikke mye tid på seg. Han måtte arbeide hardt for å forsvare Egypt mot uårene som var på vei. Han reiste over hele landet, og satte folk i arbeid. Hvis de skulle overleve uårene, måtte de samarbeide og være ærlige. Det ble bygget lagre i byene, i hver by lagret de høsten fra markene. Den skulle de spare til uårene.

De syv heldige årene tok slutt, og uårene rammet Egypt. Det var akkurat som profeten Josef ﷺ hadde tydet. Lagrene ble åpnet for folket i Egypt.

Mange land rundt Egypt ble tatt av sult og nød. Det tvang folk til å reise til Egypt, for de visste at der fantes det mat.

Blant de landene som led av nød, var Kanaan. Det var fedrelandet til profeten Josef ﷺ.

Profeten Jakob ﷺ sa til sønnene sine at de måtte dra til Egypt for å skaffe mat til slekten. Da dro ti av sønnene hans, ikke den yngste, Benjamin. Han ble hjemme hos faren, for han fryktet han ville miste ham også.

Folk stod i lange køer hos profeten Josef ﷺ for å få mat. Så var det hans brødres tur. De gikk fram og knelte med ansiktet ned. Han kjente igjen sine brødre, men de kjente ikke ham.

Han var streng mot dem, og sa: «Dere er spioner! Har dere kommet for å røve det gode i vårt land?» De svarte: «Gud verne oss!

^I Koranen 12:55–56.

^{II} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 9:213.

Vi har kommet for å skaffe folket vårt mat, for vi er rammet av hunger og nød. Vi er alle sønner til en og samme far fra Kanaan. Vi er tolv, en er ikke mer, men hans helbror er hos vår far.» Profeten Josef ﷺ sa: «Vi må komme til bunns i denne saken!»

Han utstyrte dem med deres forsyninger, og sa: «Bring meg deres bror fra farssiden når dere kommer det kommende året! Ser dere ikke at jeg gir fullt mål, og at jeg er den beste verten? Hvis dere ikke bringer ham til meg, vil det ikke lenger være noen tilmåling av korn hos meg for dere, og dere vil ikke få lov til å komme i nærheten av høstlagrene våre.» Brødrene sa: «Vi skal be faren hans om å sende ham. Vi skal nok få ham med oss.»

Profeten Josef ﷺ sa til sine tjenere: «Legg summen som de betalte for kornet, tilbake i sekkene deres slik at når de vender tilbake til sin slekt, så finner de ut at summen ble med hjem igjen; kanskje det vil få dem til å komme tilbake neste år. Send også med dem mat til reisen.» Han var redd for at de ikke hadde mer penger, for da ville de ikke komme tilbake det neste året.¹

Brødrene hans reiste hjem. Hos sin far sa de: «Far! Vi kommer ikke til å få tilmålt korn neste år hvis du ikke sender med oss Benjamin. Send med oss vår bror Benjamin sånn at vi kan få tilmålt mer korn. Vi lover å passe på ham!» Profeten Jakob ﷺ sa: «Skal jeg stole på dere angående ham også, på samme måte som jeg stolte på dere tidligere om broren hans? Gud er den beste Vokteren, og Han er den mest Barmhjertige.»

Brødrene ble skuffet over deres fars ord, men da de åpnet oppakningen sin, fant de summen sin i den. Den var blitt returnert til dem. De løp til sin far, og sa: «Far! Hva mer kan vi ønske oss? Denne summen vår har også blitt returnert til oss. Nå vil vi hente korn for slekten vår, og vi vil passe på broren vår og hente en kamellast i tillegg. Det kornet som vi har brakt med oss denne gangen, er en liten tilmåling.» Profeten Jakob ﷺ sa: «Aldri kommer jeg til å sende ham med dere før dere gir meg et høytidelig løfte ved å sverge ved Guds navn på at dere vil bringe ham tilbake igjen til meg, med mindre dere blir omringet eller drept!» Benjamin var den eneste han hadde igjen som minte ham om profeten Josef ﷺ. Han luktet som ham, og deres far pleide å trøste seg med den lukten.

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:166.

Alle brødrene lovet sin far å vokte ham med livet, og Gud var vitne til det de lovet ham.¹

Benjamin blir med til Egypt

Året etter da kornet tok slutt og folket ble sultne på nytt, bestemte profeten Jakob ﷺ seg for å sende med dem Benjamin. Men det var ikke for seg selv han ønsket kornet, faktisk var det folket sitt han bekymret seg for. Han rådet sine sønner: «Mine sønner! Ta med dere en gave til stormannen. Her er den beste frukten i landet. Last deres kameler med balsam, honning, urter, myrra, mandler og pistasjnøtter. Ta med dere begge summene, både den nye og den gamle som dere fikk sist gang. Kanskje de gjorde en feil ved å legge den i deres oppakning. Ikke gå inn i byen fra én og samme port, men gå inn fra forskjellige porter. Jeg setter min lit til Gud, det bør dere også gjøre.» Rådet hans skulle beskytte dem mot å bli skadet.

Brødrene dro av sted med dobbelt så mange penger, gaven og Benjamin.

De gikk inn i Egypt slik som deres far hadde befalt dem. Han var en profet som eide mye viten.

Da de møtte opp hos profeten Josef ﷺ, fikk han øye på sin bror Benjamin, men det var noe avstand mellom dem. Han ville ha ham nærmere. Han sa til bestyreren i palasset at han skulle gjøre klar en storslagen middag. Brødrene fra Kanaan skulle spise med ham. De ble ført inn i palasset, men da de så seg om, ble de redde. Aldri hadde de sett et sted så vakkert. De begynte å tenke at kanskje skulle de bli straffet for noe. Så kom de på pengene som de hadde med seg. De henvendte seg til bestyreren, og sa til ham at de hadde fått med seg pengene sine sist, og nå ville de levere dem tilbake. Men han forsikret dem at det var en gave fra profeten Josef ﷺ.

Brødrene fikk vann så de kunne vaske seg, og deres kameler fikk fôr. De gjorde klar presangen som de skulle overrekke profeten Josef ﷺ. Da han kom, ga de ham presangen og knelte med ansiktet ned. Han ble glad av å se den, selv om han hadde mer enn nok. Han ba dem reise seg, og spurte om hvordan det gikk med deres gamle far. De fortalte ham at han lever og har det bra. Brødrene valgte igjen å knele med ansiktet ned for ham, for å vise at de satte pris på at han tenkte på

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:340.

deres far. I det øyeblikket fikk profeten Josef ☩ øye på sin bror Benjamin. Han spurte: «Er dette Benjamin, deres yngste bror?» Han klarte ikke å holde tårene tilbake, han ble overveldet av å se sin lillebror. Han skyndte seg inn i værelset sitt for å tørke tårene og vaske ansiktet.

Han kom ut igjen, og befalte sine tjenere å sette fram maten. Benjamin skulle sitte ved siden av profeten Josef ☩. Han hvisket i hans øre: «Benjamin, jeg er Josef, din bror! Vær ikke trist over det disse har holdt på med. Men røp ikke vår hemmelighet!» Benjamin sa: «Send meg ikke tilbake med dem, la meg få bli hos deg.» Profeten Josef ☩ kunne ikke gjøre det. Han tenkte på sin gamle far, men det var Guds plan å holde Benjamin igjen i Egypt.

Neste morgen sa profeten Josef ☩ til bestyreren at han skulle fylle sekkene til brødrene fra Kanaan. De skulle få med seg så mye korn som de orket å bære, og så skulle de få med seg pengene sine. De fikk alle hver sine kornsekker lastet på hver sin kamel, og på kornsekkene stod det navnet til eieren. Til slutt sa han at gullbegeret som kongen hadde gitt ham, skulle legges øverst i Benjamins sekk. Profeten Josef ☩ pleide å drikke fra dette gullbegeret og måle korn til folket med det.

Brødrene satte seg på sine kameler og var på vei ut av byen. Men de hadde ikke kommet langt da de hørte en herold rope ut: «Dere i karavanen, stans! Dere har stjålet, dere er tyver!» Brødrene snudde og spurte: «Hva er blitt borte?» Vaktene kom bort til dem og sa: «Vi finner ikke kongsbegeret! Den som bringer det, vil få en kamellast i belønning.» De ble overrasket over at de ble mistenkt for å ha stjålet. Brødrene sa: «Ved Gud! Dere vet godt at vi ikke kom hit for å stjele eller gjøre noen noe ondt!» Vaktene sa: «Bestem selv hva straffen til tyven skal være hvis dere lyver!» Brødrene sa: «Straffen hans skal være ham selv! Arrester ham i gjengjeldelse, det er slik vi straffer de onde!»

Profeten Josef ☩ kom fram og lette selv etter gullbegeret. Han lette i de andres sekker før Benjamins. Til slutt fant han begeret i Benjamins sekk. Det var Guds plan, for ifølge kongens lov kunne han ikke ha holdt igjen sin bror.

Brødrene skyndte seg å si: «Hvis han har stjålet, så er ikke det noe nytt! Broren hans var også en tyv.»

Den gang profeten Josef ﷺ bodde hos sin far, tok han avgudsstatuene til sin morfar, og knuste dem. Det er de samme avgudsstatuene som hans mor fjernet fra morfarens hus.

Han pleide også å ta mat hjemmefra og gi den til de fattige. Det så brødrene på som tyveri, enda det var to gode ting å gjøre.

Profeten Josef ﷺ holdt disse ordene skjult i sitt hjerte og viste ingenting overfor dem. Men inni seg sa han: «Dere er de verste, og Gud vet alt om det dere sier.» Men han sa det ikke høyt, for han ville vise dem høflighet og nåde.

Brødrene begynte å trygle ham: «Du mektige stormann! Faren hans er en veldig gammel mann; ta derfor en av oss i hans sted. Vi vet godt at du er en nådig mann.» Han svarte: «Gud verne oss mot at vi skulle ta noen andre enn han vi fant vår eiendel hos! Gjør vi noe sånt, er vi onde! Vi beholder den vi fant gullbegeret hos. Loven er som den er!»

Etter å ha hørt disse ordene mistet de håpet av profeten Josefs ﷺ beslutning. Brødrene trakk seg til side for å rådslå med hverandre. Ruben sa: «Har dere glemt at faren deres krevde et høytidelig løfte fra dere, dere sverget til og med ved Gud! Dere vet også hva dere har gjort før av urett, har dere glemt Josef? Jeg kommer aldri til å forlate dette landet før min far tillater meg det eller Gud finner en utvei for meg å ta med meg gutten. Han er den som best kan avgjøre min sak! Vend tilbake til deres far og si: 'Far! Sønnen din har stjålet, derfor har han blitt pågrepet. Vi sier ikke noe annet enn det vi har sett og vet. Hvordan kunne vi ha hindret det vi ikke engang kunne ha forestilt oss. Hvis du ikke tror på oss, så spør egypterne, eller den karavanen som vi kom med. Det han har gjort, er blitt kjent for alle. I dag snakker vi helt sant.'»¹

Savnet etter profeten Josef ﷺ

Resten av brødrene reiste hjem, Ruben og Benjamin ble igjen i Egypt.

De kom hjem til Kanaan, og trådte fram for sin far. Brødrene fortalte som Ruben ba dem å gjøre. Profeten Jakob ﷺ lyttet, men visste at det ikke var lik Benjamin å gjøre noe slik. Han sa: «Nei, det er ikke sant! Dere dikter opp atter en historie som er god nok for å legge skjul på sannheten. Nå er tålmodighet det beste. Jeg stoler på at

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:340–344; Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 5:180–188.

Gud snart vil bringe Josef, Benjamin og Ruben tilbake til meg. Herren vet hvor vondt jeg har det, men det er en skjult visdom i alt det Han gjør.» Så vendte han bort ansiktet sitt fra dem og sa: «Akk! Hvor sorgfull jeg er over å ha mistet Josef!» Et gammelt sår var blitt åpnet, han mintes det han hadde tapt. Han gråt og gråt til han ble blind av sorgen. Til slutt hadde han ikke flere tårer å gråte for å kunne sørge. Sønnene hans syntes synd på ham, de ville trøste ham. De sa: «Ved Gud! Du kommer alltid til å minnes Josef, du må ta deg sammen. Ellers kommer du til å miste kreftene dine, eller dø.» Faren svarte: «Jeg søker trøst hos kun Gud, det er bare Han som kan tørke mine tårer. Jeg vet fra Gud det dere ikke vet.» Det sa han fordi han visste at drømmen profeten Josef ﷺ så, betydde noe stort, og var ikke bare fantasi. Han stolte på Gud at Han ville føre ham ut av sorgens rike. Han sa til sønnene: «Mine sønner! Kom dere av gårde, og bring noen nyheter om Josef og Benjamin. Mist ikke håpet om Guds nåde. Det er kun det vantro folk som mister alt håp når det gjelder Guds nåde!»^I

Profeten Josef ﷺ avslører

Brødrene reiste av sted som deres far befalte.

Da de møtte opp hos profeten Josef ﷺ i Egypt, sa de: «Du mektige stormann! Motgangen har rammet oss og familien vår. Vi er slått av hungersnød, derfor er vi kommet med dette magre beløpet – gammel og nytteløs balsam og myrra – men gi oss fullt mål av korn i bytte. Gi oss almisser også. Gud belønner dem som gjør andre godt!» Med almissen siktet de til sin bror Benjamin.^{II}

Profeten Josef ﷺ så deres usseldom og hørte deres klager. Han syntes synd på dem, gråtkvalt sa han: «Vet dere hva dere gjorde mot Josef og hans bror? Visste dere lite den gang?» Så hulket han sårt, alle kunne høre ham. Selv kongen fikk vite om det.

Skrekkslagne sa de: «Josef, er det virkelig deg?» Han svarte: «Ja! Jeg er den samme Josef, deres bror, som dere solgte for en ussel pris. Og her er min bror Benjamin! Gud viste oss velvilje for vår godhet. Han lot oss overleve hardhet og seire over tunge tider. Den som frykter Gud og viser tålmod, får lønn fra Ham. Se, i dag er jeg den jeg er, takket være Ham.»

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:188, 193–195.

^{II} Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 9:252–254.

Brødrene forstod at alt de hadde gjort, var galt. De utbrøt: «Ved Gud! Han har gjort deg større enn oss. Vi innrømmer at vi gjorde mye feil! Her står vi foran deg, gjør hva du vil.» Profeten Josef ﷺ sa: «Ikke klandre dere selv i dag! Måtte Gud tilgi dere. Det var Hans plan å la alt dette skje. Se hvor mange liv som ble reddet av at jeg måtte lide litt. Gud er den mest Barmhjertige.

Kom dere av gårde med denne skjorten min, og legg den over min fars ansikt; synet hans vil komme tilbake, bring så hele slekten til meg. Alle skal få bo i ære og leve godt. Min fars slekt skal ikke lide nød. Fortell ham at Gud har gitt meg makt over hele Egypt.»¹

Det var en gledens dag, brødrene var gjenforent etter mange år. De klemte og kysset hverandre og gråt av glede.

Gjenforeningen

Kongen fikk høre om brødrene til profeten Josef ﷺ . Han ba profeten Josef ﷺ å si til dem at de skulle lesse på kamelene og reise hjem for å hente profeten Jakob ﷺ . Han ba ham sende med dem vogner og mat, slik at de kunne frakte sine familier. Han lovet dem det beste landet i Egypt. Profeten Josef ﷺ sendte sine brødre av gårde med to hundre kamelhopper og mange gaver.

Da karavanen dro av gårde fra Egypt, blåste det en vind som brakte med seg profeten Josefs ﷺ kroppslukt til hans far. Det var kroppslukt som satt i skjorten hans, og karavanen var enda tre dager fra Kanaan. Profeten Jakob ﷺ sa mens hans satt i sitt hjem: «Jeg lukter Josef! Jeg vet dere ser på meg som en gammel og senil mann.» Familien hans sa: «Du er fortsatt fanget i den gamle kjærligheten din!»

Brødrene sendte Juda som budbringer i forveien. Han sa til sine brødre: «Det var jeg som brakte far vår brors blodige skjorte den gang vi kastet ham i brønnen. I dag skal jeg bote med å ta med denne skjorten. Jeg knuste hans hjerte med å si at din sønn er død, men i dag skal jeg gjøre ham lykkelig med å si at din sønn lever!»

Da budbringeren kom fram med det gledelige budskapet, la han skjorten over profeten Jakobs ﷺ ansikt, og i det samme øyeblikket kom synet hans tilbake. Han livnet til, den svake gamle mannen ble sterk og frisk. Han sa «Sa ikke jeg til dere at jeg vet fra Gud hva dere ikke vet? Jeg visste at Gud skulle tørke mine tårer en

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:196–199.

dag ved å gjenforene oss.» Faren skyndte seg å spørre: «Hvordan står det til med ham?» Juda svarte: «Han er den øverste i Egypt etter kongen.» Faren ble sint, og sa: «Jeg spør ikke om han er en hersker, for det bryr jeg meg ikke om! Fortell meg om troen hans!» Juda fortalte om at han tror på sin oldefars Gud, og følger Hans bud. «Nå ble Herrens gunst fullbyrdet!» sa faren.^I

Senere kom også de andre brødrene. De var nedslåtte av skam og anger. «Far! Be om tilgivelse for oss fra Gud for våre synder. Vi har syndet», sa brødrene. Faren deres sa: «Jeg skal be om tilgivelse for dere fra min Herre ved daggry. Sannelig, Han er den mest Tilgivende, den evig Nåderike.»

Ved daggryet stilte han seg i bønn. Han hevet hendene og ba: «Herre, tilgi meg for at jeg var utålmodig da Josef ble borte. Tilgi mine sønner for det onde de gjorde mot meg og Josef.» Gud bønnhørte ham.^{II}

Det sies at en slekt på tre hundre og nitti personer begynte vandringen fra Kanaan til Egypt.^{III}

På den andre siden hadde et opptog bestående av kongen og profeten Josef ﷺ sammen med fire tusen personer kommet i utkanten av byen for å ønske slekten fra Kanaan velkommen.

Profeten Jakob ﷺ støttet seg til sønnen Juda for å gå til fots. Da han kom der sønnen hans ventet på ham, spurte han Juda: «Er det kongen?» Juda svarte: «Far, det er din sønn!» Profeten Josef ﷺ løp bort til sin far for å hilse på ham, men engelen Gabriel ﷺ stanset ham. Han sa: «Din far må hilse først!» Profeten Jakob ﷺ hilste: «Du som fjerner sorgen, fred være med deg.» Begge omfavnet hverandre og brast i gråt. Han sa til sin far og tante Lea: «Kom og bo i Egypt med Guds vilje i fred og trygghet.» Egypt hadde et strengt vakthold, ingen hadde lov til å komme inn i Egypt uten tillatelse fra kongen. Han satte dem på sin trone. Alle brødrene hans og tanten og faren hans knelte med ansiktet ned for ham. Slik viste de ham respekt, og takket også Gud. Han sa til sin far: «Husker du den drømmen jeg hadde for lenge siden: Solen, månen og elleve stjerner knelte med ansiktet ned for

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:198–200.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:200.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:354.

meg? Her har du betydningen! Herren gjorde den drømmen sann. Satan skapte splid mellom meg og brødrene mine, men Gud viste stor godvilje ved å befri meg fra fengselet og forene meg med min slekt. Herren gjør alt lett med Sin plan. Han er den Allvitende, den Allvise.»^I

Profeten Jakobs ﷺ bortgang

Profeten Josef ﷺ tok med sin far og viste ham landet. Han viste ham alle skattekamrene i landet. I det ene kammeret hadde de lagret haugevis av papyrus. Da profeten Jakob ﷺ fikk øye på alle de arkene, sa han: «Du hadde så mange ark, men klarte ikke å sende et brev til meg i Kanaan?» Han svarte: «Det var det Gabriel befalte.» «Hvorfor spurte du ikke om årsaken?» spurte faren. Profeten Josef ﷺ svarte: «Du er mer ivrig etter å spørre, kanskje bør du gjøre det.» Profeten Jakob ﷺ spurte om årsaken, og engelen Gabriel ﷺ svarte: «Det var Guds vilje, for du sa: 'Jeg frykter for at ulven vil spise opp Josef', derfor sa Herren: 'Du frykter ulven, men ikke Meg!'»^{II}

Profeten Jakob ﷺ levde i omtrent tjuetvåne år hos sin sønn, lykkelig og tilfreds. Han døde i Egypt, og han sa til sin sønn at han skulle begrave ham hos faren hans, profeten Isak ﷺ.^{III}

Men før han døde, samlet han sine sønner en dag, og sa til dem: «Hvem skal dere tilbe etter at jeg dør?» De svarte: «Vi skal tilbe din, Isaks og Ismaels og Abrahams Gud. Han som alene er tilbedelsesverdig.» Han fortalte også alle hva som skulle komme til å skje med dem. Juda fikk en stor gladmelding: Fra hans avkom skulle det komme en ærerik profet – Jesus ﷺ – som mange kom til å følge.^{IV}

Profeten Josef ﷺ gjorde som hans far ba om, han tok ham med til Kanaan, og begravde ham der. Den dagen han tok med kisten dit, kom også kisten til broren Esau. Begge ble hundre og førtisvåne år og begravd samme sted. Etter å ha begravd sin far vendte han hjem igjen.^V

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:201–202.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:203.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:203.

^{IV} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:358.

^V Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:203.

Profeten Josefs ﷺ bortgang

Profeten Josef ﷺ levde i omtrent seksti år til etter sin far. Han ble hundre og tjue år. Han ba til Gud: «Herre! Du ga meg herredømme, og Du lærte meg å tyde drømmer. Du som skapte himlene og jorden fra intet, Du er min velynder i denne verden og i det hinsidige. La meg dø som Deg underkastet, og foren meg med de rettskafne!» Han ba sin Herre om å få dø som en troende og å bli forenet med Guds profeter.

Da han døde, begynte egypterne å krangle seg imellom. Alle ønsket seg velsignelser fra ham. Den ene sa at han skal bli begravd hos meg, og den andre sa at han skal bli begravd hos meg. Det var like før det brøt ut en krig mellom folk, og landet hadde blitt splittet. Derfor bestemte de seg for å lage en kiste til ham av marmor og begrave ham i Nilen. Det var en god avgjørelse, for Nilen renner i hele landet, og slik rant velsignelsene hans i hele landet.

Men i senere tid da Israels barn vandret ut av Egypt sammen med profeten Moses ﷺ, tok han med seg profeten Josefs ﷺ kiste, for det var Guds befaling. Israels barn tok den med seg til det forjettede land, og begravde ham hos fedrene hans.¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:203–204.

Historien om profeten Job ﷺ

Profeten Job ﷺ stammet fra barna til Esau, sønn av profeten Isak ﷺ. Han stammet fra Esaus barn blant profetene som stammet fra disse to brødrene. Men de fleste profetene stammet fra profeten Jakobs ﷺ barn. Hans hustru het Rahmah, hun var datteren til Efraim, sønn av profeten Josef ﷺ.^I

Profeten Job ﷺ var en rik mann. Det fantes ikke maken til hans rikdom i hans land. Han hadde sju tusen småfe, tre tusen kameler, fem hundre par okser og fem hundre eselhopper^{II} som hadde ett eller flere føll hver, fem hundre mål åkerjord, fem hundre slaver, og hver slave hadde kone og barn. Han hadde massevis av penger og egne barn. Han var en god mann, alltid snill og gavmild mot de trengende. Han nektet aldri en trengende som ba om å få noe fra den godheten Herren hadde vist ham. Han hjalp den veifarende som hadde kommet seg til hans land, men ikke hadde nok til å komme seg tilbake.^{III} Han nøt Herrens gaver i sytti år. Men alt dette skulle han miste, og bli rammet av en forferdelig sykdom. Ingen av hans kroppsdeler skulle være friske, utenom hjertet og tungen. Til tross for en så tung motgang brukte han de to friske kroppsdelenes til å tenke på og nevne Gud om dagene og nettene. Han var tålmodig og håpet på det beste fra Gud.

Satan pleide alltid å få de rike til å slutte å tenke på Gud, men over profeten Job ﷺ hadde han ikke noe makt.

Profeten Job ﷺ hadde tre fortrolige venner, de var unge alle tre. Det var Elifas, Bildad og Sofar.

På denne tiden hadde Satan fritt leide og kunne vandre hvor han ville i de syv himlene. Men etter profeten Jesu ﷺ fødsel ble denne vandringen gjort begrenset. Han kunne kun bevege seg fritt i tre himler. Da profeten Moḥammad ﷺ ble født, ble det slutt på denne vandringen i himlene.^{IV}

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:360.

^{II} Job 1,3.

^{III} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 6:219.

^{IV} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 6:219.

Satan angriper

Profeten Job takket og priste sin Herre som vanlig. En dag ba englene om nåde for ham. Denne skuddbønnen fikk Satan med seg. Misunnelsen brant som ild på en lunte gjennom hele ham. Han fløy opp til himmelen, og sa til Gud: «Gud, jeg har sett litt på saken til Din tjener Job! Du har gitt ham rikelig med gaver, derfor takker han Deg. Du har gitt ham helse og velvære, derfor priser han Deg. Hvis du fratar ham alt Du har gitt ham og setter ham i vansker, vil det nok hindre ham i å tilbe og prise Deg. Han vil til og med slutte å være Deg lydige.» Gud sa: «Jeg gir deg makt over hans eiendom, men ikke ham!» Satan ble veldig glad og fløy ned til jorden.

Han samlet alle sine djevlere, og stolt sa han: «Jeg har fått makt over Jobs eiendom! Det er en slik plage som selv de mest standhaftige ikke holder ut. Fortell meg hva slags krefter dere har.» Den ene djevelen sa: «Jeg evner å bli til en virvelvind av ild, og brenne til aske alt jeg kommer over.» Satan likte det han hørte, han sa: «Når du ser kamelene til Job beite, brenn dem alle opp!»

Folk var opptatt med sitt, som vanlig. Plutselig kom det en virvelvind av ild som brente opp alle kamelene til profeten Job sammen med gjeterne.

Satan skyndte seg å forvandle sitt utseende til en av kamelpasserne, og hoppet på en kamel og red av gårde til profeten Job . Da han kom fram til ham, så han at profeten Job var opptatt med å tilbe Gud. Han sa: «Job! Det kom en virvelvind av ild, den omringet alle kamelene og gjeterne, og brant dem til aske.» Han svarte: «All lovprisning er for Gud alene! Han som ga dem til meg, tok dem tilbake. Jeg har alltid sett på meg selv og min eiendom som ikke evig.» Satan sa: «Det var din Herre som sendte ilden over dem fra himmelen, den brant dem alle opp.»

Folk ble forbauset, alle begynte å si noe merkelig. Noen sa: «Job tilba aldri noen, han var bare villedet!» Mens andre sa: «Han tilba Gud, men det var Gud som sendte virvelvinden av ild for å gjøre hans fiender glade og hans venner triste.» En gruppe sa: «Hvis Jobs Herre hadde hatt makt nok til å berge ham, ville han nok ha hjulpet ham.» Men alle disse ordene skadet ikke profeten Jobs tro, han sa: «All lovprisning er for Gud alene! Han ga meg alt det, og Han tok det tilbake. Han er prisverdig uansett hva. Jeg ble født naken fra min mors liv, og det er naken jeg skal vende tilbake i jorden, og naken skal jeg

stå opp hos Herren. Hvis Herren låner deg noe, har du ingen rett til å være hovmodig. Når Han tar det Han har lånt deg tilbake, bør du ikke føle deg ulykkelig. Du må alltid huske at Gud har mer rett på den tingen, og at Han er din Herre.» Etter det så han på Satan, og sa: «Du, hadde Gud sett noe godt i deg, ville nok du også ha dødd med de andre! Det virker som om Gud så kun ondt i deg! Derfor fikk ikke du brenne med de heldige som ble tilgitt for alt.» Satan forstod at han var blitt fornedret.

Han gikk tilbake til sine djevler, og sa: «Hvilken kraft har dere nå til å gjøre noe? Jeg klarte ikke engang å såre hans hjerte.» En djevel sa: «Jeg har en slik kraft at hvis jeg skriker, dør alle levende som hører det skriket. Hvis du ønsker, så kan jeg gjøre det?» Satan sa: «Gå og gjør slutt på småfeet og deres gjeterne.» Djevelen sløste ikke noe tid, han stilte seg i midten av småfeet og gjeterne, så skreik han. Idet de hørte skriket, døde de alle på stedet. Satan skyndte seg å forvandle utseendet sitt til bestyreren blant småfeets gjeterne. Etter det møtte han opp hos profeten Job ❧, som var opptatt med å tilbe sin Herre. Satan forsøkte igjen å forville ham, men han fikk det samme svaret som sist. Han ble oppgitt, og gikk tilbake til sine djevler.

Satan sa: «Hvilken kraft har dere nå til å gjøre noe? Jeg klarte ikke engang å såre hans hjerte.» En djevel sa: «Hvis jeg vil, kan jeg bli en storm som kan ta med seg alt!» Satan sa: «Kom deg av sted til åkrene og oksene som går for plogen!» Djevelen gjorde som hans mester befalte. Plutselig kom det en storm, og alt som fantes på åkrene, forsvant. Det virket som om det aldri før fantes noe der. Nå forvandlet Satan sitt utseende til bestyreren av åkerarbeiderne. Han trådte fram hos profeten Job ❧, som var opptatt med å tilbe sin Herre, og gjentok det han før hadde sagt. Men heller ikke denne gangen var svaret noe annet enn de to forrige gangene.

Slik fortsatte det til Satan hadde klart å utslette alt profeten Job ❧ eide. Da vendte han tilbake til himmelen, og sa til Gud: «Job vet at når Du har gitt ham så mange barn, vil Du nok gi ham samme rikdom på nytt. Derfor er han tilfreds. Kan Du gi meg makt over hans barn? Det er en slik prøvelse som forandrer hjertet til selv de største!» Gud sa: «Gå, du har makt over hans barn!»

Full av iver fløy han ned til det palasset der barna til profeten Job ❧ var. Satan knuste dets dører og vegger. Han lot veggene støte sammen. Han kastet alle plankene og steinene i huset på dem, og lot

dem bli skikkelig skadet. Så, til slutt, løftet han hele palasset og kastet det ned på hodet. Alle i palasset døde.

Etter det forvandlet han utseendet sitt til barnepasseren, og møtte opp hos profeten Job [⋈] atter en gang. Det rant blod fra hans panne, og han hadde sår andre steder på kroppen. Han fortalte hva som hadde hendt med barna. For å svekke profeten Job [⋈] begynte han å fortelle grundig: «Dine barn ble skadet og deres blod rant og hodet var knust. Magen deres var åpen og innvollene lå spredd ut på gulvet. Ikke nok med det, så kollapset palasset over dem, og de døde alle sammen. Hvis du hadde sett det synet, ville hjertet ditt ha blitt knust!» Satan fortsatte å si slike ting for å rokke ved profeten Jobs [⋈] standhaftighet. Han hørte på Satans ord gang på gang, og til slutt følte han seg full av sorg. Han begynte å gråte og kastet en håndfull støv over hodet, og sa: «Om jeg bare ikke var blitt født!»

Satan så på dette som en gyllen mulighet. Han fløy av gårde opp til himmelen, for han hadde klart å gjøre profeten Job [⋈] utålmodig. Men da han fløy av sted, angret profeten Job [⋈] og ba om tilgivelse fra Gud for det han hadde sagt og gjort. Englene tok med denne angeren fra profeten Job [⋈] opp til Gud, og de kom fram før Satan. Herren var klar over alt. Han tilga Sin tjener, og lot Satan bli vanæret.

Satan ville ikke gi seg, han sa: «Du har gitt ham helse og bevart ham fra sykdom. Han vet at så lenge han har helsen, kan han få alt det han har mistet av barn og rikdom på nytt. Derfor sørger han ikke over det han har tapt! Hvis Du gir meg makt over hans kropp, vil han nok ikke mer stå støtt.» Gud sa: «Gå, du har fått makt over Jobs kropp, men over hans tunge og hjerte skal du ikke råde!»

Denne makten fikk Satan, for at profeten Job [⋈] skulle få større belønning hos Gud, og for at han skulle være et forbilde for alle som velger tålmodets sti.

Satan steg ned til jorden. Han så profeten Job [⋈] var opptatt med å knele med ansiktet ned for sin Herre i tilbedelse. Han hadde ennå ikke løftet hodet. Da kom Satan forfra og blåste inn i neseborene hans. Det gjorde at profeten Jobs [⋈] kropp begynte å brenne innvendig som ild. Så kom det verkende byller på hele kroppen, fra hodet til føttene. Disse byllene lignet kyllinglever, og de klødde. Profeten Job [⋈] begynte å klø seg med sine negler, til alle neglene falt av. Han tok en grov duk og klødde seg med den, men den ble revet i

filler. Så tok han spisse og grove keramikkbiter og klødde seg med dem, etter det med spisse steiner. Han klødde og klødde til kjøttet hans begynte å sprekke – det luktet vondt og ble helt brent.¹

Sykdommen

Sykdommen hans forlenget og forverret seg. Vennene hans sluttet å sitte hos ham. Slektningene hans forlot ham. De tok ham ut av hans land og kastet ham på en søppelfylling. Der bygget de et lite hus for ham. Alle som en gang pleide å be ham om ting, sluttet å omgås ham. Selv de tre fortrolige vennene hans unngikk ham. Alle sluttet å føle med ham unntatt hans hustru. Hun var trofast og tok seg av ham. Hun glemte ikke at han alltid hadde vært god mot henne. Hun ble hos ham og pleiet ham, hjalp ham med å gå på do og vasket og stelte ham.

De tre fortrolige vennene til profeten Job ❧ pleide å beskyldte ham for å ha gjort noe så syndig at Gud hadde latt den verste sykdommen ramme ham. Men de fortsatte å tro på hans lære.

Da de fikk høre at sykdommen hans var blitt enda verre, kom de for å besøke ham. De sa til ham at han burde angre sin synd som har ført til denne lidelsen. Det var også en ung troende mann sammen med dem. Han sa: «Dere ærede menn! Dere kan tale, for dere har ære, men det dere sier, er bare deres mistanker. Dere kunne ha sagt det bedre enn det dere sa, men det gjorde dere ikke. Profeten Job har rett på og ansvar for dere. Vet dere hvem dere har fornædret og beskyldt for synd. Vet dere ikke at han er Guds profet? Han er bedre enn alle på jorden! Dere vet ikke, og heller ikke har Gud opplyst dere om at siden Han utvalgte ham som profet, har Han ikke mislikt en eneste av hans handlinger. Eller fratatt ham en liten del av den æren Han har gitt ham. Dere kan heller ikke si at han har sagt noe usant om Gud. Dere er redde for at hans sorg og smerte også skal ramme dere, men det er feil! Gud har alltid satt Sine tjenere: profeter, rettskafne og martyrer, på prøve. Denne prøven er ikke tegn på at Han er sint på dem, faktisk beviser det at Han ønsker å gi dem mer ære og opphøye dem mer enn andre.

Hvis dere sier at han ikke er noen av dem, husk i det minste at han er deres bror. Han reiste dere når dere snublet, han ga dere styrke når dere skalv i knærne. Dere lovet ham brorskap, men i dag forlater

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:219–222.

dere ham og unngår ham. Hvilken rettsindig person gjør slik? Ser dere ikke at han har det vondt, og likevel snakker dere ondt om ham? Er dette riktig å gjøre? Det beste vil være å vise ham medfølelse og trøste ham, gråte sammen med ham og be om tilgivelse for ham. Kom heller med det som kan gagne ham og gjøre ham frisk! Det er å være rettsindig.»

Profeten Job hørte den unge mannen tale, og så tok han til orde og sa: «Gud legger Sin visdom ved nåde i hjertet til store og små, så skyter det en blomst ut av hjertet, og Gud lar dens herlige duft spres ved tungen. Visdommen kommer ikke alltid med alderen, men er en gave som Gud gir til den Han vil.» Etter å ha sagt det vendte han ansiktet bort fra sine venner. Han tryglet sin Herre: «Herre, hva ble jeg skapt for? Om Du ikke hadde latt meg bli født. Om jeg bare visste hvilken feil som har gjort Deg vred på meg, og hvorfor Du har vendt ansiktet Ditt bort fra meg. Hvorfor lot Du meg ikke dø hvis jeg har syndet, og forenet meg med mine forfedre? Døden hadde vært bedre for meg! Var jeg ikke et ly for de veifarende og de trengende, var jeg ikke de foreldreløses og enkenes formynder? Herre, jeg er Din tjener! Er Du god mot meg, er det Din gunst. Hvis Du er streng mot meg, så har jo Du all rett til å straffe meg. Du har gjort meg til vanskenes mål og smertens blink. Jeg er rammet av en slik vanske, om Du hadde latt et fjell bli rammet av den, ville det ha blitt pulverisert. Hvordan kan jeg, en svekling, bære denne byrden? Din vilje har gjort meg vanæret og alt forferdelig for meg. Se min kropp, hvor radmager den er blitt. Hvis min Herre fjerner Sin frykt fra mitt hjerte, og lar min tunge få tale, slik at jeg kan si det jeg ønsker, da kan jeg i det minste klare å klage på min sak. Jeg lever i håp om at Du skal befri meg fra min smerte. Men Han er jo så mye høyere enn meg! Han ser meg, men jeg ser ikke Ham. Han hører meg, men jeg hører ikke Hans stemme. Nei, Han ser meg ikke i nåde. Han er ikke nær meg lenger, og lar meg ikke komme Ham nær mer, så jeg kan unnskyldde meg og be om å bli forløst fra denne smerten.»

Han rakk ikke å si mer før det plutselig kom en enorm sky på himmelen. Vennene hans ble redde, de trodde at nå var den endelige straffen kommet. Men det lød en røst fra skyen: «Job! Gud sier at Jeg er deg nær, og har alltid vært deg nær. Stå opp, sett fram din unnskyldning og be om å bli forløst. Stå og forsvar deg på et slikt sted der den sterke står og forsvarer seg, hvis du makter det. Det er kun den som er som Meg, som kan krangle med Meg. Ditt indre har fått deg til

å håpe og tro at du vil nå målet ditt med din kraft. Hvor var du den dag Jeg skapte jorden?! Var du med Meg og spredde ut jorden, eller da Jeg gjorde himmelen til dens tak? Ser du et tau eller søyler som holder igjen himmelen? Var du der den dagen Jeg lot havet strømme fram på jorden? Og alle de andre tingene Jeg har stilt til tjeneste for menneskene: regn, gress, trær, snø, menneskers kroppsdeler. Hva med englene? Vet du hvordan Jeg skapte alt dette? Noen lar jeg være sterke og noen svake. Jeg forsyner alle uten å måle!»

Profeten Job ﷺ sa: «Herre, det Du sier, evner ikke jeg å svare på, verken kan min tunge si noe og heller ikke er jeg verdig til å svare. Min Herre, det Du sa, er jeg forvisset om at det kun er Du som makter. Ingen kan gjøre Din makt hjelpeløs, eller skjule noe for den. Herre, smerten tok meg fatt, og det glapp ut av meg noen ord på grunn av smerten. Om jeg bare hadde blitt slukt opp av jorden, og aldri hadde klaget overfor min Herre. Om bare døden hadde innhentet meg før jeg rakk å si noe som gjorde min Herre utilfreds. Jeg åpnet min munn for at Du skulle godta min anger, og jeg var stille for at Du skulle vise meg nåde. Jeg har klart å si noe ved en glemsomhetsfeil, det skal aldri gjenta seg. Min hånd legger jeg på munnen, og tungen klemmer jeg fast med tennene, og i ansiktet gnir jeg støv. Jeg ber om Ditt vern mot Din pine, jeg søker Din nåde, vern meg, min Herre. Jeg ber kun om Din hjelp og setter min lit til Deg, oppfyll mitt ønske. Tilgi meg for min feil, jeg skal aldri igjen si noe som er imot Din vilje.»^I

Den trofaste hustruen

Hustruen hans ble svakere og hadde heller ikke mye igjen av penger. Nå måtte hun arbeide hos andre for å tjene nok, slik at hun kunne sette mat på bordet for seg og ektemannen. Hun stod fast ved sin manns side uansett tilstand. De hadde mistet alt av barn og eiendom, fortsatt var hun med ham og gjorde alt hun kunne for ham.

Det finnes ikke maken til profeten Jobs ﷺ tålmod, og heller ikke finnes det maken til hans sykdom. Han led i atten år av denne sykdommen. Kjøttet hans falt, han hadde bare igjen bein og nerver. Hustruen hans pleide å spre aske under ham.^{II}

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:222–225.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:225.

En dag spurte Satans djevler om hvordan han fikk profeten Adam ☩ lurt ut av paradiset. Han svarte at han gikk fram gjennom hans hustru. Djevlene foreslo at det var det han også måtte gjøre mot profeten Job ☩. De var sikre på at han ikke kunne gjøre mot hustruens vilje, og de visste godt at det ikke var andre enn henne som gikk nær ham. Satan syntes det var en listig renke.

Han kom seg av gårde til profeten Jobs ☩ hustru. Han forvandlet utseendet sitt til en manns og stilte seg foran henne. Han spurte: «Hvor er din mann?» Hun svarte: «Det er denne mannen som ligger og klør sine byller, og det kryper insekter i kroppen hans.» Satan likte godt å høre det hun sa. Han begynte å minne henne på de herlige dagene, den gang alt var godt og storartet. Han nevnte for henne det de en gang eide, og hvor skjønn profeten Job ☩ var før sykdommen. Så nevnte han den smerten de var fanget i nå, og at den aldri skulle ta slutt. Da hans hustru hørte at det aldri skulle ta slutt, skrek hun av sorg.

Satan ble mer sikker i sin sak, nå kunne han vinne over henne, for skriket hennes var tegn på at tålmodet hennes hadde tatt slutt, tenkte han. Han hentet en geitekillling til henne og sa: «Job bør slakte denne geitekillingen i avgudenes navn, slik vil han bli frisk.»

Hun gikk til sin ektemann idet hun jamret over sorgen. Hun sa: «Hvor lenge skal din Herre la deg leve slik i elendigheten? Hvor ble det av våre barn, eiendom og venner? Hvor ble det av din skjønnhet? Ta denne geitekillingen og slakt den i avgudenes navn, og se, din smerte vil forsvinne og du vil leve et godt liv på nytt!» Profeten Job ☩ sa: «Guds fiende kom til deg og blåste i deg. Måtte du bli fordervet! De barna og den eiendommen som du gråter over, si meg, hvem ga deg alt det?» Hun svarte: «Gud!» Så spurte han: «Hvor lenge nøt vi livet?» Hun sa: «I åtti år!» Profeten Job ☩ spurte: «Hvor lenge har denne plagen vært over oss?» Hun svarte: «Syv år og noen måneder, men hvis du ber til din Herre, vil Han fjerne denne plagen!» Profeten Job ☩ svarte: «Jeg har levd godt og vært frisk i over sytti år, dette er lite i forhold til det. Jeg skylder Gud over sytti års tålmod! Fjern deg fra meg, vis meg ikke engang ditt ansikt.» Dette falt henne tungt for brystet, men hun fortsatte å arbeide for å mate sin ektemann. Slik gikk det en lang stund.

Men så en dag sluttet folk å bruke henne. De ville ikke at hun skulle arbeide hos dem, for hun var hustruen til profeten Job ☩, og

kunne bringe med seg hans vanskjebne. De var redde for at ulykken også skulle ramme dem. Når hun ikke kunne finne noen å arbeide hos, valgte hun å selge den ene hårfletten sin til noen av rikmannsdøtrene mot mye god mat. Hun brakte den med seg til profeten Job ﷺ. Da hun overrakte den til ham, sa han: «Hvor har du fått den fra?» Han nektet å spise maten. Hun sa: «Jeg arbeidet hos folk.»

Dagen derpå fant hun heller ikke noen å arbeide hos. Hun solgte da den andre fletten mot mat. Hun kom med den maten til ham, men han nektet å spise den også. Han sverget på å ikke spise den før hun fortalte ham hvor maten hadde kommet fra. Hun tok av sjalet sitt, og da han fikk se hennes barberte hode, ropte han ut til Herren: «Smerten har lagt seg over meg, og Du er den mest Barmhjertige av alle!»¹

De fortrolige vennene

De fortrolige vennene til profeten Job ﷺ pleide å beskyldte ham for at han hadde gjort noe så syndig at Gud hadde latt den verste sykdommen ramme ham. Men de fortsatte å tro på hans lære.

Da de fikk høre om at sykdommen hans var blitt enda verre, kom de en dag for å besøke ham. De klarte ikke å komme nær ham, for det luktet for vondt av ham. Derfor ble de stående langt ifra. Den ene sa til den andre: «Hvis Gud visste om noe godt i Job, hadde han ikke latt denne smerten ramme ham!» Den andre sa: «Gud har fått vite om en synd som han må ha begått, og ingen i verden har gjort noe så syndig før.» Den ene spurte: «Hvordan det?» Den andre svarte: «Han har hatt det sånn i atten år. Herren hans har ikke vist ham nåde og heller ikke fjernet sykdommen hans.» Ingenting hadde såret profeten Job ﷺ før, men disse ordene såret ham.

De sa til ham at han burde angre sin synd som har ført til denne lidelsen. Han ba til sin Herre: «Gud, hvis Du kjenner til at jeg aldri tilbrakte en natt mett og god mens jeg visste at det var noen som led av sult, så vis at jeg er sann.» En røst fra oven bekreftet at han var sann, og vennene hørte det. Profeten Job ﷺ fortsatte: «Gud, hvis Du kjenner til at jeg aldri hadde to skjorter mens jeg visste at det var noen som var naken, så vis at jeg er sann.» En røst fra oven bekreftet at han var sann, og vennene hørte det. Etter det tryglet han: «Gud, ved Din allmakt!» Så kastet han seg på kne med ansiktet ned: «Gud, ved Din

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:226; Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:363–364.

allmakt! Hev ikke hodet mitt før Du gjør meg frisk.» Da han hevet hodet sitt igjen, var han blitt friskere.

Den ene av dem gikk bort til profeten Job عليه السلام, og nevnte det de to andre snakket om. Han sa: «Jeg vet ikke hva du sier. Alt jeg vet, er at en dag gikk jeg forbi to menn som kranglet om Gud. Jeg vendte hjem og forsverget dem og mislikte at de sa noe usant om Gud.»^I

Gud helbreder ham

Profeten Job عليه السلام fortsatte å være tålmodig og priste sin Herre rikelig, til tross for at Satan angrep ham gang på gang for at han skulle bli utålmodig og ulydig overfor sin Herre.

Hans hustru pleide å leie ham dit han skulle på do, og vente litt på avstand til han var ferdig.

En dag ble hun forsinket, og Gud åpenbarte for ham, for Han hadde hørt hans bønn: «Tramp med foten din! Her er en kald vannkilde for å bade og drikke. Jeg gir deg tilbake din familie og eiendom, og dobler det for deg. Derfor bad i dette vannet, for det er helbredelse for deg i det. Ofre et offer for dine følgesvenner, og be om tilgivelse for dem, siden de var Meg ulydige når det gjaldt deg.»

Profeten Job عليه السلام gjorde som Herren befalte. Han begynte å bade. Idet han stod der naken, begynte det å falle massevis av gresshopper av gull på ham. Han begynte å samle dem i sine klær. Herren sa: «Job, er du ikke mett?» Han svarte: «Herre, hvem ser seg vel mett på din nåde?» Herren sa: «Job, har Jeg ikke gjort deg rik på det du ser?» Han svarte: «Jo, min Herre! Men jeg kan aldri bli rik nok på Din velsignelse.»

Hustruen hans kom rolig gående mot det stedet der hun lot ham sitte. Gud kledde profeten Job عليه السلام i silkeklær. Han stod opp og gikk og satte seg et annet sted. Hustruen hans kom, men hun kjente ham ikke igjen. Hun sa: «Du, Guds tjener, har du sett den plagede, han som var her? Jeg er redd villhunder eller ulver har dratt ham med seg.» Hun fortsatte å snakke med ham en stund. Han sa: «Det er jo meg, Job!» Hun sa: «Gjør du narr av meg?» Han sa: «Nei, jeg er Job, Gud har gitt meg kroppen min tilbake.»^{II}

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:364–365.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:365–366.

Den gang profeten Jobs ﷺ hustru hadde solgt hårflettene sine, sverget han ved Gud at han skulle piske henne hundre ganger. Da Gud gjorde ham frisk, ble han befalt: «Ta en lime av hundre kvister i din hånd, og slå din hustru med den én gang for å oppfylle din ed, og bryt ikke din ed.» Slik sparte Herren sin lydige tjener for å bli pisket hundre ganger, da hun hadde stått ved Hans profets side hele veien, i tykt og tynt.

Gud ga profeten Jobs ﷺ hustru hennes styrke, skjønnhet og ungdom tilbake. Hun fødte sin ektemann tjueseks gutter.

Profeten Job ﷺ hadde to lagre, ett med hvete og ett med gryn. Gud sendte to skyer, en sky over hvert lager. Det lageret det var hvete i, ble fylt med gull. Det lageret det var gryn i, ble fylt med sølv.

Profeten Job ﷺ levde i sytti år til etter at han ble frisk. Det sies at han bodde i Østromerriket, og forkynte troen på én Gud. Men etter hans død forandret folket hans på sin tro.¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:227–230; Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:366–369.

Historien om profeten Jetro ﷺ

Profeten Jetro ﷺ folk var arabere, deres by het Midjan. Midjan er en by i Nordvest-Arabia, på østkysten av Akababukten. Dette stedet er oppkalt etter sin stamfar, profeten Abrahams ﷺ sønn Midjan.

Folket i Midjan hadde ikke gode vaner og heller ikke god væremåte mot andre. De var av de verste når det kom til handel og bytte. De trodde ikke på Gud, de påla folk å betale skatt på landeveien, kortet av på mål og vekt ved å snyte andre, og de prutet og prutet til de selv fikk den beste prisen, men når de solgte den videre, la de gjerne på ekstra, selv når varen ikke var verdt det.

Folket i Midjan

Gud sendte profeten Jetro ﷺ til dem. Han var en veltalende mann som var sterk i sin tro og sitt profetskap. Han er kjent som «den veltalende blant profetene».^I Profeten Jetro ﷺ stammet fra Midjans barn, sønn av profeten Abraham ﷺ.^{II}

Han gikk til sitt folk og kalte dem til å tilbe Gud den Ene og Sanne alene. Det neste han ba dem om, var den vanskeligste delen med tanke på deres tradisjon. Han påla dem rettferd og forbød dem ondskap. De måtte slutte å bedra andre i handel og bytte, og alltid gi fullt mål og full vekt. Han sa tydelig ifra at landeveisskatt og å ta andres eiendom ved urettferdighet og ondskap måtte ta slutt. For at de skulle forstå, minte han dem på Guds gaver. De pleide å være fåtallige, men Gud velsignet deres familier, og gjorde dem til mangetallige.

Han advarte dem mot å behandle Guds gaver dårlig, slik som det henfarnede folk gjorde. Han fortalte dem om pinen som tok profetene Noahs, Ebers og Šālihs ﷺ folk. Men det folket han framhevet historien om, var folket til profeten Lot ﷺ. Han sa: «Det som hendte med folket til Lot, hendte ikke så langt unna dere!» Han ville at de skulle angre og be om tilgivelse fra Gud, for Han er den evige Nåderike. Men folket hans ville ikke forstå. De sa: «Jetro! Vi forstår ikke og heller ikke kjenner vi til mye av det du sier! Vi anser deg som en av de svake blant folket vårt, og hadde det ikke vært for familien din og stammen din, ville vi ha steinjaget deg!» Profeten

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:276.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:383.

Jetro ﷺ ble lei seg, men undret seg over deres ord. Han spurte dem: «Frykter dere min stamme og familie, men ikke Guds pine, enda dere har snudd ryggen til Guds befaling?» Etter det advarte han dem: «Snart vil dere få vite hvem pinen rammer i denne verden og i den kommende!»^I

De fattige antar troen

Det var ikke mange som antok troen på profeten Jetros ﷺ kall. Det var bare noen blant de fattige som trodde på ham, mens de rike og sterke samlet seg og truet ham: «Hvis ikke dere vender tilbake til vår levemåte, kommer vi til å steine deg og de som tror med deg!»^{II} De ville ha dem tilbake til flerguderi og bedrageri. De pleide å gjemme seg ved veien som gikk til profeten Jetros ﷺ hjem. Når de fikk øye på en av de troende, omringet de ham, så sa de alltid at profeten Jetro ﷺ er en løgner. Hvis vedkommende fortsatt ville besøke ham, truet de med å drepe ham.

Profeten Jetro ﷺ gjorde det klart for dem: «Vi vil aldri tro på noen andre enn Gud den Ene, Han som ledet oss ut av mørket inn i lyset.»

Etter at profeten Jetro ﷺ ble sikker på at dette folket ikke ville forbedre seg, ba han om hjelp fra sin Herre mot det syndige folket. Han ba: «Vår Herre, la sannheten seire mellom oss og folket vårt, for Du er den beste Dommeren av alle!»^{III} Men de vantro blant folket hans var sta, og de sa: «Hvis dere følger Jetro, vil dere i sannhet bli tapere!»^{IV} Hovmodige og idet de gjorde narr av ham, sa de: «Du er ikke noe annet enn et menneske som oss, og vi mener at du er en løgner! La du falle over oss et stykke av himmelen, hvis du er av de sannferdige.»^V

Pinen inntreffer

Engelen Gabriel ﷺ steg ned til profeten Jetro ﷺ, for å opplyse ham om Guds befaling: «Ta deg i akt! Det er ikke lenge til Gud lar pinen ta fatt ditt folk. Ta med deg dem som tror på deg og hold dere langt unna dette folket.» Profeten Jetro ﷺ adlød Guds ord og tok med seg sin

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:108–113.

^{II} Koranen 7:88.

^{III} Koranen 7:89.

^{IV} Koranen 7:90.

^V Koranen 26:186–187.

familie og alle som trodde på ham. Til sammen var de ett tusen syv hundre personer. De begynte å gå ut av byen. Da de vantro fikk øye på dem, begynte de å le, og de sa: «Jetro! Hva er i veien med dere, hvorfor forlater dere byen?» Profeten Jetro ﷺ sa: «Byens folk, dette er avskjedens stund! Min Herre har befalt meg å forlate dere, etter at jeg er gått, vil Hans pine ramme dere.» Det var hans siste ord til Midjan-folket.

Han og folket hans hadde gått omtrent 5 kilometer, da kom engelen Gabriel ﷺ og sa: «I morgen inntreffer Guds pine!»¹

Dagen etter var profeten Jetro ﷺ opptatt med å tilbe Herren, mens det vantro folket lå og sov i sine hjem. Det gikk ikke lange tiden før pinen rammet dem. Gud åpnet helvetes port og lot dem smake ildens hete. Det ble glohett i byen. Vinden stanset helt, det blåste ikke på syv dager. Vannet var heller ikke til noen nytte, det hjalp ikke å drikke eller bade. Det hjalp ikke engang å sitte i skyggen, det var rett og slett for varmt. De pleide å sette seg i kjellerne sine for det pleide å være kjøligere der, men heten fant dem der også, og håpløse løp de ut derfra.

En dag begynte de å løpe til skogen. Det var en sky som hadde blitt drevet mot den. Den skyen brakte med seg en enorm skygge, der alle kunne søke ly. De skyndte seg mot den og stilte seg under den for å nyte den kjølige skyggen. Men idet alle de vantro samlet seg under den, begynte den å skyte gnister og ildkuler mot dem. Jorden skalv under dem, nå kunne de ikke flykte unna ilden. Deretter sendte Gud et dunder som tok deres sjel. Gud berget profeten Jetro ﷺ og de som trodde med ham.^{II}

Etter at folket hans hadde blitt utslettet, sa profeten Jetro ﷺ: «Mitt folk! Jeg opplyste dere om Min Herres budskap, og jeg formante dere. Hvordan kan jeg nå sørge over et folk som fornektet sannheten?!» Profeten Jetro ﷺ kunne ikke sørge over dette folket, for de valgte å gå sin undergang i møte.

Profeten Jetro ﷺ spurte Gud: «Herre, hvor skal jeg gå nå, og hvor skal jeg bo?» En røst lød fra det skjulte: «Gå du og folket ditt, og bo i deres hjem.»

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 179.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:386.

Han tok med seg folket sitt tilbake til byen, slik som Gud befalte. Der møtte de et fryktelig syn, alle i byen lå oppbrente og døde falne på ansiktet i sine hjem. Men alt var så livløst, så det virket som om ikke noen hadde bodd i byen før.

Byen blomstret på nytt med masse frukt og grønt etter at profeten Jetro ﷺ og hans tilhengere bosatte seg der.

Etter hvert begynte han å ønske ugjort at han ba Gud pine sitt folk. Han gråt veldig mye på grunn av det, til slutt ble han blind av å gråte så mye. Engelen Gabriel ﷺ steg ned til ham, og spurte: «Hvorfor gråter du så mye på grunn av folket ditt? Hvis det er synet ditt du gråter for, vil du få det tilbake. Og hvis det er noe annet du gråter for, vil det også bli oppfylt. Hvis det er helvete du frykter, bør du ikke være engstelig. Hvis det er verden du gråter for, vil du få det du ønsker deg, for Gud er svært sjenerøs mot Sine tjenere.» Profeten Jetro ﷺ hørte etter og sa: «Gabriel, jeg ønsker meg ingenting utenom én ting! Jeg vil bare se Gud!» Engelen sa til Gud: «Du som vet alt, Du hører godt hva han vil.» En røst fra det skjulte lød: «Han vil se Oss, men på dommens dag!»

I tolv år lærte han folket sitt om Guds lov. Selv om han var blind brakte han Guds bud til sitt folk.¹

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 179–180.

Historien om profeten Moses ❧

Profeten Jakob ❧ og hans barn levde i Egypt sammen med sønnen hans, profeten Josef ❧. Da han lå for døden, spurte han sine sønner: «Hvem skal dere tilbe etter at jeg dør?» De svarte: «Vi skal tilbe din Gud, din fars og onkels og bestefars Gud!» Han sa: «Mine sønner, Gud har utvalgt denne levemåten for dere, derfor må dere ikke dø som noe annet enn Ham underkastet.»¹

Profeten Jakobs ❧ avkom – også kjent som Israels barn – nøt livet i landområdet Gosen nord i Egypt, der folket Hyksos holdt til. Her levde de et godt liv i ett hundre og trettifem år.

Så ble det krig i landet, og Hyksos-folket ble drevet ut. En egyptisk konge overtok tronen. Han hadde flere grunner til å hate og frykte Israels barn, slik som: Israels barn bodde på det bedre stedet i landet, enda de var utlendinger. De ble flere og flere for hver dag som gikk, men de nektet å bli ett med egypterne. Hadde det oppstått en ny krig, ville de nok alliere seg med Hyksos-folket, og drive ut kongens folk.

Israels barn undertrykkes

Tiden gikk og denne kongen døde, så kom det en ny konge som var mer ondskapsfull. Han delte opp folket i grupper, slik at hans stormenn skulle være de øverste i landet, og han over alle stormennene. Han ble deres farao – kongen over kongene. Israels barn ble gjort til de svakeste i samfunnet, enda de var blitt utvalgt over alle av Gud på den tiden. De skulle tjene egypterne og være deres slaver. Israels barn fikk de verste og tyngste jobbene å gjøre i landet. De ble behandlet som dyr, og alle over dem utnyttet dem.

Faraoen drømmer

En natt drømte faraoen noe forferdelig. Han drømte at det var en brann som kom fra Jerusalem og brente alle egypterne og deres hjem, men den skadet ikke Israels barn i det hele tatt. Faraoen bråvåknet, men ble ikke beroliget over at det bare var en drøm. Han var skrekkslagen av det han hadde sett.

Han samlet med det samme alle sine tempelprester, spåmenn og trollmenn. «Fortell meg hva min drøm betyr», tordnet faraoen. De

¹ Koranen 2:132–133.

svarte: «Det vil bli født en gutt fra Israels barn, som vil ødelegge folket i Egypt.»

Tempelprestene, spåmennene og trollmennene kunne lett tolke denne drømmen, for de hadde hørt om dette i mange generasjoner. Israels barn hadde lært av sine eldre og vise at det en dag skulle komme et barn fra profeten Abrahams ﷺ avkom, som vil ødelegge faraoens herredømme. Det hendte slik at den gang profeten Abrahams ﷺ hustru Sara ﷺ var i Egypt sammen med sin mann, forsøkte kongen i Egypt sine knep mot henne, men Gud berget henne, og straffet kongen. Da fikk hun det gledelige budskapet at det skulle komme en gutt fra hennes avkom, som skulle ødelegge det herredømmet.

Dette gledelige budskapet som var blitt til et håp på tungen til Israels barn, ble ofte nevnt av dem. Egypterne hadde også hørt om det og visste om det kjente varselet.

Svaret farao fikk, likte han svært dårlig. Han befalte at alle Israels barns nyfødte guttebarn skulle slaktes, mens pikebarn skulle få leve. Det befalte han for å sørge for at profeten Moses ﷺ aldri skulle bli født. Soldatene hans spanet i landet, og han ansatte jordmødre som holdt øye med de gravide kvinnene, slik at hvis de fødte et guttebarn, ble det drept på stedet.

Tiden gikk, og slaktingen fortsatte, men så begynte noen av egypterne å klage over at slavene deres ble bare færre og færre. De fryktet at både de gamle og de unge snart ville dø ut. Hvis det hendte, måtte jo egypterne selv begynne å arbeide. Faraoen bestemte seg for å løse problemet, han befalte: «Drep guttebarn det ene året, og la dem leve det neste året!»¹

Profeten Moses ﷺ blir født

Det året guttebarn skulle få leve, ble profeten Aron ﷺ født hos Amram og Jokebed.

Det året guttebarn skulle drepes, ble profeten Moses ﷺ født hos dem. Moren hans hadde vært på vakt helt siden hun ble gravid. Men det syntes ikke på henne at hun var gravid.

Da han ble født, ble hun veldig engstelig for ham. Hva skulle skje nå, «vil barnet mitt bli slaktet som alle andre guttebarn», tenkte hun. Gud innga i hennes hjerte at hun skulle lage en kiste og knyte et

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:4–7.

rep rundt den og feste det til huset sitt. Huset hennes lå på elvebredden ved Nilen.^I

Hun forstod at hun måtte bygge en kiste, men hvordan. Hun skyndte seg ut av huset sitt for å lete etter en snekker som kunne hjelpe henne.

Hun hentet en snekker med seg hjem og fikk han til å lage en kiste for henne. Hun tok med snekkeren i all hemmelighet, slik at ikke noen skulle få den minste mistanke om at hun hadde noe hun skjulte i sitt hjem. Men en nabo så at hun hadde med seg en snekker hjem, og at han bygget noe for henne. Han oppdaget også at hun hadde et barn i huset. Han løp av gårde til faraoens palass for å fortelle det til ham, kanskje ville han få en stor belønning, tenkte han.

Da han forsøkte å gå inn til faraoens vakter, ble han plutselig stum, han klarte ikke å snakke. Redd gikk han bort fra palassetts port, for hvis han møtte opp der og ikke hadde noe å si, kunne han bli straffet med døden. Idet han gikk bort fra palasset, kunne han igjen snakke. Han bestemte seg for å gå inn på nytt for å fortelle det han visste. Igjen ble han stum, og maktet ikke å snakke.

Da han gikk bort fra det på nytt, kunne han igjen tale. Slik forsøkte han syv ganger, fram og tilbake, men hver gang ble han stum. Til slutt innså han at det han holdt på med, var galt. Han angret og ba Gud om tilgivelse.^{II}

Snekkeren lagde kisten og fikk sin lønn og gikk sin vei.

Jokebed pleide å amme sin sønn, og hvis hun fryktet noen, la hun ham i kisten og løsnet repet, slik at den kunne skjule seg i sivet.

Gud hadde inngitt i hennes hjerte at hun måtte ikke frykte selv om han skulle flyte av gårde, for Han ville føre ham tilbake til henne. For Herren skulle sende ham med sitt ord til faraoen i landet, og han skulle gjøres til en ærerik person i denne verden og i den kommende.

Jokebed pleide å gjøre som Gud hadde befalt. En dag glemte hun å feste repet til huset, og barnet fløt av gårde i Nilen til det havnet i faraoens vannbasseng. Faraoens tjenestepiker plukket ham opp, for det var Guds plan å gjøre ham til deres fiende og en årsak til sorg. De plukket opp den stengte kisten, men våget ikke å åpne den. De brakte den med til faraoens hustru, Āsiyah. Hun skyndte seg å åpne kisten,

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:7.

^{II} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 218.

der så hun at det lå en gutt. Ansiktet hans skinte av profetskapets stråleglans. Hun elsket ham veldig høyt fra det øyeblikket hun så ham.^I

Da faraoen kom, spurte han: «Hva er dette for noe?» Han befalte med en gang at barnet måtte slaktes. Hun ba ham om å gi barnet til henne som en gave. Hun sa: «Denne guttungen er et svalende behag for mine og dine øyne, drep ham ikke!» Faraoen sa: «For deg, ja, men for meg er han ikke det!» Hun fortsatte: «Han vil nok bringe oss lykke, eller vi kan adoptere ham som vår sønn.» Faraoen nektet ikke henne, for de hadde ikke barn sammen, derfor lot han henne beholde ham. Men han visste ikke at det var dette barnet som skulle rive hans herredømme i filler.^{II}

Profeten Moses ﷺ tilbake hos sin mor

Moren til profeten Moses ﷺ ble helt fra seg, hjertet hennes ble helt tomt for tålmodighet. Det var like før hun avslørte hemmeligheten og begynte å gå rundt i byen for å spørre etter ham, for hun savnet ham. Men Gud sendte tålmodets og roens styrke over hennes hjerte. Det var for at hun skulle bli av dem som trodde med hele sitt hjerte.

Hun sa til sin eldste datter, Mirjam, at hun skulle følge etter den veien han fløt av gårde i Nilen. Hun måtte bringe henne noen nyheter om ham. Hun skyndte seg av gårde og holdt et øye med ham på avstand, slik at faraoens folk ikke skulle oppdage henne. Derfor lot hun som om hun ikke ville ha ham.^{III}

Da profeten Moses ﷺ ble tatt med inn i palasset til faraoen, så datteren til farao at barnet gråt og siklet. Hun led av spedalskhet. Hun gikk bort til barnet og løftet ham opp og trøstet ham. Hun tørket sikkelet hans med sin hånd, og hudflekkene på hennes hånd forsvant. Faraoens hustru sa til ham: «Se, det barnet er velsignet, han har helbredet din datter.» Faraoen ble glad og løftet barnet og bestemte seg for å skaffe en amme til ham. Men han nektet å drikke noen ammes melk, og heller ikke tok han mat fra noen. Det var ikke noe de kunne gjøre, de hadde forsøkt alt som var mulig, men han bare nektet. For Herren hadde gjort alle ammers melk forbudt for ham.^{IV}

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:146–147.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:9.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:9–10.

^{IV} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 219–220.

De sendte ham av gårde med jordmødre og andre kvinner til markedet, slik at de kunne finne en amme som han ville drikke melk fra. Idet de stod med ham og folk var samlet rundt ham, så Mirjam ham. Hun fortsatte å late som om hun ikke kjente ham, men sa: «Skal jeg vise dere en slik familie som kan oppfostre guttungen for dere, og som vil være velgjørere for ham?» De tok tak i henne og spurte: «Hva vet du om deres godhet og kjærlighet til ham?» Hun svarte: «Jeg vil bare at faraoen skal være lykkelig og ha det godt.»

De slapp henne og gikk med henne til den familiens hus. Med det samme tok hans mor ham og begynte å amme ham, og han drakk melken hennes. Faraovens folk ble lettet og veldig glade. En budbringer ble sendt av gårde for å opplyse faraoens hustru. Hun sa at de skulle ansette Jokebed og la henne bo hos henne i palasset. Men Jokebed nektet, hun sa: «Jeg har en mann og barn. Jeg makter ikke å bo der, derfor la heller barnet bo hos meg.» Hun fikk sitt ønske oppfylt, og faraoens hustru bestemte også en lønn for henne, og barnets utgifter skulle faraoens hus dekke. Hun var overlykkelig, for hun hadde fått sin sønn trygt tilbake.

Āsiyah, faraoens hustru, ga ham de beste klærne å gå med, og den mest delikate maten, og det ble heller ikke holdt noe tilbake når det gjaldt underholdning og lek og moro.

Slik brakte Gud ham tilbake til hans mor, for at hun ikke skulle gråte eller være trist, og mest av alt for at hun skulle bli sikker på at Guds løfte er alltid sant.¹

En gang da profeten Moses ❧ var et lite barn, løftet faraoen ham opp og ville kose med ham. Faraoen kysset ham, men profeten Moses ❧ tok tak i skjegget hans med den ene hånden og klappet til ham med den andre. «Hvordan kunne noen våge noe slikt», tenkte faraoen. Han bestemte seg for at barnet skulle drepes, men hans kone Āsiyah tryglet ham: «Å, du mektige farao! Hvorfor blir du så sint, han er jo bare et lite barn som ikke forstår noe som helst! Du kan gjerne teste ham, for da vil du selv se at han ikke kan skille på det som er godt og ondt.» Faraoen var villig til å skåne ham hvis han bestod prøven.

Faraovens øverste minister, Haman, fikk oppgaven med å lage prøven for ham. Han beordret at det skulle bli brakt to fat, ett med glødende kull og ett med glitrende røde juveler. Han sa: «Min herre,

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:10–11.

nå skal vi se om barnet velger kulllets glød framfor juvelenes glitter. Velger han gløden, som er sterkere enn juvelenes glitter, er det tydelig at han er et uskyldig barn som ikke aner noe. Hvis han velger de glitrende juvelene, da er han det barnet fra Israels barn, som er vår fiende.»

Profeten Moses ﷺ var ikke et vanlig barn. Gud hadde utvalgt ham, og hans usedvanlige sanser hadde vist seg fra da han var blitt født. Han rakte hånden mot juvelene istedenfor å ta det som skinte mest. Da ble engelen Gabriel ﷺ sendt. Han tok hånden hans og la den på fatet med glødende kull. Profeten Moses ﷺ plukket opp en kullbit og puttet den i munnen. Det gjorde at han brant seg på tungen og stammet siden.

Faraoen ble storfornøyd, makten hans var ikke i fare. Det profeten Moses ﷺ hadde gjort, var bare noe et uskyldig barn hadde gjort, trodde han.¹

Etter det vokste profeten Moses ﷺ opp i palasset til faraoen. Han fikk bo med ære og ble gitt alt en kunne ønske seg. Faraoen behandlet ham som sin sønn. Han pleide å ta ham med ut i byen og lot ham sitte ved siden av seg i sin vogn. Han forsøkte å lære ham alt han kunne, han pleide å hviske visdomsord i hans ører.¹¹

En egypter dør

Da profeten Moses ﷺ var blitt en ung vis mann, fikk han profetskapets visdom og viten.

En aften gikk han til byen mens folket lå i dyp søvn. Der så han to menn som sloss mot hverandre. Den ene var fra Israels barn, og den andre var av de overordnede i faraoens kjøkken. Israelitten ropte på ham om hjelp, for han var svakere enn den andre. Profeten Moses ﷺ hadde makt i landet, for han vokste opp hos faraoen. Israels barn var også stolte over at en av deres kvinner hadde oppfostret faraoens sønn, derfor var de på en måte i slekt med ham.

Han sa: «Herre, hjelp meg! Se han er ond mot meg, han tar alltid veden min.» Profeten Moses ﷺ sa til egypteren: «Slipp veden hans!» Egypteren svarte: «Denne veden skal brukes i din far faraoens kjøkken!» Profeten Moses ﷺ sa til ham: «Hør på det jeg befaler, og la

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 220–221; Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qor'ān al'aẓīm*, 5:287.

¹¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 221.

hans ved være. Skaff deg din egen ved!» Han ville at den andre mannen skulle stanse med ondskapen sin, men han gjorde ikke det, så han slo ham med sin neve for å få ham vekk. Han mente aldri å drepe ham, men mannen døde på stedet. Profeten Moses ﷺ sa: «Dette er Satans verk! Sannelig, han er en fiende som helt klart forviller!» Han angret og ba sin Herre om tilgivelse med det samme, for dette var ikke hans intensjon: «Min Herre, jeg har gjort min sjel urett, tilgi meg!» Herren Gud tilga ham, for Han visste godt hva han hadde i hjertet når han ville fjerne den mannen. Han sa: «Min Herre, nå som Du har tilgitt meg, skal jeg aldri være syndernes hjelper.»

Neste morgen våknet profeten Moses ﷺ i frykt for at faraoen og stormennene ville straffe ham for at han hadde drept en egypter, og det for en israelitts skyld. Det kom til å bli åpenlyst for dem at han var på Israels barns side.

Da han gikk til byen, tenkte han på hva andre tenkte og mente om ham nå. Idet det han gikk i sine egne tanker, kom han forbi mannen fra aftenen før. Han ba igjen om hjelp, for han var i trøbbel på nytt. Han ropte på ham og ba om hjelp. Profeten Moses ﷺ sa til ham: «Du er en kranglefant!» Så gikk han bort for å ta tak i egypteren som kranglet med israelitten, slik at han kunne fjerne ham fra ham. Da han kom bort til egypteren, sa han: «Moses! Vil du drepe meg også, slik som du drepte en person i går? Du vil ikke forbedre noe, du vil bare ta over landet og være dets hersker!» Israelitten hadde sagt for mye under krangelen, og nå visste egypteren om det.

Egypteren løp av sted og opplyste faraoen om det han hadde hørt. I mellomtiden var profeten Moses ﷺ hos sin mor, Jokebed. Han fortalte henne hva som hadde hendt, og at nå kom nok faraoen til å kreve liv for liv, for slik var hans lov.

Faraoen sendte sine vakter for å ta ham, men en troende mann – profeten Esekiel ﷺ – som var fetteren til faraoen, skyndte seg til profeten Moses ﷺ før dem. Han sa til ham: «Moses! Faraoen og høvdingene holder råd, de vil drepe deg, dra ut herfra. Sannelig, jeg er av dine velgjørere.»¹

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 221–223.

Profeten Moses ﷺ drar til Midjan

Profeten Moses ﷺ dro ut derfra i frykt, og ventet på hjelp fra Herren, for idet han dro, visste han ikke hvor han skulle gå. Han hadde aldri vært utenfor Egypt før. Han ba til Gud: «Min Herre, berg meg fra det ondsinnede folk!» Gud viste ham veien, og satte ham av gårde til Midjan. Profeten Moses ﷺ sa: «Jeg håper at Herren min vil vise meg den rette veien.»¹

Da han kom fram til Midjans brønn, fant han en samling av folk der. Fra denne brønnen hentet folket vann til seg selv og husdyrene. Midjan er den byen der Gud tilintetgjorde Eykabs folk, de var folket til profeten Jetro ﷺ. De ble tilintetgjort før profeten Moses ﷺ kom til Midjan.

Ved brønnen så han en gruppe menn vanne husdyrene sine, og et stykke unna så han to kvinner som holdt igjen sine husdyr, slik at de ikke skulle blande seg med de andre. Disse to kvinnene var døtrene til profeten Jetro ﷺ. Profeten Moses ﷺ spurte dem: «Hvorfor står dere bare her?» De svarte: «Vi kan ikke vanne geitene våre før gjeterne tar med seg sine husdyr. Vi er svakere enn dem, derfor holder vi oss unna, sånn at det ikke blir noen krangel. Vi må komme for å vanne våre geiter, for vår far er en gammel mann som ikke kan gjøre det.»

Når gjeterne var ferdig med å vanne husdyrene, pleide de å legge en stor stein over brønnens munn. Da kom disse to kvinnene fram for å vanne geitene, men geitene fikk ikke noe annet enn det lille vannet som lå igjen etter gjeterens dyr. Profeten Moses ﷺ ville hjelpe dem med å vanne geitene, men da gjeterne fikk se det, ble de sinte og begynte å krangle med ham. Da løftet han av steinen helt aleine, og vannet geitene, og mennene flyttet seg av frykt og lot ham ta vannet i fred. Etter det la han steinen tilbake, slik som den var. Den steinen var så stor at egentlig måtte det ti mann for å løfte den.

Etter det vendte han tilbake til det Acacia tortilis-treet (et paraplylignende tre) som han satt i skyggen under. Siden han dro fra Egypt, hadde han bare spist urter og blader. Sandalene hans hadde falt av på veien, og han var skrubbsulten. Han trengte mat.^{II}

Han ba til Gud: «Min Herre, jeg har evig behov for hva Du enn nedsender til meg av det gode.» Kvinnene hørte ham, og hastet av sted

¹ Koranen 28:21–22.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:16–17.

til sin far. Da deres far fikk vite at de var kommet tilbake så tidlig, kunne han ikke tro det. De fortalte ham om det profeten Moses ﷺ hadde gjort for dem, og det de hadde hørt ham si. Profeten Jetro ﷺ sa til den ene av dem at hun måtte gå tilbake og be ham komme hjem til ham.

Den ene kvinnen (Sippora) kom blygt bort til ham og sa beskjedent: «Min far kaller på deg, så han kan gi deg lønn for at du vannet geitene for oss.» Profeten Moses ﷺ ble med, for hennes beskjedne og høflige væremåte fikk ham til å stole på henne.^I

Møtet med profeten Jetro ﷺ

Da de kom fram til profeten Jetro ﷺ, fortalte han ham om alt som hadde hendt i Egypt. Etter å ha hørt alt sa han: «Frykt ikke, du er blitt berget fra det ondsinnede folk!»^{II}

De ga ham mat å spise og god drikke. En av kvinnene sa til sin far: «Far, ansett ham hos deg for å gjete dine geiter. Den beste du kan ansette i arbeid, er den som er sterk og pålitelig.» Faren spurte: «Hvordan vet du at han er det?» Hun svarte: «Han løftet steinen som det må ti mann for å løfte. Da vi var på vei hjem, gikk jeg foran, men han sa: 'Gå bak meg, når du skal til høyre eller venstre, kaster du bare en småstein i den retningen.'» Med dette viste hun at han var både sterk og pålitelig.^{III}

Profeten Jetro ﷺ sa til ham: «Jeg ønsker å gi deg en av disse to døtrene mine til ekte hvis du arbeider hos meg i åtte år mot lønn. Men hvis du arbeider i ti år, vil det være en god handling av deg. Jeg ønsker ikke å gjøre det vanskelig for deg. Du vil se at jeg er av de rettskafne, hvis Gud vil.» Profeten Moses ﷺ ble glad for å høre dette, han sa: «Da har vi en avtale. Jeg skal fritt få velge den delen av avtalen jeg vil, jeg må ikke bli tvunget. Gud vitner alt det vi sier i dette øyeblikket og Han vokter over vår avtale.»^{IV}

Profeten Moses ﷺ giftet seg med Sippora, den yngre av de to kvinnene. Da hennes far ga henne bort til hennes ektemann, hentet han en stav som han selv hadde arvet. Staven hadde en liten gren på

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:154–157; Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 223–225.

^{II} Koranen 28:25.

^{III} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 225.

^{IV} Koranen 28:27–28.

toppen som stakk litt ut. Det sies at denne staven ble gitt til profeten Adam ﷺ av engelen Gabriel ﷺ.

Han sa til sin datter: «Denne staven er en profet verdig, derfor bør den bli gitt til Moses.» Han tok den med seg til profeten Moses ﷺ, og sa: «Hvis du klarer å løfte denne staven, er den din, Moses!» Profeten Moses ﷺ løftet opp staven uten noe problem. Profeten Jetro ﷺ ble glad av å få vite det, og sa til sin svigersønn: «Snart vil Gud utvelge deg! Sannelig, jeg sier deg, aldri gå til den sletten der for å gjete geitene. For der er det mange slanger som kan sluke geitene våre.» Han nektet ham tydelig og strengt.

Profeten Moses ﷺ gjorde sitt ytterste for å unngå den sletten, men en dag løp geitene av gårde. Før han visste ordet av det, var han kommet på den sletten. Geitene begynte å beite. Han ville gå bort derfra, men ble til slutt oppgitt og sliten. Han satte seg under et tre for å hvile, men ble overmannet av søvnen. Han tok til seg sin stav, og sa til den: «Stav, vær på vakt! Hvis det kommer en slange, så vakt geitene for meg.» Etter det falt han i dyp søvn.

Plutselig kom det en slange krypende mot geitene, men staven forvandlet seg til en større slange og drepte den.

Da profeten Moses ﷺ våknet, så han en død slange på sletten. Han ble forundret og drev geitene hjem så fort han kunne, for å fortelle sin svigerfar.

Han fortalte svigerfaren om det. Profeten Jetro ﷺ ble veldig glad og ba for ham. Han forstod at dette var tegnet på hans profeti.¹

Da det var gått fire år og det femte begynte, sa hans svigerfar: «Hvis Gud velsigner oss gjennom Moses, lover jeg alle hannkillingene som geitene føder i år til ham.» Med Guds vilje fødte de kun hannkillinger det året.

Da det sjette året begynte, sa profeten Jetro ﷺ: «De hunnkillingene som geitene føder i år, skal han få.» Med Guds vilje fødte de kun hunnkillinger det året.

Det sjuende året sa han: «De killingene som har svart farge, kommer han til å få.» Med Guds vilje fødte geitene kun svarte killinger det året.

Det åttende året sa han: «Hvis geitene våre føder killinger med annen farger enn de selv har, skal han få dem.» Med Guds vilje fødte

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 225–227.

de kun killinger med annen farge enn de selv hadde, det året. Til slutt hadde profeten Moses ﷺ fått flere geiter enn sin svigerfar. Han ble hos profeten Jetro ﷺ i ti år. Etter det sa svigerfaren hans: «Min sønn, alt du ser av disse geitene, gis til min datter som brudegave. Det er deres, ta dem med dere og bosett dere der dere vil! Måtte Gud bevare dere.»¹

Gud taler fra flammen

Profeten Moses ﷺ bestemte seg for å forlate profeten Jetros ﷺ land. Han savnet sitt hjemland og sin familie, og ønsket å besøke dem. Han ba sin svigerfar om tillatelse, for å kunne ta med seg sin familie og eiendom. Det var greit for ham. De sa farvel og gikk av sted.

Profeten Moses ﷺ, hans hustru og barn og geiter vandret ut av landet Midjan.

En kald og mørk natt gikk de seg bort på veien og visste ikke hvor de skulle hen, og heller ikke kunne de se noe som helst. Det ble kaldere og mørkere. De måtte stoppe snart, for hans hustru var med barn, og hun følte at tiden var inne. De ravet av tretthet videre i mørket og kulden, da fikk han øye på en ild fra fjellets retning. Han sa: «Vent dere her, jeg har fått øye på en ild, muligens kan jeg bringe dere et bluss fra den også, eller jeg finner ved ilden den rettleidingen vi trenger for å finne veien.» Han gikk videre mot ildens retning. Da profeten Moses ﷺ kom fram dit, så han noe merkelig. Det var et mektig syn, treet stod i flammer, men ble ikke brent opp. Det lyset var så sterkt at han la hendene sine over ansiktet sitt for han fryktet for synet sitt. Da ble det ropt fra dalens høyre side fra det treet på det velsignede stedet: «Velsignet er Han som lar Sitt lys skinne fra ilden, og han som opplever dets skinn. Hellig er Gud, Herren over alle verdener. Å, Moses! Sannelig, Jeg er Gud, den Allmektige, den Allvise. Ta av dine sandaler, du står i den hellige dalen Ṭowā. Jeg har utvalgt deg, lytt nøye på det som blir åpenbart for deg. Sannelig, Jeg er Gud, ingen er tilbedelsesverdig unntatt Meg. Tilbe Meg alene, og forrett tidebønnen for Min ihukommelse. Sannelig, timen er i ferd med å komme! Jeg vil holde den skjult, slik at enhver sjel kan bli belønnet for sine handlinger etter sin innsats. La ikke den som selv ikke tror på den og følger kun sin indre lyst, hindre deg fra å ha timen i tankene, slik at du går under. Hva er det du holder i din høyre hånd, å, Moses?»

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 227.

Profeten Moses svarte: «Det er staven min. Jeg lener meg på den, og jeg slår ned løv med den for geitene mine, og det er også mange andre fordeler i den for meg.» Gud spurte ham ikke fordi Han ikke visste hva han holdt, men for å vise ham det han ikke visste om det han holdt. Gud sa: «Legg den ned på bakken!» Da han la den ned på bakken, ble den plutselig til en levende slange med et enormt gap, som begynte å krype hit og dit. Dette skremte ham, han vendte ryggen til i flukt og så seg ikke tilbake. Gud sa: «Å, Moses! Frykt ikke, sannelig, sendebudene pleier ikke å frykte hos Meg. Du er trygg. Ta tak i den, og frykt ikke! Vi skal med det samme gjøre den som den var.» Slangen ble igjen til en stav.

Putt din hånd i skjortens halsåpning, og den vil komme ut uten noen feil, skinnende hvit. For å fjerne frykten, trykk armen din til brystet. Disse to tegnene er av de ni tegnene fra Herren din for å sende dem med deg til farao og hoffet hans at de må se. Sannelig, de er et ulydig folk. Gå til farao! Han har gått over grensen.» Profeten Moses sa: «Min Herre, utvid mitt bryst for meg, og gjør min oppgave lett for meg. Løsne på min tunges knute slik at folk lett kan forstå det jeg sier, og utnevne en medhjelper for meg fra min familie, min bror Aron. Forsterk meg ved ham, la ham få del i min oppgave slik at vi rikelig kan forherlige Din hellighet og rikelig komme deg i hu. Sannelig, Du er allseende over oss. Jeg drepte en av dem, derfor frykter jeg at de vil drepe meg. Min bror Aron er mer veltalende enn meg, send derfor ham med meg som medhjelper slik at han kan stadfeste meg, for jeg frykter at de vil forsverge meg.» Gud sa: «Å, Moses! Alle dine skuddbønner er blitt hørt. Vi skal styrke armen din med din bror, og Vi skal skape skrekk i folks hjerte for dere og overmakt ved deres strev. De vil ikke kunne nå dere for å skade dere på grunn av Våre tegn. Dere to og de som følger dere, vil seire.»

Etter det opplyste Gud profeten Moses om hva som hendte med ham da han var liten, og at Gud hadde vært god mot ham helt fra begynnelsen av. Gud sa: «Nå har Jeg utvalgt deg for oppgaven som et sendebud. Gå du og din bror med Mine tegn, og vær ikke late med å komme Meg i hu.»

Gud sa: «Si til faraoen: 'Ønsker du å bli rensset, skal jeg rettleder deg til Herren, så du skal ha frykt for Ham?'" Profeten Moses spurte: «Skal jeg bare forlate min hustru og barn og alt jeg eier her i

det øde land?» Herren sa: «Jeg har sendt tjenerinner til å tjene din hustru og barn og ulver til å vokte dine geiter. Vær stø i din tro!»

Profeten Moses ﷺ hørte Guds ord og vendte tilbake til sin hustru. Han så at hun hadde født en gutt, og det var tjenerinner som tjente dem. Han snudde seg for å se til geitene, der satt ulver og vokter dem.

Bekymret fortalte han sin hustru om alt det som hadde hendt i dalen. Hun måtte bli, og han måtte videre. Sippora var en sterkt troende kvinne, datter av en profet. Hun sa: «Hvis det er det Herren har befalt deg, må du med det samme komme deg av gårde og advare faraoen.» Profeten Moses ﷺ sa farvel til sin familie og etterlot alt han hadde og eide, hos dem. Alt han tok med seg, var Guds navn på sine lepper og staven.¹

Profeten Moses ﷺ vender hjem til Egypt

Da profeten Moses ﷺ kom til Egypt, ble Israels barn veldig glade. De omkranset ham og hyllet ham og feiret at han var kommet til Egypt. Han ble sett på som en helt, for han hadde stått opp for en israelitt mot en egypter og kommet seg unna faraoens straff.

Faraoen hadde ikke glemt ham. Han tørstet fortsatt etter hans blod, men han ville ikke gi ham dødsstraff med engang. For kanskje ville det få slavene til å gjøre opprør mot ham. Han planla en annen måte å bli kvitt ham på.

Profeten Moses ﷺ gikk ut fra byens sentrum mot elvebredden, der hans mor bodde.

Det var kveld da han nådde fram dit. Han banket på døren. Søsteren hans, Mirjam, åpnet døren. «Hvem er du, og hvor kommer du fra?» spurte hun. Hun kjente ham ikke igjen, for han hadde kledd seg ut som en fremmed for dem. «En sulten veifarende», svarte han. Da sa Mirjam til sin mor: «Mor, det er en veifarende på døren.» Hun sa: «Ta ham med inn og gi ham noe å spise.»

Profeten Moses ﷺ satte seg ned, helt ytterst og fortsatte å late som han var en fremmed. Så kom hans far Amram og bror Aron inn for å spise med ham. De hadde ikke mye å tilby ham, men Jokebed la en duk på gulvet og serverte brød og salt.

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 228–233; Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 7:161–164, 10:189–190.

Da han var ferdig med å spise, begynte hans bror å spørre om hvem han var, og sa at det var noe som virket kjent ved ham. Nå skjønnte han at det var hans bror, og de omfavnet ham alle sammen, og gråt av glede. De hadde ikke sett hverandre på en veldig lang stund.

Etter at de fikk roet sine følelser, fortalte profeten Moses ⋈ sin bror om alt han hadde opplevd, og at Herren Gud hadde talt til ham. Profeten Aron ⋈ ble veldig glad og sa at han skulle stå ham bi uansett hva. Han fortalte ham også at han skulle være hans medhjelper i denne vanskelige oppgaven.

Neste dag inviterte faraoen profeten Moses ⋈ til sitt palass. Profeten Moses ⋈ ble ikke glad da han fikk invitasjonen, men Gud befalte ham: «Gå du og din bror med Våre tegn. Vi er med dere og hører alt. Gå til farao, han har gått over alle grenser i ondskap. Men tal mildt til ham, kanskje godtar han formaningen og frykter Min straff.» Begge brødrene sa: «Å, vår Herre! Sannelig, vi frykter at han skal gjøre urett mot oss, eller at han skal bli enda mer oppsetsig.» Herren sa: «Frykt ikke, dere to! Sannelig, Jeg er med dere, Jeg hører alt, Jeg ser alt!»

Da de var framme i palasset, ønsket han dem velkommen. Han forsøkte å få profeten Moses ⋈ til å godta ham som deres gud og alle de andre gudene som egypterne tilba. Profeten Moses ⋈ gjorde som Gud hadde befalt, han sa: «Vi to er sendebud fra alle verdens Herre, send med oss Israels barn! Sett dem fri fra slaveriets åk og påfør dem ikke mer lidelse. Sannelig, vi er kommet til deg med et tegn fra Herren din. Måtte fred være med den som følger Herrens rettleiding! Sannelig, det er blitt åpenbart for oss at pinen vil være over enhver slik person som forsverger sendebudet og vender seg bort fra ham.»

Faraoen ble rasende, han sa: «Oppfostret vi ikke deg her hos oss som barn, og ble du ikke hos oss i mange år av livet ditt? Men så gjorde du noe, og du viser at du er av de utakknemlige. Har du glemt alt?» Profeten Moses ⋈ svarte: «Da jeg gjorde den gjerningen, visste jeg ikke at han virkelig kunne dø av et slag. Jeg forlot ditt herredømme, for jeg fryktet dine baktanker. Men så ga Gud meg visdom og gjorde meg til et av sendebudene. Er det en godhet som du minner meg om? Ja, du oppfostret meg i ditt palass, men det var jo på grunn av at du hadde satt Israels barn under ditt slaveris åk!»

Faraoen ristet på hodet, som om han måtte bry seg om noen slaver. Hånlig smilte han, og spurte: «Hva er denne alle verdens

Herre for noe, å, Moses?» Han svarte: «Herren over himlene og jorden og alt det som mellom dem begge er, hvis du i det hele tatt har noe som helst av tro i ditt hjerte. Herren vår er Han som ga alle ting deres form, og rettleidet dem deretter.» Faraoen sa til dem som satt rundt ham: «Hører dere ikke!»

Profeten Moses ✠ svarte: «Han er Herren deres og deres henfarnes fedres Herre!» Faraoen spurte: «Hva skjedde med de henfarnes folk som fornektet din Herre?» «Kunnskapen om dem er hos Herren min i en bok bevart vel, min Herre farer ikke vill og heller ikke glemmer Han!» svarte profeten Moses ✠. Faraoen sa: «Dette sendebudet som er sendt til dere, er besatt!» Profeten Moses ✠ svarte: «Vit at Han er Herren over Østen og Vesten og alt det som mellom dem begge er, hvis dere eier vett.» Faraoen ble bare mer og mer rasende, han sa: «Hvis du har en høyere gud enn meg, kommer jeg til å fengsle deg.» Profeten Moses ✠ spurte ham: «Selv om jeg bringer deg et soleklart tegn?» Faraoen skyndte seg å si: «Bring det, hvis du er sannferdig!» Profeten Moses ✠ satte ned sin stav på bakken, med det samme ble den til en levende slange med et enormt gap. Farao og alle som så dette, ble vettskremte, aldri hadde de sett noe så skremmende. Han puttet sin hånd under armhulen, og med det samme ble den skinnende hvit for tilskuerne.

Faraoen så på sine høvdinge, og sa til dem: «Han er ikke en vanlig magiker, men en erfaren og kraftig magiker. Han ønsker å drive dere ut fra landet deres med magiens kraft, hva har dere å foreslå om ham?» De sa: «Å, mektige farao! Ja, han er en dyktig magiker. Folket har sett hva han er i stand til å gjøre. Vi må svare ham med samme mynt, derfor la ham og broren hans gå for nå. Send herolder for å samle inn magikere i alle byene, slik at de bringer deg alle kraftige magikere.» Faraoen likte det han hørte. Han ropte ut: «Å, Moses! Har du kommet til oss for at du skal drive oss ut fra landet vårt med din magi? Dette er soleklar magi!» Profeten Moses ✠ sa til dem: «Sier dere om sannheten noe slikt når den er kommet til dere? Åpne øynene og se, er dette magi? Vit at magikere oppnår aldri framgang.» De sa: «Har du kommet til oss for å vende oss bort fra det vi så våre eldre gjøre, slik at vi skal tro på dere og dere kan få makten i Egypt? Skal vi anta troen på to mennesker som er lik oss, enda folket deres er våre slaver og tilber oss?»

Faraoen fortsatte: «Å, Moses, jeg mener at noen har trollbundet deg!» Han sa: «Du vet godt i ditt hjerte at ingen andre enn himlenes og jordens Herre har sendt disse tegnene, som en advarsel og for å vekke deg fra ondskapen. Jeg mener, farao, du er en tilintetgjort mann. Snart vil alt du eier og er stolt av, bli tatt fra deg.»

Faraoen sa til sine høvdinger: «Jeg kjenner ikke til en eneste høyere gud for dere enn meg. Haman! Tenn ild på leire for meg og lag noen teglstein. Bygg en høy bygning for meg, slik at jeg kan stige opp og nå Moses' Herre. Han er bare en løgner!»^I

Faraoen sa: «Vi skal også bringe samme slags magi for deg. Avtal en tid med oss, hvor og når kjemper vi med våre magiske krefter? Husk at du ikke kan bryte avtalen og heller ikke skal vi gjøre det. Vi skal kjempe på en åpen slette, sånn at alle kan se.» Profeten Moses ﷺ sa: «På den årlige festdagen skal vi møtes for å avgjøre denne saken, og samle alle folk på formiddagen.» Denne dagen og tiden valgte han for at alle kommer til å være samlet den dagen, og slik vil Guds tegn bli tydelige for dem alle midt på lyse dagen.

Faraoen sa seg enig og trakk seg fra samlingen. Nå la han sine planer for å vanære sin motstander.^{II}

Magiens krefter mot Guds tegn

Herolder ble sendt ut i landet. De samlet alle magikere de kom over, og fra de magikerne samlet de dem som var dyktige, og fra de dyktige samlet de dem som var full av magiens kraft og visste hvordan de best skulle bruke den.

Faraoen inviterte hele folket. Han ville at de skulle se at magikerne beseiret profetene. Aller helst ville han at Israels barn skulle se det, slik at det håpets lys som var tent i deres hjerte, skulle snarlig slukkes.

Da magikerne ankom faraoens sal, spurte de: «Hvis vi vinner, får vi en belønning?» Faraoen sa: «Dere, mine magikere, skal ikke bare bli belønnet, men bli av mine hoffmagikere.»^{III}

^I Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 233–237.

^{II} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 6:147–148.

^{III} Koranen 26:41–42.

Magikerne ble tatt med til den store sletten, der de skulle utfordre profeten Moses ﷺ.

Profeten Moses ﷺ skyndte seg å advare dem: «Ve dere! Dikt ikke opp løgn om Gud, ellers så vil Han utslette dere ved pinen. Den som dikter opp løgn om Ham, er dømt til å mislykkes.» Disse ordene skremte magikerne. De samlet seg og begynte å hviske seg imellom. De sa til hverandre: «Han kan ikke være en magiker, han må være en profet!» En annen sa: «Nei, han er en magiker!» Til slutt sa de seg enige med ordet til faraoen: «Disse to vil drive oss ut av vårt land og fjerne alt vi holder hellig. Vi må samle alle våre magiske knep og tre fram på sletten i en rekke. Den som seirer i dag, vil lykkes.»

De mannen seg opp og ropte: «Å, Moses! Skal du kaste først, eller vi?» Han sa: «Kom igjen, kast i vei dere!» Magikerne kastet fram sine tau og staver. Så blåste de sine formler, og forhekset folkets øyne. Folket ble livredde, de hadde brakt fram stor magi. Tauene og stavene deres krøp rundt omkring som slanger. Da sa de: «Ved faraoens ære! Det virket, vi kommer til å seire!»

Profeten Moses ﷺ følte noe frykt i sitt hjerte for at folket skulle komme til å bli overveldet av dette før han rakk å gjøre noe. Men da sa Gud: «Frykt ikke! Sannelig, det er du som kommer til å seire. Legg ned din stav, den vil sluke det de har tryllet fram. Det de har tryllet fram, er kun en magikers knep. Magikere er dømt til å mislykkes.»^I

Profeten Moses ﷺ la ned sin stav, og den ble til den levende slangen med det enorme gapet. Den hadde kjempestor nakke og kraftig kropp og et skrekkelig utseende. Folket ble skikkelig redde for den, de begynte å løpe fra sine plasser. Slangen krøp bort til det magikerne hadde kastet av tau og staver. En etter en slukte den det magikerne hadde tryllet fram. Alle så dette med sine egne øyne, de beveget ikke på seg, de ble bare stående og se på. Magikerne innså at de hadde tapt.^{II} De knelte med ansiktet ned, og utbrøt: «Vi antar troen på alle verdens Herre, Moses' og Arons Herre!»^{III}

Faraoen hørte det de sa, og ble fra seg av raseri. Han brølte: «Dere har antatt troen på ham før jeg har tillatt dere det! Han er deres store læremester, som har lært dere magiens kunst! Dette er en renke

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:148–151.

^{II} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 238.

^{III} Koranen 20:70.

dere smidde før dere kom til meg, for å drive ut egypterne. Snart skal dere få vite hva jeg gjør mot dere. Jeg skal kappe av hendene og føttene deres i kryss og korsfeste dere alle på daddelpalmestammer. Da skal dere få smake hvem sin pine som er verre og mer verdt å frykte!»

Magikerne hadde vendt om og overgitt seg til Gud. De var ikke lenger magikere, men troende menn. De sa til ham: «Vi har intet å tape! Vi skal uansett vende hjem til vår Herre. Vi vet at vår Herre vil tilgi oss våre feiltrinn og den magien du fikk oss til å gjøre, fordi vi er de første til å anta troen på profeten Moses. Vi kommer aldri til å tilbe deg igjen. Befal i vei det du vil, for din makt stanser her på jorden.

Hva har du egentlig mislikt av det vi gjør, kun det at vi har antatt troen på vår Herres tegn da de nådde oss? Vår Herre, gjør oss tålmodige overfor den vansken vi skal oppleve, og la oss dø som Dine underkastede.»^I

Det var noen få unge menn fra folket til profeten Moses ﷺ som antok troen på ham. Resten fryktet faraoen og høvdingene hans, for at disse skulle sette dem i vanskeligheter. For alle i landet visste at farao var en svært grusom tyrann, og ondskapen hans hadde ingen grense.

Profeten Moses ﷺ sa: «Å, folket mitt! Hvis dere har antatt troen på Gud, så sett deres lit kun til Ham, hvis dere nå er sanne Gud underkastede.» De sa: «Til Gud alene har vi satt vår lit! Å, vår Herre, gjør oss ikke til et offer for det ondsinnede folk! Berg oss med Din nåde fra det vantro folk!»^{II}

Faraoen befalte bødlene sine å kappe av hendene og føttene på de magikerne som hadde blitt troende, og så korsfeste dem. Slik torturerte han dem til døde.

Da de kom om formiddagen, var de magikere, om kvelden var de sanne troende som døde som martyrer.

Faraoen befaler

Høvdingene ropte til faraoen: «Skal du bare la Moses og folket hans være, slik at de kan anstifte ufred i landet? Tror du at de vil la deg og dine guder være?» Faraoen hadde fått nok av alt dette, han befalte:

^I Koranen 7:120–126, 20:71–73, 26:47–51.

^{II} Koranen 10:83–86.

«Nei, nå skal vi drepe sønnene deres og la deres kvinner leve. Vi er herskerne, ikke slavene!»^I Igjen hadde faraoen befalt den grusomme handlingen. Israelittene ble livredde. Førrige gangen var det for å stoppe profeten Moses' ﷺ komme, men denne gangen ville han gjøre dem fåtallige slik at de skulle vite hvem som hadde makten i sin hånd.

Han fortsatte: «Ikke stans meg! Jeg skal drepe Moses, bare la ham anrope sin Herre! Jeg frykter at han kommer til å bytte ut alt det deres fedre har lært dere, og det dere står for, og han vil anstifte ufred i landet vårt!» Tappert svarte profeten Moses ﷺ ham: «Jeg har tatt vern hos min Herre og deres Herre mot enhver hovmodig, som ikke tror på oppgjørets dag.»^{II} Han gjorde det klart for faraoen at selv om du ikke frykter følgene av det du gjør her på jorden, vil du en dag måtte svare for deg hos Herren.

Profeten Moses ﷺ visste at denne oppgaven ikke bare krevde av ham, men også folket måtte ofre. Han sa til sitt folk: «Søk hjelp fra Gud, og vær tålmodige, i sannhet tilhører jorden Gud! Han lar dem Han vil, arve den av Sine tjenere. Den beste enden tilhører de gudfryktige!» Nedslåtte sa folket hans: «Vi er blitt påført lidelser før du kom til oss, og etter at du kom til oss. Han drepte våre sønner før du kom, og nå gjør han det igjen etter at du er kommet. Vi har lidd uansett hva, når vil vår smerte ta slutt?» Han trøstet dem: «Snart skal Herren deres la dere overta landet, og fienden vil bli tilintetgjort. Men den makten dere får, vil være en prøve fra Gud.»^{III}

En troende mann (profeten Esekiel ﷺ) blant egypterne hadde holdt sin tro skjult, for han fryktet at folket hans ville drepe ham. Han var fetteren til faraoen. Men nå kunne han ikke holde sin tro skjult lenger, han måtte tale for å beskytte Guds profet. «Vil dere drepe en mann kun for at han sier: 'Min Herre er Gud!' og han har kommet til dere med tydelige tegn fra deres Herre? Hvis han nå skulle være en løgner, vil hans løgn ramme ham. Men hvis han er sannferdig, vil den pinen som han lover dere, besøke dere. Sannelig, Gud rettleder ikke den som overskrider grensen og er en stor løgner. Å, mitt folk! I dag er det dere som har makten, det er dere som hersker over Egypt. Men hvem kan redde oss fra Guds pine hvis den skulle komme over oss?»^{IV}

^I Koranen 7:127.

^{II} Koranen 40:26–27.

^{III} Koranen 7:128–129.

^{IV} Koranen 40:28–29.

Han ga dem dette eksemplet for at de skulle forstå at når pinen kommer, blir ikke de ondsinnede spart. Selv egypterne hadde hørt om folk som hadde blitt utslettet før.

Faraoen prekte til folket sitt: «Jeg sier dere kun det jeg selv mener er rett, og jeg viser dere ingen annen vei enn den rette veien!»^I Faraoen løy for sitt folk. Han visste innerst inne at det profeten Moses ﷺ var kommet med, var en profeti som hadde gått i oppfyllelse.

Den troende mannen fortsatte: «Å, mitt folk! Jeg frykter en ond dags pine for dere, en pine som rammet de generasjonene som var før oss. Den pinen som rammet Noahs folk og ‘Åd og Thamōd og dem som var etter dem. Gud ønsker aldri å gjøre Sine tjenere urett. Jeg frykter jammerropenes dag for dere. Den dag dere vil vende ryggen til i flukt og det vil ikke være noen til å redde dere fra Guds pine. Den Gud lar fare vill, for ham finnes det ingen rettleder. Å, Egypts folk! Uten tvil, Josef kom før dette til dere med tydelige tegn, men dere forble fanget i tvil om de tegnene som han hadde brakt dere, helt til han gikk bort; da begynte dere å si: 'Nå vil Gud aldri sende et sendebud etter ham!' Slik lar Gud fare vill han som overskrider grensen og tviler, og de som krangler om Guds åpenbaringer uten at noe bevis har kommet til dem. Denne grunnløse kranglingen er en stor motbydelig sak i Guds øyne og i de troendes øyne. Slik setter Gud segl over enhver hovmodig og oppsetsig persons hjerte.»^{II}

Den troende mannen talte sterkt og tydelig. Folket hørte ham og ble rørt av det han sa, men de fryktet for sitt liv. Han sa videre: «Å, mitt folk! Følg meg, jeg skal føre dere til det godes og rettledningens vei. Dette jordelivet er ikke noe annet enn noen få dagers gagn, mens det kommende livet er det evige hjem. Den som gjør ondt, har ikke noe bedre i vente. Den som gjør godt og er troende, om det er en mann eller en kvinne, vil tre inn i paradiset. Der vil de få alt de vil ha, og det vil aldri ta slutt.

Å, mitt folk, jeg inviterer dere til frelsen, men dere kaller meg til ilden?! Dere sier til meg at jeg skal tilbe andre og følge faraoens lov, mens jeg inviterer dere til å tilbe Gud alene og følge Hans ord. Husk at det er Gud vi skal vende hjem til. Snart vil dere huske mine

^I Koranen 40:29.

^{II} Koranen 40:30–35.

ord! Jeg overgir meg selv til Gud. Sannelig, Gud holder et evig øye med Sine tjenere.»^I

Nå tok faraoens tålmodighet slutt. Han holdt ikke ut mer, han sa til dem: «Hør, er ikke Egypts herredømme i min makt, og tilhører ikke meg disse elvene som flyter under mine palasser? Er dere blinde? Er ikke jeg, kongen over kongene – en gud, bedre enn denne mannen, han som er mindreverdige og ikke engang kan tale tydelig? Hvis han er et sant sendebud, hvorfor blir det ikke sendt ned fra himmelen gullarmringer å bære på til ham, eller hvorfor er det ikke mange engler sammen med ham?»

Slik lurte han folket sitt, og de adlød ham.^{II}

Han fikk landets arbeidere og slaver til å bygge sitt høye palass, og slik sløste han bort mange av sine ressurser. Det fantes intet palass lik dette. Israels barn pleide å hente vann, jord og høy for å bygge det. Hver dag måtte de komme med en bestemt mengde av disse tingene, hvis ikke de gjorde det, ble de straffet hardt med piskeslag og annen tortur. Det var derfor de klagde over sin profet, at situasjonen bare hadde blitt verre etter at han kom til dem.

Palasset til farao stod klart, men han ville ha et himmelhøyt tårn, slik han hadde befalt sin øverste minister. Det tok faraoen syv år å bygge det palasset. Tårnet var så høyt at murerne hadde hatt store problemer med å mure det. Enorme summer ble brukt på det tårnet. Men den dagen tårnet ble klart og faraoen skulle vise seg fram for alle: Se hvor mektig jeg er, kom engelen Gabriel og slo tårnet med sin vinge. Der og da raste det. De som fortsatt var rundt det for å vokte det og arbeide der, ble også tilintetgjort med det.^{III}

Faraoens troende hustru

I førti år formante profetene Moses ﷺ og Aron ﷺ faraoen.^{IV} De sa at han skulle vende om fra den stien han hadde valgt å trå på, men han var for stolt og holdt sin ære for kjær til å kunne gi opp alt han hadde bygget i Egypt.

^I Koranen 40:38–44.

^{II} Koranen 43:51–53.

^{III} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 240.

^{IV} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 241.

Da det hadde gått tjue år etter at profetene kom til ham, satt en dag hans hustru og gredde håret. Helt tilfeldig mistet hun børsten fra hånden, hun sa: «Å, Gud, tilintetgjør faraoen!» Faraoen hørte hva hun sa. Han spurte henne: «Så, du tror på Moses og Aron?» Hans hustru Āsiyah svarte: «Jeg har alltid trodd på Gud, men holdt det skjult for deg, og i dag vet du det!» Faraoen forsøkte å friste henne. Han tenkte hvor skammelig det ville være for ham hvis resten av landet fant ut at faraoens hustru er en troende. Han sa: «Slutt å tro på ham, jeg skal bygge et hus av gull til deg!» Āsiyah svarte: «Jeg trenger ikke et gullhus her på jorden!» Faraoen måtte handle raskt, før denne saken forlot hans fire vegger. Han truet henne: «Du kommer til å få smake en straff som du sent kommer til å glemme!» «Gjør hva du makter, jeg kan aldri slutte å tro på Gud», svarte Āsiyah.

Faraoen befalte sine menn å ta henne med og banke inn en stake hver i hennes hender og føtter. Der hvor hun hang festet på stakene, så hun opp mot himmelen og sa: «Herre, se hvilken pine han har gitt meg. Han truer meg med at jeg skal slutte å tro på Deg, og han frister meg med et gullhus her på jorden. Min Herre, bygg heller Du for meg hos Deg et hus i paradiset, og berg meg fra faraoen og hans onde folks ondskap.» Gud hørte hennes skuddbønn. Hun fikk se et herlig palass i paradiset fra der hun hang festet på stakene, så døde hun og ble berget fra faraoen.¹

Plagene hjemsøker egypterne

Profeten Moses ﷺ ba til Herren: «Vår Herre, Du har gitt faraoen og høvdingene hans prakt og rikdom. Herre, Du har gitt dem valget ved denne rikdommen, om de vil være Deg takknemlige eller fare bort fra Din vei. Herre, ruiner deres rikdom, og forherd deres hjerte, slik at de ikke antar troen helt til de ser den smertelige pinen.»¹¹ Gud godtok bønnen.

Etter førti år var deres frist gått ut. Gud sendte sin pine ved å la faraoen få smake vreden litt etter litt.

Først ble de rammet av tre års tørke. Det grodde ikke noe som helst lenger i Egypt, verken frukt eller korn. Det var en vanskelig tid

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 240–241.

¹¹ Koranen 10:88.

for egypterne, men dette var for at de skulle innse at de måtte la Guds folk gå. Til tross for vanskene var egypterne like ille i sin ondskap. Hvis de fikk oppleve noe godt i disse vanskelige tidene, sa de at det var fra dem selv og dette var noe de fortjente og hadde rett på. Men ble de rammet av noen motgang, skyldte de på profeten Moses ✠ og de som trodde med ham, for sin ulykkelige skjebne. Da sa Gud: «Disse vet ikke, men den motgangen som rammer dem, er takket være dem selv!»

Egypterne var ikke vant til å bøye seg, de hadde levd som konger hele livet. Hvordan kunne de godta en annen måte å leve på. Til og begynne med sa de til profeten Moses ✠: «Du kan komme med så mange tegn du vil, vi kommer aldri til å tro på deg.» Men som tiden gikk og deres tilstand ble verre og verre, innså de at de ikke kunne holde ut mer på denne måten. De tryglet faraoen om å gjøre noe for dem. Faraoen gjorde klar et storslått festmåltid, og bespiste sytti tusen av sine folk. Det førte til at det han hadde lagret av mat til seg og sine, også tok slutt, mens tørken fortsatte.

Folket ble desperate og sa: «Farao, den tørken vi er blitt rammet av, er en forbannelse som Moses har kastet over oss.» Faraoen var enig, han sa: «Gå til Moses og si til ham at hvis hans Gud fjerner denne plagen, skal vi alle tro på Ham, og Israels barn skal få gå med ham.»

De skyndte seg til ham, og jamret og gråt alt de kunne: «Moses, si til din Gud at han skal fjerne denne plagen fra oss. Gjør Han det, vil vi all tro, og Israels barn skal få gå med deg.» Profeten Moses ✠ ba til sin Herre om å forløse egypterne. Han fikk beskjed om å løfte staven og rekke den ut over landskapet. Plutselig var alt som det en gang var, som om det aldri hadde vært tørke der.

Egypterne så det skje med sine egne øyne, men de var snare med å si: «Du trollbinder oss med din magi, vi kan ikke tro på deg!»

Profeten Moses ✠ ba til sin Herre om at hvis de fortsetter med sine løgn, må plagene også fortsette.

Gud befalte dem å dra til faraoen, og si at han måtte sette fri Israels barn, så de kunne tjene og tilbe sin Herre. Faraoen nektet og var ikke det minste villig til å høre på hva som ble sagt til ham, for han fryktet ikke. Profeten Moses ✠ sa: «Nå vil det komme en pine som vil være verre enn den forrige. Vit at alle mennesker og dyr som

kommer til å være ute på marken, kommer til å dø når stormens regn faller på dem!» Faraos høvdinger hørte på hva som ble sagt til ham. Noen av dem valgte å følge advarselen til tross for at de ikke valgte å anta troen, mens andre av hans høvdinger var hovmodige og ville ikke lytte. De som tok advarselen alvorlig, kalte inn sine dyr og tjenere, men de andre lot dem bare bli der de var.

Profeten Moses ble befalt å rekke opp sin stav mot himmelen, mørke skyer la seg over byen og det tordnet og lynte. Regnet pøste ned fra oven. Det regnet så mye at det åkrene og hagene deres hadde frambrakt det året, ble oversvømt av vann. Alt ble ødelagt og råttent. Egypterne hadde ikke engang fått høste det de hadde sådd. Alle menneskene og dyrene som var igjen på markene, døde med plantene og trærne. Alle fikk smake vreden unntatt Guds folk, de ble spart for de trodde på Ham. Mange av husene til egypterne og Israels barn lå vegg i vegg. Da oversvømmelsen kom, ble egypternes hus tatt, mens israelittene ble spart. Husene til egypterne ble oversvømt av vann, de kunne verken sitte eller ligge. Alle måtte stille seg stående i huset.

Nå var livet deres fullstendig ødelagt. De kunne verken få fred hjemme eller arbeide ute. Denne stormen varte fra lørdag til lørdag, en hel uke.

Egypterne fikk nok. Håpløse gikk de til profeten Moses , og sa: «Be til din Herre om å fjerne denne stormen fra oss. Hvis Han gjør så, skal vi tro på Ham, og Israels barn skal få gå med deg.» Profeten Moses hevet hendene i været og ba til Herren. Gud bønnhørte ham, og fjernet pinen.

Det året høstet egypterne som de aldri hadde høstet før, for etter at stormen tok slutt, blomstret markene på nytt med frodige trær og åkrer.

Egypterne begynte å si: «Nei, sannelig, for en velsignelse, denne stormen viste seg å være bra for oss. Våre guder har hjulpet oss.» De valgte å se bort fra Guds pine, og heller tenke på hvor godt de hadde det nå. Men det skulle ikke vare lenge, for de nøt livet i bare en måned.

Gud befalte profetene å gå til faraoen. Profeten Moses sa til ham: «Hvor lenge skal du være forherdet og ikke bøye deg for Gud? La

Guds folk gå, så de kan tjene og tilbe Ham!» Faraoen nektet og jaget dem ut av palasset.

Profeten Moses ✠ rakte opp staven. Plutselig kunne alle høre en merkelig lyd som kom nærmere og nærmere og ble høyere og høyere. Det var lyden på gresshoppenes sang. Gresshoppene hadde kommet som en pine, og på brystet deres stod det «Guds store hær». Gresshoppene inntok landet og dekket alt det som var synlig. De åt opp alt de kom over av det som fantes på åkrene og i hagene. De spiste på alt av trær, frukt, blader, gress og grønnsaker. De fylte alle hus i Egypt, selv palasset til faraoen var stappfullt med gresshopper. Gresshoppene åt til og med takene og dørene på husene og redskapene til egypterne. Høvdingene fikk også gjennomgå, deres troner og dyrebare divaner ble også ett opp. Gresshoppene var umettelige. Noe slikt hadde ikke egypterne sett eller forestilt seg noen gang, det var et grusomt syn.

Guds folk slapp igjen unna pinen, for de trodde på Herren.

Egypterne begynte å jamre av sorg. «Få det til å stoppe, få det til å stoppe», ropte de. De sa: «Gå i forbønn hos Gud for oss, be Ham fjerne denne ulykken. Hvis Han gjør så, skal vi tro på Ham, og Israels barn skal få gå med deg.» Profeten Moses ✠ hevet hendene og ba Gud om å fjerne pinen. Gud bønhørte ham, og sa til ham at han måtte strekke ut staven i været og vifte med den fra øst til vest. Da han gjorde det, forsvant gresshoppene fra den siden de hadde inntatt landet fra.

Denne pinen varte fra lørdag til lørdag, en hel uke. Siden gresshoppene ble fjernet før de hadde fullført sin oppgave, ble det igjen noe av høsten til egypterne. Det var en prøvelse fra Gud. Da egypterne så den høsten, sa de: «Vel, det er jo nok til at vi overlever. Vi kan ikke forlate vår tro og tro på Moses!» Igjen brøt de sitt løfte, og fortsatte med det de alltid hadde gjort. Slik passerte en hel måned.

Men da måneden var omme, ble de tatt av en annen pine. Profeten Moses ✠ ble befalt å reise til hovedstaden (‘Ayn-osh-shams) i Egypt, der skulle han gå til en enorm sanddyne og slå den med staven. Profeten Moses ✠ gjorde som han ble befalt. Idet han slo, ble sanden til lus som vandret sin vei mot faraoens folk.

Lusene begynte å spise det egypterne hadde igjen etter gresshoppene, og spiste opp dyrene deres. Etter det trengte de seg inn i klærne deres. De spredde seg over hele kroppen og gnagde på kjøttet til egypterne. Når de spiste mat, havnet den også i maten deres. Lusene gjorde at de mistet håret på hodet, øyenbrynene og øyenvippene. Lusene ble bare fetere og fetere, de festet seg på kroppen deres som lopper, og sugde blod. Egypterne kunne ikke hvile i det hele tatt, de måtte klø hele tiden. Mens Israels barn slapp å bli hjemsøkt, for de trodde på Gud.

Egypterne løp til profeten Moses , og sa: «Vi er de som har syndet, vi angrer og ber om tilgivelse. Gå i forbønn hos Gud for oss, be Ham fjerne denne vansken. Hvis Han fjerner den, skal vi tro på Ham, og Israels barn skal få gå med deg.» Han gjorde som de tryglet om, og Gud fjernet pinen, lusene forsvant. Pinen hadde vart fra lørdag til lørdag, en hel uke. Men igjen brøt de sitt løfte og nektet å tro. De sa: «Før var vi ikke så sikre på at Moses er en magiker, men etter å ha sett ham forvandle støv til lus, er vi helt sikre på at han er en magiker.» Så de fortsatte med sine uvaner og ondskap, slik passerte en hel måned, og de fikk være i fred.

Gud befalte profeten Moses og hans bror å gå til faraoen på nytt. Profeten Moses sa: «Farao, la Guds folk dra, ellers vil Han bli mektig vred.» Faraoens hjerte var ugjennomtrengelig, for Gud hadde forbannet ham. Han ville ikke lytte til sannhetsord.

Profeten Moses ble befalt å rekke staven i været over Nilen. Plutselig spratt det frosker opp på det tørre land, og man kunne høre dem kvekke overalt. De spratt av gårde, inn i alle hus og palasser, inn på soveværelsene og opp i sengene, i bakernes ovner og i fatene de knadde deigen i. De spratt og hoppet overalt, på faraoen og hele hans folk, men Guds folk ble spart, for de trodde på Gud. Egypt var dekket med en ny plage.

Egypterne visste ikke hvor de skulle gjøre av seg, for hvor de enn vendte seg, var det en kvekkende frosk. Maten, tallerkenene og glassene, fatene og grytene, alt ble fullt med frosker. De ødela deres mat og lot ikke ilden gi varme, de slokket den. Det var så mange frosker at egypterne satt opp til halsen i dem. Hvis en egypter forsøkte å åpne munnen, spratt frosken inn i munnen hans. Når de ville legge seg til å sove, spratt froskene opp på dem, og andre frosker satte seg

på andre siden, slik at den personen ikke kunne snu seg engang. Åpnet noen munnen for å spise, spratt frosken inn i munnen før han rakk å ta en bit. Når noen knadde deigen, ble flere frosker most i den, og man måtte kaste den deigen. Denne plagen var noe av det verste de kunne oppleve. Livet var blitt surt, det var frosker og kvekking overalt.

Egypterne hadde ikke annet valg enn å gå til profeten Moses ✠. De tryglet: «Vi har syndet, vi angrer, tilgi oss. Denne gangen er vi oppriktige i angeren og lover å holde vårt ord. Det skal aldri gjenta seg igjen. Gå i forbønn hos Gud for oss, be Ham fjerne denne plagen. Hvis Han fjerner den, skal vi tro på Ham, og la Israels barn gå.»

De sverget sine dyreste eder, og profeten Moses ✠ gikk i forbønn for dem. Gud bønhørte ham. Denne pinen hadde også vart fra lørdag til lørdag, en hel uke. Men med det samme pinen var over, brøt de sitt løfte. De fikk leve i fred i en måned etter det.

Da befalte Gud profeten Moses ✠ å gå til faraoens palass når han var ute for sin hyggestund i vannet. Tidlig om morgenen dro profeten Moses ✠ dit for å vise ham Herrens makt. Siden han hadde nektet hele tiden, skulle han få smake på pinen atter en gang. Han løftet staven og hamret med den på vannet i Nilen. Vannet ble til blod i elvene og brønnene. De så kun blod overalt i elvene og brønnene. Egypterne klagde til faraoen, han sa: «Han har trollbundet øynene deres. Det er bare noe dere innbiller dere.» Folket sa: «Nei, vi ser det overalt, det er ikke magi!» Egypterne ble så desperate at de var villige til å drikke fra samme beger og skål som sine slaver. De slavene som de ikke engang tålte å se på eller prate til uten at det var høyst nødvendig. De slavene som de så på som mer skitne enn sine dyr.

Når Israels barn drakk fra skålen, var det ferskt og godt vann, men når egypterne forsøkte å ta et nipp, forvandlet det seg til blod i deres munn og de måtte spytte det ut. De stilte seg sammen med israelittene for å hente vann, kanskje kunne deres bøtter også bli fylt med vanlig vann. Da israelittene dro opp sin bøtte fra brønnen, var det vann, men på egypternes tur var det blod.

En dag kom en desperat egyptisk kvinne til en kvinne av Israels barn. Hun sa: «Hell du vann i min skål, kanskje forvandler det seg ikke til blod.» De forsøkte flere ganger, men vannet ble til blod. Hun sa: «Ta vann i din munn, og skyll det ut i min.» Da hun puttet det

i sin munn, var det vann, men da hun skylte det ut i hennes munn, ble det til blod.

Selv faraoen opplevde desperate dager. Han var så tørst at han fikk tjenerne sine til å hente blader som var våte, slik at han kunne tygge på dem, men dette vannet på bladene ble så syrlig at det ikke kunne drikkes. Fra lørdag til lørdag, i en hel uke var de fanget i denne plagen.

Atter en gang kom de løpende til profeten Moses ﷺ: «Plagen har tatt oss, vi kan ikke engang drikke vann! Vi tilstår våre synder. Gå i forbønn hos Gud for oss, be Ham fjerne denne plagen. Hvis Han fjerner den, skal vi tro på Ham, og Israels barn skal få gå med deg.»

Han hørte på dem, og gikk i forbønn hos Gud for dem. Herren bønnhørte ham, og fjernet pinen. Etter at vannet var blitt som før, valgte de fort å glemme det de hadde lovet profeten Moses ﷺ. De fikk være i fred i en måned etter denne plagen.

Gud befalte profetene en siste gang å gå til faraoen.

Profeten Moses ﷺ sa til faraoen: «La Guds folk gå, så de kan tjene og tilbe Ham! Hvis du ikke adlyder, skal dere få smake døden!» Faraoens hjerte var forherdet, han nektet å adlyde. Da sendte Gud en pest over egypterne. Sytti tusen egyptere døde i løpet av den morgenen. Egypterne begynte å begrave dem ved morgenstunden og holdt på til natten la seg over byen. Den pesten var så forferdelig at egypterne mistet sine dyr også. Intet dyr ble spart, hestene, eslene, kamelene, kuene og oksene, geitene og bukkene. Men Guds folk ble spart, for de trodde på Herren. De mistet ikke noen av sine dyr eller folk. Denne pesten varte fra lørdag til lørdag, en hel uke.

Egypterne, svake og matte, kom de vaklende til profeten Moses ﷺ, og sa: «Pesten dreper oss. For Guds skyld fjern denne døden fra oss. Gå i forbønn hos Gud for oss, be Ham fjerne denne plagen. Hvis Han fjerner den, skal vi tro på Ham, og Israels barn skal få gå med deg.» Profeten Moses ﷺ gjorde som de tryglet om, og Gud bønnhørte ham. Egypterne ble friske i samme stund. Pesten var borte som om den aldri hadde vært der. Til tross for dette viste egypterne hovmod, og de var et syndig folk som brøt sitt løfte gang på gang.¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:396–400; Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 243–247.

Slik viste Gud den Allmektige Sin allmakt gjennom ni tegn: staven, den skinnende hvite hånden, tørken, stormen, gresshoppene, lusene, froskene, blodet og pesten. Alt dette for at egypterne skulle tro, men deres hjerte var forherdet for det hvilte en forbannelse over dem.

Faraovens kongerike faller

Egypterne så og opplevde alle tydelige tegn sendt fra Gud, men de fortsatte å være som de ville. De ville ikke lytte til Guds profet. Men det var også mange egyptere som antok troen etter alt som hadde hendt i Egypt – deres tro måtte holdes skjult for de fryktet faraoen skulle forfølge dem. Resten av de troende sammen med profeten Moses ﷺ var Israels barn.

Den samme troende mannen som før hadde opplyst profeten Moses ﷺ om ting og forsvart ham i faraoens sal, kom til ham og opplyste ham om at faraoen og høvdingene planla å drepe ham og broren hans og alle som trodde på ham av Israels barn og egypterne, selv deres barn og kvinner skulle ikke bli spart.

Profeten Moses ﷺ innså at det var nå den store prøvelsen skulle begynne. Han sa til sitt folk at en stor prøvelse var på vei, og alle måtte forlate seg på Gud. Folket hans godtok, for de hadde sett Guds tegn med sine egne øyne.^I

Gud befalte Sitt sendebud å gjøre klar noen hus i byen. I husene skulle de ha en plass vendt i bønneretningen, slik at de kunne forrette tidebønnen, og så skulle de troende få et gledelig budskap.^{II} Faraovens kongerike skulle falle.

Disse husene måtte ikke være på samme område som egypternes, for slik skulle man samle Israels barn på ett sted. I sine nye hus kunne de tilbe og tjene sin Herre uten å bli nektet av egypterne, og være utenfor deres synsrand. Det sies også at husene måtte være slik at hvis Israels barn måtte forlate sitt land, måtte det gå an å laste dem på vognene og ta dem med seg fra der de stod, til neste destinasjon.^{III}

^I Koranen 10:84–85.

^{II} Koranen 10:87.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:76.

De troende fikk en befaling som de skulle sørge for å overholde: «Søk Guds hjelp gjennom tålmod og bønn!»^I

En natt kom det en åpenbaring til profeten Moses ﷺ: «Saml familier med fire hus i ett og samme hus. Etter det slakt noen lam og merk dørene med deres blod. Jeg skal befale englene å ikke gå inn i det huset som er merket med blod. Deretter skal Jeg befale dem å ta livet til egypternes førstefødte sønner, og la dem føle tap i eiendom. Etter det stek usyret flatbrød for å ta det med dere, og kom deg av gårde herfra med Mine tjenere i nattens stund til dere når havet, der venter du på min befaling. Sannelig, dere vil bli forfulgt.»^{II}

Israels barn var pålagt å gjøre det de hadde blitt befalt. De måtte gå om natten, for da kunne ikke faraoen ta dem igjen så lett. Mennene samlet sine kvinner og barn, det var på tide å forlate ondskapens land. De lastet sine hus og eiendeler på vognene og fraktet dem med seg videre. De satte av gårde alle mann – de gamle, de unge og små barn – fra Egypt. Det sies at de var omtrent seks hundre og sytti tusen folk.^{III}

Etter å ha vandret en stund kom de plutselig fram til en slette. Profeten Moses ﷺ ble overrasket, han forstod ikke helt hvor han skulle gå herfra. Han samlet alle de eldre og vise av Israels barn, og spurte: «Hva bør vi gjøre?» De svarte: «Da profeten Josef lå for døden, kalte han på sine brødre og ga sin siste befaling: 'Når dere drar ut fra Egypt, ta meg med dere, ikke forlat Egypt uten meg!' Det er hans befaling som gjør at vi ikke finner veien. Til vi ikke tar med oss hans velsignede kropp, kommer vi ikke til å finne veien.» Profeten Moses ﷺ spurte etter hans grav, men det var ingen som visste hvor den var. Da ropte han ut: «For Guds skyld, den av dere som vet hvor Josefs grav er, fortell meg det, og den som ikke vet det, måtte ikke min stemme nå hans ører!» Stemmen nådde ingen, unntatt en gammel dame.

Hun kom fram og sa: «Hvis jeg forteller deg hvor den er, vil du gi meg det jeg ber om?» Han sa: «Jeg skal spørre min Herre om Han vil la det skje, og hvis det er greit, vil jeg love deg det.» Gud befalte at

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:77.

^{II} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 7:68.

^{III} De lærde er kritiske til dette antallet. Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 7:68.

det hun ønsket, ville bli oppfylt. «Hva ber du om?» spurte han henne. Hun sa: «Det er to ting, den ene er for det dennesidige og den andre er for det hinsidige. For det dennesidige ønsker jeg at du på et eller annet vis tar meg med deg, for jeg makter ikke å gå. For det hinsidige ønsker jeg at i det høytstående huset du skal leve i, der skal jeg også få leve.» Profeten Moses ﷺ sa: «Begge ønskene er blitt godtatt!» Hun sa: «Graven hans er midt i Nilen, under elven.» Han ba til sin Herre, og Herren lot Nilen dele seg og graven ble synlig. De tok ut kisten og lastet den på vognen, og den ble brakt med til det forjettede land av Israels barn.^I

Slik fant de veien. De vandret videre, profeten Moses ﷺ bak alle, og profeten Aron ﷺ foran alle.

Profeten Moses ﷺ tok av fra hovedveien ut fra byen mot Levanten, og gikk heller i retning mot havet. En mann fra Israels barn sa: «Du vet at denne veien leder intet sted!» Profeten Moses ﷺ svarte: «Det er det jeg er blitt befalt!» De stanset opp ved havet og så at havet stod høyere enn det det gjorde til vanlig. Her ble israelittene i tre dager.^{II}

Neste morgen, da egypterne våknet, lå deres førstefødte sønner døde i deres hjem. De gråt og klagde overfor faraoen: «Det her er Moses og hans tilhengers verk! De har drept våre barn og tatt våre slaver.» Da faraoen fikk høre at profeten Moses ﷺ hadde tatt med slavene hans og forlatt Egypt, uten hans tillatelse, ble han ute av seg.

Han sendte herolder til byene, budskapet var tydelig og bestemt: «Israels barn er en liten flokk, de vanærer og ergrer oss, enda vi er mannsterke og godt utrustet.»^{III} Slik oppildnet han sine soldater til kamp. Israels barn skulle tvinges tilbake for enhver pris, og deres profeter skulle drepes.

Han kalte dem en liten gruppe, for det var ikke like mange som kunne kjempe blant dem, som i faraoens hær.

Egypterne var også villige til å ofre alt for sin konge og herre, faraoen. De forlot sine praktfulle hager og kilder og skatter og luksuriøse palasser. De lot alt det de eide, være igjen, og satte ut for å

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:68.

^{II} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 248.

^{III} Koranen 26:53–56.

forfølge Israels barn. Etter mange, mange år, senere i tiden, fikk Israels barn arve alt dette.

Faraoen satt også i sin kongelige vogn, for å være med, han ville se dette synet med sine egne øyne. Han hadde tusen høvdinge som bar på kroner, og de ledet en tropp hver.

På veien ble de stanset av et fullstendig mørke, en sky kom og skygget for dem. De kunne ikke se noe som helst. De maktet verken å gå fram eller tilbake, der ble de stående fast.

Etter at mørket lettet og de kunne se igjen, red de i all hast for å ta igjen Israels barn.

Ved daggry klarte de endelig å ta igjen Israels barn. Da begge gruppene – egypterne og israelittene – så hverandre, så israelittene hvordan de var blitt fanget. De så havet foran seg og fienden bak seg. Gikk de fram, kom de til å drukne, gikk de tilbake, måtte de igjen bli slaver eller dø. Livredde sa de til sin profet: «Nå blir vi tatt! Fienden er her, og vi er maktesløse overfor dem.» Profeten Moses ﷺ sa: «Aldri! Sannelig, med meg er Herren min, straks vil Han vise meg utveien!»¹

Han stod på forsiden av sitt folk. Han skar gjennom rekkene og gikk over på baksiden, fram mot havet. Folket hans så undrende på ham: «Hva skal han gjøre?» Han sa: «Det er hit jeg er blitt befalt å komme!» Profeten Aron ﷺ og Josva, sønn av Nun ﷺ, var med ham. Josva ﷺ sendte hesten sin ut i vannet, men den svømte fort inn igjen, for bølgene var for sterke. Han spurte profeten Moses ﷺ: «Var det virkelig hit du ble befalt å komme?» Han svarte: «Ja!» Josva ﷺ sa: «Du lyver ikke, og heller ikke har du blitt løyet for!»

Folket stod der og förstod ikke helt hva de skulle gjøre. Havets bølger slo mot bredden, og faraoen og hans høvdinge nærmet seg mer og mer med sine tropper. Fortvilelsen var stor. Da sa Gud til ham: «Slå havet med din stav!» Han gjorde som Herren befalte, og havet ble splittet i tolv spalter. Hver spalte stod fast som et enormt fjell. Det var én spalte for hver stamme.

De hadde ikke mye tid, egypterne nærmet seg. Alle fikk ordre om å tre inn i havet. Vinden blåste og solen skinte, sånn at bakken ble tørr for Israels barn å trå på. De trådte inn i spaltene, men fryktet fort for sine brødre: «Hadde de overlevd eller druknet de?» Gud lot det bli

¹ Koranen 26:61–62.

store lufthull i havet. Nå kunne de se hverandre gjennom havet, der det stod høyt til himmels.

Da egypterne så det, ble de stående og måpte. Selv faraoen forstod at det var profeten Moses' ﷺ mektige Herre som hadde gjort dette mulig. Han så på sin hær at de mistet motet, da sa han: «Se hvordan havet har åpnet seg i frykt for meg, så jeg kan ta disse slavene mine som forsøker å rømme sin vei.» Han ville selv ikke gå inn i noen av spaltene, men ønsket at alle høvdingene og soldatene skulle tre inn.

I faraoens hær var det bare hingster, ikke en eneste merr. Engelen Gabriel ﷺ kom som en rytter ridende på en merr, og red forbi hingsten til faraoen. Merren vrinsket til hingsten, og hingsten fulgte etter. Faraoen kunne ikke vise hvor desperat han var etter å holde den igjen, for da hadde folket forstått hvor feig han var. Hingsten hans trådte inn i en spalte, og høvdingene og hæren fulgte etter. Engelen Mikael ﷺ kom ridende bak hele hæren som en rytter og tente mot i dem: «Kom igjen, kom igjen, inn i havet med dere, foren dere med de andre!»

Idet israelittene var kommet i sikkerhet på den andre siden, ville profeten Moses ﷺ slå havet på nytt med staven, slik at det skulle bli som det var. Gud befalte ham å ikke gjøre det, men da alle fra faraoens hær hadde trådt inn i havets spalter, klappet havet seg igjen og druknet dem alle. Israels barn så det hele med sine egne øyne, det var et mektig syn. Faraoen og høvdingen som hadde hersket over Israels barn, druknet rett foran dem. Faraoen som kalte seg den høyeste guden av alle, ble tvunget til å rope ut av frykt: «Jeg antar troen på at det ikke er noen som er Gud unntatt Han som Israels barn har antatt troen på, og fra og med nå er jeg av dem som er Ham underkastet!» Engelen Gabriel ﷺ hentet jord fra havets bunn og stappet det i hans munn, for nå var det ingen grunn til å angre, han hadde gjort seg fortjent til dette.

Gud sa: «Antar du troen nå, enda du hele tiden var ulydig mot Meg og stiftet ufred på jorden? Du nektet selv å tro og hindret andre i å tro! Du, farao! I dag skal vi berge din livløse kropp, for at du skal være et tegn på Vår allmakt for dem som kommer etter deg.»

Slik krysset Israels barn Rødehavet, og egypterne druknet i det. Det hendte den tiende Moharram¹, og for å takke Gud fastet profeten Moses ﷺ denne dagen.

¹ Den første måneden i den islamske kalenderen.

Profeten Moses ﷺ opplyste Israels barn om det som hadde skjedd med faraoen. Istedenfor å juble ble de heller mistenksomme. De sa: «Nei, det er ikke mulig, han kan ikke dø! Han er for stor og ærerik til å drukne.» Da kastet havet ham opp på det tørre land. Israels barn så en kort mann med rød farge som bar en gullrustning. Han var blåst opp, som om han skulle være en okse. De gjenkjente ham ved hans gullrustning, for han var kjent for den. Først da trodde de på sin profet.^I

Israels barn blir frie fra slaveriets åk

Israels barn vandret videre med profeten Moses ﷺ. Nå kunne de endelig puste i fred.

Til tross for at de hadde sett så mange tegn, var de ikke så sterke i troen som man skulle ha trodd.

Da de hadde levd i trygghet en stund, så de en gruppe folk i byen, som satt dypt hengivne rundt sine avguder. Det var statuer av kuer laget av bronse. De tilba dem og ga uttrykk for at de hadde indre fred.^{II} De fleste blant Israels barn begynte å si til profeten Moses ﷺ: «Lag en gud til oss som de gudene disse har.» Profeten Moses ﷺ kunne ikke tro det han hørte, hvordan kunne de være så utakknemlige, han sa: «Sannelig, dere er et uvitende folk! Sannelig, det disse tilber, kommer til å bli tilintetgjort, og det de holder på med, er falskheten selv. Skal jeg søke etter en annen gud for dere enn Gud, den Ene og Sanne, enda Han utvalgte dere ved å gjøre dere overlegne over alle?»^{III} Han påminnte dem om det som de nettopp hadde sett med sine egne øyne.

Førti netter

Gud inngikk en pakt med profeten Moses ﷺ om at han skulle trekke seg tilbake i førti netter. De tretti første nettene var i måneden *zol-Qa'dah*, og de ti siste var de ti første nettene i måneden etter den, *zol-Hijjah*.

I løpet av disse nettene skulle profeten Moses ﷺ få toraen. Han sa til folket sitt at han skulle trekke seg tilbake i førti netter ved *Sinai fjellet*, for å motta toraen fra Gud. Han hadde fortalt Israels barn

^I Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 248–250; Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 1:68–69, 5:52–53; Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:79–88.

^{II} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 3:401.

^{III} Koranen 7:138–140.

at når de ble frigjort fra faraoens åk, skulle Gud gi dem skriften, som skulle skille mellom alt som var rett og galt.^I I sitt fravær ansatte han sin bror som leder over folket. Han sa til ham: «Overta for meg folkets lederskap den tiden jeg ikke er her, og gjør alltid det som vil forbedre saken, og ikke følg veien til de som forverrer.»^{II}

Engelen Gabriel ﷺ kom på en hest for å hente ham. Der den hesten satte sitt hov, vokste det grønt. En fremmed mann som var en gullsmed fra landet Beth Garmai (dagens Kirkuk), så dette og syntes det var veldig merkelig. Han var en hykler. Han lot som om han hadde antatt troen på én Gud, men innerst inne holdt han seg til sin opprinnelige tro, tilbedelse av kua.

Han skyndte seg bort og plukket opp en håndfull av den jorden som engelens hest hadde trådt på da profeten Moses ﷺ og hans sytti følgesvenner red av gårde.

Det sies at Israels barn hadde fått med seg en del gull fra faraoens kongerike. Det hendte slik at da havet tok faraoen og hans folk, kastet det ut alt det gullet de bar på.

Profeten Aron ﷺ sa til Israels barn: «Det gullet dere har fått med dere fra faraoens kongerike, er krigsbytte. Dere vet at krigsbytte er ulovlig for oss. La oss grave et stort hull og begrave det vi har. Når Moses kommer tilbake, får han avgjøre hva vi skal gjøre med det.» De gjorde som deres leder sa.

Den fremmede gullsmeden fikk en idé. Han og noen andre som visste hvor gullet var, gikk bort til der alt gullet lå. Han gravde det ut, og tok det med seg. I løpet av tre dager lagde han en kalv, og forgylltet den med gullet til Israels barn. De var blitt en del av denne planen, for de ville jo selv ha en slik statue å tilbe. Han puttet den håndfull jord som han hadde plukket opp etter hesten til engelen, i munnen til gullkalven. Slik som jorden hadde fått liv av velsignelsen gjennom engelen fordi han satt på hesten, fikk også gullkalven liv gjennom den jorden. Den begynte å raute og sprang hit og dit full av liv. Den fremmede gullsmeden kom løpende til folket, og han og hans allierte sa: «Dette er deres gud og Moses' gud, han har bare glemt det og søker etter ham!»^{III}

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:402.

^{II} Koranen 7:142.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:158, 1:69; Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:119–120.

Israels barn pleide å telle en dag og en natt som to døgn. Slik sa de at det har gått førti døgn siden han dro, og han har ikke kommet tilbake. De tenkte at han må ha dødd der.

Den fremmede gullsmiden så på dette som en gyllen mulighet, og begynte å spre sitt budskap. Alle Israels barn tilba gullkalven, unntatt profeten Aron ﷺ og tolv tusen troende som var oppriktige i sin tro. Når den rautet, kom de ilende til den og knelte med ansiktet ned. Når den ga seg med å raute, reiste de seg opp.^I

Profeten Aron ﷺ advarte Israels barn mot det de bedrev: «Å, mitt folk! Dere er kun blitt satt på prøve ved gullkalven. Deres Herre er kun Gud, derfor følg meg, og adlyd min befaling!» De svarte: «Vi kommer til å holde fast ved dens tilbedelse helt til Moses kommer tilbake til oss.»^{II}

I mellomtiden, ved Sinaifjellet der profeten Moses ﷺ var, mottok han toraen som skulle vise hans folk hva som var rett og galt.

Han hadde selv bedt til Herren om å få toraen, etter at han hadde tatt med seg Israels barn. Gud ba ham komme til fjellet og faste i tretti dager. Da han hadde fastet i tretti dager, følte han at det luktet vondt fra munnen hans. Han pusset tennene sine med en kvist. Englene kom til ham, og sa: «Før luktet det duften av moskus fra din munn, men nå har du pusset tennene dine og fjernet duften.» Gud befalte ham å faste i ytterligere ti dager, og sa: «Jeg kommer ikke til å tale til deg før munnen din blir som den var. Vet du da ikke at hos Meg er den fastendes ånde mer ren enn moskusparfyme!»^{III}

Det sies at profeten Moses ﷺ gjorde seg klar ved å ta et bad, og dro til det stedet der det var avtalt at Herren skulle tale til ham. I all hast lot han sine sytti følgesvenner på denne reisen være igjen bak. Gud lot mørke legge seg over en omkrets på omtrent 11 kilometer. Djevlene ble utvist fra det området, alle kryp og insekter ble også fjernet, selv de to englene som fører ens handlinger, ble fjernet. Guds røst fylte omkretsen, og profeten Moses ﷺ hørte den fra alle kanter. Den lød: «Å, Moses! Hvorfor skyndte du deg før folket ditt?» Herren visste godt hvorfor, men gjorde det for å vise profeten Moses' ﷺ kjærlighet til Ham. Profeten Moses ﷺ svarte: «De kommer like bak

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:70.

^{II} Koranen 20:90–91.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:402.

meg. Jeg skyndte meg å komme til Deg min Herre, for at Du skal bli tilfreds.»

Guds røst fylte hans ytre og indre. Herrens stemme tente et håp i ham om å få se Herren. Han sa: «Herre! Vis Deg for meg, jeg vil nyte et syn av Din vakre stråleglans!» Herren svarte: «Intet menneske makter å se Meg. Hvis det ser mot Meg, vil det dø! Derfor kan du aldri se Meg!» Han sa: «Herre, jeg har hørt Din tale, og det har gjort meg lengtende etter å se Deg. Hvis jeg ser Deg og dør, er det meg mer kjær enn å leve og ikke ha sett Deg!» Gud sa: «Se mot fjellet; hvis det blir stående på plassen sin, vil du snart se Meg!»¹

Etter det begynte det å lyne og tordne. Himlenes engler ble beordret å tre fram for profeten Moses ❧. Englene fra den første himmelen kom fram i et forvandlet utseende med rungende stemme idet de lovsang sin Herres hellighet. Så kom englene fra den andre himmelen i et forvandlet utseende, deres stemme runget også idet de lovsang sin Herres hellighet. Profeten Moses ❧ ble skremt av å se og høre det han var vitne til. Dette mektige synet fikk håret til å reise seg på kroppen hans. Han sa: «Jeg angrer på det jeg ønsket, bare noe kunne ha fått meg vekk herfra!» Den engelen som var lederen blant de englene, sa: «Å, Moses, hold deg til ønsket ditt, du har sett altfor lite av det veldige som enda skal vise seg!» Etter det kom den tredje himmelens engler, også de hadde forvandlet sitt utseende. Stemmene deres runget idet de lovsang Herrens hellighet. Deres farge var som ildkuler. Profeten Moses ❧ ble mer og mer redd til han tenkte at nå kom han ikke til å leve mer. Denne engleskarens leder sa: «Sønn av Amram, bli værende på din plass! Det skal enda tre fram for deg et syn som du ikke kommer til å tåle.» Deretter kom den fjerde himmelens engler, de hadde ikke samme utseende som de andre. Deres ansikter var som flammende ild, men kroppen hvit som snø. Deres stemme runget enda mer enn de tidligere englenes idet de lovsang Herrens hellighet. Alle ledd i profeten Moses' ❧ kropp skalv, og frykten fikk ham til å ta til tårene. Denne engleskarens leder sa: «Sønn av Amram, hold deg til ditt ønske! Du har sett lite, du skal se mer!» Så kom den femte himmelens engler ned og steg fram for ham. De hadde syv forskjellige farger. Profeten Moses ❧ ble stående og se på. Aldri hadde han sett eller hørt noe slikt før. Hjertet ble fylt av sorg og tårene flommet. Denne engleskarens leder sa: «Sønn av Amram,

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:403.

vær tålmodig der du er, du vil se slike ting som du ikke kommer til å klare å bære med tålmod.» Ifølge Guds vilje steg den sjette himmelens engler ned og trådte fram for ham. Hver engel holdt en stav som var like lang som et daddelpalmetre. Den var laget av ild og skinte sterkere enn solen. Disse englene bar klær som ildens flammer. Stemmene deres runget også når de lovsang Herrens hellighet. De lovsang: «Den mest Forherligede, den aller Helligste, Herren over englene og den hellige ånd. Herren over allmakten, aldri vil Han dø!» Profeten Moses ﷺ begynte å gjenta disse ordene og gråt og tryglet: «Å, Herre, husk meg! Glem ikke meg! Jeg vet ikke om jeg vil unnsnippe dette synet eller ikke. Hvis jeg går herfra, vil jeg brenne opp, og blir jeg, vil jeg dø!» Denne engleskarens leder sa: «Sønn av Amram, din frykt har overskredet grensen, det er like før hjertet ditt skytes ut, men det du har spurt om, vent tålmodig på det.» Til slutt fikk den syvende himmels engler ordre om å bære på Guds trone. Da glitret en stråleglans fra tronen på fjellet. Det ble knust til støv. Alle englene begynte å lovsynge i kor: «Den mest Forherligede, den aller Helligste, Herren over englene og den hellige ånd. Herren over allmakten, aldri vil Han dø!» Alle trærne som var rundt fjellet, ble også til støv. Profeten Moses ﷺ falt bevisstløs ned. Idet den glitrende stråleglansen traff fjellet, sendte Gud engelen Gabriel ﷺ ned til ham, han dekket over ham med sine vinger.

Etter at det var over, vekket engelen ham. Profeten Moses ﷺ våknet med å si: «Hellig er Du, jeg vender meg i anger til Deg, og jeg er den første av de troende til å innse at jeg ikke makter å se Deg!»

Det sies at det guddommelige lyset som glitret og gjorde fjellet til støv, ikke var mer enn halvparten av en lillefingers tupp.^I

Gud sa til ham: «Å, Moses! Sannelig, Jeg har opphøyet og utvalgt deg framfor menneskeheten ved Mine budskap og ved Min tale, så hold fast ved det Jeg har gitt deg, og vær av de takknemlige.» Han fikk toraens tavler som inneholdt alle tings formaning og forklaring. Gud ba ham å befale folket sitt å overholde toraens bud. Han opplyste også at hans folk allerede var blitt satt på prøve gjennom en fremmed gullsmed.^{II}

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:404–406.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:407.

Profeten Moses ﷺ vender tilbake

Profeten Moses ﷺ vendte sint og bedrøvet tilbake til folket sitt. Rasende sa han: «Å, mitt folk! Ga ikke deres Herre dere et godt løfte? Tok løftet for lang tid å bli oppfylt for dere? Eller ville dere at deres Herres vrede skulle bli deres skjebne og komme over dere? Dere har brutt deres løfte til meg!» De hastet med å forsvare seg: «Vi har ikke brutt vårt løfte til deg av vår egen vilje, men egypternes smykkers tunge byrder ble lesset på oss. Derfor gikk vi med på å kaste det i ilden da gullsmeden spurte oss. Vi kastet og han kastet også, derfor var det egentlig han som kastet.» Profeten Moses ﷺ ble mer oppgitt, han sa: «Alvorlig ille er det dere har gjort i mitt fravær etter at jeg gikk til Sinaifjellet! Forhastet dere dere overfor Herrens befaling?»

Profeten Moses ﷺ kastet fra seg tavlene i sinne og gikk bort til sin bror. Han tok tak i hans skjegg og hodehår, og sa: «Å, Aron! Hva hindret deg da du så dem bli villfarne, siden du ikke fulgte min strenge måte for å holde dem unna flerguderi. Var du meg ulydig?» Han svarte: «Å, min mors sønn! Slipp skjegget og håret mitt. Sannelig, dette folket anså meg som svak, og det var like før de drepte meg fordi jeg nektet dem! La ikke fiendene få sjansen til å le av meg, og inkluder ikke meg blant dette ondsinnede folket. Jeg fryktet du kommer til å si: 'Du har skapt splittelse blant Israels barn og bevarte ikke mitt ord!'»

Disse ordene fikk ham til å forstå at hans bror ikke var en av dem. Han ba: «Min Herre, tilgi meg og min bror, og før oss inn i Din nådes favntak. Du er den mest Nåderike av dem som viser nåde.»^I

Da ble Israels barn svært skamfulle over det de hadde begått. De så at de virkelig var blitt villfarne, de sa: «Hvis ikke vår Herre viser oss nåde og tilgir oss, vil vi visselig bli av taperne.»^{II}

Profeten Moses ﷺ så Israels barn angre, det beroliget ham. Han tok opp det som var igjen av tavlene, for da han kastet dem, knuste de.^{III}

Profeten Moses ﷺ vendte seg mot den fremmede gullsmeden, og sa: «Og du! Hvorfor gjorde du noe slikt?» Han svarte: «Jeg så noe de ikke så, derfor tok jeg opp en håndfull med jord fra den utsendtes hests

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:411–412.

^{II} Koranen 7:149.

^{III} Al-Qortobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 7:288.

fotspor. Deretter kastet jeg det i gullkalven, slik foretrakk mitt hjerte den handlingen, og i mine øyne ble det hele attraktivt.» Profeten Moses ﷺ forstod hva denne djevelen holdt på med, han sa til ham: «Ha deg vekk herfra! For deg er straffen livet ut at du vil si til enhver: 'Rør meg ikke, rør meg ikke!' Sannelig, det er enda et løfte om pine for deg, som aldri vil bli brutt i det hinsidige! Se på din håndlagde gullkalv hvis tilbedelse du holdt deg fast til, vi skal visselig brenne den opp og strø dens aske på havet.» Det hvilte en forbannelse over denne gullsmeden. Han kunne ikke røre folk, og heller ikke kunne folk røre ham. Han løp ut av byen, og bosatte seg med dyrene i skogen. Han løp omkring og skrek: «Ikke rør meg, ikke rør meg!»^I

Etter det vendte profeten Moses ﷺ seg mot folket sitt, og sa: «Å, Israels barn! Deres Gud er bare Gud den Ene, ikke tilbe og tjen noen andre!»^{II}

Israels barn gjør bot

Profeten Moses ﷺ sa til dem: «Å, Israels barn! Sannelig, dere har vært ondsinnede mot deres egen sjel ved å ha tatt gullkalven som deres gud! Vend nå om i anger til deres Skaper! Den som vendte bort fra Guds tilbedelse, skal gjøre bot ved å dø ved hans hånd som ikke vendte bort fra Guds tilbedelse! Det er den beste boten for denne saken i deres Skapers øyne.»^{III}

Israels barn hadde innsett sin feil, og de svarte sin profet: «Vi forsoner oss med Herrens vilje.» Alle som hadde tilbedt gullkalven – var skyldige i flerguderi – satte seg ned med sin kappe rundt hodet og kroppen. Det var ikke tillatt for dem å se opp mot den som skulle straffe dem, og heller ikke var det lov å forsøke å flykte eller forsvare seg. For den som gjorde det, hans bot ville ikke bli godtatt hos Herren.

Alle botferdige blottet sin nakke. Blant dem som skulle halshogge dem, var deres fedre, brødre, sønner, fettere, onkler og venner. Alle løftet sitt sverd, og gjorde seg klar, men idet de skulle hogge, mistet de sverdet. «Å, profet! Hva gjør vi nå, vår kjærlighet til dem har overmannet oss?» sa alle i kor.

Gud sendte en mørk sky som la seg over dem og gjorde det fullstendig mørkt. Ingen kunne lenger se hverandre. Israels barn

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:160–161.

^{II} Koranen 20:98.

^{III} Koranen 2:54.

begynte å halshogge sine botferdige slektninger. Denne straffen pågikk i flere dager. Da svært mange av Israels barn var blitt halshogget, tryglet profetene Moses ﷺ og Aron ﷺ sin Herre: «Å, Herre! Israels barn dør og dør, send nå Din nåde over oss!» Gud fjernet den mørke skyen, og befalte at halshoggingen skulle ta slutt. I dagslyset så de at det var sytti tusen som var blitt drept. Profeten Moses ﷺ ble veldig bedrøvet av det synet. Gud sa: «Er du da ikke tilfreds med at Jeg skal la både halshoggeren og den halshogde tre inn i paradiset, og at den halshogde, skal få rangen til en martyr, og den som lever, skal bli tilgitt alle sine synder?»¹

Sytti menn vekkes fra døden

Etter denne boten fikk profeten Moses ﷺ befaling om å ta med seg noen menn fra Israels barn for å angre oppriktig og be om forlatelse. Profeten Moses ﷺ utvalgte sytti rettskafne blant Israels barn. Han sa til dem: «Dere må faste, bade og rense dere godt i dag. Ta på dere nye rene klær.» Alle gjorde som deres profet beordret. De spurte ham: «Kan du be din Herre la oss høre når dere samtaler?»

Da profeten Moses ﷺ nærmet seg fjellet, kom det en sky som lignet en søyle fram. Den la seg over hele fjellet. Han gikk inn i skyen, og sa til sine følgesvenner: «Når dere går inn i denne skyen, knel med ansiktet ned!» Idet han talte med sin Herre, skinte det et lys fra hans ansikt, sånn at ingen maktet å se i den retningen. Etter det la det seg et dekke mellom Israels barn og profeten Moses ﷺ og Herrens guddommelige lys. De kunne høre, men ikke se. De hørte at Gud befalte og forbød Sin profet. De hørte Herren si: «Sannelig, Jeg er Gud! Ingen er tilbedelsesverdig unntatt Meg. Jeg er den Enerådende. Det var Jeg som brakte deg ut av Egypt med Min makt, derfor tjen Meg alene, og ikke noen andre!»

Da de var ferdig med å samtale, åpnet skyen seg, og de sa: «Å, Moses! Vi vil aldri tro deg på at det virkelig var Gud som samtalte med deg, og at toraen er kommet fra Ham inntil vi får se Gud fullstendig utislørt med våre egne øyne!» Da ble de tatt av tordenen, og døde! Alt de kunne gjøre, var å bare stå der som maktesløse og la det skje. Profeten Moses ﷺ så dem dø, han begynte å tryggle: «Min Herre! Hvis Du hadde villet, kunne Du ha tilintetgjort dem og meg før dette. Vil Du tilintetgjøre oss for den feilen som uforstandige blant oss

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:72.

har begått? Dette er kun en prøvelse fra Deg, hvorved Du lar fare vill hvem Du enn vil, og rettleder hvem Du enn vil. Du er vår Velynder, tilgi oss og vis oss nåde. Du er den beste av dem som tilgir! Skriv for oss det gode i det dennesidige og hinsidige. Sannelig, vi har vendt oss til Deg i anger.»

Profeten Moses' ﷺ følgesvenner lå døde der i en hel dag. Han ba konstant for dem. Gud bønnhørte ham, og vekket dem en etter en, slik at de kunne se hverandre stå opp fra de døde og vise Herren takknemlighet.^I

Den høytidelige pakten

Profeten Moses' ﷺ kom med toraen til folket sitt, og ba dem godta den loven som han hadde mottatt, og at de måtte stå fast ved den. I denne loven var også de ti hellige budene som han fikk av Gud: 1) Du skal ikke ha andre guder enn Meg. 2) Du skal ikke lage gudebilder, eller noen etterligning av alt annet som finnes, slik at du kan tilbe dem. 3) Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn. 4) Husk sabbatsdagen og hold den hellig. 5) Du skal ære din far og mor. 6) Du skal ikke drepe. 7) Du skal ikke begå hor. 8) Du skal ikke stjele. 9) Du skal ikke bære falskt vitnemål mot din neste. 10) Du skal ikke begjære din nestes hustru eller eiendom.^{II}

Profeten Moses' ﷺ kom til dem, og sa: «Gud krever en høytidelig pakt fra dere, godta derfor det jeg er kommet med.» De svarte: «Vis oss det du har fått, hvis det har lover som vi lett kan leve med, skal vi godta.» Han sa: «Nei, godta med alle dens lover som den er!» Men de fortsatte å stå på sitt og var ikke villige til å bøye seg i det hele tatt. Da befalte Gud englene å heve Sinaifjellet over dem. Sinaifjellet ble hevet over dem som om det var en baldakin, og Israels barn fryktet at den skulle falle over dem. En ild flammet opp av intet rett foran dem, og de kunne høre havets raseri. Gud krevde at de skulle holde fast det Han hadde gitt dem av skriften. Det var den eneste måten de kunne bli gudfryktige og oppnå Hans tilfredshet på.^{III}

Det ble sagt til dem: «Det finnes ikke annet valg enn å godta den, ellers vil denne straffen ta dere!» Først da godtok de toraen. Det

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:72–73.

^{II} 2 Mos 20, 3–17.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:426–427.

ble dem befalt å knele med ansiktet ned for Gud. De så på denne knelingen med ansiktet ned som den største knelingen, for den befridde dem fra en stor straff.¹

Korah

Korah var sønnen til profeten Moses' ﷺ farbror. Under faraoens tid var han en forræder. Han hadde en høy stilling hos faraoen. Jobben hans var å oppmuntre og fortelle Israels barn hvor avhengige de var av faraoen, og om hvor god han var mot dem.

Etter at Israels barn kom til Egypt, ble han hyklersk. Han begynte å tenke at han også fortjente en høy stilling blant Israels barn. Han så at profeten Moses' ﷺ bror var nestlederen. Han var jo tross alt fetteren hans, derfor fortjente han også en høy stilling. Men det han ikke forstod, var at slikt ble avgjort av Gud og ikke hans profeter.¹¹

For å prøve ham og for å vise ham at han ikke var det samme som profeten Aron ﷺ, fikk han en del rikdom av Gud i landet. Det sies at han hadde fått tak i en formel, slik at han kunne forandre uedle metaller til gull. Han fikk også mange barn. Han bygget seg et palass på tre etasjer, og det hadde tre hundre og sekstifem rom. Han pleide å gå med armringer og en krone av gull. Han brukte en kongelig kappe med langt slep som han slepte etter seg i hovmod. Han hadde en trone av gull. Hans skatter var så mange at flere sterke menn slet med å bære nøklene hans. Folket hans ba ham være god mot andre, som Gud var mot ham, men han mente at alt det han hadde, var kommet takket være ham selv. Derfor hadde ikke Gud noen del i hans eiendom, for Guds del er ment til de fattige. Han var blitt veldig hovmodig.

Profeten Moses' ﷺ sa til ham at han ikke måtte være for stolt. Han ba ham bruke mindre på seg selv og heller bruke mer på dem som virkelig trengte hjelp. Han ville at han skulle ha like mye rikdom i det hinsidige som han hadde i det dennesidige. Han svarte: «Å, Moses! Det jeg har, er kommet ved den formelen jeg har, hva har vel din Gud med det å gjøre?» Profeten Moses' ﷺ minte ham på at det har vært folk før ham, rikere og mektigere, og alle gikk sin undergang i møte. Han hadde tid, han kunne vende om og angre, for når pinen kom, var

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:135.

¹¹ Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 7:179, 7:184.

det ikke tid for å gjøre bot. Korah nektet og var likegyldig til sannhetsordene.^I

Etter denne dagen sådde han splid blant Israels barn. De ble splittet i to grupper, den ene holdt seg til sannheten sammen med sin profet, og den andre ble tilhenger av rikdommen til Korah.

En dag satte han seg i sin fineste vogn for å ta en tur i byen. Han kledde sin hustru i de vakreste klærne, og tusen tjenere og tjenerinner fikk fine klær og gull og smykker å bære. Han satt der med sin krone av gull og juveler. Tjenerne hans gikk ved siden av ham, de hadde omkranset ham. Da de som ønsket seg jordelivets gleder, så dette, ble deres hjerte fylt med et ønske. De ønsket seg det samme som ham, de utbrøt: «Om vi bare kunne ha fått slik rikdom og gods også! Sannelig, han har det store hellet!» De som stod fast ved sin profet, sa: «Ve dere! Guds belønning er langt bedre enn denne rikdommen og stasen for den som antar troen og handler rettskaffent, men denne belønningen vil ikke bli gitt til noen andre enn de tålmodige.»

Gud åpenbarte for profeten Moses ﷺ: «Beordre Korah å gi velferdsskatt. Fra hver tusende gullmynt skal han gi en gullmynt til de fattige. Hvis han ikke gjør så, vil Min vrede flamme opp mot ham og fortære hans rikdom!» Da Korah fikk høre om det, regnet han på sin rikdom. Det viste seg at han hadde en god del gullmynter å gi til de fattige. Han sa til profeten Moses ﷺ: «Hva har det med deg å gjøre om jeg gir velferdsskatt eller ikke, det er ikke som om du trenger det!» Profeten Moses ﷺ sa: «Gi, om du gir de partiklene som faller på bakken når du lager ditt gull, vil din gjeld hos Gud bli innfridd!» Korah spurte: «Hvis jeg gir denne velferdsskatten, hva skal din Gud gi meg da?» Han svarte: «Han vil belønne deg med paradiset!» Korah sa: «Hva skal vel jeg med paradiset?!»

Korah måtte gjøre noe for å bli kvitt profeten Moses ﷺ og hans krav. Han la en ond plan.^{II}

En dag kom en prostituert til ham. Hun var av de vakreste kvinnene blant Israels barn. Han sa til henne: «Jeg skal gi deg tusen gullmynter og så mange smykker som du bare kan drømme om, men i gjengjeld skal du gjøre meg en tjeneste. Når Israels barn samler seg, skal du

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:179–181; Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 261.

^{II} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 261–262.

skrike ut i byen: 'Moses er min kunde! Moses er min kunde!')» Hun ble enig med ham, og fikk med seg alt det han hadde lovet henne.

En dag satt profeten Moses ﷺ på en høyde og talte til Israels barn. De satt der alle, og hørte på det som ble sagt. Det var en god mulighet, så den prostituerte ble sendt dit, og Korah listet seg også dit. Profeten Moses ﷺ var opptatt med å opplyse dem om hva loven påbyr og forbyr. Han fortalte dem særskilt om den som ikke betaler velferdsskatten, for den personen skulle bli straffet av Gud. Han fortalte hvor stor synd hor var, og dens straff. Da kom Korah bort til ham, og sa: «Hvis du begår hor, hva vil være din straff?» «Den samme som alle andres», svarte han. Korah hentet den prostituerte fram, og spurte henne: «Hvilken synd har Moses begått sammen med deg?» Hun ville si det han hadde bedt henne si, men da vendte Gud om på hennes hjerte. Hun utbrøt: «Moses, du den rettskafne, du er ren! Det Korah sier, er oppdiktet og løgn! Jeg frykter Gud og vil ikke lyve.»

Profeten Moses ﷺ ble veldig rørt av det kvinnen hadde sagt. Han gikk ned fra der han satt, og begynte å gråte. Da kom engelen Gabriel ﷺ, han sa: «Gud sier at han har stilt jorden til din tjeneste, du kan velge å straffe Korah som du vil.»¹

Profeten Moses ﷺ gikk til Korahs palass. Han satt på tronen, omkranset av sine tjenere. Profeten Moses ﷺ sa: «Korah, lyv ikke og dikt ikke opp løgn om andre! Frykt Gud til enhver tid!» Korahs hjerte var blitt forherdet av hovmod, han svarte: «Aldri kommer jeg til å høre på deg!» Da løftet profeten Moses ﷺ staven og slo den mot bakken, og sa: «Jord, begrav denne hovmodige mannen!» Jorden gjorde som den ble befalt. Den slukte Korah sammen med hans trone og alle tjenerne. De sank ned i jorden til anklene. Korah tryglet: «Å, Moses! Vær så snill og hjelp meg, jeg skal aldri si eller gjøre noe sånt igjen og heller ikke mine tjenere.» Profeten Moses ﷺ sa: «Jord, sluk dem til lårene!» Han fortsatte å trygle og sa at han angret. Profeten Moses ﷺ befalte denne gangen at jorden skulle sluke ham til skuldrene. Da kom profeten Aron ﷺ, han sa: «Å, Moses! Korah er jo av vår slekt, se bort fra hans feiltrinn!» Profeten Moses ﷺ ble enda sintere, han befalte: «Jord, sluk ham til halsen!» Jorden gjorde det den ble befalt. Med bare ansiktet over jorden sa Korah: «Å, Moses, du er fristet av min eiendom, slik at du kan gi til de fattige blant Israels

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 262–263.

barn!» Da han sa det, brakte engelen Gabriel ﷺ alle hans skatter foran ham. Profeten Moses ﷺ sa: «Å, Korah! Her er alle dine skatter, ta dem med deg! Jord, sluk ham opp!» Jorden slukte ham opp med hans tjenere, juveler, gullsmykker, gullmynter og palass, og lot ikke noe som helst være igjen.

Neste morgen fikk resten av folket høre om det som hadde hendt med rikmannen Korah.^I De som ønsket å være som han dagen før, begynte av samvittighetskval å si: «Hvor underlig! Gud øker forsyningen rikelig for hvem Han enn vil av Sine tjenere, og gjør den mindre for hvem Han enn vil. Hadde ikke Gud vist oss gunst, kunne Han ha senket oss også. Akk, underlig er det! Nå vet vi at de som står mot Guds vilje, aldri kan berge seg.»^{II}

Kua

Det bodde en mann blant Israels barn. Han var veldig rik. Alt han gjorde, var å samle til sine skatter, han brukte aldri noe på seg selv eller noen andre. Han hadde en fattig fetter som var hans eneste slektning. Han ba ham veldig ofte om hjelp, men den rike mannen var aldri villig til å gi ham noe som helst.

Den fattige mannen fikk nok av måten hans rike fetter behandlet ham på. En dag bestemte han seg for å snike seg inn i hans hus og drepe ham. For han var hans eneste slektning, noe som gjorde ham til hans eneste arving. Slik ville han få leve noen gode og trivelige dager han også, som ikke engang hadde råd til å spise.

Om natten hoppet han over muren og løp inn på soveværelset til den rike fetteren. Den rike rakk så vidt å se seg om før han ble dolket av sin eneste slektning. Fetteren tok liket og kastet det i en annen by.

Om morgenen, ved daggry, stilte han seg midt på markedet og hulket sårt: «Min fetter, min fetter! Hvor er min fetter? Hva har hendt med ham?» Folket samlet seg rundt ham, og spurte: «Hva er i veien med deg?» «Jeg finner ikke min fetter, noen må ha drept ham!» sa han. Etter det begynte han å beskyldte flere i byen for å ha drept ham.

Folket henvendte seg til sin profet. De visste at han kunne hjelpe dem, derfor fortalte de ham alt som hadde hendt. Profeten Moses ﷺ spurte dem som ble beskyldt av den rike mannens fetter. De

^I Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 263–264; Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 7:185.

^{II} Koranen 28:82.

nektet og sa at de var uskyldige. De som hadde blitt beskyldt av den mannen, fryktet at noen ville skade dem. De ba profeten Moses ❧ om å be til sin Herre om rettleiding. Han ba til Gud, og det ble befalt: «Sannelig, Gud befaler dere å slakte en ku!» Israels barn så rart på ham, og sa: «Holder du oss for narr?» Hvordan kunne de bli befalt noe så absurd. De tenkte: «En mann dør, vi vil finne drapsmannen, og han ber oss slakte en ku?» Profeten Moses ❧ svarte: «Jeg søker Guds vern mot at jeg skulle gjøre noe som er uvitende folks vane.» Israels barn forstod at det var alvorlig, men nå som byrden med å slakte en ku var dem pålagt, var det like greit å spørre og grave litt mer om kua. Men det de ikke forstod, var at gravingen bare skulle gjøre vondt verre. For jo mer de gravde, jo verre skulle det bli. Hadde de ikke spurt og gravd, kunne de ha slaktet en hvilken som helst ku, og blitt ferdig med saken.

De sa: «Be for oss til din Herre at Han skal gjøre det tydelig for oss hva slags ku det skal være!» Han svarte: «Sannelig, Han beordrer at kua ikke må være gammel og heller ikke en ung kvige, men midt imellom (helt voksen). Fullfør nå det dere er blitt befalt!»

De fortsatte: «Be til din Herre for oss at Han skal spesifisere hvilken farge den bør ha!» Han svarte: «Han sier at kua må være skinnende gul, med dyp farge, så fin at den behager dem som ser den.» De klarte ikke å gi seg, de sa: «Be for oss til din Herre at Han må klargjøre for oss eksakt hvilken ku det er, for vi er blitt i tvil om kua, og sannelig, hvis Gud vil, vil vi bli rettleidet.» Profeten Moses ❧ opplyste dem: «Gud befaler: 'Det er ingen dårlig ku, derimot er det en edel ku, som ikke blir brukt til å pløye, og heller ikke vanne åkeren, en frisk ku, flekkfri og feilfri.'» De sa: «Nå har du kommet med sannheten.» Så satte de av gårde for å finne kua.

De banket på alle dører i byen for å spørre om noen visste om en ku som så ut og var som den Gud hadde befalt. Men ingen i byen hadde sett eller hørt om en slik ku, for i virkeligheten var det jo umulig å finne en slik ku.¹

Det var en rettskaffen mann blant Israels barn. Han hadde satt en liten kvige i Guds varetekt i skogen før han døde. Han ba til sin Herre: «Min Herre, jeg gir denne kvigen i Din varetekt til min sønn blir

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:79–80; Koranen 2:67–71.

voksen.» Etter å ha overgitt kvigen i Guds varetekt gikk han sin vei og døde da han kom tilbake.

Kvigen beitet i skogen og vokste. Hvis noen så den i skogen, løp den vekk. Da gutten vokste opp, ble han som sin far, en rettskaffen person. Han var sin mor lydige og tjente henne godt. Han delte natten i tre deler. I den første delen pleide han å sove, i den andre tilba han Herren, og i den tredje satte han seg ved sin mors seng hvis hun skulle trenge noe av ham i løpet av natten. Om morgenen pleide han å gå til skogen for å hogge ved, for å selge det på markedet. Det han tjente, delte han i tre. Den ene delen til Gud (ga til de fattige), en del til sin mor og en del beholdt han selv.

En dag sa hans mor til ham: «Sønn, din far etterlot en ku, for at du skulle arve den. Den er i skogen, i Guds varetekt lever den. Gå til skogen utenfor byen og rop ut: 'Å, Abrahams og Ismaels Gud, gi meg den kua!' Du vil kjenne den igjen ved at dens skinn vil skinne som om det skulle være solstråler.»

På grunn av denne skinnende gulfargen pleide folk som hadde sett den i skogen, å kalle den «den gylne kua».

Gutten gjorde som moren hans sa. Han så den beite, og ropte ut som moren han lært ham. Med Guds vilje kom kua løpende bort til ham. Gutten tok den i nakken og begynte å dra den med seg. Kua sa: «Du gutt, som er din mor lydige, sett deg heller på ryggen min, det vil være behageligere for deg.» Han svarte: «Min mor har bedt meg hente deg slik, ikke ved å ri på deg.» Kua sa: «Hadde du hørt på meg og satt deg på meg, ville jeg aldri ha kommet i din makt. Du står høyt hos Gud for den lydighet du viser din mor, så høyt at hadde du befalt fjell å bevege seg, ville de ha begynt å vandre med deg.»

Gutten tok med kua og kom hjem til sin mor. Moren sa: «Min sønn, du er fattig, og du anstrenger deg så mye som det er med å hogge ved om morgenen og å stå i bønn om natten, selg den heller. Det er det beste for deg.» Gutten spurte: «Hvor mye bør den koste?» Moren sa: «Tre gullmynter, men husk å spørre meg før du bestemmer deg for en kjøper, slik at jeg kan godkjenne ham.»

Gutten tok med kua til markedet for å selge den. Gud sendte en engel for å prøve denne unge gutten. Engelen kom som en mann bort til ham og spurte om prisen. Gutten sa: «Tre gullmynter, men før jeg selger deg den, må jeg spørre min mor.» Engelen sa: «Jeg gir deg seks gullmynter, selg den til meg nå med en gang. Du trenger ikke å spørre

din mor.» Gutten var standhaftig, han sa: «Om du så tilbyr meg gull like mye som den, vil jeg ikke selge deg før jeg har spurt min mor!»

Han vendte hjem til sin mor og fortalte henne om det som hadde hendt. Hun sa: «Det er greit, selg for seks gullmynter, men husk at jeg skal godkjenne kjøperen.»

Etter det gikk han tilbake til markedet. Der stod kjøperen fortsatt. Han spurte: «Nå, har du spurt din mor om prisen?» Han svarte: «Ja, jeg spurte henne, men hun sa også at hun skulle bli spurt før salget.» Kjøperen skyndte seg å si: «Ikke spør din mor, selg den heller til meg for tolv gullmynter.» Gutten nektet og gikk av sted til sin mor for å fortelle hva som hadde hendt. Moren sa: «Det er en engel, han setter din lydighet på prøve! Hvis du møter ham igjen, spør ham om vi i det hele tatt skal selge den, eller ikke.»

Da gutten atter en gang gikk til markedet, traff han igjen på engelen. Han spurte ham om de skulle selge, eller ikke. Engelen sa: «Si til din mor at dere ikke skal selge den ennå. Selg den når det kommer kjøpere til dere.» De valgte å ikke selge kua.^I

På den andre siden hadde Israels barn fått i oppgave å finne en slik ku. De søkte og søkte uten hell. Gud hadde valgt å gi dem detaljene på kua til gutten. Alt dette takket være hans fromhet og lydighet overfor sin mor.

Til slutt kom Israels barn forbi den faderløse gutten med kua. De ble overlykkelige av å se kua. Men heller enn å kjøpe kua begynte de igjen å gjøre ting de ikke burde ha gjort. De spurte om en pris, og så begynte de å prute. Noe som endte med at de måtte betale med like mye gull som kuas skinn kunne romme.

De tok med kua til profeten Moses ﷺ. I mellomtiden hadde liket til den døde rike mannen blitt brakt inn igjen i byen. Profeten Moses ﷺ sa til dem at de skulle slakte kua og ta en del av den og slå den døde mannen med den. Se, han våknet bløende og sa med det samme at denne mannen drepte meg. Etter det døde han, og arvingen arvet ingenting og fikk sin rettmessige straff.^{II}

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:80–81.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:81–82.

Søket etter profeten Khadir ﷺ

En dag stilte profeten Moses ﷺ seg blant folket sitt for å preke til dem. Han prekte til dem om Guds gaver og Hans nåde. Israels barn ble overveldet av å høre om alt det vakre og fantastiske som ble dem fortalt. De begynte å gråte alle sammen. En mann ble fra seg, og spurte: «Hvem er det som har mest kunnskap blant alle menneskene på jorden?» Profeten Moses ﷺ svarte: «Jeg må nok være den mest lærde!» Det sa han for han hadde mottatt toraen og var sendt som en profet til Israels barn. Det han sa, var riktig nok, for han var en profet og hadde fått toraen, men Gud ville at han skulle si at kunnskapen kommer fra Gud. Den Han gir kunnskap til, vet, og den Han ikke gir kunnskap til, vet ikke.

Da åpenbarte Gud for ham: «Jeg elsker mest den tjeneren som nevner og tenker på Meg, og aldri glemmer Meg, uansett hvilken tilstand han er i. Den rettferdige er den som dømmer ifølge sannheten, og ikke følger sin egen lyst. Den mer kunnskapsrike er den som har kunnskap, men til tross for det søker viten hos andre for å lære et ord som kan rettlede ham mot framgang og verne ham mot undergang.» Profeten Moses ﷺ spurte: «Hvis det finnes en av Dine tjenere som har mer viten, led meg til ham.» Gud sa: «Khadir har mer kunnskap enn deg!» Han spurte: «Hvor skal jeg lete etter ham?» Gud sa: «Der de to hav møtes, finner du Vår tjener!» Profeten Moses ﷺ ble ivrig etter å se ham, han spurte: «Å, min Herre, kan jeg nå ham?» Gud sa: «Ta med deg en fisk i en kurv, der fisken forsvinner fra dere, holder Min tjener til!»

Profeten Moses ﷺ tok en fisk og la den i en kurv. Han tok med seg sin trofaste følgesvenn Josva ﷺ og dro av gårde fra sin by i søket etter Guds tjener. De vandret og vandret, han sa til sin følgesvenn: «Jeg kan ikke gi meg før jeg når dit hvor de to hav møtes, og jeg er villig til å gå om jeg så må gå i all evighet.»

Etter å ha gått en stund kom de til en klippe. Begge la seg inntil den for å hvile. Der sovnet de.

Noe senere våknet følgesvennen Josva ﷺ. Dette ser han: Plutselig var det liv i kurven – det var fisken. Den begynte å spelle. Den hoppet ut av kurven og dro sin vei ut mot havet som i en tunnel. Gud lot vannet stanse for den, vannet ble som en gang for den, slik at den kunne nå havet.

Da profeten Moses ﷺ våknet, vandret de videre, og følgesvennen hans glemte å fortelle ham det han hadde sett. De fortsatte å vandre resten av dagen, og da natten kom, var de så ivrige etter å se Guds tjener at de bare fortsatte.

Neste dag, mens de fortsatte å gå, sa profeten Moses ﷺ om morgenen: «Bring frokosten vår, vi har i sannhet gått mye og måttet slite mye på denne reisen vår.» Han følte seg sliten nå, han hadde gått lenger enn målet sitt. Det hele var Guds plan. Følgesvennen Josva ﷺ svarte: «Så du at jeg glemte fisken der vi hvilte ved klippen? Det var ingen andre enn Satan som fikk meg til å glemme å nevne det for deg. Fisken dro sin vei ut i havet ved å bli levende igjen på en merkelig måte, og den bare forsvant.» Profeten Moses ﷺ husket Guds ord, han sa: «Det er jo det stedet vi søkte etter!» Begge skyndte seg tilbake til det samme stedet ved å følge sine egne fotspor, søkende etter der mirakelet fant sted.

Etter en lang stund kom de endelig fram til den klippen der de før hadde hvilt seg. Der så de en mann som lå og sov, hyllet i en kappe. En mann som Gud hadde gjort til profet og gitt særskilt viten fra Seg. Profeten Moses ﷺ gikk bort og hilste på ham. Profeten Khaḍir ﷺ sa: «Hva gjør ditt lands hilsen her? Hvem er du?» Profeten Moses ﷺ sa: «Jeg er Moses!» Han spurte: «Israels barns Moses?» Han svarte: «Ja!» Profeten Khaḍir ﷺ spurte: «Hva har du kommet her for?» Han svarte: «Jeg har kommet til deg for å lære av den viten som du har blitt gitt. Jeg vil lære den kunnskapen som du leder folk på rett vei med.» Profeten Khaḍir ﷺ sa: «Å, Moses, du vil aldri klare å være tålmodig sammen med meg for den loven (toraen) du har mottatt! Gud har gitt meg viten som du ikke kjenner til, og du har fått viten som jeg ikke kjenner til.» Profeten Moses ﷺ sa: «Du vil nok finne meg tålmodig, hvis Gud vil. Jeg kommer ikke til å motsette meg deg i noen sak.» Profeten Khaḍir ﷺ hadde et krav: «Hvis du skal slå følge med meg, må du ikke spørre meg om noe som helst før jeg selv nevner det for deg!» De ble enige og vandret i lag.¹

De vandret sammen langs kysten. Etter noen tid kom de fram til en båt. Profeten Khaḍir ﷺ sa til mannskapet at de skulle la dem komme

¹ Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 6:47–53; Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:142–146; Koranen 18:60–69.

om bord. De gjenkjente ham, så de fikk komme om bord uten å måtte betale.

Båten seilte av sted. Etter at den hadde seilt litt, tok profeten Khaḍir ؑ en hammer og slo hull i en av plankene og begynte å dra i den. Profeten Moses ؑ ble opprørt, han sa: «Hva gjør du?! De tok oss gratis om bord, og du slår hull i den, så alle kan drukne. Sannelig, du har gjort en underlig ting!» Profeten Khaḍir ؑ sa: «Sa jeg ikke at du aldri kommer til å klare å være tålmodig med meg?» Profeten Moses ؑ unnskyldte seg: «Ta meg ikke fatt for at jeg forglemte meg, og gjør ikke saken min så vanskelig for meg.» Han hadde spurt ham, for han forglemte seg. Da kom det en spurv som satte seg på enden av båten, og fylte nebbet med vann fra havet. Profeten Khaḍir ؑ sa: «Min og din viten er som det vannet fra havet som er i spurvens nebb, i forhold til Guds viten (havet).» Etter en liten stund passerte de forbi noen vakter, og da de var kommet forbi vaktene, fikset han på det hullet han hadde laget i båten.

De gikk av båten og fortsatte i lag langs kysten og videre inn mot en by. På veien så de noen barn leke sammen. Profeten Khaḍir ؑ tok et barn og dro av hodet hans fra kroppen – barnet døde. Profeten Moses ؑ ble oppskaket av det han så, rasende sa han: «Drepte du et uskyldig liv uten å ha rett til det i det hele tatt? Sannelig, du har gjort en grusom ting!» Profeten Khaḍir ؑ sa: «Sa ikke jeg til deg at du aldri kommer til å klare å være tålmodig med meg?» Profeten Moses ؑ sa: «Du gjorde en verre ting enn den forrige, derfor klarte jeg ikke å la være. Hvis jeg spør deg om noe etter dette, så ta meg ikke som ditt følge mer. Sannelig, du fortjener en unnskyldning fra meg.» Han fortjente en unnskyldning, for her måtte profeten Moses ؑ bryte avtalen, da loven han hadde mottatt fra Gud, krevde at man ikke skulle drepe.

De fortsatte inn mot byen. Da de var framme, ba de om litt mat, men folket der nektet å beverte dem. Et sted i byen så de en falleferdig mur. Profeten Khaḍir ؑ rettet den opp med hånden. Profeten Moses ؑ sa: «Da vi kom fram til dem, nektet de å beverte oss, hvis du ville, kunne du i det minste ha bedt om lønn fra dem.» Profeten Khaḍir ؑ sa: «Dette er avskjedens stund mellom meg og deg!» Det siste spørsmålet hadde profeten Moses ؑ stilt med vilje. For å være god mot dem som ikke er gode mot en, var jo som å beskrive profeten Moses ؑ og Israels barns forhold. Derfor var ikke

det en merkelig sak for ham. Han tok tak i hans skjorte og sa: «Før du drar, fortell meg meningen bak det du gjorde!»

Profeten Khaḍīr ﷺ svarte: «Nå skal du få høre sannheten om det du ikke klarte å være tålmodig om. Vit at årsaken bak dem var godhet.

Når det gjelder båten, tilhørte den ti brødre. Fem av dem var funksjonshemmede og fem arbeidet på havet. Jeg bestemte meg for å gjøre den mangelfull, for det stod en ond konge foran dem som tar alle defektfrie båter med tvang fra eierne uten å betale. Det var derfor jeg fikset den etter å ha passert kongens vakter.

Når det gjelder den gutten, var foreldrene hans troende, og vi visste at hvis han levde videre, ville han bli vantro og vokse opp og påføre dem smertende sorg ved ulydighet og vantro, slik at de av kjærlighet til ham også skulle bli vantro. Derfor ønsket vi at Herren deres skulle gi dem en godtgjørelse som ville være bedre enn denne gutten i renhet (mer gudfryktig) og mer godhjertet mot foreldrene.»

Det sies at foreldrene til den gutten fikk en datter som fødte en profet som rettleidet et helt samfunn.

Profeten Khaḍīr ﷺ fortsatte: «Hva muren angår, tilhørte den to foreldreløse gutter bosatt i byen. En skatt var begravd under den for dem. Faren deres var en rettskaffen mann, derfor ville din Herre at de to skulle vokse opp og grave ut sin skatt selv ved din Herres nåde. Hva jeg enn gjorde, det gjorde jeg ikke av meg selv, alt var Guds vilje. Det er sannheten om de hendelsene som du ikke klarte å bære med tålmod.»¹

Den skatten var en skrift av gull, det stod følgende på den: «I Guds navn, den mest Barmhjertige, den evig Nåderike. Hvor underlig den personen er som er fullt forvissnet om døden, men klarer å være glad! Hvor underlig den personen er som er fullt forvissnet om skjebnen, men blir bekymret! Hvor underlig den personen er som er fullt forvissnet om Guds forsyn, men blir sliten! Hvor underlig den personen er som er fullt forvissnet om oppgjøret, men er forsømmelig! Hvor underlig den personen er som er fullt forvissnet om at denne verden skal visne hen, men er tilfreds med den! Ingen er tilbedelsesverdig unntatt Gud, og Moḥammad er Hans sendebud!» På

¹ Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 6:53–60; Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:146–151; Koranen 18:70–82.

den andre siden stod det: «Jeg er Gud! Ingen er tilbedelsesverdig unntatt Meg, Jeg den Ene, ingen er Meg likestilt!»^I

Da profeten Moses ﷺ og profeten Khaḍir ؑ skulle gå hver sin vei, sa profeten Moses ﷺ: «Si meg noen siste visdomsord!» Han sa: «Oppnå ikke kunnskap kun for å tale til folk, men oppnå den for å handle ifølge den.»^{II}

Profeten Moses' ﷺ skuddbønn for sitt samfunn

Profeten Moses ﷺ ba til Herren: «Min Herre! Jeg ser et samfunn bli nevnt i tavlene, som kommer til å være det beste samfunnet som noen gang vil framstå i å påby det gode og forby det onde. Min Herre, gjør dem til mitt samfunn?» Gud svarte: «Det er Aḥmads samfunn!» Dette er et av navnene til profeten Moḥammad ﷺ.

Han fortsatte: «Min Herre! Jeg ser et samfunn bli nevnt i tavlene, som kommer til å være av de siste blant skapningene, men de første til å tre inn i paradiset. Min Herre, gjør det til mitt samfunn?» Gud svarte: «Det er Aḥmads samfunn!»

Han ba: «Min Herre! Jeg ser et samfunn bli nevnt i tavlene, at den skriften de resiterer, kommer til å være i deres hjerte. De som var før dem, kunne kun lese sin skrift ved å se på den, og når de lukket den, husket de intet og heller ikke kjente de til den. Å, samfunn! Sannelig, Gud har gitt dere evnen til å kunne skriften ved hjertet, som Han aldri har gitt et samfunn før! Min Herre, gjør dem til mitt samfunn?» Gud svarte: «Det er Aḥmads samfunn!»

Han fortsatte å be: «Min Herre! Jeg ser et samfunn bli nevnt i tavlene, som tror på den første skriften og den siste skriften, og det kjemper mot villfarelsen helt til det kjemper mot den enøyde store løgneren (antikrist), gjør det til mitt samfunn?» Gud svarte: «Det er Aḥmads samfunn!»

Han ba igjen: «Min Herre! Jeg ser et samfunn bli nevnt i tavlene, som hvis de spiser sine almisser, fortsatt vil bli belønnet for dem. Mens de som var før dem, hvis noen andre ga en almisse og den ble godtatt av ham, sendte Gud en ild som spiste den. Hvis den ikke ble godtatt, ble den forlatt, og rovdyr og åtsselfugler åt den opp. Sannelig, Gud tar deres almisser fra deres rike og overrekker det til

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:60.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:61.

deres trengende. Min Herre, gjør dem til mitt samfunn?» Gud svarte: «Det er Aḥmads samfunn!»

Han ba videre: «Min Herre! Jeg ser et samfunn bli nevnt i tavlene, som når en av dem bestemmer seg for å gjøre noe godt, men gjør ikke det, blir det til tross for det skrevet en god handling for ham, og hvis han gjør det, blir det skrevet ti til syv hundre ganger slike gode handlinger for ham. Min Herre, gjør dem til mitt samfunn?» Gud svarte: «Det er Aḥmads samfunn!»

Han ba atter en gang: «Min Herre! Jeg ser et samfunn bli nevnt i tavlene, som kan gå i forbønn, og for dem er forbønnen. Gjør dem til mitt samfunn?» Gud svarte: «Det er Aḥmads samfunn!» Da satte han fra seg tavlene og utbrøt: «Å, Gud, gjør meg av Aḥmads samfunn!»¹

Bileam, sønn av Beor

Profeten Moses ﷺ hadde blitt befalt av Gud å gå til det hellige landet, Jerusalem.

På veien kom de ved byene til sine fiender, kanaanittene og hettittene. De var ondsinnede og anstiftet ufred på jorden. Profeten Moses ﷺ befalte sitt folk å gå inn i byene og kjempe mot dem for å drive dem ut fra sine grenser til det hellige landets. For dette landet var blitt dem lovet gjennom deres far, profeten Abraham ﷺ, og nå gjennom deres profet, profeten Moses ﷺ.

Israels barn slo leir ved Kanaan. Kongen Balak sendte budbærere til Bileam. For Bileam kjente til Guds store navn, ved det ble han alltid bønnhørt. Budbærerne sa til ham: «Moses er en hissig mann og har møtt opp mannsterk. De har kommet for å drive oss ut av våre byer og drepe oss, for å bosette Israels barn i vårt land. Kan du be for oss, og forbanne dette folket! Forbann dem, så Gud vender dem bort fra oss.» Bileam svarte: «Dere dårer! Moses er en profet. Engler og troende er med ham. Hvordan kan jeg forbanne ham? Det jeg vet fra Gud, kjenner ikke dere til. Hvis jeg gjør som dere sier, vil jeg bli ruinert både i det dennesidige og hinsidige.» Budbærerne ga seg ikke, de fortsatte å trygle. Til slutt sa han: «Greit, jeg skal søke rettledning av min Herre.»

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:128–129; Moḥammad ibn Jarīr at-Ṭabarī, *Jāmi' al-bayān fī ta'wīl al-Qor'ān* (Beirut: Mo'assasah ar-risālah, 2000), 13:124.

Han pleide å be en skuddbønn og så vente på svar fra Herren i sin drøm. Det var hans måte å få et svar på, og før svaret pleide han verken å be for – velsigne – eller forbanne noen.

Han gjorde som han til vanlig gjorde. Han ba en skuddbønn om rettledning og la seg til å sove. I drømmen ble det ham befalt å ikke forbanne Israels barn. Han våknet og fortalte det til sitt folk.

Folket hørte hva han sa, men ville ikke forstå det. De la en plan om å bestikke ham. De ga ham mange gaver. Han tok dem imot. Da han tok imot gavene, begynte de igjen å trygle. Han sa at han skulle gjøre som han alltid gjorde, og så gi dem et svar.

Han ba en skuddbønn og la seg til å sove, men denne gangen fikk han ikke noe svar i sin drøm. Da han våknet, fortalte han det til folket. Folket sa: «Hvis det var slik at du ikke kunne forbanne dem, ville din Herre ha forbudt deg igjen. Denne gangen har ikke din Herre nektet deg, derfor kan du forbanne Israels barn.» Folket stod på og tryglet og gråt, og til slutt gikk han med på det de ville, og ble lurt av dem.¹

Neste morgen salet han muldyret sitt slik at han kunne ri opp i fjellet for å få en oversikt over Israels barns hær. Han red et stykke og var fortsatt langt ifra høyden da muldyret satte seg ned. Bileam gikk av og slo det så hardt han kunne. Muldyret reiste seg. Bileam satte seg på det og begynte å ri. Like etter satte muldyret seg ned igjen. Bileam slo det på nytt. Da lot Gud muldyret tale: «Du uvitende mann, hvor er det du er på vei hen? Ser du da ikke at det står engler foran meg, som vender meg tilbake? Skal du forbanne en Guds profet og de troende?» Bileam ble bare sintere av det muldyret sa. Han satte seg på det og red videre opp i fjellet. Han gjorde seg klar til å forbanne Israels barn, men alt det onde han ba om, ba han for folket sitt, og alt det gode han ba om, ba han for Israels barn. Tungen hans var blitt vrent – den gjorde det motsatte av det han ville. I hjertet hadde han Israels barn når han ba om at noe ondt skulle skje dem, men det var navnet på hans folk som kom på leppene hans. Når han hadde sitt folks navn i hjertet og skulle be om noe godt, kom det Israels barns navn på hans lepper. De som var med ham, spurte ham: «Vet du hva du driver med?! Du forbanner oss og ber om det gode for Israels barn!» Bileam svarte:

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:430–431.

«Jeg taler, men tungen gjør som den vil! Det er Gud som får det til å skje, jeg er tvunget.»

Bileam ble straffet med at tungen begynte å henge ned på brystet hans. Han sa: «Nå har jeg blitt ruinert i det dennesidige og det hinsidige. Nå finnes det ingen annen utvei for dere enn å smi en ond renke. Hent noen kvinner og pynt dem vakre og fagre. Gi dem noen handelsvarer i hendene og send dem til Israels barns hær slik at de kan selge det til dem. Befal dem at hvis en av Israels barn skulle rekke ut hånden mot dem, må de ikke nekte ham. For hvis en eneste av dem begår hor, vil det være nok til å kalle forbannelsen over dem. Da vil dere seire over dem.» Høvdingene blant folket likte denne planen.

Da kvinnene kom fram til hæren, gikk en kvinne ved navn Kasbā forbi en av høvdingene til Israels barn, Zimrī ibn Shalōm. Han var høvdingen til Simons barn. Zimrī klarte ikke å la være. Han tok hennes hånd og gikk til profeten Moses ﷺ. Han sa: «Jeg antar at du vil si at denne kvinnen er forbudt for meg.» Profeten Moses ﷺ svarte: «Ja, hun er det, ikke gå nær henne!» Han sa: «Ved Gud, jeg kommer ikke til å høre på deg i denne saken.» Han tok kvinnen med inn i teltet og lå med henne.

Idet han lå med henne, sendte Herren en pest over Israels barn, et stort antall av hæren døde i løpet av en time.

Da Pinhas, en leder i hæren til Israels barn, fikk høre om det Zimrī hadde gjort, gikk han inn til Zimrīs telt og drepte ham og kvinnen. De lå og sov da han kom inn og drepte dem ved å spidde dem begge samtidig. Han ba til Gud om å fjerne pesten, og ikke straffe dem for én manns feil. Gud bønnhørte ham.

Profeten Moses ﷺ fikk høre om hvem som stod bak det hele. Han forbannet ham. Han ba til Gud: «Frata ham Ditt store navn og troen.» Gud fratok ham kunnskapen om Guds store navn og troen hans. En hvit duellignende ting fløy ut av Bileams indre.¹

Straffen – den formålsløse ørkenvandringen

Israels barn ville ikke adlyde, de nektet å kjempe for Guds sak, slik var de ulydige mot Herrens befaling. Profeten Moses ﷺ minte dem på alt det gode Gud hadde gjort mot dem. Han hadde gjort folk til profeter av deres barn og gjort dem til konger. Det var vanlig blant Israels barn å kalle den som hadde en hustru, en tjener og et ridedyr

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:431–432.

for konge. Profeten Josef var også et stort eksempel. Han opplyste dem også om at ingen hadde fått tildelt det de hadde fått på denne tiden. Hadde de glemt at Gud berget dem fra faraoen?

Profeten Moses sa til dem: «Å, mitt folk! Tre inn i dette hellige landet som Gud har skjebnebestemt for dere, og vend ikke tilbake ved å snu ryggen til, for da vil dere vende tilbake som tapere.»¹ Det hellige landet foran dem var hele riket Levanten, som Gud hadde lagt velsignelser i. Her fantes det tusen samfunn, og hvert samfunn hadde tusen hager.

Gud befalte profeten Moses å utvelge tolv høvdinger blant Israels barn. Hver høvding skulle være ansvarlig for at hans flokk skulle adlyde Guds ord. Han skulle ta med Israels barn og kjempe mot disse fiendene, og Gud skulle la dem seire med Sin hjelp.

Profeten Moses utvalgte tolv høvdinger, og la av gårde med Israels barn mot dit Gud hadde bestemt.

Da de nådde Jeriko, sendte han de tolv høvdingene inn i byen for å utforske den. På veien møtte de en kjempe ved navnet Og som fanget dem alle, og tok dem med til kongen. Kongen sa: «Gå tilbake og fortell hva dere har sett her!» Med det mente han at de skulle fortelle at de hadde sett at dette folket bestod av kjemper – høye og sterke menn – slik at de ikke skulle våge å komme inn igjen.

Høvdingene kom tilbake til profeten Moses og opplyste om det de hadde sett. Han sa til dem: «Ikke la noen av våre få vite om det, for da vil de nok miste motet.» Det var kun to av høvdingene (Josva og Kaleb) som holdt på hemmeligheten, resten fortalte det de hadde sett. Disse to var gudhengivne og stod profeten Moses nær. Josva var hans følgesvenn, og Kaleb var hans svigerbror, Mirjams ektemann. Det sies også at Josva var profeten Moses' svigersønn.

Da nyheten hadde spredd seg blant Israels barn, begynte de å flerke klærne sine og slå seg selv og skrike og jamre: «Om vi bare hadde dødd i Egypt og aldri kommet hit, sånn at våre barn og kvinner og eiendeler ikke hadde blitt deres krigsbytte.» Andre sa: «La oss finne en ny leder, og forlate Moses her!» De sa samlet til ham: «Å, Moses! Det bor kjemper som ingen kan overvinne, i det landet. Vi vil aldri gå inn i det før de drar ut fra det landet. Hvis de drar ut herfra, skal vi visselig gå inn i det.» Det var hemmeligheten som hadde satt

¹ Koranen 5:21.

frykt i deres hjerte, de gjorde seg klare til å snu. De fortsatte: «Du skulle ha latt oss være i faraoens hender, det var bedre for oss. Du har brakt oss hit for å gjøre oss til dette folkets vilt!» De ville heller være slaver enn å kjempe for Guds sak.

Profeten Moses ﷺ og profeten Aron ﷺ så sitt folk gjøre seg klar til å vende tilbake til Egypt. De skyndte seg å knele med ansiktet ned for Herren, da Josva ﷺ og Kaleb ﷺ så det, flerret de klærne sine. De to var de eneste som fryktet Gud blant dette ulydige folket, og de sa: «Gå inn byens port ved å angripe dem slik at dere omringer dem i byen og de ikke finner noen vei ut av den. Går dere inn på denne måten, vil dere visselig seire. For de vil ikke evne å kjempe mot dere når det blir en nærkamp. Sett deres lit til Gud dersom dere er troende, for da vil Han oppfylle Sitt løfte. Vi har sett, de viser seg å være høye og kraftige, men de er ikke de dristigste.»

Israels barn hadde ingen intensjon om å gjøre noe, de bestemte seg for å steine disse to. De sa: «Å, Moses! Så lenge de befinner seg der, vil vi aldri gå inn. Gå nå du og din Herre sammen, og kjemp dere to mot dem. Vi blir sittende her!»

Det var ikke det at de var vantro, eller at de gjorde narr av sin profet, men de var bare for feige til å kjempe mot disse kjempene.

Profeten Moses ﷺ ba til Herren, etter å ha sett dem true de to som ga dem et godt råd, og for at de nektet å adlyde Gud: «Min Herre! Jeg eier ingen makt over noen andre enn meg selv og min bror, skap Du atskillelse mellom oss og det ulydige folk!» Herren sa: «Dette landet skal være disse ulydige forbudt i førti år. De vil vandre rundt plaget på jorden som forstyrrede. Å, Moses, sørg nå ikke over dette ulydige folkets skjebnesvangre lærepenge.»

Gud valgte å straffe dem ved å la dem vandre i førti år uten å finne målet.¹

De rettskafne og profetene var med de ulydige i ørkenvandringen, men denne formålsløse ørkenvandringen var ikke som en straff for dem. Faktisk var det en måte å komme Gud nærmere på og oppnå Hans gunst i det kommende livet. Det var kun de ulydige som ble straffet. I denne labyrinten var de fanget. Det vil si et slikt sted der de verken kunne finne veien eller bli ledet ut. De pleide å vandre i villrede fra et sted om morgenen, men når natten kom, stod de på eksakt samme sted. Hver gang de la av sted og kom seg videre

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:72–75; Koranen 5:20–26.

fra der de gikk, snudde Gud på landet, og de havnet tilbake der de vandret fra. De fikk ikke indre ro, derfor vandret og vandret de i førti år. Det sies at denne formålsløse ørkenvandringen fant sted i ørkenen i høylandet, at-Tih.

Israels barn sårer profeten Moses ﷺ

Ved flere anledninger var de onde mot sin profet.

Israels barn pleide å bade nakne sammen, og så hverandre nakne. Profeten Moses ﷺ pleide ikke å bade med dem. Han badet alene. Han dekket seg til fullstendig ellers også, for han var en anstendig og moralsk person. «Han må ha en sykdom i underlivet (lyskebrokk / hovne testikler) siden han ikke bader med oss, eller så har han en hudsykdom (spedalskhet)», mente Israels barn.

En dag gikk profeten Moses ﷺ for å ta et bad, og la klærne sine på en stein. Plutselig begynte steinen å løpe sin vei med klærne. Han ropte: «Stein, mine klær! Stein, mine klær!» Israels barn så ham løpe naken etter den steinen, og sa: «Ved Gud, han har ikke noen sykdom i underlivet.» Profeten Moses ﷺ tok klærne sine og begynte å slå steinen. Det var en del av Guds plan for å få slutt på det Israels barn såret profeten Moses ﷺ med. Engelen Gabriel steg ned til ham, og sa: «Gud befaler: 'Ta den steinen! Ved den skal vi vise et tegn på Vår allmakt og et mirakel utført av deg.'» Han tok den med seg og puttet den i en sekk.¹

Israels barn viser utakknemlighet

Israels barn var blitt delt opp i tolv stammer, som var under hver sin høvding.

Det var tungt å konstant vandre uten å nå målet. En dag da de var i ferd med å tørste i hjel, ba de sin profet om vann. Profeten Moses ﷺ gikk bort til steinen han hadde tatt vare på, slik som Gud åpenbarte for ham. Han slo på den med sin stav, se, det sprudlet fram tolv kilder fra den. Hver stamme gikk med sin høvding, og drakk fra sin kilde. Alle sammen slukket tørsten ved det ferske og søte vannet. Da han skulle stanse vannet, slo han igjen med staven, og vannet stanset.^{II}

Gud lot dem ikke stekes av varmen da de vandret som bortkomne i høylandet at-Tih, som ikke hadde noe å tilby verken av

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:74–75.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:75.

mat, drikke eller skygge. Han holdt skyene over dem som en paraply, slik at de kunne vandre i kjølig skygge. Han ga dem en strålende søyle som skinte om natten. Han sendte også manna og vaktler ned til dem. Han befalte dem å spise av det rene Han ga dem.

Først fikk de manna en lang stund, men da de gikk lei, sa de: «Be til Gud at Han også sender oss noe kjøtt, for smaken av manna har gjort det vanskelig for oss.» Profeten Moses ﷺ ba til Herren at de skulle få noe kjøtt. Da sendte Gud en sky over dem, fra den regnet det vaktler over dem. Alle fikk nok til en hel dag hver gang det regnet vaktler, men på fredager regnet det for to dager, for på lørdagen ble det ikke sendt vaktler ned til dem. Slik fikk de fuglekjøtt å nyte.

Gud befalte dem å spise det de tok med seg av vaktlene, og ikke lagre det, for neste dag ville de uansett få av Ham. Israels barn adlød ikke denne befallingen, de lagret vaktlene i all hemmelighet, men da stoppet denne velsignelsen. Det de lagret, ble uansett råttent.¹ Tapet av denne velsignelsen hadde ikke gjort at Gud tapte noe, de hadde påført seg selv tap.

De fikk også klær som verken ble gamle, ødelagte eller skitne. Barnas klær vokste med dem, slik at de aldri ble for små.

Etter en stund gikk de lei av det de fikk uten å måtte streve eller løfte en finger. De gikk bort til sin profet, og sa: «Å, Moses! Vi kan aldri holde ut med bare én type mat (manna), be til Herren din at Han skal frambringe for oss det som vokser fra jorden av grønne urter, agurker, hvete, hvitløk, linser og løk.» Profeten Moses ﷺ ble oppgitt, hvor langt skulle de gå i sin urettferdige oppførsel? Var det ikke nok at de var blitt straffet, men for det fikk de nyte Herrens gaver. Han sa: «Forlanger dere noe mindreverdige i bytte mot noe verdifullt? Er det det dere vil, kom dere av gårde til den byen dere vil! Sannelig, der vil det nok være alt det dere forlanger.»^{II}

Profeten Arons ﷺ bortgang

Gud åpenbarte for profeten Moses ﷺ at Han skulle la profeten Aron ﷺ dø. Han måtte bringe ham til et fjell. Begge brødrene gjorde som Gud befalte. De gikk til det fjellet som var blitt bestemt, og der så de et tre som de aldri før hadde sett maken til. De så også et hus, i huset

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:73.

^{II} Koranen 2:61.

var det en praktfull divan, den var gjort klar til å sove på, og det duftet så herlig. Profeten Aron ؑ sa: «Jeg får lyst til å sove på den.» Profeten Moses ؑ sa: «Bare gjør det.» «Jeg frykter at hvis huseieren kommer, vil han bli sint», sa profeten Aron ؑ. «Ikke bry deg om det, jeg skal ta meg av det», sa profeten Moses ؑ. Profeten Aron ؑ spurte: «Kan ikke du også sove med meg, hvis huseieren kommer, kan han jo bli sint på oss begge?» Begge la seg til å sove. Da sa han: «Moses, lukk igjen mine øyne!» Etter at han lukket øynene hans, sovnet han og døde. Da han døde, ble han, divanen og huset løftet opp til himmelen.

Profeten Moses ؑ vendte tilbake uten sin bror. Folket hans så ham komme alene, de spurte ham: «Hvor er Aron?» For de elsket ham så høyt. Trist svarte han: «Han døde!» «Nei, du har drept ham, for du så at folket elsket ham!» sa Israels barn. «Hvordan kan dere tro noe sånt, han var min bror!» sa han til dem. Da han så at de fortsatte å stå på sitt, reiste han seg opp og ba til sin Herre. Da steg divanen ned fra himmelen, og folket kunne se den sveve mellom himmelen og jorden, først da trodde de på sin profet.

Det finnes også en annen beretning vedrørende profeten Arons ؑ bortgang. Da profeten Moses ؑ kom tilbake, beskyldte folket hans ham for å ha drept ham. Da ba han til Gud, og tok dem med tilbake til profeten Arons ؑ grav. Der ropte han på sin bror, og han stod opp med det samme, og kom ut mens han børstet vekk støv fra håret. Han spurte ham: «Har jeg drept deg?» Han svarte: «Nei, jeg døde, for min tid var kommet.» Han sa til ham: «Nå kan du vende tilbake til ditt hvilested.» Profeten Aron ؑ vendte tilbake, og da trodde de på sin profet. Dette hendte mens de var i at-Tih.¹

Profeten Moses' ؑ bortgang

Dødens engel kom til profeten Moses ؑ, og sa: «Godta Herrens invitasjon!» Dette spørsmålet gjorde ham sint, han klappet til dødens engel, og øyet hans falt ut.

Engelen fløy opp til Gud, og klagde: «Du sendte meg til en slik person som ikke ønsker å dø, og han slo ut mitt øye.» Gud ga ham øyet tilbake, og sa: «Gå tilbake til Min tjener og spør ham: 'Ønsker du å leve? Hvis det er det du ønsker, så legg din hånd på en okses rygg, du vil få så mange år som alle de hårene du får under din hånd.'»

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:76–77.

Engelen steg ned og sa det Gud hadde befalt. Profeten Moses ﷺ sa: «Hva skjer etter det?» Engelen sa: «Døden!» Han sa: «Hvorfor ikke nå?» Så ba han: «Å, Herre, bring meg så nær det hellige land at det bare er igjen et steinkast mellom meg og det!»^I Han ba om dette fra Gud, for han ønsket inderlig å bosette seg i det hellige landet, Jerusalem.

På siden av landveien ved en rød sanddyne, et steinkast unna Jerusalem, så han noen engler grave en grav. En grav som ingen hadde sett maken til før, den var ikke et trist syn for øyet. Faktisk var det et gledelig syn, den skinte. Han gikk bort og spurte: «Guds engler, hvem er det dere graver denne graven for?» De svarte: «En slik person som holder høy status hos Gud.» «Han må virkelig være høytstående hos Gud som skal få et slikt hvilested som jeg aldri før har sett», sa han. Englene spurte ham: «Ønsker du at dette hvilestedet skal være ditt?» «Ja, det er det jeg vil», svarte han. Englene ba ham legge seg i den og bringe tanker om Herren i sitt indre. Han gjorde som de sa, og åndet lett en siste gang, så ble hans sjel tatt. Profeten Moses ﷺ ble hundre og tjue år gammel.^{II}

Profeten Moḥammad ﷺ sa: «Jeg så Moses, sønn av Amram under nattereisen, han var en brun, høy mann med krøllete hår.»^{III}

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:193.

^{II} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 3:77–78.

^{III} Aḥmad ibn Moḥammad ibn Ḥanbal ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad 'Abdillāh ibn al-'Abbās ibn 'Abd al-Moṭṭalib 'an an-Nabī ṣallallāho 'alayhi wa sallam* (Beirut: Mo'assasah ar-risālah, 2001), 4:77#2197.

Historien om profeten Josva ﷺ

Profeten Josva ﷺ var oldebarnet til profeten Josef ﷺ.^I

Etter profeten Moses' ﷺ bortgang forble Israels barn vandrende i syv år til i ørkenen i at-Tih. Etter de syv årene var deres straff fullført – førti år hadde passert.^{II}

Profeten Josva ﷺ ble utvalgt som profet etter profeten Moses ﷺ. Han fikk den oppgaven av Gud å ta med Israels barn ut fra at-Tih til Levanten. Der skulle de virkeliggjøre det Israels barn ble befalt av Gud under profeten Moses ﷺ, men de nektet å adlyde. De skulle erobre det hellige landet og drive det ondsinnede folket ut av det.

Profeten Josva ﷺ gjorde klar folket, og satte av gårde mot Levanten. Israels barn bar med seg paktens ark. Nå kunne de endelig gå mot målet, og nå det uten å havne tilbake der de vandret fra.

Amalekittene lider et nederlag

Israels barn kjempet tappert under hans lederskap. De drev ut mange på veien. Mange valgte å følge ham og tro på hans budskap. De krysset elven og nådde Jeriko. Det var en vakker by med mange folk og palasser. I seks måneder omringet han den.

Profeten Josva ﷺ sa til Israels barn: «Den som nettopp har giftet seg og ennå ikke har ligget med henne, kan ikke bli med meg! Den som har bygget et hus, men ikke satt opp taket ennå, kan ikke bli med meg! Den som har kjøpt geiter eller kamelhopper og venter deres unger, kan ikke bli med meg!»

Israels barn ble befalt å marsjere rundt byen og rope ut Guds storhet så høyt de kunne. Det gjorde de på en fredag. De marsjerte rundt den til ettermiddagen. Da solen skulle til å gå ned, og lørdagen, som var en hellig dag for dem, var i ferd med å komme, sa deres profet til solen: «Du er befalt, og jeg er befalt!» Så henvendte han seg til Gud: «Å, Gud! Hold den tilbake for meg!» Gud holdt den tilbake for ham.

Murene til byen falt. Soldatene gikk inn og tok alt som krigsbytte. De drepte omtrent tolv tusen menn og kvinner og kjempet

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:199.

^{II} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 274.

også mot mange konger i landet. Ilden kom for å sluke krigsbyttet, men gjorde det ikke. Profeten Josva ﷺ sa: «Det er noen som har bedratt dere!» Han ba en mann fra hver stamme komme fram og avlegge en troskapsed. Alle kom fram for å avlegge sin troskapsed. Da klistret en manns hånd seg til hans hånd. Profeten Josva ﷺ sa: «Bedrageriet kommer fra dere! La nå enhver fra din stamme komme fram og avlegge en troskapsed til meg.» Alle kom en etter en og gjorde som de ble befalt. En manns hånd satte seg fast i hans hånd. Han sa: «Du er bedrageren! Du stjal fra krigsbyttet!» Han trakk fram gull, like mye som et kuhode, og la det sammen med resten av krigsbyttet. Tyven ble også kastet på dyngen av krigsbyttet, så kom ilden og slukte alt.

Det sies at profeten Josva ﷺ beseiret trettien konger.^I

I byen Jeriko

Gud befalte dem: «Gå inn i denne byen, og spis så mye dere måtte ønske fra hvor dere enn måtte begjære, men gå inn i byens port ved å knele med ansiktet ned og si: 'Å, Herre, tilgi oss våre synder og slett dem!' Vi skal da tilgi deres tidligere synder og i tillegg til det gi de dydige enda mer.»^{II}

De gudfryktige blant dem gjorde som Gud befalte, men de ondsinnede byttet ut ordet som ble sagt til dem, med en annen frase. De valgte heller å krype inn på sin rumpe, og si: «Et hvetekorn på et hårstrå!» De sa det for å oppnå jordisk lykke og velstand. Da ble de tatt av Herrens pine. En pest rammet dem.^{III}

Profeten Josva ﷺ går bort

Da han døde, var han hundre og tjuseks år gammel. Han ledet Israels barn ifølge toraens lover i tjuseks år etter profeten Moses ﷺ. Det sies at han ble gravlagt i Efraim-fjellet.^{IV}

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:207–208; Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 3:75–76.

^{II} Koranen 2:58.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:210–211.

^{IV} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 3:76.

Historien om profeten Elias ﷺ

Profeten Elias ﷺ stammet fra profeten Aron ﷺ.

Da profeten som var før profeten Elias ﷺ døde, begynte Israels barn atter en gang å falle fra troen. De begynte å gjøre nye og merkelige ting i sin tro. Å tilbe statuer og andre ting ble en vanlig sak for dem. Den største statuen de bygget, ble kalt «Baal». Den var en gullstatue på omtrent atten meter, den hadde fire munnar og fire hundre tjenere. De fire hundre tempelprestene kalte de Baal-profetene. Satan pleide å gå inn den enorme Baal-statuen og tale fra dens mage. Baal-profetene pleide å lytte til hans ord og si dem videre til folket i byen. Det var derfor de ble kalt profeter. I disse dagene fylt med flerguderi sendte Herren profeten Elias ﷺ til dem. De profetene som ble sendt til Israels barn etter profeten Moses ﷺ, ble sendt for å rettlede folket tilbake til toraens lov.

Israels barn levde spredt i hele Levanten på denne tiden. Det var på grunn av at i alle de byene som profeten Josva ﷺ erobret, der bosatte flere fra Israels barn seg. En av Israels barns stammer hadde bosatt seg i Baalbek. Profeten Elias ﷺ var en av dem, og ble utvalgt som deres profet.¹

Ahab og Jesabel

På den tiden var det en mann som het Ahab som var kongen i Baalbek. Ahab tvang Israels barn til å tilbe statuer. Han var selv en avgudstilbeder, derfor tvang han dem til å gjøre det samme som ham. Baal var hans øverste gud.

Profeten Elias ﷺ pleide å kalle folket sitt til én Guds tilbedelse og til å følge Hans lov, men folket hans ville ikke høre på ham. Han forsøkte å rettlede kongen og rettet ofte på hans befalinger.

Dronningen i Baalbek het Jesabel. Når kong Ahab dro ut av landet for å kjempe en krig eller for noe annet, lot han Jesabel styre landet. Hun hersket og styrte som hun ville, og var profetenes verste fiende. Alle profeter som talte sannhetsord som Gud hadde lagt i deres munn, skulle drepes. Hun hadde en vismann som ga henne råd og var hennes skribent. Han var troende, men holdt sin tro skjult i frykt for sitt liv. Det sies at han reddet tre hundre profeter fra å bli drept av dronning

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:134.

Jesabel, men det finnes ikke telling på hvor mange hun fikk drept. Hun var ikke ren. Hun var en bedragersk kvinne som hadde lurt syv av profetene fra Israels barn til å gifte seg med henne, og så drepte hun dem.¹

Mazdikī, den gudfryktiges hage

Kong Ahab hadde en nabo som var en gudfryktig mann. Han het Mazdikī. Han hadde en hage som han levde av. Han arbeidet i den dagen lang. Hagen lå like ved kongens palass. Både kongen og dronningen pleide av og til å gå en tur i hagen. Der pleide de å nyte frukt og ta seg et bad. Kong Ahab var god mot sin nabo, men Jesabel var misunnelig på ham. Hun ville drepe ham, og lette ofte etter en unnskyldning til å gjøre det. Hun ville ta hagen, for den var kjent blant folket. Folket priste hagen for at den var så nydelig. Kong Ahab hindret henne hele tiden, det var derfor hun ikke hadde klart å drepe ham til nå.

En dag hendte det at kongen var ute og reiste. Han var langt fra Baalbek og ble borte i lang tid. Jesabel så på det som en gyllen mulighet. Hun befalte og overtalte noen menn til å vitne i byen at de hadde hørt Mazdikī banne til kongen. Loven på den tiden sa at den som bannet til kongen, skulle få dødsstraff.

Dronningen gjorde klar vitnene. Etter det kalte hun inn Mazdikī. Hun sa: «Jeg har fått høre at du har krenket kongens navn!» Mazdikī nektet. Hun kalte inn vitnene. De bar fram sine falske vitnemål. Dronningen nølte ikke i det hele tatt. Hun befalte at Mazdikī skulle få sin straff etter landets lov. Etter å ha fått ham drept tok hun over hagen. Da ble de fanget i Guds vrede, for de hadde drept denne gudfryktige.

Da kongen kom tilbake, fortalte dronningen ham hvordan hun hadde tatt over hagen. Kongen sa: «Det var ikke riktig av deg å gjøre det. Jeg tror ikke vi noen gang nå kommer til å oppnå noe godt. Han var vår nabo i lang tid. Vi var gode mot ham og holdt alt ondt unna ham, for det var hans rett som var oss pålagt. Men nå har du vært ondskapsfull mot ham og drept ham.» Dronningen sa: «Jeg ble bare sint for at han krenket ditt navn. Det var derfor jeg befalte at han skulle bli drept. Jeg fulgte kun din lov!» Kongen sa: «Kunne du ikke

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:134.

vært litt overbærende mot ham og tatt hensyn til at han var vår nabo!»
Dronningen sa: «Det som har skjedd, har skjedd!»

Gud sendte profeten Elias ❧ til kongen. Han sa: «Gud ble mektig vred over at dere drepte Hans nærstående venn. Gud sverger at hvis dere ikke angrer og vender om fra avgudstilbedelse og leverer hagen til Mazdikīs arvinger, vil Gud tilintetgjøre dere. Han vil kaste begge livløse kropp i den samme hagen. Kroppene deres vil bli ribbet for kjøtt til bare knoklene er igjen.» Kongen ble rasende, han sa: «Du Elias, det du inviterer meg til, er feil! Det er mange konger som tilba statuer som oss. Til tross for det koste og hygget de seg og regjerte livet ut. De du kaller falske og mener ikke har noen rot i sannheten, taper ikke noe på jorden for denne tilbedelsen. Vi står ikke høyere enn dem!» Kongen likte ikke at han ble befalt å gjøre noe. Han bestemte seg for å drepe profeten Elias ❧.

Da profeten Elias ❧ fikk vite om kongens onde plan, forlot han byen og bosatte seg i en hule høyt opp i fjellet, og der ble han i omtrent syv år. Han levde bare på frukt og grønt. Kongen fortsatte å tilbe Baal. Spionene hans var spredt i hele byen og lette konstant etter profeten som hadde våget å tre fram for kongen med en advarsel. Men Gud holdt ham skjult.¹

Baal-profetene

Slik passerte syv år, og nå skulle Gud la dem få smake Hans vrede som de helt hadde glemt.

Kongen hadde en sønn som var helt lik ham, og han elsket ham mest av alle. Med Guds vilje ble gutten syk. Sykdommen svekket ham og tappet ham for alle krefter. Til slutt mistet kongen håpet. Kong Ahab gikk til Baals tempel. Der tryglet og ba han for sin sønns liv, men Baal kunne ikke svare, for han var jo selv livløs. Alle var engasjerte i å tilbe Baal sammen med sin konge.

Kongen ba Baal-profetene gå i forbønn for hans sønn, slik at han kunne bli frisk. Baal-profetene gikk i forbønn og ba om guttens helse, men Baal svarte ikke. Gud hindret Satan å gå inn i Baal-statuen, derfor kunne han ikke tale nå. Baal-profetene tryglet og hulket foran ham. Slik holdt de på en lang stund, de påkalte hans navn fra morgen til middag. «Baal, hør vår bønn!» tryglet de. De gjorde sine riter –

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:135–136.

hinket og hoppet og klappet rundt ham – men han svarte ikke. Noen av kongens høvdinge sa at han måtte sende Baal-profetene til en annen by, der det var andre gudestatuer, slik at de gudene kunne gå i forbønn hos Baal. For det virket på dem som Baal var mektig vred på Ahab. De mente at hvis han ikke var så vred, ville han nok ha bønnhørt kongen. Kongen sa: «Hvorfor er da Baal vred på meg, jeg tilber og adlyder ham jo?» Høvdingene sa: «Han er vred på deg for at du ennå ikke har drept Elias! Din synd er at du ikke har drept ham! Han kom seg i trygghet, enda han forneker din gud!» Kong Ahab sa: «Hvordan kan jeg ta opp jakten på ham, jeg er mer enn nok bekymret for min sønn. Det er den eneste grunnen til at jeg er hindret i å nå Elias. Jeg vet heller ikke hvor Elias holder til, slik at vi kan fange ham. Bare min sønn blir frisk, skal jeg få tid til å finne Elias. Da skal jeg nok finne ham et eller annet sted og drepe ham. Slik vil min gud bli tilfreds med meg igjen.» Etter det sendte han de fire hundre Baal-profetene til den andre byen for å be de gudestatuene gå i forbønn hos Baal for kongen.

Baal-profetene satte av gårde, slik som kongen befalte. Da de kom ved det fjellet som profeten Elias ~~☩~~ bodde i, befalte Gud: «Tiden er kommet for at du stiger ned og taler til dem. Ikke frykt dem, for Jeg vil vende bort deres renker. De vil ikke kunne skade deg i det hele tatt. Jeg skal inngi frykt for deg i deres hjerte.»

Han kom ned fra fjellet og ba dem vente. De stanset alle sammen. Han sa: «Gud har sendt meg med et budskap til dere og det folket som dere har forlatt bak dere. Hør nøye etter deres Herres budskap og si det videre til deres konge! Gud sier: 'Å, du Ahab! Vet du ikke at det ikke finnes en annen Gud unntatt Meg! Jeg er Israels barns Herre, Han som skapte og forsynte dem. I sannhet, det er Jeg som gir liv og lar dø. Hva er grunnen til at du likestiller andre med Meg og ber om din sønns helse fra dem, og ikke fra Meg? Du ber fra dem som ikke har noe i sin hånds makt uten Min vilje. Jeg sverger ved Mitt navn at Jeg i sannhet skal la deg smake vreden når det gjelder din sønn, og i sannhet la døden komme over ham. Det for at du skal innse at ingen utenom Meg kan gjøre noe som helst for ham!」

Baal-profetene stod der himmelfalne. Disse ordene gjorde at deres hjerte skalv av frykt. De snudde på hælen og fortet seg hjem til kongen.

Hos kongen fortalte de hva de hadde sett og hørt. De sa: «Elias kom ned til oss og ba oss vente, og vi ventet. Vårt hjerte ble fylt med

frykt for ham og skrekk la seg over det. Våre tunger ble låst. Vi var så mange, men ingen maktet å tale til ham eller svare ham. Han var en høy og tynn mann. Håret på hodet hadde han mistet og huden var hard som strie. Han gikk kledd i en skjorte og et tøyestykke viklet rundt livet, klærne hans var av dyreskinn. Halsåpningen var sydd igjen med torner. Til slutt vendte vi hjem til deg.» De fortalte ham alt. Etter det syntes kongen at det å leve var smertelig så lenge profeten Elias ✠ levde. Men uten fanteri og bedrag kunne han ikke nå ham heller.

Han smidde en renke. Han valgte ut femti av sine sterkeste menn og befalte dem: «Lur og bedra Elias, så vi kan drepe ham. Gå og si til ham at dere og de som dere har forlatt bak dere, alle har antatt troen på Gud. Med denne løgnen skal vi forføre ham og få ham til å tro på oss. Da vil nok vår sak bli lett, for når han har blitt vår venn, stoler han på oss. Bring ham da til meg!»

De sterke mennene satte av gårde for å fullføre kongens plan. Da de var framme ved fjellet, klatret de opp og spredde seg. De begynte å rope høyt: «Å, Guds profet! Vær sjenerøs mot oss og vis deg for oss. Vi har antatt troen på deg og erklærer at du er sann! Vår konge og hele vårt folk har antatt troen på deg! Alle Israels barn sier 'Fred være med deg!' til deg. De sier at ditt budskap har nådd oss, og det du sier, innser de. De har antatt troen på deg og godtatt din invitasjon til sannheten. Kom nå til oss og bo med oss. Det du befaler, skal vi adlyde. Det du forbyr oss, skal vi forby og holde oss unna. Nå som vi tror på deg og adlyder deg, har du ingen grunn til å ikke bo med oss. Kom tilbake til oss!» Slik lød deres lokkende tale, men det var bare et bedrag og en renke.

Profeten Elias ✠ ble påvirket av deres tale. Han tenkte til og med at de virkelig har antatt troen. «Men hvis de var blitt troende, hvorfor sendte ikke bare Gud meg til dem», tenkte han. «Kanskje har Herren blitt vred på meg?» fortsatte han. Da innga Gud i hans hjerte at han bør be til Gud. Han ba en skuddbønn: «Å, Gud! Hvis disse er sanne i det de sier, tillat meg å gå med dem. Hvis de lyver, hold meg unna dem, og la det regne ild over dem, en ild som brenner dem helt!» Enda før profeten Elias ✠ hadde uttalt ordene, kom det en ild fra oven som brant dem helt.

Da kongen fikk vite om hva som hendte med de femti sterke mennene, gjorde det ham enda sintere. Han ga seg ikke. Han smidde

en ny renke og sendte av gårde en ny gruppe. De var like mange som den forrige gruppen. Disse skulle visst være sterkere og mer listige enn de forrige.

Da de var framme ved fjellet, klatret de opp og spredde seg. De begynte å rope høyt: «Å, Guds profet! Vi ønsker ditt vern mot Guds vrede og straff! Vi er ikke som dem som kom til deg før. De var hyklere! De kom til deg uten å ha rådført seg med oss, hadde vi visst om deres renke, ville vi ha drept dem! Du hadde ikke trengt å anstrenge deg. Gud har kvittet oss med dem. Han har tilintetgjort dem og tatt hevn for oss og deg!» Profeten Elias ؑ hørte disse forførende ordene, men denne gangen ba han til Gud før han tenkte på noe som helst. Gud sendte med det samme ild over dem, som brente dem til aske.¹

Vismannen Obadja

Helsen til kongens sønn ble verre og verre for hver dag som gikk. Da kongen fikk høre at den andre gruppen også ble tilintetgjort, ble sinnet hans oversvømt av raseri. Han ville ut og finne denne profeten, men atter en gang ble han hindret av sin sønns sykdom.

Kong Ahabs kone hadde en skribent som var en vismann, han het Obadja. Han holdt sin tro skjult, og det visste kongen. Kongen bestemte seg for å sende ham, for han tenkte at profeten Elias ؑ ville være vennligere mot ham. «Han vil nok gå med ham, for han har samme tro som ham», tenkte kongen. Kongen hadde holdt hans tro skjult for dronningen, for Obadja var en ærlig og pålitelig mann. Han sa til Obadja: «Jeg vil ikke gjøre Elias noe ondt!» Han sendte noen av sine menn med Obadja, men i det skjulte sa han til dem: «Hvis ikke Elias kommer med dere frivillig, så bind ham fast og bring ham til meg! Men hvis han frivillig kommer med vismannen, så la ham være i fred.»

For å overtale vismannen sa han: «Jeg angrer oppriktig. Jeg har sett mine menn brenne til aske og min unge sønn ligge for døden, og du ser at jeg er omringet av alle disse vanskene. Jeg har innsett at alt dette er takket være Elias' forbannelse! Jeg frykter at han skal forbanne oss alle som er igjen i byen, og da vil vi også bli tilintetgjort. Gå derfor du til Elias, og si til ham at vi har angret oppriktig og vendt

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:136–138.

om til Gud. Vår anger og søken etter Guds tilfredshet og avkall på avgudstilbedelse vil ikke bli ansett som riktig før Elias kommer tilbake til oss og befaler hva som er tillatt og forbudt, og viser oss hvordan vi kan oppnå Guds glede.»

De mennene som kongen sendte med Obadja, sa det kongen hadde befalt dem da de var alene med Obadja: «De avgudene som vi før tilba, har vi sluttet å tilbe. Vi venter på at Elias skal stige ned fra fjellet og la ilden ta disse avgudsstatuene.» Ingen av disse ordene var sanne, faktisk var det en djevlesk renke spunnet av kongen.

Vismannen Obadja og mennene begynte å gå mot fjellet. Da de var framme, klatret Obadja alene opp i fjellet til hulen der profeten Elias ☩ var. For kongens menn fryktet at de ville lide samme skjebne som de andre gruppene. Han ropte på profeten Elias ☩. Han gjenkjente stemmen. Lenge hadde han ønsket å møte denne troende mannen. Da han hørte stemmen, ble ønskets bluss sterkere dypt i hans hjerte. Gud åpenbarte for ham: «Gå ut og møt din rettskafne bror og forny din vennskapsed til ham.» Med det samme stilte han seg overfor vismannen, og håndhilste på ham og sa: «Fred være med deg! Hva har brakt deg hit, bror?» Obadja svarte: «Jeg er blitt sendt til deg av det ondsinnede folket», og han fortalte ham alt som kongen hadde sagt. Han fortsatte: «Hvis ikke du blir med meg, kommer kongen til å drepe meg! Befal meg hva du vil, for ditt ønske er min lov! Hvis du vil, kan jeg kutte mitt bånd til kongen og bo her med deg. Hvis du vil, kan jeg bo med deg og kjempe mot ham sammen med deg. Hvis du ønsker å sende et bud til ham, skal jeg bære det med meg. Hvis du vil, kan du be til Gud at Han skal vise oss en utvei i denne vanskelige situasjonen vår.»

Gud åpenbarte for profeten Elias ☩: «Det hele er kongens listige påfunn, han vil overmanne deg. Når hans menn går tilbake og forteller kongen at Obadja møtte deg, men ikke klarte å overtale deg til å bli med ham, kommer de til å beskyldte ham for å være din sammensvorne. Han vil forstå at den troende vismannen har vært oppriktig mot deg, han kommer til å drepe ham, derfor bli med ham til byen. Jeg skal stå i veien for Ahab, slik at han ikke kan skade dere. Jeg skal fordoble hans sønns smerte, sånn at det eneste han kan se, vil være hans sønn. Deretter vil Jeg sende døden over hans sønn i den elendige tilstanden. Når han dør, kom tilbake fra ham!»

Profeten Elias ﷺ steg ned fra fjellet og ble med kongens folk, slik som Gud befalte. De møtte opp hos kong Ahab. Idet de satte sin fot i kong Ahabs palass, ble sønnen verre enn noen gang, og døden satte seg i strupen på ham. Slik fjernet Gud kongens og hans høvdingers oppmerksomhet fra profeten Elias ﷺ. Han vendte hjem igjen, trygg og like hel.

Kongens sønn døde, og alle i landet sørget og gråt. Da sorgen hadde dempet seg og de hadde begravet ham og sørget ferdig over ham, åpnet deres øyne seg vedrørende profeten Elias ﷺ. De spurte vismannen: «Du brakte ham, hvor er han nå?» «Jeg vet ikke hvor han er. Kongens sønns død og sorg opptok all min tid. Jeg trodde dere hadde bestemt dere for noe mot ham», svarte Obadja. Kongen valgte å la vismannen Obadja være i fred, for hans tale viste at han brydde seg om sønnen hans, og han sørget sterkt over ham.¹

Profeten Elias ﷺ og enken

Profeten Elias ﷺ bodde igjen en lang stund for seg selv på fjellet, i hulen. Men en dag fikk han lyst til å omgås andre mennesker. Han steg ned fra fjellet og vandret inn mot en by. Der fant han et hus, der en enke fra Israels barn bodde. Enken hadde et lite spedbarn. Profeten Elias ﷺ ba henne om noe å drikke, og enken var gjestfri. Her bodde han i seks måneder. Det sies at det lille barnet var profeten Jonas ﷺ.

Enken var god mot profeten Elias ﷺ og bevertet og hjalp ham med det lille hun hadde. Profeten Elias ﷺ hadde blitt vant til å leve for seg selv og trivdes best i sin hule. Husets vegger fikk ham til å føle seg innestengt. Han satte av gårde og dro tilbake til sin hule på fjellet.

Enken ble trist av at han dro, og hun lengtet etter ham. Avstanden fikk henne til å bli fra seg. Etter en stund avvennet hun sin sønn fra brystet, og noe etter døde barnet. Fortvilet løp hun ut av huset og lette etter profeten Elias ﷺ. «Bare han kan hjelpe meg ut av denne vansken», tenkte hun.

Desperat lette hun overalt i flere dager. Til slutt fant hun ham. Hun sa: «Motgangen har rammet meg etter at du gikk, min sønn døde! Mine problemer har blitt fordoblet, jeg er sønderknust av å ikke ha ham lenger. Jeg har ikke noe annet barn enn ham. Vær nådig mot meg og be til Gud at Han skal gjøre ham levende. Jeg har ikke engang

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:138–139.

begravd ham. Han bare ligger der, dekket i et klede. Jeg har skjult hans nærhet.» Profeten Elias ﷺ sa: «Jeg har ikke blitt befalt å gjøre det! Jeg er en Guds tjener som gjør det min Herre befaler meg.» Kvinnen tryglet og hulket sårt. Gud gjorde profeten Elias' ﷺ hjerte følsomt for henne. Han spurte: «Når døde sønnen din?» «For syv dager siden», svarte enken. Han ble med henne.

Det gikk syv dager til før de nådde hennes hjem. Der så han barnet ligge død, det hadde gått fjorten dager. Han rensset seg og forrettet en bønn, og så løftet han sine hender og ba en skuddbønn til Herren. Gud vekket barnet til live. Barnet satte seg opp, og profeten Elias ﷺ stod opp derfra og la barnet fra seg og gikk tilbake til sin hule.¹

Tre år uten regn

Israels barn fortsatte å være villfarne og gjorde som de ville. Profeten Elias ﷺ ble veldig oppgitt av deres vaner.

Etter syv år sendte Gud en åpenbaring til ham. Før den fryktet han. Gud ropte til ham: «Hva er denne sorgen og rastløsheten som du er fanget i? Er ikke du den Vi har betrodd Vårt ord, og er ikke du et bevis fra Meg på jorden og Min utvalgte blant skapningene? Ønsk deg det du måtte ønske fra Meg, Jeg skal gi deg! Sannelig, Jeg er Herren over den omfangsrike nåden og den enorme velviljen!» Han ba: «La meg dø, og gjenforen meg med mine fedre! Jeg er lei av Israels barn, og de er lei av meg!» Gud åpenbarte: «Den dagen er ikke kommet at Jeg skal fjerne deg fra jorden og dens folk. Jorden og dens velvære opprettholdes ved deg og de som er lik deg, selv om dere skulle være få. Be Meg om noe annet, og Jeg skal gi deg!» Han ba: «Hvis ikke Du vil la meg dø, så gi meg evnen til å ta hevn over Israels barn!» Gud sa: «Hva er det du ønsker at Jeg skal gi deg?» Han svarte: «Sett meg over himmelens skatter i syv år. Ikke la en eneste sky spre seg over dem uten min skuddbønn. La ikke en eneste dråpe dryppe på dem uten min forbønn. Sannelig, de vil ikke bli lydige uten dette.» Gud sa: «Å, Elias! Jeg er mer nådig enn det mot Mine skapninger. Selv om de er ondsinnede, er Jeg nåderik mot dem!» Profeten Elias ﷺ ba: «La regnet stanse i seks år?» Gud svarte: «Jeg er mer nådig enn det mot Mine skapninger.» Han fortsatte: «Fem år?» Gud svarte: «Denne tidsfristen er for mye for det som forventes av Min nåde. Jeg skal

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:139–140.

stanse det i tre år, og gi det i din hånd som straff for deres ulydighet! Du skal få himmelens skatter i din hånd.» Han spurte: «Hva skal jeg leve av?» Gud sa: «Jeg skal stille en flokk fugler i din tjeneste. De skal bære med seg din mat og drikke fra grøderik og fruktbar jord.» Han sa: «Jeg er tilfreds!»

Gud stanset regnet over dem. Alt begynte å dø: buskapen og åkrene, til og med småkryp og insekter. Trærne tørket ut og begynte å visne. Menneskene ble fanget i en besværlig plage.

Profeten Elias ؑ holdt seg skjult under denne tiden. Hvor han enn var, kom hans mat og drikke dit. Folket hans forstod også at han var blant dem, men skjult. For det huset man kunne lukte brød fra, der hadde han vært. De pleide å lete etter ham i det huset, men de fant ham ikke der. Når de spurte etter ham, og husets folk ikke visste hvor han var, skadet de dem.

Slik forble Israels barn fanget i hungersnøden i tre år.

En dag gikk profeten Elias ؑ forbi huset til en gammel dame. Han spurte henne: «Har du noe å spise?» Hun sa: «Litt mel og litt olivenolje.» Han ba henne hente begge tingene. Han ba Gud velsigne det hun hadde brakt, og strøk sin hånd over det. Den gamle damens melsekk og olivenoljekrukke ble full med det samme. Han stod opp og gikk derfra.

Da folk så at hun hadde det hun hadde, spurte de henne: «Hvor har du fått dette fra?» Den gamle damen fortalte om en mann som kom og ba Gud velsigne hennes mat. Hun beskrev ham for dem. Folket forstod med en gang at det var profeten Elias ؑ som hadde vært der. De begynte å lete etter ham. Til slutt fant de ham, men han kom seg unna dem og søkte ly hos en dame fra Israels barn. Det sies at hun var hans tante.¹

Profeten Elisja ؑ

Damen hadde en sønn som var veldig syk. Profeten Elias ؑ ba for gutten, og han ble frisk. Gutten antok troen på profeten Elias ؑ og slo følge med ham. Han fulgte ham overalt. Profeten Elias ؑ var blitt gammel på denne tiden, og denne gutten var ung, han het Elisja ؑ.

Gud åpenbarte for profeten Elias ؑ: «Å, Elias! Mange av skapningene er døde fordi du stanset regnet. Buskapen, fugler og

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:140.

småkryp er døde, de var uskyldige.» Han sa: «Å, min Herre! Gi meg tillatelse til å gå i forbønn for dem, og la min forbønn forløse dem fra den sorgen de er fanget i. Forhåpentligvis vil de gi seg og kommer ut av det flerguderiet de er sunket i!» Gud svarte: «Ditt ønske er godtatt!»

Profeten Elias ☩ gikk til Israels barn etter at Gud godtok hans skuddbønn. Han sa: «Sannelig, dere har lidd deres undergang ved sult og sorg. Deres synder har ført til at buskapen og fugler og småkryp har dødd, selv trærne har visnet. Uten tvil, dere er falskhetens tilbedere! Hvis dere ønsker et bevis på det, så bring fram alle deres avguder. La dem høre deres skuddbønn og godta dem, slik at regnet faller over dere. Skjer det, vil i sannhet deres ord være sant! Hvis avgudene ikke makter det, vil dere vite at dere er falskhetens tilbedere. Da må dere tre ut av deres flerguderi, og først da skal jeg be Gud fjerne den vansken dere sitter fastklemt i.» Folket sa: «Du har talt rettferdige ord!» De brakte ut alle sine avguder. Alle begynte å be til dem, men motgangen beveget ikke på seg i det hele tatt. De sa til ham: «Sannelig, vi ruinerte oss selv! Kan du nå kalle på Gud for oss!» Profeten Elias ☩ kalte på Gud for dem, og hans unge følgesvenn, Elisja ☩, var med ham. En sky kom og la seg over havets overflate – den lignet et skjold. Mens de stod og stirret på den, beveget den seg mot dem. Så spredde den seg i horisonten. Etter det pøste den med Guds vilje. Den pøste så mye at selv døde byer blomstret på nytt. Israels barn opplevde denne gaven fra Gud, de så, hørte og følte den, men likevel vendte de ikke om.

Profeten Elias ☩ så at Israels barn aldri kunne forandre seg. Han ba da en skuddbønn til Gud: «Å, Gud, befri meg fra dem!» Gud svarte: «Vent på en spesiell dag! Når den fastsatte dagen kommer, gå til det bestemte stedet, og det ridedyret som kommer til deg, sett deg på det uten å frykte!»

Profeten Elias ☩ dro av sted, og følgesvennen Elisja ☩ var med ham. De nådde det stedet som var bestemt. Det kom en hest av ild og stilte seg overfor ham. Han hoppet opp på hesten, og den løp av gårde med ham. Følgesvennen Elisja ☩ ropte til ham: «Hva befaler du vedrørende meg?» Profeten Elias ☩ kastet en skrift ned fra høyt oppe i himmelen til ham, som han selv hadde skrevet. Det var et tegn på at han var blitt utvalgt som hans stedfortreder blant Israels barn.

Det var siste gangen profeten Elisja ؑ var sammen med profeten Elias ؑ.

Gud løftet profeten Elias ؑ opp og fikk ham ut fra Israels barn. Han ble frigjort fra behovet for mat og drikke, og han fikk armer med vinger som englene.

Gud satte en usynlig fiende over kong Ahab og folket hans. Han angrep dem mens de intet ante. Han drepte både Ahab og Jesabel, og kastet dem i hagen til Mazdikī. Kroppene deres ble liggende, kjøttet falt av og knoklene råtnet. Gud opplyste profeten Elisja ؑ om det som hadde hendt dem. Han fikk oppgaven med å gå til Israels barn og rettlede dem. Israels barn trodde på ham. Han var deres leder helt til han døde. Israels barn respekterte ham og var ham lydige.¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:140–142.

Historien om profeten Esekiel ﷺ

Han pleide å sørge for sitt folk og var en rettferdig mann overfor dem, derfor ble han kalt Żol-Kifl (den ansvarlige). Egentlig het han Esekiel.¹

Da profeten Elisja ﷺ ble gammel, sa han: «Om det bare var en mann som jeg kunne utvelge for folket etter meg, som satset for folket, og jeg kunne se hvordan han satset for dem.»

Han samlet folket og sa: «Den som kan stå fram med følgende egenskaper, ham vil jeg utvelge som min etterfølger: Han må være en som alltid faster om dagen og står i bønn om natten, og ikke viser latskap. Han må dømme blant folk, og ikke bli sint!»

En ung mann (profeten Esekiel ﷺ) blant de frammøtte reiste seg – han så ikke ut som den beste blant folket – og sa: «Jeg påtar meg dette ansvaret!» Men profeten Elisja ﷺ godtok ham ikke.

Dagen etter ropte han ut det samme til folket, alle forble stille, men den unge stod igjen opp og sa det samme som dagen før. Profeten Elisja ﷺ bestemte seg for å utvelge ham.

Da Satan fikk vite om dette, sa han til sine djevlere: «Dere må ta denne mannen!»^{II}

Den gamle mannen

En gang la profeten Esekiel ﷺ seg for å hvile – den eneste tiden han hvilte om dagen, var da han tok seg en formiddagshvil.

Plutselig hørte han noen banke på, det var en gammel skrøpelig mann, men egentlig var det Satan som hadde forkledd seg som ham. Profeten Esekiel ﷺ spurte: «Hvem der?» «En gammel lidende mann», svarte Satan. Han reiste seg opp og åpnet døren for ham. Den gamle mannen sa: «Jeg og folket mitt krangler, de har vært onde mot meg.» Den gamle fortsatte og fortsatte helt til tiden for formiddagshvilen var over. Profeten Esekiel ﷺ sa: «Når jeg går om kvelden, skal jeg sørge for at du får din rett.» Den gamle gikk sin vei etter det.

Profeten Esekiel ﷺ gikk til folket sitt for å dømme noen saker blant dem. Han begynte å se etter den gamle, men han var ikke der.

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:344.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:371; Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:230.

Neste dag gjorde han det samme da han gikk til folket sitt for å dømme blant dem. Men han så ikke den gamle. Etter samlingen vendte han hjem for å ta seg sin formiddagshvil, men da hørte han noen banke på døren. Det var den samme gamle mannen. Profeten Esekiel ﷺ sa til ham: «Sa jeg ikke til deg at du skulle komme når jeg dømmer blant folket?» Den gamle svarte: «De er svært onde, de fikk vite om det da du var i samlingen, så de sa til meg at de skulle gi meg min rett. Men da samlingen din var over, nektet de å gi meg noe som helst.» «Gå nå, og kom til meg på kvelden under neste samling», sa profeten Esekiel ﷺ. Igjen hadde tiden for formiddagshvilen rent ut.

Under samlingen begynte han å se her og der, men det var ikke noe tegn til den gamle. Profeten Esekiel ﷺ følte seg trøtt og sliten under samlingen.

Neste dag sa han tydelig ifra til sin tjener at ingen skulle få lov til å nærme seg døren under hviletiden hans. For han følte at søvnen hadde overtaket på ham.

Da tiden for hvilen kom, dukket atter en gang den gamle opp, men tjeneren var streng og nektet ham. Den gamle kunne nå ikke gjøre mye, men i det øyeblikket så han et takvindu. Han smatt gjennom det og kom på innsiden, og banket på døren fra innsiden for å vekke ham. Profeten Esekiel ﷺ våknet, og sa til sin tjener: «Du, befalte ikke jeg deg at du ikke skulle la noen nærme seg døren?» Tjeneren svarte: «Men det er jo ingen som har kommet nær døren fra min side ... Du kan se selv hvilken side denne mannen har kommet fra.» Han reiste seg opp for å se, og utrolig nok var døren stengt, men den gamle stod inne i rommet. Den gamle sa: «Skal du ligge og sove mens de som lider, står ved din dør?» Nå kjente profeten Esekiel ﷺ ham igjen, han sa: «Guds fiende, det er deg!» Satan sa: «Du har gjort meg maktesløs, alt jeg gjorde, var for å gjøre deg sint. Men Gud bevarte deg mot meg.»

Det sies at det var derfor han ble kalt Żol-Kifl ﷺ, for han påtok seg et ansvar og fullbyrdet ansvaret sitt.¹

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:371–372; Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 6:230–231.

Flere tusen døde blir vekket til live

En av kongene blant Israels barn befalte folket at de måtte kjempe for Guds sak. Først sa de at de var villige til å kjempe, men så mistet de motet. De begynte å lage unnskyldninger, for de var redde for å dø. De sa til kongeen at det er en pest i den byen du befaler oss å reise til. Guds vrede flammert opp mot dem. Han sendte døden over dem. De flyktet alle sammen fra sine hjem, for å komme seg unna døden. De var flere tusen.

Da kongen så hans folk forsøke å løpe fra Guds vilje, ba han til Herren: «Å, Gud! Du som er Jakobs Herre og Den Moses tilba! Du har sett Dine tjenere være ulydige, vis dem derfor et tegn, slik at de blir full forvissede om at de aldri kan løpe fra Din vilje!» Gud sa: «Dø!» De døde på stedet med sin buskap. Alle falt på én gang som om det bare skulle være én mann som døde.

Det kom folk for å se hva som var hendt med dem. De ville begrave dem, men maktet det ikke. De inngjerdet de livløse kroppene, for at ville dyr ikke skulle spise dem opp. De lot dem ligge der, og slik gikk tiden. Kroppene deres råtnet, og knoklene var det eneste som lå igjen.

Profeten Esekiel 𐤀𐤌𐤃 gikk ut for å lete etter folket sitt. Han kom forbi den inngjerdede sletten, der alle knoklene glitret i sollyset. Da han så dette fryktelige synet, ble han veldig lei seg og gråt sårt. Han tryglet Herren: «Å, min Herre! Jeg var blant dem som lovpriste Deg, lovsang Din hellighet, forherliget Deg, priste Din storhet, og de framsa at Du alene er Gud, men se på meg nå, jeg er alene! Ingen står ved min side!» Gud åpenbarte for ham: «Jeg har gitt deres liv i dine hender!» Lettet ropte han ut: «Bli levende med Guds vilje!» Se, de var levende alle som en. Idet de våknet til live, sa de: «Hellig er Du, vår Herre, og Deg lovpriser vi. Ingen er tilbedelsesverdig unntatt Deg!»

Etter det gikk de til sitt folk. Der levde de ut sin egentlige livstid som var skjebnebestemt av Gud. Døden fikk huden deres til å se rynkete og gammel ut. Folket deres kunne se hvem de var. De klærne de bar, så alltid ut som liksvøp.¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:343–344.

Bortgangen

Profeten Esekiel ؑ var aldri ulydig overfor Gud. Han døde om natten, og om morgenen stod det på hans dør: «Gud har nå tilgitt ham ansvaret.»¹

¹ Ibn Kathīr, *Qaşaş al-anbiyā'*, 1:373.

Historien om profeten Jonas ☞

Profeten Jonas ☞ levde i byen Ninive i landet Mosul. Folket hans var avgudstilbedere. Gud sendte ham til folket, så de kunne vende om i anger og tro på Gud alene.

Det sies at profeten Jonas ☞ inviterte folket til sannheten i ni år. Men folket hans var gudløse – uten gudstro. De sa til ham: «Selv om vi skulle bli revet i filler, vil vi fortsatt ikke kalle deg for Guds profet.» Profeten Jonas ☞ ble svært skuffet og oppgitt over folket, men aller mest ble han såret. Folket hans fortsatte å tilbe avgudene.

En dag gikk profeten Jonas ☞ til folket. De var samlet alle sammen på ett sted. Han stilte seg overfor dem, og ropte ut: «Mitt folk! Hvorfor gir dere slipp på deres Skaper, Han som har skapt himlene og jorden, bare for å tilbe deres avguder?! Dere vet at de ikke kan gi dere vinning eller tap i det hele tatt. Dere har jo laget dem med deres egne hender.» Folket hans ville ikke høre, og svarte ham: «Vi vil ikke tro på din Gud!» Da ble de verre enn det de var, og begynte å plage og skade profeten Jonas ☞, men han ga ikke opp til tross for folkets oppførsel. Han fortsatte å invitere dem til Guds bud, og han advarte dem: «Mitt folk, hør på meg og gi opp det dere gjør. Jeg frykter at Gud vil sende Sin pine over dere.» Folket elsket å gjøre narr av ham, de spurte mens de lo: «Hva er pinen og hvordan er den?» Han svarte: «Pinen er helvetes ild!» «Det er da ingen sak», sa de og gapskrattet.

Hva mer kunne deres profet gjøre nå, han så at det ikke var noe håp for dette folket.

Pinen kommer

En dag befalte Gud profeten Jonas ☞ at han måtte gå til folket og opplyse dem om at nå var pinen på vei. Han sa til dem: «Om tre dager om morgenen vil pinen komme!» Noen vise blant folket visste at han aldri løy til tross for at de ikke trodde på at han var sendt til dem fra Gud. De sa til hverandre at de skulle holde øynene åpne, og se om han ble blant dem den natten eller ikke. For hvis han ble i byen, ville det ikke hende noe om morgenen, men hvis han ikke ble i byen lenger, da ville nok pinen komme om morgenen.

Midt på natten forlot profeten Jonas ☞ byen. Da morgenen grydde, kom pinen svevende over hodet på folket, det sies at den var på 1,6 kilometers avstand over dem. Det var et mørkt, tykt skydekke

som blåste kraftig røyk, og det steg noe ned og la seg over hele byen. Takene på alle husene ble helt mørke. Dette skremte folket, og nå var de sikre på at det var ingen vei ut, dette var slutten. De vise i byen ba folket om å lete etter profeten Jonas ﷺ, men han hadde allerede forlatt byen. Slagne og fortapte visste de ikke hva de skulle gjøre. Da innga Gud en tanke i deres hjerte, at de måtte angre sine synder og be Herren om tilgivelse. Folket ble enige om å angre overfor Gud.

De samlet seg alle sammen utenfor byen på en stor slette – eldre og unge, kvinner og menn, gutter og jenter, og de dro også med seg buskapen. De kledde seg i sekkestrie og begynte å bekjenne sine synder og viste oppriktig tro. Mødre ble skilt fra sine barn, til og med buskapen ble skilt fra sine små. Denne atskillelsen fikk barna og buskapens små til å skrike, og mødrene hørte sine barn, så de begynte også å skrike. Da resten av folket hørte disse skrikene, ble de rystet dypt i sitt innerste og begynte å skrike. Hele byen jamret og gråt av sorg og anger overfor sin Herre Gud. Gud godtok deres anger og tilga dem. Det mørke, tykke skydekket som lå over byen, ble fjernet, og solen brøt fram. Folket kunne tørke sine tårer og klemme hverandre av lettelse. De takket Gud for at Han sparte deres by. Dette hendte den tiende Moharram. Aldri har et folk hatt Guds pine hengende over seg og blitt tilgitt etter å ha sett dens tegn, profeten Jonas' ﷺ folk er alene om denne benådningen.¹

I hvalens buk

Utenfor byen satt profeten Jonas ﷺ trist og sørgmodig og ventet på at pinen skulle utslette byen Ninive, men han så det ikke hende. Ninives lov var at den som løy og ikke hadde et bevis på at han talte sant, fikk dødsstraff. Da han så at pinen ikke utslettet byen, tenkte han at han hadde løyet for folket. Det han sa, hendte ikke, og slik var han blitt en løgner i deres øyne. Hvordan kunne han vende hjem igjen? Da gikk han sin vei rasende på folket, og trodde at Gud ikke skulle prøve hans tro på veien.

Da han kom fram til bryggen, så han noen folk gå om bord i et skip. De kjente ham igjen og ropte på ham og tok ham med seg. De seilte av gårde, men etter at de hadde seilt en stund, stanset skipet midt på havet. Det gikk verken framover eller bakover. Så kom det et mektig uvær – en virvelstrøm – det var like før skipet holdt på å bli

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:56–57.

knust. De skyndte seg å kaste lasten over bord, kanskje ville skipet begynne å seile igjen, men det var helt forgjeves. Skipet ville ikke røre på seg, det gikk kun opp og ned på de rasende bølgene som var høye som fjell. Sjøfolkene fryktet for sitt liv, de begynte å kalle på sine avguder. De sa til hverandre: «Det er en spesiell grunn til at ulykken har rammet oss! Det må være en synder eller en slave som har rømt, om bord.» Profeten Jonas ☩ sa: «Jeg vet hva grunnen er. Det er en stor synder som er om bord her!» Sjøfolkene hastet med å spørre, så de kunne kaste synderen ut i havet: «Hvem er det?» «Det er meg, kast meg ut i havet!» sa profeten Jonas ☩. Sjøfolkene kunne ikke tro det de hørte, de sa: «Så lenge vi ikke ser en tydelig grunn til det, kan vi ikke gjøre det.» De ville ikke gjøre det, for de visste at han var en god mann. Derfor ble de enige om å kaste lodd slik at de kunne se hvem som hadde skyld i dette. De kastet lodd tre ganger, og hver gang falt den på profeten Jonas ☩. Han sa til dem: «Kast nå meg ut i havet, ellers kommer dere til å dø alle mann!» De var tvunget til å gjøre det, for det var bedre å la én mann drukne enn å la hele skipet gå under, derfor gjorde de det. Idet de kastet ham uti, begynte skipet å seile og uværet ga seg og havet falt til ro. Rett under skipet ventet en hval med munnen på vidt gap. Gud hadde befalt den å gjøre det. Med en gang profeten Jonas ☩ falt i havet, tok den ham i munnen og ga ham ly i sin buk. Gud sa til hvalen: «Du hval! Ikke spis hans kjøtt eller knekk hans ben, for han er ikke din mat. Vi har gjort din buk til ly for ham, her skal han finne trygghet og tilbe Meg.»

Hvalen gikk ned til havets dypeste bunn, og der svømte den rundt i førti dager med profeten Jonas ☩ i sin buk. Da profeten Jonas ☩ ble rolig i sitt indre i hvalens buk, følte han at han var død. Men så kløp han seg selv og forsøkte å bevege seg omkring, og da oppdaget han at han var levende. Nå knelte han med ansiktet ned, og sa: «Min Herre! Jeg har laget et bedested for Deg, aldri har noen tilbedt Deg på et slikt sted.»

I hvalens buk hørte han hvalen og til og med småstein lovsynge Herrens hellighet, han ropte ut, fanget i havets, nattens og hvalfiskens buks lagvise mørke: «Ingen er tilbedelsesverdig unntatt Deg! Hellig er Du! Sannelig, det var jeg som var av dem som gjør urett mot sin egen sjel!» Gud bønnhørte ham og berget ham fra sorgen. Hadde han ikke lovsunget sin Herres hellighet, ville han ha

forblitt i hvalens buk til den dag da folk blir gjenoppvekket fra gravene.

Englene sa: «Herre, vi hører en svak stemme fra et veldig merkelig land.» Gud sa: «Det er min tjener Jonas, han gikk bort fra Meg, så Jeg satte ham i hvalens buk i havet.» De fortsatte: «Er han den rettskafne tjeneren som det stiger opp en god handling fra til Deg hver dag og natt?» Herren sa: «Ja!» Englene gikk i forbønn for ham hos Herren: «Vil Du ikke være ham nådig for det gode han gjorde da han hadde det lett og behagelig? Herre, lett hans byrde.»

Hvalen ble befalt å svømme opp til overflaten og kaste opp profeten Jonas ☩ ved havstranden på det tørre land. Etter å ha vært i hvalens buk var han blitt svak som en fjærplukket kylling. Da fikk Herren en gresskarplante til å vokse over ham. Han hvilte i dens skygge og fikk en fjellgeit av Herren. Han drakk fjellgeitens melk og spiste av gresskarplanten. Gresskarplantens blader ga ham skygge og ly og beskyttet ham mot solens hete og fluer og mygg.

Etter en stund visnet gresskarplanten. Profeten Jonas ☩ følte solens stekende varme, han begynte å gråte av å se gresskarplanten visnet. Da sa Gud: «Du gråter over at en plante visnet, men du gråt ikke over hundre tusen mennesker, faktisk enda flere enn det (hundre og tjue tusen), de som tror på Gud nå og har angret sine synder?» Profeten Jonas ☩ satte av gårde fra det stedet, på veien traff han en slave som gjette noen husdyr. Han spurte ham: «Hvem er du?» Slaven svarte: «Jeg tilhører folket til profeten Jonas.» Profeten Jonas ☩ sa til ham: «Når du møter folket ditt, så si til dem at du traff på Jonas.» Redd for livet, sa slaven: «Du vet godt at hvis jeg forteller dem det, men ikke har et vitne, vil de drepe meg for å lyve!» Profeten Jonas ☩ sa: «Dette jordstykket og treet skal vitne på vegne av deg.» Slaven sa: «Befal dem å vitne!» Profeten Jonas ☩ sa til jordstykket og treet: «Når denne slaven kommer til dere, vitne for ham da.» Jordstykket og treet godtok det han sa til dem.

Slaven vandret til byen og opplyste kongen om det han hadde sett. Men kongen trodde ham ikke og ba sine menn å gi ham dødsstraff. Slaven utbrøt: «Vent, for Guds skyld, jeg har vitner som kan bevise at jeg er sann i mine ord. Send med meg noen.» Kongen sendte en skare med ham, og etter å ha vandret en stund kom de fram til jordstykket og treet. Slaven ropte til dem: «Ved Guds navn, si meg, befalte ikke profeten Jonas dere å vitne?» Begge svarte: «Jo,

sannelig!» Kongens skare hastet ut derfra i frykt. Tilbake i byen hos kongen bekreftet de det de hadde sett og hørt. Kongen reiste seg fra tronen og tok slaven i hånden og sa: «Ta min trone, sett deg, du er den mer verdig enn meg!» Slaven rådet over dette folket i førti år.

Dette er det samme folket som pleide å le og gjøre narr av sin profet, men da de antok troen, begynte de å lete etter profeten Jonas ﷺ. Det var den nye kongen deres som ville at de skulle finne ham, for han hadde sett ham. De lette etter ham en lang stund uten noe hell.

En dag dukket profeten Jonas ﷺ opp i byen. Folket ble fra seg av glede og ga ham en storartet velkomst. Han lærte sitt folk om Gud og Hans bud, og ble boende hos dem i trettien år før han døde.¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:232–233, 5:57–59; Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 1:388–394.

Historien om profeten Samuel ﷺ

Det hadde gått fire hundre og seksti år siden profeten Josva ﷺ døde.^I Det var profeten Josva ﷺ som brakte Israels barn inn i det hellige landet og erobret Levanten. Israels barn opplevde mye motgang gjennom årene, mye av det som straff fra Gud, for de brøt pakten med Ham gang på gang.

Etter at profeten Esekiel ﷺ døde, ble ting svært ille blant Israels barn. Atter en gang glemte de Guds bud. De begynte å tilbe avguder og spre ondskap på jorden. Etter det ble både profeten Elias ﷺ og profeten Elisja ﷺ sendt til dem. Da de ikke var blant dem mer, fortsatte de å fare på ville veier. De gikk over grensen i å være Gud ulydig. Det var da deres fiender amalekittene angrep dem og overtok landet. De var folket til Goliat, og holdt til ved kysten mellom Egypt og Palestina. De var brutale i sin framferd og drepte utallige av dem. Israels barns kvinner og barn ble tatt til fange og fire hundre og førti barn fra de kongelige familiene ble også fanget. Det ble fastsatt en skatt som de måtte betale, og de ble fratatt toraen. Israels barn led mye under dem, men det fantes ingen blant dem som kunne føre dem ut av denne lidelsen på den tiden.^{II}

Profeten Samuel ﷺ blir født

I profetfamiliene var det bare en gravid kvinne som overlevde. Hun fødte en gutt og kalte ham Samuel ﷺ. Hun fulgte ham til Helligdommens hus i Jerusalem, slik at han kunne vokse opp blant de skriftlærde og lære toraen av dem. Hun visste at dette barnet tilhørte Gud.

En eldre og rettskaffen blant de skriftlærde, Eli, tok ham under sine vinger og ble hans læremester. Under hans tilsyn bodde han der.^{III}

Han vokste opp hos den eldre skriftlærde; allerede som liten gutt talte han sannhetsord til folket. Både Gud og folket var tilfreds med ham.

En dag da profeten Samuel ﷺ var blitt en ung mann, lå han og sov ved den eldre skriftlærde. Da kom engelen Gabriel ﷺ og ropte på ham i stemmen til den eldre skriftlærde. Han skvatt og reiste seg opp.

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:254.

^{II} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 1:346–347.

^{III} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 1:347.

Han stilte seg ved den eldre skriftlærde, og spurte: «Far, ropte du på meg?» Den eldre skriftlærde svarte: «Nei!» Profeten Samuel ﷺ ble enda reddere og syntes det hele var veldig merkelig. Den eldre skriftlærde sa: «Legg deg og sov litt til, min sønn.» Da han la seg, gjorde engelen Gabriel ﷺ igjen det samme. Han reiste seg opp igjen og spurte: «Far, ropte du på meg?» Han svarte: «Ikke svar på mitt kall hvis jeg roper på deg en tredje gang.» Da det samme skjedde for tredje gang, viste engelen seg for ham, og sa: «Gå tilbake til folket ditt og forkynn dem din Herres budskap. Sannelig, Gud har utvalgt deg.»^I

Israels barn ber om en konge

Profeten Samuel ﷺ vendte tilbake til folket sitt. Der sa han til dem det Gud hadde befalt ham, men de nektet å tro på ham. Israels barn sa: «Hvis du er en sann profet, bestem en konge for oss, så vi kan kjempe under hans ledelse for Guds sak.» De ønsket en konge, for det var konger som kjempet, men kongene fulgte også profetenes råd. Profeten Samuel ﷺ sa: «Måtte det nå ikke bli slik at å kjempe blir påbudt dere og dere nekter å kjempe sammen med deres konge!» Israels barn sa: «Hva er i veien med oss at vi ikke skulle kjempe for Guds sak, enda vi er blitt drevet ut fra våre hjem og blitt atskilt fra våre hustruer og barn?» Men da å kjempe for Guds sak ble dem påbudt, vendte de bort alle sammen unntatt noen få. Gud kjente godt til dem som hadde onde hensikter i sitt hjerte.^{II}

Etter det ba profeten Samuel ﷺ til Herren om å gi dem en konge som kunne lede dem i denne kampen. Da mottok profeten Samuel ﷺ en stav og et horn som det var olje i fra Helligdommens hus fra Gud. Det ble befalt: «Han som er like høy som denne staven, og når han trer fram, kommer oljen i hornet til å boble, da skal du salve hans hode med olje og innvie ham til konge over Israels barn.»^{III}

Kongen trer fram

En mann ved navnet Saul hadde mistet sine esler. Han var ute og lette etter dem. Det sies at han enten var en kurer eller vannbærer.

Han vandret lenge i sin søken etter eslene. Han trådte fram for profeten Samuel ﷺ for å spørre etter eslene. Men idet han satte foten

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:347.

^{II} Koranen 2:246.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:347.

over terskelen, begynte oljen å boble. Profeten Samuel ﷺ ble oppmerksom og hentet staven for å måle hans høyde. Han var like høy som staven, og oljen i hornet boblet. Profetien var blitt oppfylt. Han salvet hans hode med olje og innviet ham til konge over Israels barn.

Han ropte ut til Israels barn: «Hør, Israels barn! Sannelig, Gud har bestemt Saul som konge for dere!» Det var en merkelig sak i Israels barns øyne. For det var vanlig at kongene stammet fra Judas barn, som var sønn av profeten Jakob ﷺ, mens Saul var en fattig mann fra Benjamins barn, som også var sønn av profeten Jakob ﷺ. Derfor sa de: «Hvordan kan han herske over oss, vi har mer rett til å herske enn ham, vi stammer jo fra Judas barn?! Han har jo ikke engang noe rikdom, det er vi som er rike?» Profeten Samuel ﷺ sa: «Sannelig, Gud har utvalgt ham over dere! Han har gitt ham rikelig med kunnskap om kamp. Den kroppskraften han har fått, har ikke noen av dere fått. Han er bedre kroppssbygd og høyere enn dere. Vit at Gud betror Sitt herredømme til den Han vil. Gud er altomfattende, allvitende. Han vet hvem Han skal utvelge, og Han kan gi av det Han har til en fattig og gjøre ham rikere enn alle.» Med dette ville han forklare dem at det viktigste er visdom og kraft, ikke rikdom.^I

Profeten Samuel ﷺ fortsatte: «Tegnet på at hans herredømme i sannhet er fra Gud, er at paktkisten båret av engler vil komme til dere fra deres Herre. Den vil inneholde ting som bringer hjertet ro og noen hellige levninger etterlatt av Moses' og Arons avkom. Sannelig, i dette er det et stort tegn for dere hvis dere er troende.»^{II}

Paktens ark

Paktens ark: en kiste laget av akasietre og kledd med rent gull innvendig og utvendig. Bærestengene var også av akasietre og kledd med gull. Den var 137 centimeter lang og 91,4 centimeter bred og høy. Den ble først gitt til profeten Adam ﷺ, etter ham fikk hans sønn den, så vandret den i arv blant profetene, og så havnet den hos profeten Moses ﷺ. Han la toraen og noen andre ting i den. Da han døde, gikk den i arv blant profetene hos Israels barn.

Israels barn pleide å bære den foran sin hær når de dro ut for å kjempe. Ved dens nærvær og velsignelse oppnådde de seier. Når den fór fram, marsjerte de fram, når den stoppet, stod de også stille.

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:347–348.

^{II} Koranen 2:248.

Det at den skulle komme til Israels barn etter at de hadde tapt den, skulle bringe fred i deres hjerte og forvise dem om at Saul var deres konge. Det sies at den inneholdt toraens tavler, staven til profeten Moses og hans sko, turbanen og stokken til profeten Aron og noe manna.

Den gang Israels barn viste Gud ulydighet, gjorde kjetterske ting når det gjaldt ofringen og begikk illgjerninger i Helligdommens hus, da forsvant denne paktkisten fra dem. De ble overmannet av sine fiender.

Det hendte slik: Den grillgaffelen som de grillet sitt offerkjøtt med, hadde to spisse tenner. Det offerkjøttet som kom på den grillgaffelen ved første gangen, tilhørte den presten som grillet den. Da Eli – han som profeten Samuel hadde vokst opp hos – ble gjort til bestyrer over ofringene, lagde hans to sønner flere spisse tenner på grillgaflene, for å få mer kjøtt. De kvinnene som kom til Helligdommens hus for å tilbe Gud der, pleide de to å prøve seg på og klenge seg inntil og klå på. Da sa profeten Samuel til Eli at Gud sier: «Har din kjærlighet til dine barn hindret deg i å forby dine sønner å begå kjetterske handlinger når det gjelder offerkjøttet og begå syndige handlinger i Helligdommens hus?! Som straff skal Jeg frata deg og dine barn prestestanden og forderve dere alle!»¹

En dag ble de angrepet av amalekittene. Begge sønnene til Eli gikk ut for å kjempe mot dem. De brakte med seg paktkisten, men med det samme de nådde slagmarken, ble de drept. Fiendene tok med seg paktkisten. Da Eli hørte denne nyheten, pustet han tungt og falt om og døde på stedet.

Amalekittene tok paktkisten med seg til sin by. De plasserte den ved føttene til sin store avgud, Dagon, i templet sitt. Da gjorde Gud det slik at paktkisten kom over og avguden lå under, mens resten av avgudene falt og knuste. De reiste avguden og bandt paktkisten fast til Dagens bein. Neste morgen så de at avgudens armer og ben hadde blitt hogget av, og lå under paktkisten. De forstod at det var Israels barns Gud som gjorde det. De sendte paktkisten til en annen del av byen.

De la den ved folkets avtrede. Folket ble fanget i en sykdom som gjorde at de hadde blodig diaré. Da sykdommen ble uutholdelig,

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:348–349.

fjernet de den derfra. Etter det la de den et annet sted, men de fleste som bodde der, døde. De bestemte seg for å sende den til en annen del av byen. Der satte Gud en mus blant dem. En mann kunne legge seg frisk og fin, men i løpet av natten spiste musen det som var i hans mage.

En kvinne fra Israels barn som var blitt tatt til fange av dem, sa: «Så lenge dere har denne paktkisten hos dere, kommer dere til å lide av sånt, fjern den derfor langt bort fra dere.» De hørte på henne. De hentet en kalv og lastet den på kalven. Så festet de to okser til paktkisten og slo oksene alt de kunne, sånn at de skulle løpe av sted. Gud ansatte fire engler til å vokte den. Englene drev oksene til Israels barn. Dette gledelige synet gjorde at Israels barn var nødt til å adlyde sin profet og bøye seg for sin nye konge.¹

Kong Saul anfører sine tropper

Israels barn ble klare til å kjempe for Guds sak, for nå hadde de fått tilbake paktkisten på sin side. De ble sikre på at det var Guds løfte om hjelp. De ble sikre på sin sak. Saul sa: «Kun de unge som har pågangsmot og er ugifte, kan bli med meg!» Sytti tusen unge menn gjorde seg klar til å kjempe med kongen.

Saul marsjerte ut av byen med sine tropper. Det var veldig varmt, og ikke lenge etter følte troppene seg tørste. De sa: «Be til Gud at Han skal la en elv flyte for oss her og nå.» Ifølge profeten Samuels ﷺ råd sa han til dem: «Sannelig, Gud vil prøve dere ved en elv. Den som drikker av den, vil ikke være mine lydige tilhengere, og den som ikke drikker av den, vil være av mine lydige tilhengere. Det er ingen fare om noen bare drikker en munnfull av hånden.»

Men da de nærmet seg elven, bøyde de fleste av dem seg ved elven og drakk så mye de orket. Det var bare noen få sanne troende som holdt seg til kongens ord. Det sies at de ble til en liten hær på omtrent tre hundre mann. De som drakk en munnfull, ble sterkere i hjertet, og tørsten sloknet helt. De som drakk for mye, ble motløse, og tørsten deres ble ikke sloknet. Deres lepper ble tørre og mørke, og de ble værende ved elvebredden.

Da Saul og hans troende tilhengere krysset elven, sa de: «Vi har ikke noe kraft i dag til å støte mot Goliat og hans styrker!» De så på seg selv og ble oppgitte, for de var så få i forhold til fienden. Men

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:349–350.

de som var forvisset om at de ville møte sin Herre etter døden eller bli martyrer under slaget, sa: «Mange ganger overvinner en liten hær en veldig stor hær med Guds vilje! Gud er med de tålmodige!»

De gjorde seg klar til kamp, og da de stod overfor Goliat og hans hær, tryglet de Herren: «Vår Herre! Gi oss standhaftighet og gjør oss stø på føttene, og gi oss seier over de vantro!»¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:350–351.

Historien om profeten David ﷺ

En Guds tjener og en profet og Herrens forvalter over Jerusalem. Profeten David ﷺ stammet fra profeten Jakobs ﷺ barn. Han var lav, hadde blå øyne og et rent hjerte og var en dannet person.¹

Profeten David ﷺ dreper Goliat

Den gang kong Saul nådde hæren til kjempen Goliat for å kjempe mot dem, så Goliat at de var omtrent tre hundre mann som skulle slåss mot omtrent hundre tusen mann. Han sendte bud til kongen, for han syntes ikke det var særlig mandig å kjempe mot en så svak hær. Budet lød: «De soldatene du har med, er ikke verdige nok til å kjempe mot meg. Gi derfor slipp på din falske tankegang og bli meg lydig. Hvis du ikke ønsker det, så kom ut på slagmarken og kjemp mot meg!»

Kong Saul sendte bud tilbake: «Vi har kommet for å kjempe for Guds sak. Tro ikke at mine soldater er få, og din hær er altfor stor i forhold. Glem ikke at min Herre er den aller mest Høytstående. Han skal gi meg overtak over deg!»

Da hoppet kjempen Goliat på sin hest, klar med rustning, sverd og spyd red han overfor de troendes hær. Han skrek som et esel og sa: «Jeg er Goliat! Jeg er nok for dere alle, kom og kjemp mot meg!»

Kongen spurte soldatene: «Er det en av dere som kan kjempe mot Goliat og kappe av ham hode og bringe det fort? Den som gjør det, skal få gifte seg med min datter.» Da stod profeten David ﷺ opp og sa at han var villig til å kjempe mot Goliat. Kongen spurte: «Hvilket folk tilhører du, og hva heter du, sønn?» Han svarte: «Jeg er av isrealittene, mitt navn er David. Mine brødre er også med i denne hæren.» «Har du noen gang kjempet før?» spurte kongen. «Jeg har ofte slåss mot rovfugler og rovdyr», svarte han. Hans to brødre som stod der og hørte denne samtalen mellom ham og kongen, sa at deres lillebror ikke hadde kamperfaring og ville ikke ha en eneste sjanse mot kjempen Goliat. Kongen hadde fått en rustning fra profeten Samuel ﷺ, han hadde opplyst ham at den som passer rustningen, skal være den som dreper Goliat. Han fikk ham til å prøve den, og den passet. Men han ville ikke ha den med seg under duellen med Goliat, for han hadde overgitt seg i Guds hender.^{II}

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:254.

^{II} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 307–308.

Han var en ung gutt som hadde kommet sammen med sin far og tretten brødre. Alle var i hæren til kong Saul. Han var egentlig gjeter og den yngste av brødrene.

På veien mot duellen talte tre steiner til profeten David ﷺ. De sa: «Det er med oss du skal drepe Goliat!» Han plukket dem opp. Kong Saul ville gi ham en rustning og et sverd og en hest å ri på. Han sa: «Hvis ikke Gud hjelper meg, kommer ikke disse våpnene til å gjøre meg noen nytte.» Han lot alt være og holdt fast i skjortekanten, for foran i skjorten hadde han de tre steinene. Han var lav og var gul i huden, for han var ofte syk. Da han fikk øye på Goliat, stod det en kjempe foran ham. En kjempe som alene kunne jage bort flere hær. Men Gud satte frykt i hans hjerte for profeten David ﷺ. Han sa: «Har du brakt med deg en slynge og noen steiner, slik som man bruker for å drepe en villhund?» Han svarte: «Ja, for du er verre enn en villhund!» Han la alle tre steinene i slyngen og sa: «I Abrahams og Isaks og Jakobs Guds navn!» Så sendte han steinene mot Goliat, de traff ham i hodet og boret seg inn i det og gikk ut gjennom bakhodet. Han falt død om på stedet.^I

Profeten David ﷺ blir konge

Etter at han hadde drept Goliat, ble han berømt blant Israels barn. Alle elsket ham. Han ble ansett som den tapreste av dem alle og den dyktigste krigeren.

Da kong Saul døde, ble han valgt til folkets konge. Før ham hadde ikke herredømmet og profetskapet noen gang vært samlet under en og samme person. Herredømmet tilhørte Judas etterkommere, og profetskapet tilhørte Levis etterkommere. Profeten David ﷺ stammet fra Judas etterkommere, men fikk også profetskapet tildelt av Gud.^{II}

Fjellene og fuglene lovsang Herrens hellighet med ham

Det sies at profeten David ﷺ pleide å lovsynge Guds hellighet så mye at han ble helt utmattet. Men da befalte Gud fjellene: «Å, dere fjell og fugler! Lovsyng vakkert velklingende sammen med ham forherligelse av Vår hellighet!» Det var for at fjellene og fuglene skulle lovsynge med ham, slik at han igjen skulle bli full av styrke og lovsynge Guds hellighet.

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:351–352.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:352.

Det sies at han hadde en svært vakker stemme, selv fugler og ville dyr pleide å lovsynge med ham. Han hadde fått evnen til å resitere Salmene veldig raskt. Han pleide å begynne å resitere Salmene når han ba tjenerne å legge sal på hesten, og før de var ferdig med å gjøre det, hadde han fullført resitasjonen av hele skriften.^I

Profeten David ﷺ var alltid vendt mot Gud, angerfull. Han var fast og sterk i sin tro. Han fastet alltid annenhver dag. Han delte opp natten – en del var for ham og en del var for Herren. For å hvile og få styrke til å våke i en del av natten sov han først halve natten. Så våket han en tredjedel av natten, for å be. Etter det la han seg igjen til å sove resten av natten. Det gjorde han for at folk ikke skulle få mistanke om at han våket og ba om natten, slik skjulte han sin kjærlighet til Gud. Denne måten å faste og be på var den mest foretrukne i Guds øyne.^{II}

Jernet blir gjort mykt

Da han ble Israels barns konge, hadde han til vane å forkle seg og gå ut om kvelden blant folket, for å se hvordan de hadde det. Han gikk spesielt til folk som ikke gjenkjente ham, for å spørre dem: «Hva slags person er David? Hva mener du om ham? Hva slags person er deres konge?» Alle hadde kun gode ord til svar.

En dag sendte Gud en engel til ham. Engelen trådte fram for ham som et menneske under hans vanlige rundgang blant folket. Profeten David ﷺ spurte ham om seg selv, slik som han alltid gjorde. Mannen sa: «Det er bare én ting, ellers er kongen svært god.» Profeten David ﷺ kunne ikke tro sine egne ører, han spurte: «Å, du Guds tjener, hva er den tingen?» «Han spiser selv fra rikets forråd og mater sin familie fra det», svarte mannen som egentlig var en engel. Profeten David ﷺ ble rørt dypt i sitt innerste av å høre engelens ord. Han utbrøt: «Å, Herre, anordne for meg en måte å tjene mitt levebrød på! Slik at jeg kan tjene mitt levebrød ved det og mate min familie, og ikke være avhengig av rikets forråd.» Gud bønnhørte ham, og gjorde jernet mykt for ham. Det var som en deig for ham, han kunne lett forme det med sin egen hånd. Han trengte ikke å smelte eller banke det for å rette på det eller forme det. Gud befalte: «Lag vide rustninger, og vær presis med målingen når du setter sammen

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:215, 8:10–11; Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:266–270.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:159.

rustningenes metallringer.» Det var for at Israels barn ikke skulle bli skadet under sine kamper.

Det sies at han var den første til å lage jernrustning. Før det fantes det rustninger av andre materialer, som tøy, lær, horn, bein eller tre. Han pleide å selge en rustning for fire tusen sølvmynter, og med de pengene spiste han selv og matet sin familie og hjalp de trengende. Han lagde én rustning daglig. Av de pengene han tjente, beholdt han en fjerdedel selv og ga resten til de trengende.^I

Et mektig herredømme

Profeten David ﷺ fikk et mektig herredømme av Gud. Gud la frykt for hans myndighet i folks hjerte. Gud ga ham seier på slagmarkene og mange hærer. Ingen hadde fått et slikt herredømme før ham. Hver natt ble palasset hans vokter av trettiseks tusen soldater.^{II}

En gang ble det lagt en sak fram for ham. En mann fra Israels barn påstod at en stormann hadde tatt kua hans. Profeten David ﷺ spurte den anklagede, men han nektet. Han ba anklageren føre vitner, men han hadde ikke vitner. Han sa til dem: «Gå, jeg skal fundere litt nøyere på saken og så dømme.»

Om natten så han et syn i drømmen – en åpenbaring fra Gud. Han så at den anklagede burde drepes. Da han våknet, tenkte han at det var en drøm, han sa: «Jeg skal ikke forhaste meg i å ta en avgjørelse!» Neste natt så han det samme igjen, men han gjorde ikke som synet viste. Den tredje natten lød en røst i drømmen: «Drep den anklagede, eller gi ham en streng straff!» Da han våknet, kalte han ham til sin sal. Han sa til ham: «Gud har åpenbart for meg at jeg må gi deg dødsstraff!» «Skal du få meg drept uten bevis?» spurte den anklagede. «Ja, ved Gud, jeg skal sørge for at Guds befaling blir utført!» sa profeten David ﷺ. Den anklagede innså at det ikke var noen utvei, han kom garantert til å bli dødsdømt, da sa han: «Forhast deg ikke, jeg skal fortelle deg hva som egentlig hendte. Denne straffen er ikke for denne forbrytelsen min, faktisk har jeg blitt dømt for en annen forbrytelse. Jeg bedro anklagerens far og drepte ham. Det er derfor jeg skal få denne straffen!» Profeten David ﷺ hørte ham tilstå

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:216, 8:11.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:160.

sin forbrytelse. Han dømte ham til døden. Gud hadde gitt ham innsikt til å dømme godt og rettferdig.

Denne hendelsen fikk Israels barn til å frykte profeten Davids ﷺ herredømme, selv i det skjulte.¹

De som hoppet over muren

Profeten David ﷺ hadde satt av sine dager til spesielle formål. En dag var satt av for kun å dømme blant folk, en for kun å tilbe Gud, en for familie og andre ærender og en for å tale til folket.

En gang da det var dagen som var satt av for kun å tilbe Gud, hendte det noe merkelig. Det var vanlig at soldatene vokter rundt palasset, men den dagen det var dagen for kun å tilbe Gud, vokter de ekstra strengt rundt hans bedeværelse. Det var for at folk ikke skulle forstyrre ham under tilbedelsen. Folket våget heller ikke å nærme seg palasset den dagen, for de visste at det var forbudt for dem.

Det hendte som følger: Han var opptatt med å tilbe Gud i bedeværelset, da kom det to menn inn i bedeværelset. De hadde hoppet over muren. Det at de kom inn uten å be om tillatelse, og den veien de kom inn fra, var merkelig. Det gjorde profeten David ﷺ engstelig, for i disse dager var det noen folk i kongedømmet som ønsket å drepe ham. Han trodde de skulle begynne med blodsutgytelse midt i bedeværelset. Men de som hadde hoppet over muren, løy for å skjule sine onde hensikter, for de hadde trodd at de kom til å være alene med ham på rommet, men denne dagen var det noen gudfryktige tjenere av Gud som hadde fått lov til å være med profeten David ﷺ. De sa: «Engst deg ikke! Vi er to parter i en konflikt, den ene av oss har gjort urett mot den andre. Døm mellom oss med rettferdighet. Vær ikke urettferdig! Rettled oss til den rette veien.» Profeten David ﷺ ble veldig sint til å begynne med og tenkte til og med på å straffe dem, men valgte å tilgi dem deres uforskammede oppførsel. Den ene sa: «Sannelig, denne er min bror i troen. Vi følger samme loven! Han har nittini sauer, mens jeg har kun én sau, og likevel sier han: 'Gi den også til meg!' Han undertrykker meg i talen. For når han taler, tror folk at han er den sanne av oss to. Jeg, den stakkarslige, blir sett på som den skyldige, når det er jeg som burde få hjelp.» Profeten David ﷺ sa: «Han har gjort deg urett ved å kreve sauene dine for å legge den til sauene sine. Sannelig, de fleste medeiere gjør urett mot hverandre,

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:160–161.

unntatt de som antar troen og handler rettskaffent, men det er få av slike.» Etter disse ordene forstod ham at det hele var en prøve fra Gud. Han ba Gud om tilgivelse for at han i det hele tatt hadde følt for å straffe dem fordi de forstyrret ham. «Ville han straffe dem for sitt eget vesen», tenkte han. Derfor knelte han med ansiktet ned og henvendte seg angerfull til Gud. Gud tilga ham.¹

Profeten Davids ﷺ sønn

Profeten David ﷺ fikk en sønn, han kalte ham Salomo ﷺ.

En gang kom det to parter til profeten David ﷺ. Den ene hadde lidd urett. Det var en flokk med geiter som tilhørte en fattig mann, de hadde gått inn i en drueåker og forsynt seg og ødelagt den helt. Det hendte om natten og gjeteren var ikke til stede.

Eieren av drueåkeren sa: «Geitene hans løp ut og hoppet inn i min drueåker. De har ødelagt alt, de lot ikke noe som helst være igjen!» Profeten David ﷺ spurte dem hvor mye geitene og drueåkeren var verdt. Begge fortalte det de visste om verdien. Det viste seg at drueåkeren var mer verdt enn geitene. Han dømte at geitene skulle gis i erstatning til eieren av drueåkeren. Han som eide geitene, begynte å gråte idet de forlot rettssalen, for geitene var alt han eide. Ved porten traff de en ung mann. Det var sønnen til profeten David ﷺ. Han spurte ham: «Hvorfor gråter du?» Begge fortalte ham hva som hadde hendt, for de var tydelig misfornøyd begge to. Profeten Salomo ﷺ sa: «Hvis deres sak hadde blitt overrakt til meg, hadde min dom vært til nytte for begge.» Hans far fikk høre det han sa. Han kalte ham til seg og ba ham dømme. Han dømte: «Geitene bør gis til drueåkerens eier, og drueåkeren bør gis til geitenes eier. La drueåkereieren dra nytte av geitenes hår, melk og avl så lenge geitenes eier har drueåkeren. La geitenes eier stelle og ordne drueåkeren, så frø i den, og når frukten modner og er klar til innhøsting, leverer han den tilbake og får sine geiter tilbake.» Profeten David ﷺ ble glad over sin sønns rettfærdige dømmeevne, han sa: «Det er den rette avgjørelsen som du har tatt.» Slik ble saken avgjort for dem, og begge var fornøyd med den. Det sies at profeten Salomo ﷺ bare var elleve år på denne

¹ Ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 26:377–381.

tiden.^I Etter denne dagen pleide ikke profeten David ﷺ å dømme noen sak uten å rådføre seg med sin sønn.^{II}

To mødre, men én sønn

Det var to kvinner, de hadde en sønn hver. En dag kom en ulv og tok den ene kvinnens sønn. Hun gikk til den andre kvinnen, og sa: «Det var din sønn den tok!» Hun svarte: «Nei, det var din sønn den tok!» De tok med sin sak til profeten David ﷺ. Han dømte saken i den eldres favør. De gikk ut derfra til profeten Salomo ﷺ. De opplyste ham om det som hadde hendt. Han sa: «Bring meg en kniv, jeg skal dele ham opp mellom dere!» Den yngre kvinnen sa: «Nei, måtte Gud vise deg nåde! Han er hennes sønn!» Profeten Salomo ﷺ forstod hva som var sannheten. Han dømte i den yngres favør.^{III} For han forstod at en mor ikke kan la sin sønn bli drept selv om hun må gi ham bort til noen andre.

Den gamle damens mel

En dag kom en gammel dame til profeten David ﷺ og klagde: «Å, Guds forvalter! Jeg er en gammel dame og veldig svak. En dag bar jeg noe mel da kom det en sterk vind som blåste av gårde med alt melet. Mine barn dør av sult. Hvis du kan, få melet tilbake fra vinden, vær rettferdig!» Denne dagen var ikke profeten Davids ﷺ sønn til stede. Han sa: «Jeg har ingen makt over vinden. Hvordan skal jeg bringe deg melet ditt tilbake? Jeg gir deg heller mel i dets sted, ta det med deg.» Den gamle damen ble fornøyd. Hun ba for ham og gikk sin vei.

Ved porten traff hun profeten Salomo ﷺ. Han spurte: «Hva kom du hit for, kom du for å be om noe, eller bare for å få mel?» Hun svarte: «Jeg kom for å be om noe! Kongen var god mot meg, han ga meg dette melet fra sitt eget forråd.» «Hva var din sak?» spurte han. Hun fortalte det som hadde hendt. Han sa: «Gå tilbake og si til ham: 'Jeg ønsker at vinden gir tilbake det den tok, og ikke dette melet fra deg.'» Den gamle damen vendte tilbake og sa det han hadde bedt henne si. Profeten David ﷺ sa: «Du kan ta med deg tre hundre og syttito kilo mel fra meg, men be ikke om gjengjeld fra vinden. For jeg har ingen makt over vinden, slik at jeg kan få den fanget og kreve

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:211–212.

^{II} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 296.

^{III} Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 11:313.

melet ditt tilbake.» Den gamle damen kunne ikke gjøre noe mer, men gikk gladere derfra enn før, for nå var hun blitt rik på mel. Men da hun kom ved porten, traff hun igjen på profeten Salomo ☉ . Han sa: «Hvorfor går du herfra før du har fått en rettferdig avgjørelse? Gå tilbake til ham og si: 'Guds forvalter, jeg ønsker ikke dette melet, ta det tilbake og for Guds skyld avgjør min sak.'»

Den gamle damen gikk atter en gang tilbake. Hun gjorde som hun var blitt fortalt. Profetene David ☉ hørte på det hun hadde å si. Han spurte: «Hvem er det som får deg til å si dette?» Hun fortalte ham at det var hans sønn. Han kalte ham inn til seg, og sa til ham: «Min sønn, hvordan skal jeg dømme vindens sak, det går jo ikke an å holde den fast? Hadde den hatt ansikt og kropp, ville jeg beordret at den skulle fanges og bringes til meg.» Profeten Salomo ☉ sa: «Far, det er veldig lett å fange den og stille den for retten! Din skuddbønn er mer enn nok. Be til Gud, og den vil framtre overfor deg i en skikkelse. Jeg frykter at Gud vil kreve regnskap for dette på dommens dag hvis den gamle damen ber om rettferd og klager, hva skal du svare da?» Profeten David ☉ ba til Gud, og hans sønn sa: «*āmīn*¹!» sammen med ham. I det øyeblikket trådte vinden fram for ham i en persons skikkelse. Den gamle damen forlangte sitt mel fra vinden. Vinden svarte: «Å, Guds profet, det jeg gjorde, gjorde jeg på Guds befaling.» «Hva var det?» spurte profeten David ☉ . Vinden svarte: «Å, Guds profet! Det var et folks båt på havet, og det ble et hull i den. Det var like før den sank, den var fanget i havets virvelstrøm. Mannskapet lovet Herren at hvis Han berget dem, skulle de gi alt det verdifulle de hadde om bord til de fattige og trengende. Det var da Herren befalte meg å ta den gamle damens mel og tette hullet i båten slik at den ikke skulle synke.»

Etter noen dager strandet den båten. Profeten David ☉ fikk nyheten om at en båt hadde strandet på kysten. Profeten David ☉ befalte at alt det verdifulle som var om bord i båten, skulle bringes til ham. Da det ble hentet, delte han ut halvparten av det til de fattige og trengende. Resten ga han til den gamle dammen, for det var hennes mel som hadde berget mannskapet fra å gå til grunne.

Profeten David ☉ spurte den gamle damen: «Hvordan har du tjent Gud eller hvilken lydighet har du vist Ham for å fortjene denne rikdommen?» Hun sa: «Jeg har ikke tjent ham på noen spesielle måter

¹ Amen: Herre, la det skje!

unntatt at det en dag kom en sultende og tørstende fattig mann til meg. Han tigget meg om mat, og der og da hadde jeg kun et eneste flatbrød. Jeg ga det til ham. Han spiste det, og sa: 'Jeg er veldig sulten og har reist lange veier. Dette flatbrødet metter ikke meg, gi meg mer!' Jeg sa til ham: 'Vent litt, jeg skal male litt korn til mel og så lage mer flatbrød til deg.' Jeg gikk for å gjøre det. Det var da jeg bar melet og vinden tok det fra meg, og jeg kom til deg for å be om min rett. For smerten tynget meg og jeg var trist for at den fattige ville sulte. Det er Guds velvilje at jeg har fått så mye rikdom ved din hånd.»

Da kom engelen Gabriel ﷺ til profeten David ﷺ, og sa: «Si til henne at den rikdommen hun har fått, er erstatning for det melet hun mistet. Det flatbrødet som du ga den fattige, i dets sted skal du få sytti flatbrød i det hinsidige.»¹

Et eksempel fra dommedagen

En gang sa Israels barn til profeten David ﷺ at de ville se et eksempel fra dommedagen i jordelivet, slik at de kunne vite hva som skulle skje den dagen og bli forankret i sin tro på den. Profeten David ﷺ sa til dem at de skulle få se dette på høytidsdagen.

En stormann blant Israels barn, som var rik og en høvding over folket, hadde en ku med gyllen farge. Den pleide han å pynte ved å legge et klede på den. Kledet var av tykt silkestoff med innvevde mønstre av gull. Etter å ha pyntet den slapp han den ut på slettene slik at folket kunne misunne ham.

Blant Israels barn var det en gudfryktig kvinne. Hun hadde en sønn som også var en rettskaffen og from person. Langt borte fra byen, i ørkenen, hadde de laget et gudshus, der de tjente Herren. Like ved det gudshuset var det en vannkilde, og ved vannkilden var det et granatepletre. Det var et syn for øyet, for ved Guds velvilje vokste det der daglig to granatepler som hadde blendende mørkerødt skall som om det skulle være marmorert, og en herlig krone på toppen. De pleide å spise de to granateplene og var fornøyd med det. Slik levde de i mange år.

En dag sa sønnen: «Mor, det er mange ting som selges i basaren i byen. Jeg ønsker å kjøpe noe mat fra basaren og spise den i dag.» Moren sa: «Min sønn, Gud gir oss to granatepler hver dag uten

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā*, 296–298.

at vi må streve for dem, derfor spis det og takk din Herre. Ha ikke begjær for noe annet, for begjær er en ond ting.» Etter at hun sa det, vendte de to blikket mot granatepletreet, men de to granateplene som de fikk daglig, var ikke der den dagen. Hun sa: «Min sønn, de granateplene som Gud forsynte oss med, har forsvunnet på grunn av utålmodighet og utakknemlighet.» De måtte gå sultne en hel dag. Da vandret en fremmed ku forbi, den samme kua som var pyntet og staset opp. Den gikk bort til dem og sa: «Slakt og spis meg, jeg er av deres tillatte forsyning!» Moren sa: «Min sønn, den vil fange oss i synd!» Sønnen drev den bort.

Neste dag kom kua tilbake og la seg ned på bakken og blottet sin strupe. Den sa: «Slakt og spis meg, jeg er av deres tillatte forsyning!» De lot seg ikke friste og jaget den vekk.

Dagen etter var den igjen tilbake. Denne dagen var de så sultne at de var nødt til å slakte den.

Mens alt dette foregikk, var kuas eier helt fra seg. Han elsket kua. Den var hans stolthet, og nå hadde den vært forsvunnet i tre dager. Han sendte sine tjenere for å lete etter den i og utenfor byen, men de vendte tomhendte tilbake.

En kvinne fra Israels barn, som pleide å gå fra hus til hus for å gjøre handel med folk, møtte opp på døren til moren og sønnen. Hun så at de hadde slaktet en ku, og nå nøt de dens kjøtt. Da de fikk øye på henne, ble de fulle av frykt. I fryktens grep sa moren: «Min sønn, hvor mange år har ikke vi bodd her og tjent vår Herre og fått lovlig mat å spise. Men til slutt hørte du ikke på meg, og slaktet og spiste den fremmede kua. Gud vet bedre om den pinen Han kommer til å la oss falle i og fornedre oss i hele kongedømmet.»

Kvinnen vendte tilbake til byen og fortalte kuas eier det hun hadde sett, og hvem som hadde den. Eieren klagde til profeten David . Profeten David ba sine soldater fange de to som hadde spist kua og bringe dem til ham.

Moren og sønnen ble brakt til rettssalen. Profeten David spurte ham: «Hvorfor slaktet dere hans ku og spiste den?» De svarte: «Guds forvalter, den kua kom og la seg ved vår dør i tre dager etter hverandre. Vi jagde den bort, men den ville ikke gi seg. Den sa til oss at den var vår lovlige forsyning, og at vi skulle slakte den og spise den. Vi hadde sultet i tre dager, derfor slaktet vi den og spiste den.» Eieren sa: «Hvorfor lyver dere, har da okser og kuer noen gang talt til

noen?!» Profeten David ❧ sa: «Hvis Gud tillater dem, så kan de gjøre det!»

Eieren ønsket gjengjeld for kua. Profeten David ❧ sa til ham: «Tilgi dem, du kan få ett tusen gullmynter i erstatning fra oss.» Eieren sa: «Nei, jeg vil aldri tilgi dem! Jeg krever gjengjeld!» «Du kan få så mange gullmynter som det går an å fylle kuas skinn med, hvis du tilgir dem», sa profeten David ❧. Eieren nektet og stod på sitt. Da kom engelen Gabriel ❧, og sa: «Vær hilset av Gud, David! Gud sier: 'Israels barn ville se et eksempel fra dommedagen i jordelivet, si til dem at de alle skal samle seg i morgen på sletten, der høytiden holdes. Der skal de få oppleve et eksempel fra dommedagen!'» Profeten David ❧ gjorde som Herren befalte.

Dagen etter samlet Israels barn seg. Alle var der, store og små, menn og kvinner. Profeten David ❧ steg opp på sin prekestol og resiterte fra Salmene. Da folket hørte hans vakre og melodiose stemme, kom de i ekstase. Da sa engelen Gabriel ❧ til profeten David ❧: «Be kuas eier om å huske den dagen da han var på en handelsreise med en handelsmann på en landvei fra Levanten, som bare en tjener. Handelsmannen hadde fem hundre dyr og en god del verdisaker. Han drepte ham og tok alt. Etter det dro han til Egypt og tjente massevis på hans rikdom. Etter det reiste han hjem til Levanten. Han samlet så mye rikdom at han ble en høvding blant Israels barn. Denne kvinnen er enken etter den handelsmannen han drepte, og mannen er hans sønn som slaktet og spiste hans ku. Alt det han har av rikdom i dag, tilhører egentlig dem.» Da profeten David ❧ hørte denne sanne nyheten, spurte han kuas eier som han ble fortalt. Eieren nektet og sverget sine dyreste eder på at han ikke hadde drept noen. «Jeg har ikke ranet eller plyndret noen! Hvem er det som har sagt det til deg? Det er ikke noe annet enn løgn det du har hørt!» fortsatte han. Da ble han stum ved Guds befaling, og hans hender og føtter vitnet mot ham. Hånden sa: «Det er sant, det var jeg som myrdet den handelsmannen med en kniv og tok all hans velstand!» Etter det stadfestet alle hans kroppsdeler det deres eier hadde fått dem til å begå. Forbausede stod Israels barn der, etter å ha hørt denne sannheten.

Profeten David ❧ tok ordet: «Mine troende brødre, det er denne virkeligheten vi har i vente på dommens dag! Den som har gjort noe av godt eller ondt, skal få se det hos Gud på dommens dag.

Hender og føtter skal vitne mot ham, slik som kuas eier opplevde. Tungen vil ikke make å tale den dagen.» Etter det henvendte han seg til moren og sønnen, og sa: «Denne stormannen drepte din far og tok all hans rikdom. Nå kan du drepe ham og ta all din fars rikdom tilbake.» Det var det loven i toraen krevde. Sønnen drepte stormannen og tok tilbake det som tilhørte ham, så takket han Gud for alt.¹

Profeten Davids ﷺ bortgang

Da Gud skapte profeten Adam ﷺ, strøk Han ham på hans lend, og alle som Han skulle skape av hans etterslekt til oppstandelsens dag, falt ut av hans lend. Han la en lysstråle mellom øynene til ethvert menneske. Etter det viste Han dem til profeten Adam ﷺ, som sa: «Min Herre, hvem er disse?» Herren svarte: «Disse er dine etterkommere!»

Profeten Adam ﷺ så en mann blant dem hvis lysstråle mellom øynene overrasket ham. Han spurte: «Hvem er dette?» Herren svarte: «Dette er en mann fra de senere nasjonene blant dine etterkommere – han kalles David.» Han spurte: «Min Herre, hvor lang alder har Du gitt ham?» Herren svarte: «Seksti år!» Han ba: «Min Herre, øk hans alder med førti år fra min alder.»

Da hans levetid var over, kom dødens engel til ham. Profeten Adam ﷺ sa: «Er det ikke førti år igjen av min alder?» Han glemte det han hadde gitt bort til sin sønn fra sin egen levealder.^{II} Gud viste nåde og lot ham beholde sine ett tusen år, og profeten David ﷺ fikk også beholde de førti årene han fikk.

Da tiden hans nærmet seg, brakte engelen Gabriel ﷺ en kiste til ham. Han sa: «Spør dine sønner om hva som er i den, og den som klarer å fortelle hva som er i den, skal arve tronen etter deg.» Han samlet sine femten sønner og vismenn fra Israels barn. Han sa: «Den som klarer å fortelle hva som er i denne kisten, skal arve tronen etter meg og bli gjort til profet. Han skal også være konge over Israels barn og all verden.» Men ingen av dem klarte å fortelle hva som var i den. Profeten Salomo ﷺ var den yngste av brødrene. Han trådte fram og

^I Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 298–301.

^{II} Moḥammad ibn 'Isā at-Tirmizī, *Sunan at-Tirmizī: Bāb wa min sōrah al-a'rāf*, 2. utg. (Kairo: Sharikah maktabah wa maṭba'ah Moṣṭafā al-Bābī al-Ḥalabī, 1975), 5:267#3076.

svarte: «Det er en ring, en pisk og et brev bevart i den. Det finnes ikke noe annet i den utenom disse tre tingene.» Da de åpnet kisten, så de at det var som han hadde sagt. Engelen Gabriel ﷺ sa: «Alle tre tingene er mirakuløse. Ringen er fra paradiset, Gud har sendt den. Den som bærer den, oppnår det han måtte ville ved den. Når han ser på den, vil alt det som er på jorden av godt og ondt gjort av skapninger i øst og vest, være tydelig for ham. Alle fugler vil være ham underdanig.

Pisken er fra helvete. Den som er svikefull mot han som eier pisken, vil den pisken av seg selv straffe ved befalingen til piskens herre. Spør hva som står i brevet?» Han spurte, og igjen var det bare profeten Salomo ﷺ som klarte å svare: «Det er fem saker som er diskutert i den: troen, kjærligheten, fornuft, anstendighet og kraft.» «Hvor holder disse tingene til i kroppen?» ble det spurt. Han svarte: «Troens og kjærlighetens sete er hjertet. Fornuftens sete er hjernen. Anstendighetens sete er øyet. Kraftens sete er en knokkel.» Profeten David ﷺ utnevnte ham til sin stedfortreder. Han satte ringen på hans finger og ga ham pisken i hans hånd og satte ham på den kongelige tronen med glede. Etter det gikk han til sitt bedeværelse for å tilbringe sine siste dager der som en som forsaker verden.¹

Profeten David ﷺ var veldig opptatt av å passe på familien sin. Det var derfor han sørget for at dørene i palasset var stengt når han gikk ut, slik at ingen kunne komme inn før han kom tilbake.

En dag gikk han ut og stengte dørene som vanlig. Overrasket så hans hustru en mann midt i palasset. Hun sa til de andre i palasset: «Hvor kom denne mannen inn i palasset fra, enda det var stengt? Ved Gud, David kommer til å føle seg vanæret!» Profeten David ﷺ kom tilbake mens mannen fortsatt stod midt i palasset. Han sa til ham: «Hvem er du?» Den fremmede mannen svarte: «Jeg er den som ikke frykter noen konge, og ingenting kan stå i veien for meg!» Profeten David ﷺ sa: «Ved Gud, du må være dødens engel, velkommen ved Guds befaling.» Engelen tok hans sjel.

Da profeten Davids ﷺ kropp ble vasket og svøpt i liksvøpet, steg solen over ham og skinte. Profeten Salomo ﷺ sa til fuglene: «Skygg Davids kropp!» Fuglene ga ham skygge, slik at hele landet ble mørkt. Profeten Salomo ﷺ sa til dem: «Trekk inn en vinge hver!»^{II}

¹ Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 301–302.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:281.

Historien om profeten Salomo ﷺ

Profeten Salomo ﷺ arvet tronen og ble gjort til Israels barns profet etter sin far, profeten David ﷺ.

Fuglenes tale

En dag sa han til Israels barn: «Vi er blitt lært fuglenes tale, og vi er blitt gitt alle ting. Sannelig, dette er Guds tydelige velvilje.»¹ Han fortalte dem at han kunne forstå fuglenes tale og tale til dem, men det er også kjent at han forstod andre dyr og til og med insekter.

En gang satt han med Israels barn og forklarte dem hva dyrene noen ganger sier. En ringdue kurret i nærheten. Han spurte: «Vet dere hva den sier?» De som var til stede, sa: «Nei!» Han sa: «Den sier: 'Om bare skapningene ikke var blitt skapt!'» En påfugl lagde en høylytt lyd. Profeten Salomo ﷺ spurte: «Vet dere hva den sier?» De som var til stede, sa: «Nei!» Han sa: «Den sier: 'Det dere gjør mot andre, vil bli gjort mot dere!'» Hærfuglen lagde sin lokketone. Profeten Salomo ﷺ spurte: «Vet dere hva den sier?» De som var til stede, sa: «Nei!» Han sa: «Den sier: 'Den som ikke viser nåde, vil ikke bli vist nåde!'» En varsler ropte. Profeten Salomo ﷺ spurte: «Vet dere hva den sier?» De som var til stede, sa: «Nei!» Han sa: «Den sier: 'Syndere, be om tilgivelse fra Gud!'» Rødstilken skrek. Profeten Salomo ﷺ spurte: «Vet dere hva den sier?» De som var til stede, sa: «Nei!» Han sa: «Den sier: 'Alle levende skal dø, og alt nytt skal bli gammelt og slitt!'» Låvesvalen sang. Profeten Salomo ﷺ spurte: «Vet dere hva den sier?» De som var til stede, sa: «Nei!» Han sa: «Den sier: 'Send en from gjerning på forhånd, dere vil finne den der!'» En bydue kurret. Profeten Salomo ﷺ spurte: «Vet dere hva den sier?» De som var til stede, sa: «Nei!» Han sa: «Min Herre den aller mest Høytstående hellighet har fylt himlene og jorden!» En tyrkerdue kurret. Profeten Salomo ﷺ spurte: «Vet dere hva den sier?» De som var til stede, sa: «Nei!» Han sa: «Den sier: 'Hellig er min Herre den aller mest Høytstående!'» Han sa: «Kråken forbanner den som tar en tiendedel i skatt fra andres eiendom. Glenten sier: 'Alt skal visne hen unntatt Gud!' Bekkasinen sier: 'Den som er stille, vil bli bevart!' Papegøyen sier: 'Ruinert vil den bli som har verdenen som sitt mål!' Frosken sier:

¹ Koranen 27:16.

'Hellig er min Herre, den Rene!' Ørnen sier: 'Hellig er min Herre, og for Ham er all lovprisning!' Frosken nevner Herrens hellighet på alle måter å uttrykke seg på.»^I

Israels barn utøver svart magi

Israels barn lærte seg svart magi og utøvde den. De fortsatte å lære hverandre. De kastet toraen bak sin rygg, og begynte heller å følge svart magis formler og forbannelser. Disse formlene og forbannelsene hørte de fra djevlene. Djevlene framsa dem, for de trodde at det var ved disse profeten Salomo ﷺ regjerte i sitt herredømme. De la i menneskenes hjerte at profeten Salomo ﷺ rir på havet og fuglene og *jinnene* er ham underdanige, alt det er ved svart magi.^{II}

Før i tiden pleide djevlene å fly opp til de øvre deler av himlene og tyvlyttet på det englene diskuterte med hverandre om framtiden. De tok disse nyhetene, og blandet en del løgn i dem fra seg. Etter det tok de med det til prestene, og prestene meddelte disse nyhetene til folket. Folket noterte ned det de fikk høre. Det var blitt kjent blant Israels barn at *jinnene* kjenner til det skjulte. Profeten Salomo ﷺ fikk vite om det, og fikk samlet alle bøker om svart magi. Han la dem i en kiste, den begravde han under sin trone. Han sa: «La meg aldri igjen høre fra noen at *jinnene* kjenner til det skjulte! Hvis jeg hører det fra noen, kommer jeg til å halshogge ham!»

Men etter at profeten Salomo ﷺ og de lærde som kjente til hans sak om at de bøkene var blitt begravd, døde, arvet arvtakerne landet. Da kom en djevel forkledd som en mann til noen av Israels barn. Han sa: «Skal jeg opplyse dere om en slik skatt som dere aldri vil klare å spise? Grav under tronen!» Han viste dem stedet, men stilte seg unna tronen. For ingen djevel kunne nærme seg tronen uten å brenne opp. Israels barn gravde og tok ut bøkene. Djevelen sa: «Salomo pleide å gjøre *jinnene*, menneskene, djevlene og fuglene underdanige ved dem.» Djevelen sa det, og fløy sin vei, men ordet spredde seg blant folket: «Salomo var en magiker!» Israels barn sparte på bøkene.^{III} Det var en løgn som Israels barn oppdiktet, det var derfor Gud sa: «Salomo var ikke vantro i det hele tatt, det var faktisk

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:103–104.

^{II} Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 2:42.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:105.

djevlene som var vantro!»^I For han utøvde ikke svart magi, men det gjorde djevlene, og de lærte den også bort til andre.

To engler sendt som en prøvelse

Den gang da magikerne og deres svarte magi ble kjent og spredt i landet, og mirakler og undere gitt av Gud til rettskafne mennesker ble sammenlignet med denne ondskapen, ble to engler sendt. Hārōt og Mārōt het englene. De ble sendt ned til Babylon, som en prøvelse for folket, for at de skulle gjøre tydelig for dem hva svart magi egentlig er. De ble sendt med svart magi, og den som lærte den, ble vantro. Englene sa: «Vi er kun en prøvelse, bli derfor ikke vantro ved å tro på svart magi.» De advarte alltid syv ganger. Til tross for det pleide folk å insistere på å lære svart magi av dem. Da sa de: «Gå og tiss på det stedets aske.» Etter at han tisset på det stedet, pleide det å komme et skinnende lys ut av ham, som steg opp mot himmelen. Det var hans tro og sannhetserkjennelse. Så steg det ned en mørk ting fra himmelen, som røyk, og gikk inn i hans indre gjennom ørene. Det var Guds vrede. Men de brydde seg lite om det og fortsatte å lære og synke dypere i den svarte magiens ondskap.

De lærte seg svart magi som de kunne føre til atskillelse mellom en ektemann og hans hustru. Gud ga dem en frist, slik testet Han dem, for de kunne ikke ha klart å trollbinde noen som helst med mindre Gud lot det skje. Men lite visste de at det de lærte, var kun til skade for dem, og de ville ikke tjene noe på det heller. Det aller verste var at de var klar over at det de bedrev, ville føre til at de ikke kom til å få en del i det kommende livet. De solgte sin sjel for å oppnå en kortvarig makt.

Det var også noen rettskafne som lærte av disse to englene, men det var for å beskytte seg mot den svarte magien og for å lære å skille mellom den og Guds tegn. Slike ble ikke vantro.^{II}

Profeten Salomos ﷺ hester

Profeten Salomo ﷺ var veldig glad i hester. En gang fikk han tusen raske fullblodshester som krigsbytte etter en kamp mot folket i Damaskus og Nusaybin. De ble framstilt for ham om aftenen.^{III}

^I Koranen 2:102.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:107–109.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:175.

Han pleide selv å se på hestene som skulle gjøres klar til kamp. Det synet gledet ham, for disse hestene var de som skulle kjempe for Guds sak med de troende. Hestene var priset i Guds skrift, toraen. Hestene gikk forbi ham på rad og rekke, en etter en. Han sa: «Sannelig, jeg har likt å elske disse hestene, for min Herres ihukommelse!» De hadde minnet ham på de ordene som Gud hadde roset dem med i toraen. For ved denne kjærligheten hadde han oppnådd å komme sin Herre i hu og Hans befaling om å kjempe for Ham.

Etter at hestene hadde gått forbi ham og var tilbake på stallen, skjult bak det forhenget der førhekken deres stod. Han sa: «Send dem tilbake til meg!» Da hestene gikk forbi ham andre gangen, strøk han kjærlig over deres legg og nakke.^I

Når han strøk på deres legg og nakke, var det for å merke hestene, for de skulle ut i kamp. Det var i bytte for hestene Gud ga ham vinden, som var enda raskere enn tusen hester.^{II}

En underlig skapt kropp

En gang satte Gud profeten Salomo ﷺ på prøve. Han satte en underlig skapt kropp på tronen hans.^{III} Prøven han ble satt på, var at han ble veldig syk. Sykdommen tærte på alle kreftene hans. Til slutt så han ut som en underlig skapt kropp på grunn av svakhet. Hans kropp var blitt som en kropp uten sjel. Det var slik han ble satt på prøve av sin Herre. Etter det ble han frisk igjen. Han forstod at verden blir ikke hos noen for alltid. En dag skal alle vende tilbake til Skaperen, derfor ba han om tilgivelse fra Gud og et herredømme som ingen skulle få etter ham!^{IV}

Gud ga ham mirakler

Gud la under profeten Salomo ﷺ en stormende vind, som for ham blåste mildt. Den blåste ved hans ordre fra alle kanter og retninger mot Levanten, der Gud hadde lagt velsignelser.^V Vindens morgenreise var en måneds ferd og dens kveldsreise var også en måneds ferd. Gud lot

^I Ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 26:390–391.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:176.

^{III} Koranen 38:34.

^{IV} Ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 26:394.

^V Koranen 21:81, 38:36.

en kilde av smeltet kobber fosse for ham. Gud la under ham *jinner* som arbeidet for ham ved Guds befaling.^I

Det sies at kobberkilden fosset i tre dager for ham, og folket dro nytte av den på den tiden.^{II}

Jinnene dykket for ham i havet, for å hente ut perler og juveler. De gjorde også annet arbeid som å bygge høye praktbygninger og skulpturer og store fontener og enorme gryter som ikke flyttet på seg. Alt det ble gjort under Guds tilsyn.

Skulpturene de lagde, var ikke-levende ting. En gryte var så stor at tusen mennesker spiste fra den.^{III}

Når profeten Salomo ﷺ gikk til en samling, pleide fuglene å skygge den samlingen. *Jinnene* pleide å stå i respekt helt til han satte seg på tronen.^{IV}

Maurenes dal

For profeten Salomo ﷺ ble hans hærskarer samlet av alle arter blant *jinner*, mennesker og fugler. De ble holdt igjen i hans tjeneste for disiplin og opplæring.^V Profeten Salomo ﷺ hadde en enorm slette for hæren sin. Han hadde ett tusen rom i sitt palass^{VI} og hundre hustruer^{VII}. Hans stormende vind pleide å løfte tronen hans opp og drive den mildt til bestemmelsesstedet.

En dag var han ute på reise og svedde mellom jord og himmel. Gud åpenbarte for ham: «Jeg har lagt til mer i ditt herredømme. Fra og med nå, hvem enn som taler av skapningene, skal vinden bringe til deg det den skapningen sier!»

En gang svedde han over maurenes dal sammen med sin hær, og var i ferd med å krysse den ferdig. Da han pleide å sette seg på tronen og vinden løftet ham opp, pleide den også å løfte med seg familien, tjenerne og hærskarerne, enorme gryter for å lage mat og ovner for å lage flatbrød. Grytene var enorme, sånn at kjøttet fra ti kameler passet i dem. Buskapen fikk en slette å trå på rett foran ham.

^I Koranen 34:12.

^{II} Al-Baghawī, *Ma'ālim at-tanzīl fī tafsīr al-Qor'ān*, 3:673.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:15–16.

^{IV} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:216–218.

^V Koranen 27:17.

^{VI} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:105.

^{VII} Mohammad ibn Ismā'īl al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaul ar-rajol: «La-’atōfanna al-laylah ‘alā nisā’i»* (Beirut: Dār tauq an-najāh, 2001), 7:39#5242.

Mens de reiste svevende mellom himmel og jord, løp buskapen på sin slette. Kokkene lagde mat og bakte flatbrød, vinden bar dem alle.

Det var i dalen as-Sadīr, som er en del av dalen Taif, han kom over maurene. Da sa en liten maur: «Å, dere maur! Gå inn i tuene deres så Salomo og hans hærskarer ikke knuser dere uten å vite det.» Den lille mauren var redd for at vindens kraft skulle knuse maurene uten at profeten Salomo ﷺ og hærskarene skulle ane noe. Men vinden opplyste ham om det, og han smilte og smålo av det mauren sa. For han ble glad over at Gud ga ham evnen til å høre det et så lite insekt hadde sagt. Og så gledet han seg over at mauren så på ham som en rettferdig konge, for den sa at han ikke ville skade dem med vilje. Han smilte også over at en liten maur vet hvordan den skal beskytte sine venner. Han ba: «Min Herre! Hold meg stø ved Din hjelp, slik at jeg alltid viser takknemlighet for den velsignelsen som Du viste meg og mine foreldre, slik at jeg gjør de rettskafne handlinger som Du blir tilfreds av. Før meg ved Din nåde inn blant Dine rettskafne tjenere som nyter Din særskilte nærhet.»¹

En gang svedde han over Medina da han var på vei til Jemen fra Estakhr i Persia. Han sa: «Dette er utvandringsstedet til den siste profeten! Gledens budskap til dem som tror på og følger Hans Hellighet.»

Videre på sin vei svedde han over Ka‘bah. Han så statuer rundt det Hellige huset, som ble tilbedt. Da han svedde forbi Ka‘bah, begynte Ka‘bah å gråte. Gud spurte Ka‘bah hvorfor den gråt. Den sa: «Å, min Herre, jeg gråter fordi det var Din profet og Dine venners flokk som bare passerte meg uten å forrette bønn ved meg, og det er avguder rundt meg, som blir tilbedt istedenfor Deg.» Gud sa til den: «Gråt ikke! Sannelig, om ikke så lenge skal Jeg fylle deg med ansikter som kneler med ansiktet ned for Gud alene. Jeg skal åpenbare en ny skrift ved deg og la en profet fra den siste tiden oppstå ved deg. Jeg elsker Mine profeter. Jeg skal bosette Mine slike skapninger ved deg, som vil kun tilbe Meg. Jeg skal pålegge Mine tjenere et pålegg. For å fullbyrde det pålegget vil de komme like så hurtig til deg som ørner flyr til sitt rede. De vil lengte etter deg slik en kamelhoppe lengter

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:105–107.

etter sin kalv, eller en due etter sine egg. Jeg skal rense deg for avguder og tilbedere av djevlene.»¹

Helligdommens hus

Profeten David ﷺ var den som begynte med å bygge Helligdommens hus. Det stod like høyt som et menneskes høyde, men da åpenbarte Gud for ham: «Jeg har ikke forordnet at du skal bygge det, faktisk skal din sønn Salomo gjøre det. Han skal Jeg gjøre til konge etter deg, og ved hans hånd skal det bli ferdigstilt.»

Da profeten Salomo ﷺ etterfulgte sin far etter hans død, ønsket han å ferdigstille Helligdommens hus. Han samlet *jinnene* og demonene, og fikk dem til å dele seg i grupper og gjøre forskjellige oppgaver. De fikk i oppgave å hente hvit marmor, og da de møtte opp med det, fikk de i oppgave å bygge byen med hvit marmor og andre steinblokker. Det ble bygget tolv bymurer, for Israels barn bestod av tolv stammer. Hver stamme hadde sin egen bymur. Etter at byen stod ferdig, begynte han med bedehuset. Han begynte med å dele opp *jinnene* og demonene i grupper hver for seg. En gruppe ble beordret til å hente gull, sølv og rubiner fra gruvene. En annen skulle hente glitrende perler fra havet. En skulle hente juveler og andre edelsteiner. Den siste gruppen skulle hente moskus og ambra og andre herlige dufter.

Da alt var blitt samlet, fikk han håndverkere og murere til å begynne med forskjellige arbeid. De skulle hogge i høye steiner og lage tavler og pusse juvelene og lage hull i perlene og rubinene. Bedehuset ble bygget av hvit, gul og grønn marmor. Dets søyler ble bygget av ren emalje. Det ble satt fliser av dyrebare juveler i taket. Taket og veggene ble støpt med rubiner og andre juveler. Gulvets fliser var av turkis. På den tiden fantes det ingen bygning som var mer praktfull og glitrende. Den skinte i mørket, som om den skulle være en måne skinnende på en fullmånes natt.

Etter å ha blitt ferdig med å bygge Helligdommens hus samlet han alle rabbiene blant Israels barn. Han opplyste dem: «Jeg har bygget dette kun for Gud, og alt som er i det, er også kun for Ham.» Den dagen han ble ferdig, feiret han som en høytid. Han ba sin Herre om tre ting: «Å, Herre, gi meg rettfærdig dømmekraft, slik at jeg kan dømme etter Din vilje!» Gud ga ham det. Han ba videre: «Gi meg et

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:105–106.

herredømme som ingen skal få etter meg!» Gud ga ham det. Han ba: «La ikke en eneste komme til dette hellige huset og forrette to bønneenheter uten at han går herfra som ren fra sine synder, slik som den dag da han ble født av sin mor.»^I Det håpes at Gud ga ham det også.^{II}

Hvis man forretter en bønn i Helligdommens hus, får man belønning for å ha forrettet tusen bønner.^{III} Det sies også femti tusen bønner.^{IV}

Denne praktbygningen – Helligdommens hus – stod helt fram til kong Nebukadnesar 2 angrep Jerusalem. Hans hær destruerte alt de kom over. De hogget ut alt det som var verdifullt i Helligdommens hus og tok det med seg hjem til Babylon.^V

Dronningen av Saba

Etter å ha bygget Helligdommens hus, reiste han til Ka'bah. Han var der i så mange dager som Gud ville. Daglig slaktet han mange dyr når han var i Mekka. Han sa til høvdingene fra folket sitt: «Her skal den arabiske profeten komme, det er Hans Høyhets kjennetegn (og så beskrev han dem for følgesvennene). Hans Høyhet skal seire over sine motstandere. Hans Høyhets skrekk vil legge seg over fiendenes hjerte på en måneds avstand. Nærhet og avstand vil være det samme for Hans Høyhet. Hans Høyhet vil ikke bry seg om noens klander når det gjelder Guds sak.» Høvdingene spurte: «Hva vil Hans Høyhets tro være?» Han svarte: «Hans Høyhets tro vil være monoteismen! Gledens budskap være for den som opplever og tror på Hans Høyhet.» Høvdingene spurte: «Hvor lenge er det mellom oss og Hans Høyhets komme?» Han svarte: «Omtrent et par tusen år! Den av dere som er til stede, bør si det til den som ikke er her! Sannelig, Hans Høyhet er profetenes mester og den siste av alle profeter.»^{VI}

^I Aḥmad ibn Sho'ayb an-Nasā'ī, *As-sonan aṣ-ṣoḡhrā: Bāb faḍl al-masjid al-Aqṣā waṣ-ṣalāh fīh*, 2. utg. (Aleppo: Maktab al-maṭbō'āt al-islāmiyyah, 1986), 2:34#693.

^{II} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 8:13–14.

^{III} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 8:14.

^{IV} Moḥammad ibn Yazīd al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb mā jā'a fī aṣ-ṣalāh fī al-masjid al-jāmi'* (Kairo: Dār ihyā al-kotob al-'arabiyyah), 1:453#1413.

^V Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 8:15.

^{VI} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 7:108.

Profeten Salomo ﷺ ble i Mekka til han var ferdig med pilgrimsferden. Etter det forlot han Mekka om morgenen og satte kursen mot Jemen. Han var framme i Sanaa ved middagstid. Det var en månedsreise på den tiden. Sanaa var en vakker og grøderik by full av grønt. Han foretrakk å lande der, slik at de kunne forrette en bønn og spise litt mat.

Hærfuglen så at profeten Salomo ﷺ var opptatt med å lande. Den bestemte seg for å fly for å se etter vann. For når den og hærskaerene landet et sted, var det fuglene som pleide å gi dem skygge, mens hærfuglen pleide å fly høyt opp i himmelen og se etter vann for alle – om det var i nærheten eller på avstand. Det sies at den så vannet selv om det var under jorden, for den kunne se tvers gjennom jorden som om det skulle være glass. Der den så vann, landet den og skrapte det stedet. Så kom *jinnene* og hentet vann for alle.

Da hærfuglen var oppe i himmelen, så den hit og dit. Den fikk øye på en av hagene til dronning Bilqīs. Den fløy ned mot den hagen og landet. Der traff den en annen hærfugl. Hærfuglen til profeten Salomo ﷺ het Ya‘fōr, og hærfuglen i hagen til dronning Bilqīs het ‘Onfir. ‘Onfir spurte: «Hvor har du kommet fra?» Den svarte: «Jeg har kommet med min herre, Salomo, sønn av David, fra Levanten.» «Hvem er han?» spurte ‘Onfir. Den svarte: «Han er kongen over *jinnene* og menneskene og demonene og ville dyr og fugler og vinden! Hvor kommer du fra?» ‘Onfir sa: «Jeg kommer fra dette landet.» Ya‘fōr spurte: «Hvem er kongen i dette landet?» ‘Onfir sa: «Her er det en kvinne som hersker. Hun kalles Bilqīs! Det er nok sant at din herres rike er stort, men Bilqīs' rike er ikke noe mindre. Hun er dronning over hele Jemen. Under seg har hun tolv tusen generaler som igjen har mange flere tusen soldater under seg. Vil du bli med meg for å se på hennes herredømme?» Ya‘fōr sa: «Jeg frykter at Salomo kommer til å trenge vann ved bønnens tid, da kommer han til å se etter meg.» ‘Onfir sa: «Din herre kommer til å bli glad når han får høre om den dronningen.» Ya‘fōr ble med ‘Onfir for å se på hennes herredømme. Han rakk ikke å være tilbake før ettermiddagen.

På den andre siden hadde profeten Salomo ﷺ landet. Det ble tid for bønn, men ingen hadde vann. Han inspiserte fuglene, og sa: «Hvorfor ser jeg ikke hærfuglen, eller har den virkelig forsvunnet?»¹ Han så etter den, men i dag var ikke hærfuglen der. Profeten Salomo

¹ Koranen 27:21.

☩ fikk de andre til å lete etter den, men ingen fant den. Da alle sa det samme, at den var borte vekk, spurte han ørnen som var lederen over fugleskaren. Den sa: «Jeg vet ikke, jeg har ikke sendt den noen sted.» Da ble profeten Salomo ☩ sint, og sa: «Jeg skal i sannhet gi den en streng straff for at han forsvant uten tillatelse, eller slakte ham med mindre den kommer til meg med et klart bevis for at den er uskyldig!» Straffen dens skulle være at han skulle plukke fjærene dens og nappe av dens føtter og hale og kaste hærfulgen i solens stekende hete. Der skulle den ligge til insekter spiste den, uten å kunne gjøre noe.

Han sendte ørnen for å lete etter hærfulgen. Den fløy opp så fort den kunne, for å finne hærfulgen. Da den kom opp i himmelen, kunne den se hele verden som om den tittet ned i en skål. Der så den hærfulgen komme flyende fra dronningens rike. Ørnen fløy rett mot hærfulgen for å fange den. Hærfulgen fikk øye på ørnen, den så hvordan ørnen kom mot den, og forstod hva ørnen ville. Hærfulgen sa: «For Guds skyld, Han som har gitt deg krefter og makt over meg, vis meg nåde! Ikke gjør meg noe vondt!» Ørnen snudde og lot den være. Ørnen sa: «Du fordervede! Måtte din mor miste deg! Guds profet har sverget å straffe deg hardt eller slakte deg!» Så fløy de begge til profeten Salomo ☩. Alle i fugleskaren omringet hærfulgen og spurte den: «Hvor har du vært i hele dag?» De fortalte hærfulgen hvilken straff som ventet den. Hærfulgen spurte: «Hadde han et krav?» Fugleskaren fortalte at han ba om en god grunn for å være fraværende. Hærfulgen ble glad, den sa: «Da slipper jeg straffen!» Ørnen og hærfulgen fløy bort til profeten Salomo ☩. Han satt på sin trone. Ørnen sa: «Å, Guds profet, jeg har brakt hærfulgen med meg!» Hærfulgen løftet hodet rolig og forsiktig, for å vise at den var ydmyk og la halen og vingene på bakken. Etter det slepte den seg bort til profeten Salomo ☩. Da den var kommet nær nok, tok profeten Salomo ☩ tak i dens nakke og dro hærfulgen til seg. Han sa: «Hvor var du? Nå skal jeg straffe deg hardt!» Hærfulgen sa: «Å, Guds profet, tenk på når du skal stå overfor Gud!» Profeten Salomo ☩ ble rørt dypt i sitt indre og skalv ved tanken. Han lot hærfulgen gå og spurte hvorfor den var fraværende. Hærfulgen sa: «Jeg har fått vite noe som du muligens ikke kjenner til. Jeg bringer med meg en sikker underretning fra riket Saba. Jeg så en kvinne der som hersker over dem. Hun er blitt tildelt alle ting – en stor hær, et stort rike og overflod av rikdom – og hun har en enorm trone. Tronen er laget av gull og

dekorert med rubiner, smaragder og perler. Dens bein var av rubiner og smaragder. På den var det syv rom, hvert rom hadde en dør som var lukket. Den var omtrent nitten meter lang og bred. Jeg så henne og folket hennes knele med ansiktet ned for solen istedenfor for Gud. Satan har gjort deres onde handlinger svært attraktive for dem og hindret dem fra troen på én Gud, så de ikke får fatt i rettledningen. De er blitt hindret i å knele med ansiktet ned for Gud, som bringer fram det skjulte i himlene og på jorden, og som kjenner til alt det dere skjuler, og alt det dere synliggjør. Gud, ingen er tilbedelsesverdig unntatt Ham. Herren over den veldige tronen!»

Bilqīs stammet fra kongelige forfedre. Før hennes far hadde det vært trettini konger oppover i slektslinjen. Etter sin fars død kunngjorde Bilqīs sitt herredømme og tok over som dronning i riket. Folket godtok, men det var også folk som nektet. De valgte sin egen konge, og slik ble folket splittet i to. Han som ble valgt til konge av folket, viste seg å være veldig ond. Han behandlet dem urettferdig og oppførte seg uanstendig mot kvinnene i landet. Folket som hadde valgt ham, ville avsette ham, men han var for mektig. Det var ikke noe de kunne gjøre. Da Bilqīs så hvordan kvinnene ble vanæret, følte hun skam på vegne av dem og at hun måtte gjøre noe. Hun sendte bud til ham. Hun tilbød seg selv og sitt kongerike til ham, slik at ondskapen hans skulle ta slutt og folket skulle bli ett. Kongen godtok frieriet hennes. Han sa: «Jeg forventet ikke av deg at du skulle godta et frieri fra meg, derfor ba jeg aldri om din hånd.» Hun sa: «Jeg skal ikke trekke meg, du er meg jamstilt og nobel. Samle folket mitt og be om min hånd foran dem.» Kongen gjorde som hun sa. Han samlet alle og framla sitt frieri til henne overfor dem. De svarte: «Nei, vi tror ikke Bilqīs kommer til å gjøre det.» Kongen sa: «Det er jo hun som fridde først. Jeg ønsker at dere skal høre hva hun har å si.»

De gikk til henne og nevnte det for henne. Hun sa: «Ja, jeg ønsker barn!» Folket hennes ble enige og giftet henne bort til ham. Da de var blitt viet og hun var på vei til ham, tok hun med seg en stor del av sin hær. Hos kongen skjenket hun ham så mye alkohol at han ble full og besvimte. Hun kuttet av ham hodet og vendte hjem til palasset sitt i løpet av natten.

Om morgenen fant folket kongen hengende død ved hovedporten. De forstod at bryllupet bare var et bedrag. Etter det godtok alle Bilqīs som sin dronning.»^I

Gavene fra dronning Bilqīs

Profeten Salomo ﷺ sa: «Vi skal nå med en gang se om du taler sant, eller om du er en av løgnerne.»^{II} Hærfuglen fløy opp og viste dem hvor vannet var. Alle gravde opp store groper for vannet. Så drakk de selv og ga også til dyrene. Profeten Salomo ﷺ fikk et brev skrevet til Bilqīs. Det lød: «Fra Salomo, sønn av David, en Guds tjener til Bilqīs, dronningen av Saba. I Guds navn, den mest Barmhjertige, den evig Nåderike. Fred være med den som følger rettledningen. Trå ikke hovmodige mot meg, men kom heller som underdanige.» Han skrev ikke et eneste ord mer enn det. Han fikk brevet parfymert med moskus og forseglet det med sitt seglstempel. Han overrakte det til hærfuglen og sa: «Gå du med dette brevet mitt, og lever det til dem. Trekk deg deretter tilbake fra dem, og se så hva de vender seg til.»^{III}

Hærfuglen fløy av gårde og møtte opp hos dronningen. Bilqīs befant seg i byen Ma'rib, som var tre dagers reise fra Sanaa på den tiden. Hærfuglen kom fram til palasset hennes, men portene var stengt. Nøklene lå under puten til dronningen. Men på en eller annen måte nådde hærfuglen fram til dronningen. Hun lå og sov. Den hadde brevet i nebbet og stilte seg ved hennes hode. Rundt henne var høvdingene og soldatene. Hærfuglen flakset med vingene mens den stod der. De holdt et øye med den, til slutt løftet dronningen hodet og så på den. Hærfuglen la med det samme brevet i fanget hennes. Bilqīs kunne lese, hun så på seglstemplet. Da ble hun full av frykt av å ha sett seglstempelet. For kartet over herredømmet til profeten Salomo ﷺ var i seglstempelet hans. Hun innså at den som sendte brevet, var en større hersker enn henne. Hærfuglen trakk seg tilbake, slik som den var blitt befalt. Bilqīs leste brevet, deretter satte hun seg på tronen. Bilqīs samlet alle sine høvdinge. Dronningen sa: «Å, dere høvdinge! Et adelig brev med et kongssegstempel er blitt levert til meg. Sannelig, det er kommet fra Salomo. Det lyder som følger: 'I Guds navn, den mest Barmhjertige, den evig Nåderike. Fred være med den

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:107–110.

^{II} Koranen 27:27.

^{III} Koranen 27:28.

som følger rettledningen. Trå ikke hovmodige mot meg, men kom heller som underdanige.' Å, dere høvdinge! Gi meg råd i denne saken, jeg har ikke tenkt å ta en endelig avgjørelse før dere er hos meg og sier deres mening.» Høvdingene sa: «Vi er sterke og dristige krigere, men befalingen hviler hos deg, se nøye på hva du vil befale.» Bilqīs ville vite hva de tenkte, om det var bedre med fred eller føre krig. Å kjempe var en vanskeligere sak enn å inngå fred. Høvdingene sa at de var villige til å krige hvis de måtte, og hvis hun ønsket fred, var de fortsatt henne underdanige. Dronningen sa: «Sannelig, når konger går inn i en by, utsletter de den og nedverdiger dens ærverdige folk. Det er slik de kommer til å gjøre også. Sannelig, jeg kommer til å sende en gave til dem, så skal jeg se hvilket svar utsendingene vender tilbake med.» Det var som om hun ønsket fred. Hun sendte gaven for å se om han kun var en konge eller en profet også. For hvis han var kun en konge, kom han til å godta gaven og la henne være. Men hvis han var en profet, ville han nekte å ta imot gaven, og ikke gi seg til de var blitt tilhengere av hans tro.

Hun sendte ham fem hundre slavegutter og fem hundre slavepiker. Slavepikene måtte bære gutteklær, og slaveguttene måtte bære jenteklær og gullarmbånd og halskjeder av gull og øreringer og de ble pyntet med juveler. Slavepikene fikk fem hundre hester å ri på, og slaveguttene fikk fem hundre muldyr å ri på. Hestenes reimer var av gull pyntet med juveler. Hestene bar på fargerike pledd av brokade. Bilqīs sendte fem hundre sølvbarrer og en krone hvis topp var prydet med perler og rubiner. Hun sendte også moskus og ambra. Hun sendte en personlig gave i tillegg: et lite skrin der det lå en verdifull perle uten hull og en kunstig perle med skrå hull. Hun lukket skrinet. Hun kalte en av høvdingene fra folket og noen andre vismenn for å sende med ham. Hun ga høvdingen et brev der alle gavene var nevnt. Og så stod det: «Hvis du virkelig er en profet, skill slavepikene fra slaveguttene og del dem opp hver for seg! Si også hva som er i skrinet, uten å åpne det.» Hun sa til høvdingen at hvis han klarer det, be han da å lage et hull i perlen, som er likt i begge endene, og å tre en tråd i den kunstige perlen, men han må ikke få hjelp av en mann eller *jinn*. Slaveguttene og slavepikene fikk også ordre. Slaveguttene skulle tale med jentestemme og slavepikene med guttestemme hvis profeten Salomo ﷺ talte til dem. Hun sa til høvdingen som skulle bære fram budet hennes: «Vurder den måten han oppfører seg på mot dere. Hvis han ser på deg med et sint blick, forstå da at han er en konge. Du må

ikke vise frykt i det hele tatt av å se ham, vi har mer ære enn ham. Hvis du ser at han oppfører seg godt og mildt, vit da at han er en profet sendt av Gud, og forstå det han sier og svar ham med respekt!»

Bilqīs' utsendinger satte av gårde med alle gavene. I mellomtiden skyndte hærfluglen seg til profeten Salomo ﷺ og opplyste ham om det han hadde sett og hørt. Profeten Salomo ﷺ befalte *jinnene* å lage gullbarrer og sølvbarrer. De gjorde som de ble befalt. Etter det befalte han at de skulle ta med de barrene av gull og sølv og spre dem på en slette omtrent femti kilometer fra der de var. De måtte også sette opp høye vegger av gull og sølv rundt sletten. Han spurte: «Hvilket dyr er det vakreste som dere har sett på hav og land?» De svarte: «Å, Guds profet, vi har sett noen dyr i et hav, som har forskjellige vakre farger, to armer, hudfolder på nakken og pannelugg.» Han befalte: «Bring dem til meg nå!» *Jinnene* brakte dem på øyeblikket. Han befalte: «Bind dem fast til høyre og venstre for sletten på gulv av gullfliser og sølvfliser, og sett deres fôr foran dem.» Han befalte videre til *jinnene*: «Hent deres avkom!» En enorm mengde med skapninger ble samlet hos ham. Han befalte: «Still dem til høyre og venstre for sletten!» Etter det satte han seg på tronen i forsamlingen. Det ble satt fire tusen praktstoler til høyre og venstre for ham. Demonene ble befalt å stå i rad i flere kilometer til høyre og venstre for ham.

Omsider kom Bilqīs' utsendinger nær og fikk øye på profeten Salomos ﷺ herredømme. De så buskap som de aldri før hadde sett. Disse husdyrene gjorde fra seg på fliser av gull og sølv. Det gjorde at de følte seg mindreverdige og kastet de gavene de hadde med seg. Da de fikk øye på demonene, ble de fulle av frykt for det merkelige synet de så. Demonene sa til dem: «Tre fram, det skal ikke skje dere noe vondt!» De gikk forbi skare etter skare av *jinner*, menn, fugler, rovfugler og villdyr, helt til de stod overfor profeten Salomo ﷺ. Han så på dem med et godt og trivelig blick. Han spurte: «Hva er det som er bak dere?» Høvdingen fortalte ham det de hadde brakt med seg til ham, og ga ham dronningens brev. Han så på det og sa: «Hvor er skrinet?» Høvdingen ga ham det. Han ristet på det. Engelen Gabriel ﷺ kom til ham og opplyste ham om det som var i det. Han sa: «Det inneholder en verdifull perle uten hull og en kunstig perle med skrå hull.» Høvdingen sa: «Du taler sant! Lag et hull i perlen og tre en tråd i den kunstige perlen.» Han spurte: «Hvem skal gjøre hull i perlen for

meg?» Han spurte både menneskene og *jinnene*, men ingen visste hvordan. Etter det spurte han demonene, de sa: «Gi den til termitten!» Den tok en tråd i munnen og gikk inn i perlen og kom ut på den andre siden. Han sa til termitten: «Hva ønsker du, be om det?» «Sett min forsyning blant trærne!» sa den. Han sa: «Slik skal det være for deg!»

Etter det skilte han slaveguttene fra slavepikene. Han befalte dem å vaske ansiktet og hendene. Slavepikene tok vann med den ene hånden fra karet og helte over i den andre hånden, før de skvettet det i ansiktet, mens slaveguttene tok vannet fra karet og skvettet det i ansiktet med en gang. Slavepikene tok vann på innsiden av håndleddet, mens slaveguttene tok det på utsiden. Slavepikene helte vannet rolig, mens slaveguttene helte fort. Slik skilte han dem fra hverandre.

Etter det returnerte han gavene. Han sa: «Ønsker dere å hjelpe meg med rikdom? Men det Gud har gitt meg, er bedre enn den rikdommen som Han har gitt dere. Faktisk er dere overstolte av gaven deres. Vend tilbake til dem med gaven. Vi skal angripe dem med slike hærskarer som de ikke vil makte å kjempe imot, og vi vil drive dem ut derfra i nedverdiggelse slik at de vil bli fornæret som våre fanger.»^I Med disse ordene beviste han at han ikke var ute etter rikdommen til det folket.^{II}

Tronen til dronning Bilqīs

Da Bilqīs' utsendinger kom tilbake til henne fra profeten Salomo ﷺ, sa hun: «Ved Gud, jeg har innsett at han ikke er en konge, og vi makter ikke å kjempe mot ham!» Hun sendte bud til ham: «Jeg er på vei til deg med høvdinge fra mitt folk. Jeg skal fundere grundig over din personlighet og den troen du kaller oss til.» Hun befalte sine tjenere å sette hennes trone i et av hennes syv palasser. Hun stengte dets dører og satte voktere for å vokte tronen. Hun sa til sin stedfortreder i hennes fravær: «Vokt min kongelige trone og det som har blitt overgitt i dine hender, og ingen må komme nær min trone eller skade den før jeg er tilbake.» Så befalte hun herolden å rope ut til hele kongeriket om hennes reise.

^I Koranen 27:36–37.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:112–116.

Hun reiste av gårde med tolv tusen høvdinger fra kongeriket Jemen mot profeten Salomo ﷺ. Hver høvding hadde flere tusen menn under seg.

Profeten Salomo ﷺ hadde en majestetisk personlighet, ingen våget å tale foran ham. Kun den han spurte, våget å tale. En dag da han satt på tronen, så han støv fly ikke så langt unna. Han spurte: «Hva er det?» De svarte: «Bilqīs har steget ned på det stedet.» Det var omtrent seks kilometer fra ham. Da sa han til sine hærskarer: «Å, dere høvdinger! Hvem av dere kan bringe meg tronen til Bilqīs før de kommer til meg som underdanige?» En *jinn* med mektig figur sa: «Jeg kan bringe den til deg før du rekker å reise deg fra plassen din. Sannelig, jeg har kraft nok og er pålitelig i å bringe den hit. Jeg kommer ikke til å skade den eller stjele juvelene dens.» Denne *jinnen* var enorm som et fjell, og hans et skritt var så langt synet kunne nå. Profeten Salomo ﷺ sa: «Jeg vil at den skal være her raskere enn det!» Āṣif ibn Barkhiyā, en sannferdig mann som kjente til Guds store navn, og ved det navnet ble han alltid bønnhørt. Han hadde noe kunnskap fra toraen: «Jeg kan bringe den til deg før du rekker å blunke.» Han sa til profeten Salomo ﷺ: «Åpne øynene og se så langt du makter!» Han så mot Jemen, og i det samme øyeblikket begynte Āṣif ibn Barkhiyā å be ved Guds store navn: «Å, vår Gud og alle tings Gud, den Ene Gud! Ingen er tilbedelsesverdig unntatt Deg. Bring hennes trone til meg!» Tronen sank ned i jorden og dukket opp overfor tronen til profeten Salomo ﷺ. Det sies at den var på to måneders avstand fra der han var.

Da han så tronen stå foran ham, sa han: «Dette er min Herres velvilje, slik at Han kan teste meg, om jeg viser takknemlighet eller utakknemlighet. Den som viser takknemlighet overfor Herren, han viser takknemlighet kun for sitt eget beste. Men den som viser utakknemlighet – Herren min er i sannhet selvtilstrekkelig, evig sjenerøs.»

Profeten Salomo ﷺ ville sette dronningen på en test, han sa: «Forvandle tronens utseende, slik at når hun ser den, gjenkjenner hun den ikke.» Tronens nedre del ble gjort til dens øvre, og grønne juveler ble forvandlet til røde, og røde til grønne. Da sa han: «Nå skal vi se om hun får fatt i sannheten, eller om hun blir av dem som intet fatter av sannheten.»

Da dronningen endelig kom, ble det sagt til henne: «Er det slik din trone er?» Hun svarte: «Den er jo akkurat som den! Viten om

Salomos profetskap ble gitt til oss før den dukket opp her, og vi kom jo som underdanige.» Tronen hennes var et bevis på at ingen makter mer enn det Gud makter. Det at hun stengte den inne og fikk sine vakter til å vokte den, var ikke til noen nytte. Men hun var blitt forvissnet i sin viten etter å ha sett de andre tegnene: brevet som hærfluglen kom med og gavene som hun sendte.

Før dette tilba hun solen, for hun ble født hos det folket som tilba den. Hun visste ikke bedre. Den læren som hun fulgte hindret henne i å bli engudsdyrker. Denne synden stod som en vegg i veien for henne, slik at hun ikke kunne oppnå sannheten. Profeten Salomo ﷺ ba henne slutte å tilbe solen.

Profeten Salomo ﷺ hadde fått laget et krystallpalass. Han ba henne gå inn på krystallpalassets gårds plass. Den var også av krystall og under den sildret det himmelblått vann. Da dronningen fikk øye på det, trodde hun at det var et dypt basseng. Hun løftet kjolen sin, og begge hennes legger ble avdekket. Overfor henne satt profeten Salomo ﷺ på tronen. Han sa: «Dette palassets gårds plass er brolagt med krystall.» Da hun så det miraklet, sa hun: «Min Herre! Slik som dette var jeg fanget i synets bedrag, derfor tilba jeg solen! Sannelig, jeg gjorde min egen sjel ondt, men nå har jeg sammen med Salomo underkastet meg Gud – Herren over alle verdener!»

Profeten Salomo ﷺ giftet seg med henne. Han var veldig glad i henne, og hun fikk lov til å fortsette å herske i riket. *Jinnene* ble beordret å bygge tre fort for henne i Jemen. De bygget tre høye og vakre fort som folk ikke hadde sett maken til før. De fortene ble kalt Salhōn, Sanōn og ‘Omdān. Han reiste hjem igjen etter det, men pleide å komme en gang i måneden for å besøke henne. Han ble hos henne i tre dager under hvert besøk. Det sies at de også fikk barn.¹

Profeten Salomos ﷺ bortgang

Profeten Salomo kunne mange ganger velge å trekke seg tilbake for flere måneder i askese i Helligdommens hus. Da fikk han mat og drikke servert der.

Hver dag om morgenen pleide det å vokse en plante i bedenisjen i Helligdommens hus. Profeten Salomo ﷺ pleide å spørre den: «Hva heter du?» Da fortalte planten hva slags plante den var. Han spurte: «Til hvilken nytte er du?» Den fortalte hva den var til. Da

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 7:116–121.

ba han om at den skulle kuttes, og hvis den var en del av en plante som det kunne gro en ny plante ved, plantet han den i en hage. Hvis det var en medisiplante, skrev han det ned.

En dag vokste det et Johannesbrødtre. Han spurte som vanlig, og det fortalte hva det var. Han spurte: «Hva har du grodd her for?» Det sa: «For å ødelegge ditt bedehus!» Han sa: «Gud kan ikke la det skje at det ødelegges mens jeg lever. Det virker som om jeg skal dø først, så skal du ødelegge Helligdommens hus!» Etter det plantet han det i en fin hage. Han ba: «Å, Gud! Hold min død skjult for *jinnene*, slik at menneskene skal vite at de ikke kjenner til det skjulte!» *Jinnene* pleide å si til menneskene at de visste av det skjulte det de ville, og hva morgendagen skulle bringe.

Han gikk fra hagen til Helligdommens hus og stilte seg i bedenisjen og begynte å be ved å lene seg til sin stav. I den tilstanden – der han stod – ble hans sjel hentet. I bedenisjen var det noen overlysvinduer, gjennom dem så *jinnene* ham stå i bønn, de trodde han fortsatt var opptatt med å forrette bønnen. Derfor fortsatte de med det tunge arbeidet de alltid gjorde mens han levde. Hans vane var å ikke komme ut med en gang etter bønnen, den tanken gjorde at de ikke engang fikk mistanke om hans bortgang.

Det sies at det gikk et helt år, og *jinnene* fortsatte å arbeide uten å ane noe som helst. Til slutt spiste termitter staven hans, og kroppen hans kom ned på bakken. Først da ble *jinnene* klar over det som hadde hendt. Slik ble profeten Salomos ~~✠~~ bønn oppfylt, og *jinnene* ble fornedret. For det de påstod, var løgn.

Det sies at profeten Salomo døde da han var femtiture år.¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 8:17–18.

Historien om profeten Jesaja ✠

Synden hadde økt blant Israels barn, og de overskred Guds grenser når de følte for det. Men Guds velvilje var stor mot dem. Han tilga dem og lot dem nyte Hans gaver.

Kong Hiskia

På denne tiden var det kong Hiskia som var kongen over Israels barn.

Gud ordnet det slik for Israels barn at det alltid en profet som kunne rettlede deres konge. Denne profeten pleide ikke å få åpenbart en egen skrift, men skulle følge toraens lov.

Profeten Jesaja ✠ ble sendt som profet til kong Hiskia.

Profeten Jesaja ✠ ga det gledelige budskapet om profeten Jesu ✠ og profeten Mohammads ✠ komme. Han sa: «Du Jerusalem, fryd deg! Det skal komme til deg en som vil ri på et esel, og etter det en som vil ri på en kamel.»

Kong Hiskia var konge over Helligdommens hus og Israels barn en stund, men da hans herredømme var i ferd med å ta slutt, økte Israels barn enda mer i synden, enda profeten Jesaja ✠ var blant dem.

Da lot Gud herskeren Sankerib komme mot dem. Han var konge over Babylon, og med seg hadde han seks hundre tusen faner. Troppene hans marsjerte fram til de kom ved Helligdommens hus.

I disse dagene var kong Hiskia syk. Han hadde en byll på leggen. Profeten Jesaja ✠ gikk inn til ham og opplyste: «Kong Sankerib har ankommet veldig nær deg! Hans tropp bærer seks hundretusen faner. Folket har løpt sin vei i skrekk.» Kong Hiskia ble satt ut av å høre det. Han spurte: «Å, Guds profet, har det kommet en åpenbaring til deg om hva som skal skje? Fortell oss hva Gud skal gjøre med oss og kong Sankeribs hær?» Han sa at han ikke hadde mottatt noen åpenbaring.

Rett etter det åpenbarte Gud for ham: «Gå til kongen og si til ham at han skal nedtegne sitt testament og bestemme sin arvtaker fra familien.» Han gikk til kongen og sa: «Din Herre har åpenbart for meg at jeg skal befale deg: 'Skriv testamentet ditt og bestem den du vil skal være din arvtaker fra familien din, for i sannhet skal du dø!'» Da han hørte denne nyheten, reiste han seg opp og vendte seg i bønneretningen. Han forrettet en bønn og ba en skuddbønn med et oppriktig hjerte idet han gråt og tryglet: «Å, Gud! Du som Herren over herrene og Guden over alle såkalte guder er, Du den aller Helligste,

den mest Barmhjertige, den mest Medfølende, som verken blir grepet av tretthet eller søvn! Husk meg for det jeg gjorde, og for den rettferdige måten jeg dømte blant Israels barn, og alt det var fra Deg. Du kjenner til alt det jeg gjorde i hemmelighet og åpenlyst.» Gud bønnhørte ham, for han var en rettskaffen tjener av Gud.

Gud åpenbarte for Sin profet at han skulle opplyse ham at bønnen ble hørt, og at Han skal vise ham nåde og gi ham femten år til og berge ham fra fienden Sankerib. Han fortalte det til kongen, og kongens bekymring og sorg forsvant. Han kastet seg ned for å knele med ansiktet ned, og han sa: «Å, min Herre, mine forfedres Herre, det er for Deg jeg kneler med ansiktet ned! Din hellighet lovsynger jeg, og Din ære og storhet opphøyer jeg. Du er Den som gir herredømme til den Du vil, og fratår herredømme fra den Du vil! Du gir ære til den Du vil og vanærer den Du vil. Du er allviteren om det skjulte og det synlige. Du den Første og den Siste. Du den Synlige og den Skjulte. Du er Den som viser nåde og bønnhører skuddbønnen til den som trygler. Du er Den som bønnhørte meg og viste meg nåde da jeg tryglet.» Da han løftet hodet, åpenbarte Gud for profeten Jesaja ⋈ : «Si til kongen at han skal befale en av sine tjenere å hente fikenvann og smøre det på hans sår. Såret vil bli helbredet.» Han gjorde så og ble frisk.¹

Kong Sankeribs hærskarer dør

Kongen sa til profeten: «Spør din Herre om Han kan gi oss viten om hva Han skal gjøre med denne fienden vår!» Gud sa til profeten Jesaja ⋈ : «Si at Jeg har stanset din fiende og berget deg fra dem. Idet morgenen gryr, skal de alle dø unntatt kong Sankerib og fem av hans skrivere.»

Om morgenen kom en skrikende mann, han skrek: «Å, Israels barns konge, Gud har stanset din fiende. Kom ut! Sannelig, Sankerib og hans hærskarer er døde.» Da kong Hiskia kom ut og lette etter kong Sankerib, fant han ham ikke blant de døde. Kong Hiskia sendte soldater etter ham, de fant ham og de fem skriverne i en hule. Det sies at Nebukadnesar 1 også var blant dem som ble tatt i den hulen. De lenket dem sammen og brakte dem med til kong Hiskia.

Da kongen fikk øye på dem, kastet han seg knelende med ansiktet ned fra solen grydde til ettermiddagen. Han sa til kong

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:405–406.

Sankerib: «Hvordan opplevde du det vår Herre gjorde mot dere? Han drepte dere med Sin allmakt og kraft, enda vi og dere ikke ante noe.» Kong Sankerib svarte: «Nyheten om deres Herre og Hans hjelp til dere og Hans nåde som Han viser dere, hadde nådd meg før jeg gikk ut fra mitt eget land. Men jeg hørte ikke på vismannen, og det som har ført meg i denne elendigheten, er ikke noe annet enn min manglende forstand. Hadde jeg lyttet og forstått noe, ville jeg ikke ha kommet for å krige mot dere.» Kong Hiskia sa: «All lovprisning er for Gud alene, Herren over allmakten. Han som berget oss mot dere, slik som Han ville. Gud har ikke latt deg og dine skrivere være igjen for å ære dere. Tvert imot, Han har latt dere være igjen for å øke deres elendighet i det dennesidige og pine i det hinsidige. Og for at dere skal opplyse dem som er igjen i deres land, om det dere så vår Herre gjøre mot dere, og for å advare dem etter dere. Hadde det ikke vært for disse advarslene, hadde jeg drept dere. Deres blod er verdt mindre enn en loppe i Guds øyne, hvis jeg nå skulle drepe dere.» Etter det befalte han sin ledervakt å ta dem med seg. Han satte lenker om deres nakke og fikk dem til å gå rundt Helligdommens hus og Jerusalem i sytti dager. De fikk daglig to flatbrød å spise. Kong Sankerib sa til ham: «Det er bedre å bli drept enn det du gjør mot oss.» Kongen befalte at de skulle kastes i fengselet der dødsdømte ble holdt.

Gud åpenbarte for profeten Jesaja ❧: «Si til kongen at han skal la Sankerib og hans skrivere gå, sånn at de kan advare dem som er igjen bak dem. Han må ære dem og sette dem på ridedyr, slik at de når sitt land.» Han viderebrakte Guds ord til kongen. Kong Hiskia gjorde som han ble befalt.

Kong Sankerib og hans skrivere dro av sted derfra helt til de nådde Babylon. I byen samlet folket seg rundt dem, og han fortalte dem hva Gud hadde gjort mot ham og hærskaene hans. Prestene og magikerne sa: «Vi hadde jo fra før fortalt deg om Herren deres og profeten deres og Guds åpenbaringer for profeten, men du fulgte ikke vårt råd! De er en slik nasjon som ingen kan gjøre noe mot så lenge deres Herre er med dem!» Det som hendte med kong Sankerib, var for å advare hans folk. Gud lot denne saken bli en vekker og formaning for dem.

Kong Sankerib levde i syv år etter det, og så døde han.¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:407.

Profeten Jesajas ✠ bortgang

Da kong Hiskia døde, ble alt verre blant Israels barn. De begynte å kjempe mot hverandre om makten og drepte hverandre, enda deres profet Jesaja ✠ var blant dem. Men de ville ikke høre på ham, og da deres oppsatsighet gikk over grensen, befalte Gud til profeten Jesaja ✠: «Still deg blant folket ditt, Jeg skal la Min åpenbaring komme på din tunge.»

Da han stilte seg blant folket, fikk Gud Sin åpenbaring til å bli talt ved hans tunge: «Hør himmel, og jord, gi meg din oppmerksomhet. Gud vil underrette om Israels barns sak. De som Han skjenket Sine gaver og Sin nærhet. Han ga dem ære og forrang over Sine tjenere. De som var løse geiter som ikke har noen gjeter. Han forenet deres spredte geiter og samlet deres villfarne geiter og satte sammen de knuste. Han helbredet deres syke og gjorde deres radmagre tjukke. Men da Han gjorde det for dem, ble de hovmodige. De begynte å stange hverandre og drepe hverandre. Helt til det ikke var et friskt bein igjen blant dem, slik at han kunne sette sammen det knuste beinet. Måtte undergangen ta dette syndige samfunnet som ikke engang vet hvorfor undergangen skal komme! Når kamelen husker sitt hjem, vender den tilbake. Når eselet husker føret sitt, vender det tilbake. Når oxen husker høyet sitt som den spiste og ble tjukk av, vender den tilbake. Sannelig, dette folket forstår ikke engang hvorfor undergangen skal komme over dem, enda de har vett!»

Guds tale gjennom hans tunge fortsatte. Det ble også opplyst Israels barn: «Det vil komme en profet som vil være underretteren av det skjulte. Den profeten vil ikke være uhøflig og heller ikke hardhjertet. Den profeten vil ikke skrike rundt omkring i basarene, ikke drive med løsaktig prat og heller ikke usømmelig prat. Jeg skal lede den profeten på rett vei og gi ham enhver fornem egenskap. Jeg skal gjøre det som bringer hjertet ro til hans klær og fromhet til hans kjennemerke og gudfryktighet til hans personlighet og visdom til hans logikk og sannhet og troskap til hans natur og tilgivelse og gode handlinger til hans moral og rettferd til hans livsførsel og å gi enhver deres rett til hans lov og Guds rettledning til hans kriterium og islam til hans religion, og hans navn skal være Aḥmad!»

Da profeten Jesaja ✠ omsider ble ferdig med Guds tale, fløy de på ham for å drepe ham. Han løp fra dem. Han løp, og på veien kom det et tre som åpnet seg, og han gikk inn i det. Men Satan hang

med og holdt igjen skjorteenden hans. Han viste den til Israels barn.
Da sagde de treet med sin profet inni og delte ham i to.¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:408–410.

Historien om profeten Jeremia ﷺ

Profeten Salomos ﷺ sønn regjerte etter ham i sytten år. Etter det begynte Israels barns herredømme å gå sin nedgang i møte.^I

Pinen blir lovet

Gud opplyste Israels barn om motgang og nedgang i toraen.^{II}

Han sa til dem: «Dere vil visselig anstifte ufred på jorden to ganger, og dere vil vise stor oppsetsighet!» Da det første løftet av de to ankom, satte Gud over dem slike folk som var svært strenge og krigslystne, som til og med trengte seg inn i deres hjem idet de lette etter dem. Det løftet måtte bli oppfylt. Deretter vendte Han på overtaket til fordel for Israels barn – de fikk overtaket over dem. Gud hjalp dem ved å gi dem rikelig med rikdom og barn, og gjorde dem mannsterke.

Da det andre løftets tid var inne, ble andre ondskapsfulle satt over dem, slik at de skulle misdanne ansiktet til Israels barn ved å slå dem gang på gang. For at de skulle gå inn i Helligdommens hus, slik som angriperne gikk inn i det første gangen. For at de skulle destruere det de fikk overhånd over. Etter deres oppsetsighet var Gud villig til å tilgi dem, men hvis de igjen viste oppsetsighet, ville de få smake samme straffen.^{III}

Den gang Israels barn hadde krysset alle grenser for ulydighet, var de så druknet i synd og kjetteri at de til og med drepte profeter uten å nøle. Når denne ulydigheten ikke fant noen grenser, la Gud et ønske om å erobre Israels barns rike i hjertet til kong Nebukadnesar 2, at han måtte angripe dem, slik at Gud skulle ta hevn over dem. Da ble profeten Jeremia ﷺ sendt. Gud åpenbarte for ham at Han var i ferd med å tilintetgjøre Israels barn og ta hevn over dem. Derfor måtte han stille seg på klippen til Helligdommens hus, og der ville Herrens åpenbaring og befaling nå ham.

Profeten Jeremia ﷺ reiste seg opp, i sorg og bekymring flerret han sine klær og kastet støv på sitt hode og brøt sammen ved å knele med ansiktet ned. Han sa: «Å, min Herre, jeg ønsker at min mor aldri

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:314.

^{II} Al-Maḏharī, *At-tafsīr al-Maḏharī*, 5:404.

^{III} Koranen 17:4–8.

hadde født meg, siden Du gjorde meg til den siste profeten blant Israels barn! Skal Helligdommens hus og Israels barn ødelegges på grunn av meg?» Gud sa: «Løft hodet!» Han løftet hodet og gråt, så sa han: «Å, min Herre, hvem skal du sette over dem?» Herren sa: «Ildens tilbedere, som ikke frykter Min pine og heller ikke håper de på Min belønning. Å, Jeremia, reis deg opp og lytt til Min åpenbaring. Jeg skal opplyse deg om nyheten din og Israels barns nyhet! Jeg utvalgte deg før Jeg skapte deg. Før Jeg formet deg i din mors liv, helliget Jeg deg. Før Jeg førte deg ut av din mors liv, rensset Jeg deg. Før du ble moden, oppfostret Jeg deg. Før du nådde din manndoms fulle kraft, utvalgte Jeg deg – og for en stor sak utvalgte Jeg deg. Reis deg opp og vis kongen den rette veien og rettled ham.»

Han begynte å rettledde kongen, og åpenbaringene fortsatte å komme, men ondskapen ga seg ikke. Forbrytelsene forverret seg, og de glemte hvordan Gud hadde berget dem fra fienden, herskeren Sankerib og hærskaene. Gud åpenbarte for profeten Jeremia ~~☩~~: «Reis deg, opplys dem om det Jeg befaler deg, og nevnt for dem Min gunst mot dem og gjør dem oppmerksomme på syndene deres.» Profeten Jeremia ~~☩~~ sa: «Å, min Herre! Sannelig, jeg er svak hvis ikke Du gir meg styrke. Jeg er maktesløs hvis ikke Du anfører meg. Jeg vil gjøre feil hvis ikke Du fører meg på den rette vei. Jeg er ydmyket hvis ikke Du hjelper meg. Jeg er fornedret hvis ikke Du gir meg ære.» Gud sa: «Vet du da ikke at alle sakene finner sted ved Min allmakt. Alle skapningene og sakene tilhører Meg. Alle hjerter og tunger er i Min allmakts hånd, Jeg vender dem som Jeg vil. Derfor, adlyd du Meg, for Jeg er Gud, Den som ingenting er lik. Ved Mitt ord er himlene og jorden og alt det som mellom dem er, opprettholdt. Monoteismen og allmakten er kun bundet til Meg! Ingen kjenner til den viten som er hos Meg. Jeg er Den som talte til havene, og de forstod Min tale. Jeg befalte dem, og de gjorde det Jeg befalte. Jeg ordnet grenser for dem, de overskrider ikke Min grense. De kommer med bølger som fjell, men når de når Min grense, kler Jeg dem i ydmykhetens drakt for Min lydighet, og fryktens og stadfestelsens drakt for Min befaling. Sannelig, Jeg er med deg. Ingenting kan nå deg når Jeg er med deg. Sannelig, Jeg har sendt deg til et stort folk av Mine skapninger, for at du skal viderebringe Mitt budskap til dem. Slik at du oppnår belønning for enhver som følger deg, og at

belønningen deres ikke heller blir mindre i det hele tatt. Gå til ditt folk, og still deg overfor dem!»¹

Han dro til folket og forkynte Herrens ord: «De hadde fått et hjerte, men ville ikke forstå! De hadde fått øyne, men nektet å se! De hadde fått ører, men nektet å høre! Sannelig, Jeg husker deres fedres fromhet, derfor viser Jeg deres barn mildhet. Spør dem hva de opplevde som resultat av lydighet til Meg, og ble en eneste av dem lykksalig ved å vise Meg ulydighet? Har noen noen gang lidd ved å være Med lydig? Selv dyr husker sitt tilholdssted, og vender tilbake til det. Men dette folket har forlatt saken som Jeg gjorde deres fedre ærede ved. Disse søker ære fra andre steder enn det! Deres rabbier har fornektet Min rett, og deres resitatorer tilber andre enn Meg! Deres munker får ikke noen nytte lenger ved det de vet! Deres ledere lyver om Meg og Mine sendebud! De har samlet renker i sitt hjerte og deres tunge lyver kun! Sannelig, Jeg sverger ved Min herlighet og allmakt! Jeg skal i sannhet sende over dem hærskarer som de ikke forstår språkene til, og heller ikke vil de gjenkjenne deres ansikt og heller ikke vil de vise nåde overfor deres gråt. Jeg skal sette over dem en konge som er en tyrann og hardhjertet. Han vil ha så mange hærskarer som skyer. Deres flagg vil flagre som ørner flakser med vingene. Deres riddere vil angripe som ørner. De vil gang på gang legge befolkede områder øde. Smilende byer vil de forlate i skrekk og gru. Hvor sørgelig det er for Meg og byenes beboere, hvordan Jeg skal la dem fornedres ved krig. Jeg skal sette over dem slaver. Deres bruders jammer og hulk vil lyde høyt. Samtidig vil man høre gjenlyd av hesters knegg og ulvers ul. Noen adelige palasser skal bli gjort til villdyrs hus. Støv og jammer vil bre seg overalt, de må leve i fornedrelse etter ære og under slaveriets åk etter gunsten. Deres kvinner vil bli forvandlet til støv etter å ha luktet godt. Fiendene vil ta over deres myke og behagelige underlag. Jeg skal gjøre deres kvinners kropp til jordens søppel og overlate knoklene deres til solens hete. De skal alle bli trampet ned av forskjellige piner. Etter det skal Jeg befale himmelen, og den vil bli et deksel av jern, og jorden vil bli hard som bronse. Himmelen vil ikke la noe regne, og heller ikke vil jorden la noe gro. Hvis Jeg skal la noe gro i løpet av den tiden, vil det kun være noe for dyrene ved Min nåde. Deretter vil Jeg stanse alle midler under tiden for dyrking, men sende midlene under tiden for innhøstingen.

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:321–322.

Hvis de skulle dyrke noe under den tiden, vil Jeg sette en plage over den modne åkeren. Hvis Jeg skulle la være igjen noe av den, vil Jeg ta ut velsignelsen fra den. Når de kommer til å anrope Meg, vil Jeg ikke svare dem. Når de vil be Meg om noe, vil Jeg ikke gi dem. Hvis de gråter, vil Jeg ikke vise dem nåde. Hvis de trygler, vil Jeg vende Mitt ansikt bort fra dem!»¹

Profeten Jeremia ✠ går i forbønn

Profeten Jeremia ✠ tryglet og ba Herren skåne Israels barn. Han tryglet: «Jeg er ikke verdig til å tale overfor Deg. Det at Israels barn i dag har kommet til denne framgangsmåten, er takket være meg. Jeg har vært blant dem så lenge, men fortsatt viste de Deg ulydighet. Jeg klarte ikke engang å hindre dem eller forandre dem. Derfor hvis Du piner meg, fortjener jeg det. Det at Du ser til Meg i nåde, har jeg stor tro på. Å, min Herre! Hellig er Du, Deg lovpriser vi, Du er velsignet – vår Herre – og Du er aller mest høytstående. Skal Du tilintetgjøre denne byen og det som er rundt den, enda det er Dine profeters hus, stedet de kom til og deres område? Skal du legge dette bedehuset (Helligdommens hus) og de bedehusene som er rundt det, og de husene som Du opphøyde for Din nevnele deri, øde? Skal Du forderve dette samfunnet, og la Din pine ramme dem, enda de er Din inderlige venn Abrahams avkom? De er samfunnet til Din fortrolige venn, Moses. De er folket til Din utvalgte David. Å, min Herre! Hvilken by kan være trygg mot Din straff etter dette? Hvilke tjenere kan være trygge mot Din myndighet etter disse: Din inderlige venn Abrahams avkom, Din fortrolige venn Moses' samfunn og Din forvalter Davids folk som du skal sette ildens tilbedere over?»

Gud sa: «Å, Jeremia! Den som er Meg ulydig, kan ikke anse Min pine som fremmed!»

Profeten Jeremia ✠ fortsatte å gå i forbønn: «Å, Min Herre! Du gjorde Abraham til din inderlige venn, og ved ham bevarte Du oss. Moses brakte Du nær Deg ved å gjøre ham til din fortrolige venn. Vi ber Deg om å bevare oss (ved disse profetene), og la ikke fienden få komme over oss, så de rykker oss opp.»

Gud svarte: «Å, Jeremia! Sannelig, Jeg helliget deg i din mors liv. Jeg ga deg frist til denne dag. Hvis folket ditt hadde tatt vare på de foreldreløse og de støvete fattige og de trengende og de veifarende,

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:319–320.

ville Jeg ha gitt dem støtte og kraft. Hos Meg ville deres værested ha vært lykksalighetens hage. Men Jeg klager på Israels barn overfor deg! Jeg var som en medfølende gjeter for dem. Jeg vokter dem mot enhver hungersnød og vanske. Jeg førte dem inn i det grøderike helt til de ble som sauebukker og stanget hverandre. Ve dem og atter en gang ve dem! Jeg ærer kun den som ærer Meg, og Jeg fornedrer den som mener at Min befaling er fornedret.»¹

Israels barn pådro seg denne vreden takket være sine overtredelser. Nå var pinen bundet til å inntreffe, og den kunne ikke snus bort.

Helligdommens hus blir lagt øde

Profeten Jeremia ❧ gjorde som Herren befalte og viderebrakte Herrens ord. De hørte om den pinen som var i ferd med å inntreffe. Da viste de ham ulydighet og forsverget ham. De kalte ham for en løgner og sa at han diktet opp løgn om Gud. De mente at det ikke var mulig at Gud kunne la pinen ramme Helligdommens hus og alle de andre gudshusene i området. «Hvem skal tilbe Ham, når det ikke lenger finnes noen tilbedere, gudshus eller skrift?» sa Israels barn til ham idet de kranglet. De kalte ham til og med en besatt mann. De fanget ham og satte ham i lenker og fengslet ham.

Da lot Gud kong Nebukadnesar 2 sette av gårde med sine hærskarer. Han nådde Israels barns områder og omringet dem. Da beleiringen ble uutholdelig for dem, ble de maktesløse. De bøyde seg for befalingen til kong Nebukadnesar 2. De åpnet byens porter for dem, og ildtilbedernes hærskarer trengte seg inn i alle byens gater og hjørner. Kong Nebukadnesar 2 var nådeløs mot dem. Han drepte en tredjedel av Israels barn og tok en tredjedel til fanger. De som han lot være, var kun syke og gamle som ikke var til noen nytte for ham. Han fikk sine hester til å trampe dem i hjel. Han rev ned Helligdommens hus. Han tok med seg barna, og kvinnene stilte han nakne i basarene. Han drepte alle som kjempet mot ham. Fort og palasser ble lagt øde. Han knuste alle gudshus og brant toraen.

Etter det gikk han videre inn i Levanten med hærskarene. Han erobret hele Levanten og drepte Israels barn i hopetall. Da han var ferdig, vendte han tilbake. Han samlet alt krigsbytte og førte

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:325–326.

krigsfangene foran seg. Blant disse fangene var det nitti tusen barn som var barna til konger og rabbier.

Tilbake i Helligdommens hus kastet han søppel og slaktet svin i det. Det var for å ærekrenke og vanære Israels barns mest hellige sted.

Han hadde fått utallige slaver under disse erobringene. Syv tusen av fangene var fra profeten Davids ⚔ etterkommere. Elleve tusen stammet fra barna til profeten Josef ⚔ og hans bror Benjamin, og i tillegg til disse var det sekstito tusen fanger som stammet fra profeten Jakobs ⚔ andre sønner. Han tok med seg alle disse fangene og marsjerte inn i sin hjemby Babylon som en stor helt.¹

I Guds varetekt

Kong Nebukadnesar 2 fikk høre om at det var en mann blant Israels barn som profeterte til dem om ham. Han advarte dem mot kong Nebukadnesar 2 og opplyste dem: «Kong Nebukadnesar 2 vil drepe deres modige, fange deres barn, knuse gudshusene og brenne bedehusene!» Men de nektet å høre på ham, og forsverget ham og beskyldte ham heller. De slo ham og lenket ham fast og slengte ham i fengsel. Kong Nebukadnesar 2 befalte dem å ta ham ut av fengselet og bringe ham til ham. Profeten Jeremia ⚔ ble satt fri og stilt overfor kong Nebukadnesar 2. Han spurte: «Advarte du dem mot dette?» Han sa: «Ja!» «Hvordan visste du om det fra før?» spurte han undrende. Han svarte: «Gud sendte meg til dem, men de forsverget meg!» Kong Nebukadnesar 2 sa: «De forsverget deg og slo deg og til og med fengslet deg!» Han sa: «Det stemmer.» Kong Nebukadnesar 2 sa: «Hvor ond det folket er, som forsverger sin profet og sin Herres budskap. Er det mulig for deg å slå deg sammen med meg? Jeg skal ære deg og føle sympati for deg. Hvis du ønsker, kan jeg la deg leve trygt i ditt land.» Profeten Jeremia ⚔ sa: «Sannelig, jeg har alltid levd i Guds varetekt, derfor har jeg aldri trådt utenfor Guds varetekt! Hvis ikke Israels barn hadde trådt ut av Hans varetekt, ville de ikke ha fryktet deg eller noen andre, og heller ikke ville du hatt noen makt over dem.» Da kong Nebukadnesar 2 hørte det han sa, lot han ham dra. Profeten Jeremia ⚔ bosatte seg igjen i sitt hjem i Jerusalem.

De svake samlet seg rundt ham og sa angerfulle: «Vi gjorde det syndige og var de ondsinnede, og vi vender oss i anger til Gud for

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:327–328.

det vi har stelt i stand. Be til Gud at han skal godta vår anger.» Han ba for dem, men Gud åpenbarte for ham: «Det stemmer ikke! Hvis de er sannferdige, ville de bo med deg i denne byen.» Han forkynte dem det Gud befalte. De sa: «Hvordan kan vi bo i denne byen, den er jo ødelagt, og Guds vrede flammet opp mot dens befolkning.» Slik nektet de å bo der. Det var da Israels barn spredte seg rundt omkring, og en gruppe av dem kom og bosatte seg i Yathrib. En gruppe satte av sted til Egypt. Kong Nebukadnesar 2 sendte bud til kongen i Egypt om at han skulle overgi dem til ham, men kongen i Egypt nektet. Det gjorde kong Nebukadnesar 2 rasende. Han satte av gårde med en mektig hærske, og kjempet mot kongen i Egypt. Han erobret Egypt og fanget deres barn. Han fortsatte vestover og erobret de ytterste områdene i Vest-Afrika. Til slutt vendte han hjem med krigsbytte fra Levanten, Egypt og de vestlige områdene. Blant disse fangene var også profeten Daniel ﷺ.¹

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:328–330.

Historien om profeten Daniel ﷺ

Profeten Daniel ﷺ ble tatt til fange av kong Nebukadnesar 2 og brakt til hans by.

Kong Nebukadnesar 2 ser en drøm

En gang så kong Nebukadnesar 2 en merkelig drøm, men han glemte hva han så. Han kalte inn profeten Daniel ﷺ, Hananja, Misjael og Asarja, for de var av profetenes barn. Han spurte dem om sin drøm. De sa: «Si oss din drøm, vi skal tyde den!» Han sa: «Jeg husker ikke drømmen, men hvis ikke dere tyder den for meg, skal jeg rive av dere skuldrene!» De forlot hans sal og tryglet Gud og gråt idet de ba. Gud opplyste dem om drømmen.

De kom til kong Nebukadnesar 2, og fortalte ham: «Du så en statue som hadde føtter og legger av keramikk, knær og lår av kobber, mage av sølv, bryst av gull og hode og nakke av jern.» Kongen bekreftet at de talte sant. De fortsatte: «Da du så drømmen, ble du forbauset. Gud sendte en stein fra oven, som knuste statuen. Det er den tingen som du hadde glemt.» Kongen sa: «Dere taler sant! Hva er drømmens tydning?» De svarte: «Du har fått se kongers herredømme. Noen har et svakt herredømme, andre har et vakkert herredømme og noen har et sterkt herredømme. Keramikk er svakt, kobber sterkere enn det, sølv er vakrere enn kobber, og gull er vakrere enn sølv, mens jernet er ditt herredømme. Det er hardere enn alle de andre herredømmene. Den steinen som Gud sendte fra oven som knuste statuen, er Guds allmakt. Den vil gjøre slutt på alt. Herredømmet vil for alltid være Hans.»^I

I løvehulen

Etter at de tydet drømmen hans, begynte han å respektere profeten Daniel ﷺ høyt. Prestene til ildtilbederne mislikte det sterkt. De begynte å spre falske rykter om dem. De sa: «Daniel og vennene hans forsverger din gud og spiser ikke av det dine hengivne tjenere slakter.» Kong Nebukadnesar 2 forhørte seg med profeten Daniel ﷺ og vennene hans om den saken. De svarte: «Vi har en eneste Herre og vi tilber Ham alene, og vi spiser ikke av det dere slakter.»^{II}

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:411–412.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:416.

Kong Nebukadnesar 2 hadde klart å fange to løver. Han stengte dem inne i en mørk hule. Profeten Daniel ﷺ ble kastet inn i løvehulen, men løvene skadet ham ikke.

Profeten Daniel ﷺ ble i løvehulen så lenge Gud ønsket. Den sulten og tørsten som et menneske føler, følte også han. Gud åpenbarte for profeten Jeremia ﷺ, som var i Jerusalem: «Tilbered mat og drikk til Daniel!» Han sa: «Å, min Herre! Jeg er i det hellige land mens Daniel er i Babel i Irak.» Gud sa: «Tilbered det Vi har befalt deg! Sannelig, Vi skal sende den som skal bære deg og det du har tilberedt.» Han gjorde som Gud befalte ham. Det ble sendt et ridedyr til ham som skulle bære ham og det han hadde tilberedt. Ridedyret brakte ham med seg rett overfor løvehulen. Profeten Daniel ﷺ spurte: «Hvem er det?» Han svarte: «Jeg er Jeremia!» Han spurte: «Hva har du kommet hit for?» Han svarte: «Din Herre har sendt meg hit!» Profeten Daniel ﷺ spurte: «Har min Herre nevnt meg?» Han svarte: «Ja!» Profeten Daniel ﷺ sa: «All lovprisning er for Gud alene, Han som ikke glemmer den som nevner Ham. All lovprisning er for Gud alene, Han som bønnehører den som setter sitt håp til Ham. All lovprisning er for Gud alene, Han som ikke overgir den som forlater seg på Ham i fremmedes hender. All lovprisning er for Gud alene, Han som belønner godt med godt. All lovprisning er for Gud alene, Han som belønner tålmod med frelse. All lovprisning er for Gud alene, Han som fjerner vår smerte etter sorg. All lovprisning er for Gud alene, Han som verner oss når våre tanker blir onde av våre illgjerninger. All lovprisning er for Gud alene, Han som er våre håps midtpunkt når alle håp er kuttet bort fra oss.»¹

Kong Nebukadnesar 2 dør

Da Gud var i ferd med å la kong Nebukadnesar 2 smake døden, spurte han Israels barn: «Hvem tilhørte det huset jeg la øde og de menneskene jeg drepte?» «Det var Guds hus, og det var Hans profeters etterkommere som befolket det. Men da de syndet og var onde, satte Gud deg over dem takket være deres synder. Deres Herre er Herren over himlene og jorden og alle skapninger. Han ga dem ære, men de begikk onde handlinger, det var derfor Gud tilintetgjorde dem og satte andre over dem!» sa Israels barn. Kongen sa: «Hvordan kan jeg klatre opp til himmelen slik at jeg kan drepe alle som er der oppe

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:331.

også, og grunnlegge mitt herredømme der også. Jeg har jo fullbyrdet herredømmet her på jorden.» De sa til ham: «Det er ingen skapning som kan overmanne Ham.» Han sa: «Fortell meg hvordan jeg klatrer opp dit, ellers dreper jeg dere!» De ba Gud om hjelp. Gud sendte en mygg, den gikk inn i nesen til kong Nebukadnesar 2 og stakk en åre i hans hjerne. Dette plaget ham, han mistet all roen. Han fikk ikke ro før noen slo ham i hodet. Da han døde, åpnet de hodet hans og fant en mygg som stakk ham gang på gang i hjernen.^I

Profeten Daniels ﷺ **lik**

I skattkammeret til kong Hormuzan i Shushtar var det en trone. På tronen lå det en flere hundre år gammel kropp, men den hadde ikke råtnet. Når det ikke regnet fra himmelen, pleide folket å bære ut tronen, og så regnet det.^{II} De brukte profeten Daniels ﷺ lik som forbeder. Etter at Shushtar ble erobret av muslimene, ble liket hans gravlagt.

Helligdommens hus blir gjenoppbygget

Etter at Nebukadnesar 2 døde, overtok Lihrāsb makten. Det sies at han regjerte i hundre og tjue år. Da han døde, ble hans sønn Bashtāsib konge.

Han fikk høre nyheten om at byene i Levanten var blitt ødelagt og forlatt. Villdyr hadde spredd seg i Palestina, og det fantes intet mennesket som bodde der. Kongens herolder ropte ut i Babylon til Israels barn: «Den som ønsker å vende tilbake til Levanten, kan gjøre det!» Han satte en konge over dem fra profeten Davids ﷺ etterkommere. Kongen befalte ham at han skulle begynne med å gjenoppbygge Helligdommens hus.

Israels barn vendte tilbake og gjenoppbygget det. Gledens dager var kommet tilbake. Gud bosatte dem i det hellige landet og lot dem nyte Hans gaver.

Kong Lihrāsb, som tok over etter kong Nebukadnesar 2, var en svært rettferdig og rettskaffen konge. Han var mild og medfølende overfor folket sitt. Hans gode væremåte mot sine egne og andre tiltrakk flere folk og konger fra andre lands troskap. Han ga alltid gode råd når det gjaldt å oppbygge byer og grave ut elver og samle

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:412–413.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:331–332.

skatt. Da han hadde regjert i mer enn hundre år og var blitt for svak til å regjere, ga han tronen over til sin sønn, Bashtāsib. Under hans styre oppstod zoroastrismen.

Det hendte slik at en mann ved navnet Zardtosht var en følgesvenn av profeten Jeremia . Han gjorde slik at profeten Jeremia ble vred på ham. Han forbannet ham. Zardtosht ble rammet av spedalskhet, han dro derfra og bosatte seg i Aserbajdsjan. Der ble han en av Bashtāsibs venner, og deretter innledet han zoroastrisme fra seg selv. Kong Bashtāsib ble av hans tilhengere. Han tvang folket til å anta denne troen, og den som nektet, ble drept. Slik ble veldig mange drept, for de nektet.¹

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:336–337.

Historien om profeten Esra ﷺ

Profeten Esra ﷺ stammet fra profeten Arons ﷺ etterkommere.

Gud makter alt

Det sies at den gang Nebukadnesar 2 fanget Israels barn og brakte dem med seg til Babylon, var også profeten Esra ﷺ blant dem. Etter en stund ble han sluppet fri. Han satte seg på eselet sitt og red tilbake. Da han kom til Harqal-klosteret, gikk han av eselet sitt ved stranden til elven Tigris. Han tok en runde i byen. Han så ikke et eneste menneske, enda alle trærne i byen var nedlesset med frukt. Han spiste litt frukt og skviste ut druesaft og drakk det. Han la frukten i en liten kurv som han hadde, og lærflasken sin fylte han med druesaft. Byen lå i ruiner, han så seg om og sa: «Hvordan skal Gud vekke den til live etter dens død?»^I

En annen beretning som er kjent, er at han en dag gikk ut til et jordstykke som han eide, for å stelle det. På tilbakeveien hvilte han på et øde sted. Han red inn dit på eselet sitt, for det var veldig varmt. Han gikk av eselet der inne i skyggen av ruinene. Med seg hadde han en kurv med fiken og en kurv med druer. Han tok fram en bolle og skviste druesaft i den. Etterpå tok han fram tørket brød og la det i bollen med druesaft for at det skulle bli mykt og søtt så han kunne spise det. Han la seg ned for å hvile og strakte beina mot veggen. Han fikk øye på husenes tak og kunne se det som var i dem, for de stod på sine tak. De som bodde der, var døde. Han så at deres knokler lå strødd. Da sa han: «Hvordan skal Gud vekke denne byen til live etter dens død?»^{II} Han tvilte ikke på at Gud ville gjenopplive dem, men han undret deg over hvordan det skulle skje. Gud sendte dødens engel, han tok hans sjel. Gud lot ham ligge der død i hundre år.

Det gikk hundre år, og i mellomtiden hadde det hendt mye blant Israels barn. Gud sendte en engel til profeten Esra ﷺ. Den skapte hans hjerte som evnet å tenke og forstå, og øynene for å kunne se, slik at han både kunne forstå og observere hvordan Gud gjenoppliver de døde. Etter det formet han ham mens han fikk se. Først ble knoklene bekledd med kjøtt, så fikk håret vokse og huden gro. Til slutt blåste han tilbake sjelen i ham. Han så alt dette og forstod det. Han satte seg opp. Engelen spurte: «Hvor lenge var du her?» Han

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:369.

^{II} Koranen 2:259.

svarte: «Jeg var her i en dag, eller en del av en dag.» Det var fordi at han begynte å hvile på begynnelsen av dagen – ved middag – og ble gjenopplivet på slutten av dagen – solen hadde ennå ikke gått ned. Da sa engelen til ham: «Tvert imot! Du har vært her i hundre år, se på maten og drikken din!» Begge var som de var, de hadde ikke endret seg det minste. Frukten råtnet ikke og heller ikke saften. Da virket det som om hjertet hans ikke klarte å begripe det som tidligere hadde hendt.¹ For det hendte så fort. Hvordan kunne det ha gått hundre år?

Engelen sa: «Begriper du ikke det jeg sa? Se nå på ditt esel!» Han så på eselet. Dets knokler var råtne og oppsmuldret. Engelen ropte til knoklene. De stod opp og samlet seg fra alle de stedene de lå på, helt til engelen formet eselet mens profeten Esra ﷺ så på. Etter det kledde han det med årer og nerver og så kjøtt og deretter lot han hud og hår gro. Til slutt blåste han sjel i det, og eselet reiste seg opp ved å løfte hodet og rette ørene mot himmelen samtidig som det skrøt, det trodde at oppstandelsens dag hadde kommet. Da dette var blitt tydelig for ham, sa han: «Jeg har nå fått sikker viten om at Gud har fullstendig makt over alle ting!»^{II}

Han satte seg på eselet sitt og red av gårde tilbake til sin by. Folket kjente ham ikke igjen og heller ikke gjenkjente han dem. Han kjente ikke engang til hvor hans eget hus lå, men kom seg fram ved å forestille seg hvor det en gang lå. Hjemme traff han på en gammel, blind dame som ikke kunne gå. Hun var hundre og tjue år gammel. Egentlig var hun hans tjenestepike. Den gang han forlot huset, var hun tjue år gammel. Han spurte henne: «Er dette huset til Esra?» Hun svarte: «Ja! Men jeg har ikke hørt om ham på veldig lenge. Hvem er du?» Han svarte: «Jeg er Esra! Gud lot meg ligge død i hundre år, men har gjenoppvekket meg.» Hun sa: «Esra ble alltid bønnhørt av sin Herre. Hvis du virkelig er ham, be til Gud at mitt syn skal vende tilbake.» Han ba for henne og strøk hånden over øynene hennes. Hun ble igjen seende. Han tok henne i hånden og sa: «Med Guds vilje, reis deg!» Hun reiste seg opp som en frisk dame. Hun så på ham og gjenkjente ham. Hun sa: «Jeg bevitner at du er Esra!»

Hun gikk ut til Israels barn, de var i sine samlinger. Sønnen til profeten Esra ﷺ var blitt en gammel mann på over hundre år, til og med barnebarna hans var gamle. Men håret og skjegget hans var svart.

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:340–341.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:341.

Hun ropte ut til alle: «Dette er Esra!» Men de nektet å tro henne. Hun sa: «Jeg er jo den samme tjenestepiken deres! Han ba for meg til sin Herre, og Han ga meg synet mitt tilbake og fikk mine føtter til å bevege seg. Han påstår at Gud lot han være død i hundre år, og så vekket Han ham til live.» Folket skyndte seg bort til ham. Sønnen hans sa: «Min far hadde en svart halvmånelignende føflekk mellom skuldrene.» Han løftet skjorten og viste den til dem, slik ble det bekreftet at han virkelig var den han sa han var.^I

Toraen blir nedskrevet på nytt

Israels barn sa: «Det var ingen blant oss som kunne hele toraen ved hjertet unntatt Esra. Nebukadnesar 2 brant toraen, det finnes ikke noe igjen av den unntatt det mennene har bevart i sitt hjerte. Kan du skrive den ned for oss?» Profeten Esras ﷺ far hadde begravd toraen under Nebukadnesar 2 sine dager. Ingen visste om det stedet unntatt profeten Esra ﷺ. Han tok dem med seg dit og gravde ut toraen. Sidene hadde råtnet og skriften var borte. Han gikk og satte seg i skyggen av et tre, og Israels barn satte seg rundt ham. Da steg det to ildkuler ned og gikk i hans hjerte. Han klarte å huske toraen godt. Han skrev den på nytt for Israels barn – ord for ord. Det var derfor Israels barn begynte å kalle ham Guds sønn.^{II} For at de så mirakelet med de to ildkulene, og for at han skrev toraen for dem på nytt, og for at han tok seg av Israels barns sak.^{III}

Det Israels barn ikke klarte å begripe, var at alt det ble gjort for at han skulle være et tegn på Guds allmakt.

^I Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 1:369–370.

^{II} Koranen 9:30.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:343.

Historien om profeten Sakarias

Profeten Sakarias stammet fra profeten Salomos etterkommere.

Profeten Sakarias var blitt en gammel mann. Han var bekymret for Israels barn, for han visste hvor lett de kom til å falle tilbake til et syndig liv hvis ikke noen rettledet dem. Det var derfor han ba til Herren: «Min Herre! La meg ikke være alene, enda Du er den beste til å arve.»^I Slik ba han om en arvtaker som kunne arve profetskapet etter ham, enda han viste i sin bønn at han stolte fullt og helt på sin Herre selv om han ikke skulle gi ham en arvtaker. Han ville ikke ha en sønn for verdslige årsaker, men kun for Guds skyld.

Jomfru Marias bedeværelse

Profeten Sakarias ble utvalgt av Gud til å være jomfru Marias formynder. Han skulle være hennes læremester, opplære henne i troen, for hennes foreldre hadde viet henne til å tjene Helligdommens hus.

Han var gift med hennes tante. Tanten fikk ansvaret for å se til henne utenom det han skulle lære henne. Da hun vokste opp, lagde han et bedeværelse til henne i gudshuset. Døren var inne i gudshuset, og man kunne ikke gå inn i det bedeværelset uten en stige. Det var ingen andre enn hennes onkel Sakarias som hadde lov til å gå inn til henne. Han pleide å bringe mat og drikke og olje til henne.

Hver gang han gikk inn i bedeværelset hennes, så han hos henne ferske og uvanlige frukter. Han spurte henne undrende: «Å, Maria! Hvorfra kommer disse fruktene til deg?» Hun svarte: «Denne forsyningen kommer fra Gud. Sannelig, Gud tildeler forsyning til den Han vil, uten å måle det.» Disse fruktene ble sendt til henne fra paradiset.^{II}

Bønnen går i oppfyllelse

I det øyeblikket på det samme stedet følte profeten Sakarias, at det er her han bør be sin skuddbønn som han i så mange år hadde bedt til Herren. Han så jomfru Marias underverk og at Guds nåde stod på vidt gap på dette stedet. Han hadde hele tiden hatt i tankene at han ikke hadde et barn som kunne føre hans kunnskap videre, og han fryktet at hans slekt skulle miste troen etter ham. Da lukket han dørene

^I Koranen 21:89.

^{II} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 2:42–43.

og stilte seg for å be til sin Herre. Med en lav røst full av hengivenhet sa han: «Min Herre, min kropps bein er blitt svake, og av alderdom er hodet blitt skinnende hvitt. Min Herre, jeg har aldri vendt tilbake tomhendt når jeg har bedt til Deg. Jeg frykter for mine slektninger etter min bortgang, at de kommer til å tape levemåtenes velsignelse, og hustruen min er ufruktbar, til tross for det skjenk meg ved Din særskilte nåde en arving, som arver meg og rettleder Israels barn etter meg og arver Jakobs etterkommeres profetskap og kunnskap. Og min Herre, gjør ham til en Du er vel tilfreds med.»^I Han fortsatte: «Min Herre! Tildel meg ved Din særskilte nåde en hellig etterkommer. Sannelig, Du alene hører skuddbønnen.»^{II} Han nevnte Guds særskilte nåde, for han selv var gammel og grå og hans hustru var blitt ufruktbar. Med disse ordene mente han: Jomfru Maria ☩ får frukt fra Deg på en uvanlig måte, derfor la Du meg få en arvtaker på en uvanlig måte.

Profeten Sakarias ☩ var den største rabbi. Derfor hadde han ansvaret for å bringe ofringen fram og å åpne porten til offerstedet. Ingen kunne gå inn dit uten hans tillatelse.

Den kvelden da han ba denne bønne, stod folket ute og ventet på hans tillatelse. Mens han fortsatt stod bedende i bedeværelset, ropte engelen Gabriel ☩ til ham: «Sannelig, Gud gir deg gledens nyhet om en sønn, Johannes. Han skal stadfeste ordet (Jesus) fra Gud. Han skal være en leder, velbeskyttet mot forkjærlighet for kvinner og en profet av Herrens usedvanlige rettskafne tjenere.»^{III} Han spurte gjennom engelen: «Min Herre! Hvordan skal jeg få en sønn når alderdom har innhentet meg og hustruen min er ufruktbar?» Han tvilte ikke på Herren, men han ville forstå seg på sin og hustruens evne. «Hvordan skulle han få denne sønnen, skulle de få det barnet sammen, skulle de bli unge igjen, skulle hun bli gjort fruktbar igjen, eller skulle han få denne sønnen med en annen kvinne?» tenkte han. Spørsmålet berodde også på dette: Ikke bare fortell meg, men også vis meg. Han var hundre og tjue år på denne tiden, og hans hustru var nittiåtte.

Engelen sa: «Det er slik det er! Gud gjør det Han vil!»^{IV} Han fortsatte: «Din Herre sier: 'Det er lett for Meg! Sannelig, Jeg har skapt

^I Koranen 19:4–6.

^{II} Koranen 3:38.

^{III} Koranen 3:39.

^{IV} Koranen 3:40.

deg før dette også, mens du ingenting var!»^I Disse sannhetsordene ville minne ham på følgende: Har du glemte at du heller ikke eksisterte en gang, men Vi skapte deg. Hvis det å bringe deg fram fra intet var mulig, hvorfor skulle det være umulig å skape din sønn?!

Profeten Sakarias ❧ sa: «Min Herre, fastsett et tegn for meg!» Slik at han kunne vite når hans hustru var blitt gravid, og han kunne takke sin Herre ved å tilbe Ham mer enn vanlig. Gud sa: «Tegnet ditt er at du ikke vil være i stand til å tale med folk på tre dager unntatt ved bevegelser. Kom i hu din Herre rikelig, og forherlig iherdig helligheten Hans om aftenen og morgenen.»^{II} Han skulle være helt frisk, men kun få beholde evnen til å nevne Gud, og evnen til å tale til folk skulle han ikke ha.^{III} Derfor ble han opptatt med å prise og nevne Gud i hele tre dager.

Etter å ha fått befalingen fra Gud gikk han ut fra bedeværelset til folket og gjorde tegn til dem og forklarte at de også skulle forherlige Guds hellighet morgen og aften.^{IV}

^I Koranen 19:9.

^{II} Koranen 3:41.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 2:44–47.

^{IV} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:86.

Historien om profeten Johannes ﷺ

Profeten Sakarias' ﷺ bønn gikk i oppfyllelse. Han fikk en svært spesiell sønn fra Gud til tross for at han selv var en gammel mann og hans kone, Elisabet,^I var ufruktbar.

En gledens nyhet

Det ble sagt til profeten Sakarias ﷺ: «Sannelig, Gud gir deg gledens nyhet om en sønn, Johannes. Han skal stadfeste ordet (Jesus) fra Gud. Han vil være en leder, velbeskyttet mot forkjærlighet for kvinner og en profet av Herrens usedvanlige rettskafne tjenere.»^{II} Det ble også sagt: «Hans navn skal være Johannes, Vi har ikke skapt noen før ham med det samme navnet!»^{III} Han fikk dette navnet for Gud ga hans hjerte liv for å tro og adlyde. Han syndet aldri, faktisk tenkte han ikke engang på noen gang å være Gud ulydig. Han skulle være den første til å stadfeste profeten Jesus ﷺ, og han trodde på ham også. Det sies at han var seks måneder eldre enn profeten Jesus ﷺ. Gud skapte ham på en unik måte, han skulle være lederen blant folket sitt med tanke på kunnskap, tilbedelse og gudfryktighet. I alle mulige gode egenskaper skulle han være Israels barns leder. Han var den som ga fra seg begge verdener og fikk Guds kjærlighet i bytte.^{IV}

Den unike barndommen

Da han var to år gammel, ble det sagt til ham: «Å, Johannes! Hold fast ved toraen!» Gud ga ham profetskapets visdom og innsikt fra barndommen av. Gud velsignet ham med medlidenhetsfølelse, renhet og kyskhet ved Sin særskilte sjenerøsitet, og han var svært gudfryktig. Han viste en svært from og pliktoppfyllende væremåte overfor foreldrene sine og var ikke trassig og ulydig.^V

Da han var tre år gammel, hadde han lest toraen og forstått den.^{VI}

Han var ikke som andre barn. Han pleide ikke å gå ut for å leke. Moren hans spurte ham: «Hvorfor går du ikke ut for å leke med

^I Al-Qortobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 11:79.

^{II} Koranen 3:39.

^{III} Koranen 19:7.

^{IV} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 2:45.

^V Koranen 19:12–14.

^{VI} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 6:86.

andre barn?» Han svarte: «Jeg er ikke skapt for å leke. Den saken Han har skapt meg for, det er den Han vil bruke meg for.» Dette gjentok han gang på gang og gråt hele dagen og natten.

Profeten Sakarias ✠ spurte Gud: «Min Herre, jeg ba om en arvtaker, og Du ga meg det for å gjøre meg tilfreds. Men nå lider jeg av at den sønnen Du har gitt meg, gråter om dagen og natten. Det gjør meg trist.» Han ble selv trist av å se sin sønns tårer. For de flommet mer enn en tusen år gammel synders tårer. «Hvordan kunne et uskyldig lite barn være så angerfull, med en så voldsom kjærlighet til Gud i seg?» tenkte han. Gud svarte: «Du ba om en rettskaffen sønn fra Meg, og det er en slik en du har fått. Du ba om en sønn som skulle være Meg lydig, og Jeg elsker den tjeneren som gråter dag og natt av kjærlighet til Meg, og som frykter Min pine til enhver tid, og ikke setter sitt håp til noen andre enn Meg.» Profeten Sakarias ✠ hørte sin Herres ord og takket Ham. Etter det gikk han ut til folket for å tale til dem.

En dag sa han til Israels barn: «Hvis min sønn Johannes hører om paradiset og helvete, kommer han til å gråte enda mer.» Alle blant Israels barn var til stede, og profeten Johannes ✠ satt også i et hjørne. Han lyttet til ham i skjul, men alle de andre visste det. Profeten Sakarias ✠ talte i det øyeblikket om paradiset og helvete. Talen hans lød: «Sannelig, helvete er deres lovede sted. Det har syv porter; for hver port er det blitt avsatt en gruppe av dem. Sannelig, de gudfryktige vil være i hager og kilder. Det vil bli sagt til dem: 'Gå inn i dem med fred i all trygghet!'" Da profeten Johannes ✠ hørte disse ordene, skrek han høyt og løp sin vei til fjellene. Der ble han i syv netter gråtende, og fra seg vandret han rundt. Hans mor lette etter ham i syv dager i fjellene, men hun fant ham ikke.

Etter at det hadde gått syv dager, fortalte en ung mann henne at sønnen hennes gråter og vandrer dagen lang i fjellene, og så går han og legger seg i en hule. Moren hans skyndte seg til den hulen og satte seg ned for å vente på sin sønn. Da natten la seg over fjellet, kom han og så sin mor ved hulen. Han ville løpe, men moren utbrøt: «Min sønn, vent! Snakk med meg og slutt å gråte. Fortell meg hvorfor du hele tiden gråter?» Han svarte: «Mor, hvordan kan jeg være stille, jeg tenker på helvete! Da sprer frykten seg i meg, hvor kommer Gud til å la meg ende opp? Det er derfor jeg er helt fra meg, hva skal skje med

meg?» Moren hans klarte til slutt å overtale ham. Hun brakte ham med seg hjem. Profeten Johannes ﷺ var kun syv år gammel på den tiden.

Han gikk inn i gudshuset og trakk seg tilbake fra alle og gjorde seg opptatt med å tilbe Gud.^I

En gang hendte det også slik at profeten Sakarias ﷺ lette etter sin sønn i tre dager. Han gikk ut i skogen for å lete etter ham. Da han fant ham, så han at han hadde gravd en grav og stod i den og gråt angerfull over seg selv. Faren sa: «Sønn, jeg har lett etter deg i tre dager, og her er du i en grav som du står i og gråter?» Han svarte: «Far, var det ikke du som opplyste meg at mellom paradiset og ilden er det en ørken som ikke kan krysses unntatt med tårene til dem som gråter!» «Min sønn, gråt!» sa faren, og så gråt de sammen.^{II}

På den andre siden begynte Israels barn atter en gang å synde. Til tross for at profeten Sakarias ﷺ advarte dem, ville de ikke høre. De la til og med planer om å drepe ham.

Profeten Sakarias ﷺ flyttet ut fra byen. Det sies at han søkte ly i et tre, det åpnet seg for ham. En dag fulgte Israels barn etter ham og sagde ned det treet med ham inni. Slik døde han.^{III}

Møtet med profeten Jesus ﷺ

Profeten Johannes ﷺ var fetteren til profeten Jesu ﷺ mor.^{IV}

En dag møtte de hverandre. Profeten Jesus ﷺ sa til ham: «Be om tilgivelse for meg hos Gud, du er bedre enn meg!» Han svarte: «Nei, du er bedre enn meg, be du om tilgivelse for meg!» Profeten Jesus ﷺ sa: «Jeg ba om fred over meg selv,^V mens Gud sendte fred over deg!»^{VI}

En gang befalte Gud profeten Johannes ﷺ fem plikter, at han skulle oppfylle dem selv og også befale Israels barn å oppfylle dem. Det var like før han tok det med ro. Profeten Jesus ﷺ sa til ham: «Sannelig,

^I Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 311–312.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:361.

^{III} Hijāzī, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 312–313.

^{IV} Aṭ-Ṭabarī, *Jāmi' al-bayān fī ta'wīl al-Qor'ān*, 1:585.

^V Koranen 19:33.

^{VI} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:355.

du er blitt befalt fem plikter, at du skal oppfylle dem og befale Israels barn å oppfylle dem. Enten viderebringer du budskapet til dem, eller skal jeg gjøre det?» Han sa: «Kjære bror, hvis du gjør det før meg, frykter jeg i sannhet å bli tatt av pinen eller bli senket ned i jorden.» Han samlet Israels barn i Helligdommens hus helt til gudshuset var fullt. Han satte seg på prekestolen. Han priste Gud og sa: «Gud har pålagt meg fem plikter, at jeg må selv oppfylle dem og dere må også oppfylle dem.

Den første er: Dere må tilbe Gud alene, ikke likestille Ham med noe. Lignelsen om det er om en som kjøper en slave med sin beste rikdom, sølv eller gull. Han begynner å arbeide, men så bringer han fortjenesten til noen andre enn sin herre. Hvem av dere ville ha gledet seg over at slaven hans hadde vært slik? Sannelig, Gud skaper dere og forsyner dere, derfor tilbe Ham alene, og ikke likestill Ham med noe!

Jeg befaler dere å forrette tidebønnen. Sannelig, Gud vender Sitt ansikt mot Sin tjener så lenge han ikke snur seg bort. Når dere forretter tidebønnen, snu ikke dere bort!

Jeg befaler dere fasten. Sannelig, lignelsen om den er om en mann som har en flaske med moskus blant mange mennesker, og enhver nyter moskusduften. Sannelig, ånden til en som faster, er bedre i Guds øyne enn moskusens duft.

Jeg befaler dere å gi almisser. Sannelig, lignelsen om det er om en mann som har blitt fanget av sine fiender. De fester hendene hans til nakken og binder også føttene hans, for å halshogge ham. Han spør da om det er mulig for ham å løskjøre seg fra dem. Han begynner å løskjøre seg fra dem med lite og mye helt til han befri seg.

Jeg befaler dere å nevne Gud rikelig. Lignelsen om det er om en mann som blir jaget av sine fiender, og de er raske, men så kommer han seg i sikkerhet i en ugjennomtrengelig festning. Sannelig, en tjener er ved Guds nevning mer i sikkerhet mot Satans ondskap enn en ugjennomtrengelig festning.»¹

Profeten Jesus ﷺ pleide å bruke klær av ull, og profeten Johannes ﷺ pleide å bruke klær av dyrehår. De hadde ingen gullmynter eller sølvmynter, og heller ikke hadde de noen slaver eller slavinner og heller ikke et hus der de kunne hvile. De pleide å hvile der natten falt

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:358–359.

på, uansett hvor det måtte være. Da de skulle gå hver sin vei, sa profeten Johannes ﷺ til ham: «Forman meg!» Profeten Jesus ﷺ sa: «La ikke sinnet overmanne deg!» Han svarte: «Det klarer jeg ikke!» Profeten Jesus ﷺ sa: «Jag ikke etter rikdom.» «Det klarer jeg!» sa han.¹

Med sinnet hans vil det si at han sa det alltid som det var, han tiet aldri i noen situasjon.

Et asketisk liv

Han likte å leve et asketisk liv. Han likte å leve i skogen og i det øde landskap. Han spiste blader og noen ganger gresshopper og drakk vann fra elven. Han pleide å si til seg selv: «Hvem er mer velsignet enn deg, Johannes?»^{II}

Profeten Johannes ﷺ blir martyr

Kongen over Israels barn på den tiden i Damaskus hadde respekt for profeten Johannes ﷺ. Han holdt ham som sin nærstående. Kongen forelsket seg i sin hustrus niese. Han spurte profeten Johannes ﷺ om det var mulig for ham å gifte seg med niesen til sin hustru. Profeten Johannes ﷺ opplyste ham at loven ikke tillot det. Da den jentas mor fikk høre om det, vokste det hat i henne mot profeten Johannes ﷺ.

En dag holdt kongen en fest der de drakk og danset og koste seg. Moren til kongens niese fikk niesen til å gå med gjennomslitte røde klær og parfymerte henne. Hun tok på henne smykker og pyntet henne, så sendte hun henne til kongen. Hun sa til henne: «Skjenk kongen vin, og når han blir forført, legg fram et krav før han vil noe som helst. Når kongen gir sitt ord, be ham bringe Johannes' hode på et fat! Etter det, gjør det han vil med deg.» Hun gjorde som hennes mor ba henne å gjøre. Da kongen fikk lyst på henne, sa hun: «Jeg kommer ikke til å gjøre noe før du gir meg det jeg ber deg om.» Kongen spurte: «Hva ønsker du?» Hun svarte: «Hodet til Johannes, sønn av Sakarias, på dette fatet!» Kongen svarte: «Ve deg, be om noe annet!» Hun sa: «Jeg ønsker ikke noe annet enn det!» Da hun nektet ham å komme nærmere, sendte han en bøddel som skulle bringe ham profeten Johannes' ﷺ hode. Han kom tilbake og satte det foran ham. Da talte hodet: «Hun er ikke lovlig for deg!»

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:357–358.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:360–361.

Neste morgen boblet fortsatt blodet fra hodet. Kongen befalte å kaste jord på det, men blodet stoppet ikke å boble. Han fikk enda mer jord kastet på det, men blodet boblet og boblet.¹

Profeten Johannes' ﷺ velsignede hode

Da moskeen i Damaskus skulle bygges, ble profeten Johannes' ﷺ hode tatt ut fra under en av søylene ved bønnenretningsveggen. Den var ved bedenisjen, som er på den østlige siden. Huden og håret var i frisk tilstand, de hadde ikke forandret seg. Det var som om profeten Johannes' ﷺ nettopp var blitt drept. Det sies at det velsignede hodet er begravd under søylen som er kjent som «Amōd as-sakāsikah».¹¹

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 5:415–416.

¹¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:365.

Historien om profeten Jesus ﷺ

Joakim, sønn av Mathan, som stammet fra profeten Salomos ﷺ etterkommere, var gift med Anna, datter av Fāqōzā. Anna var søsteren til profeten Johannes' ﷺ mor. Profeten Sakarias var gift med Annas søster, Elisabet.^I Gud utvalgte denne familien over all verdens folk på deres tid.^{II}

Pikebarnet

Anna var blitt gammel og ufruktbar. En dag så hun en fugl mate ungen sin under et tre med nebbet sitt. Det vekket et ønske om å få et barn i hjertet hennes. Hun ba med det samme til Herren om å få et barn, og Gud bønhørte henne.^{III} Hun fikk tilbake menstruasjonen, og etter at hun ble ren, kom ektemannen hennes til henne, og hun ble gravid.^{IV}

Hun ba til Herren: «Min Herre! Det som befinner seg i mitt skjød, jeg befrir det fra alle andre ansvar og vier det kun til Deg, godta denne ofringen fra meg. Du er i sannhet den Allhørende, den Allvitende.»^V Å love bort guttebarn til Guds tjeneste var vanlig hos Israels barn, men ikke når det gjaldt pikebarn. Når et guttebarn ble viet til tjeneste i gudshuset, var det vanlig at han tjenestegjorde der til han ble voksen. Før det hadde han ikke lov til å flytte ut fra gudshusets kloster. Etter at han ble voksen, kunne han fritt bestemme om han ville bli værende eller flytte ut. Alle profetene og skriftlærde som var fra det området, hadde hatt et barn fra sitt avkom som hadde blitt viet til å tjene Gud i Helligdommens hus. Anna ba denne skuddbønnen for at hvis hun fikk en sønn, skulle hun ofre ham til Guds sak.

Da hun ba den skuddbønnen, sa Joakim: «Hva har du gjort, hva om det blir et pikebarn?» Begge sank dypt i den tanken.

Da hun fødte, fødte hun en pike. Hun sa: «Herre, jeg har født en pike!» enda Gud svært godt visste hva hun hadde født. Hun fortsatte: «Guttebarnet som jeg ba om, kunne aldri være lik dette pikebarnet som Du har velsignet meg med. Jeg gir henne navnet Maria.»^{VI} Maria betyr «tilbederen». Hun ga sin datter dette navnet for

^I Al-Baghawī, *Ma'ālim at-tanzīl fī tafsīr al-Qor'ān*, 1:431.

^{II} Koranen 3:33.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 2:40.

^{IV} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:369.

^V Koranen 3:35.

^{VI} Koranen 3:36.

at Herren skulle godta barnet til tross for at det ikke var vanlig å vie pikebarn til Hans tjeneste. «Sannelig, jeg overgir henne og avkommet hennes til Din beskyttelse fra Satan den forviste.»^I Takket være denne skuddbønnen til Anna rørte ikke Satan Maria eller hennes sønn.^{II}

Da jomfru Maria ﷺ ble født, hyllet Anna henne inn i et teppe og brakte henne med seg til gudshuset. Der la hun henne foran alle rabbiene. Disse rabbiene stammet fra profeten Arons ﷺ etterkommere og var formyndere til Helligdommens hus. Hun sa til dem: «Denne piken er lovet bort!» Siden hun var datteren til den øverste rabbi, ville alle være hennes formyndere. Profeten Sakarias' ﷺ sa: «Jeg har mest rett til å ha omsorg for henne, da jeg er gift med hennes tante.» Men resten av rabbiene nektet å gå glipp av denne velsignede muligheten. De ba om å kaste lodd. Alle ble enige om å dra ned til elven og sette en penn hver i elven. Den hvis penn ville stanse og holde seg rett i elven, skulle få omsorgen. Profeten Sakarias' ﷺ penn stanset i elven og stilte seg opp, mens resten av pennene fløt av gårde.^{III} Ved dette mirakelet ble det tydelig at Gud betrodde hennes formynderskap til profeten Sakarias' ﷺ.

Det sies at hun ble overrakt til ham og hans hustru etter at moren hennes var ferdig med å amme og oppfostre henne i noen år.^{IV}

I profeten Sakarias' ﷺ formynderskap

Profeten Sakarias' ﷺ lagde et ærverdig bedeværelse for henne i gudshuset, der ingen andre kunne komme inn. Der pleide hun å være opptatt med å tilbe Gud, ellers ryddet hun på bedeværelset også når det var behov for det, men mesteparten av tiden gikk med til å tilbe Gud, både om natten og om dagen. Det førte til at det ble kjent blant folket at hun tilba Gud hele tiden. Alle begynte å nevne hennes edle karakter og hellige egenskaper. En av historiene som var på folks lepper, var: «Hver gang profeten Sakarias gikk inn i bedeværelset hennes, fant han fremmed frukt – det var ikke fruktens sesong.»^V Han fant hos henne sommerfrukt om vinteren og vinterfrukt om sommeren. Han spurte henne: «Hvorfra kommer disse tingene til deg?» Hun

^I Koranen 3:36.

^{II} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb wa innī o 'īzohā bika wa zorriyyatahā min ash-Shayṭān ar-rajīm*, 6:34#4548.

^{III} Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 2:40–42.

^{IV} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:371.

^V Koranen 3:37.

svarte: «Det kommer fra Gud!»^I Det var her profeten Sakarias ﷺ ba en skuddbønn om å få en sønn til tross for at det ikke var sesong for det, for han var egentlig for gammel og hans hustru var blitt ufruktbar.^{II}

Jomfru Maria ﷺ blir utvalgt

Når hun hadde sin månedlige periode, pleide hun å gå ut av gudshuset, eller når hun hadde behov for det, slik som å hente vann eller mat.

En dag var hun ute i et ærend, og så trakk hun seg alene tilbake til den østlige delen av Helligdommens hus. Da sendte Gud engelen Gabriel ﷺ til henne. Han viste seg for henne i en fullkommen menneskelig skikkelse. Jomfru Maria ﷺ sa: «I sannhet, jeg ber om den mest Barmhjertiges vern mot deg, hvis du nå er gudfryktig!» Engelen Gabriel ﷺ sa: «Jeg er kun en utsending fra din Herre, jeg har kommet for å skjenke deg en ren sønn.^{III} Å, Maria! Sannelig, Gud har utvalgt deg og velsignet deg med renhet, og Han har i dag opphøyet deg over all verdens kvinner. Å, Maria! Adlyd din Herre konsekvent som svært ydmyk, knel med ansiktet ned i tilbedelse og bøy deg i tilbedelse med dem som bøyer seg.^{IV} Å, Maria! Sannelig, Gud gir deg det gledelige budskapet om et ord fra Ham. Navnet hans er Messias, Jesus, sønn av Maria. Han vil være fremragende og høytstående i det dennesidige og i det hinsidige. Han vil være av Guds svært nærstående. Han vil tale til folket både i vuggen og i moden alder. Han vil være av de rettskafne tjenerne til Gud.^V» Jomfru Maria ﷺ spurte Gud ved engelen: «Hvordan kan jeg få en sønn når ingen mann har rørt meg? Du vet at jeg ikke er ukysk!»^{VI} Engelen Gabriel ﷺ sa: «Forundre deg ikke, slik vil det skje! Herren din har sagt: 'Denne saken er lett for Meg, og det vil skje for at Vi skal gjøre ham til et tegn for menneskeheten og nåde fra Oss. Denne affæren er forutbestemt!'^{VII} Det er akkurat som Gud skaper det Han vil. Når Han bestemmer seg

^I Koranen 3:37.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:372–373.

^{III} Koranen 19:17–19.

^{IV} Koranen 3:42–43.

^V Koranen 3:45–46.

^{VI} Koranen 19:20.

^{VII} Koranen 19:21.

for et verk, befaler Han kun til det: 'Bli!', og det blir til. Gud vil lære ham skriften og visdommen, og toraen og evangeliet.^I»

Jomfru Maria ﷺ, datter av Joakim, voktet sin kyskhets vel. Engelen blåste liv i hennes livmor gjennom skjortens halsåpning på Guds befaling.^{II} Jomfru Maria ﷺ unnfanget barnet og gikk på avstand fra folket til et sted langt unna.^{III} Hun valgte å gjøre det for hun visste at Israels barn kom til å reagere, å beskyldte uskyldige folk var en vanesak for dem. Derfor trakk hun seg heller unna for å unngå beskyldninger og for at hun og det barnet som levde i hennes skjød, ikke skulle bli skadet av de ondsinnede.

Det sies at da graviditeten begynte å synes på henne, var det en gudsydker blant Israels barn som oppdaget det. Han ble kalt Josef snekkeren, sønn av Jakob. Han var sønnen til hennes onkel. Han syntes det var veldig merkelig, for han kjente godt til at hun var fast i troen og oppriktig og kysk, og han kjente til hvor mye hun tilba Gud. Men til tross for alt det så han henne gravid.

En dag kom han til henne og begynte å snakke med henne. Han spurte: «Å, Maria, er det mulig for vekst å gro uten frø?» Hun svarte: «Ja, hvem var det som skapte den første veksten?» Han spurte: «Er det mulig å få et barn uten en mann?» Hun svarte: «Ja, i sannhet, Gud skapte Adam uten mann eller kvinne!» Han spurte: «Opplys meg om din nyhet!» Hun svarte: «Sannelig, Gud ga meg det gledelige budskapet», og så fortalte hun ham om alt det engelen hadde sagt til henne. Noen lærde mener at denne samtalen var med profeten Sakarias ﷺ.

En dag besøkte jomfru Maria ﷺ sin tante^{IV} Elisabet. Hun sa til henne: «Føler du at jeg er gravid?» Hun svarte: «Føler du også at jeg er gravid?» Da omfavnet hun henne. Elisabet sa til henne: «Jeg ser den som er i mitt skjød, knele med ansiktet ned for den som er i ditt skjød.» Det betyr at han viste ham respekt, men tilba ham ikke.

Jomfru Maria ﷺ sa: «Når jeg er alene, taler det barnet til meg. Når jeg er blant folk, lovsynger han Guds hellighet i mitt skjød.»^V

^I Koranen 19:47–48.

^{II} Ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 22:183.

^{III} Koranen 19:22.

^{IV} Ordet «søster» er blitt brukt i beretningen.

^V Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:385–389.

Profeten Jesus ﷺ blir født

Hun bar barnet i ni måneder, som de fleste mødre gjør.

Nyheten om at jomfru Maria ﷺ var blitt gravid, spredde seg som ild i tørt gress. De som pleide å komme og gå hos profeten Sakarias' ﷺ familie, sluttet å gjøre det. Noen gudløse folk gikk så langt som å beskyldte henne for utukt med snekkeren Josef, som pleide å tilbe Gud i samme gudshus som henne. Etter disse beskyldningene begynte hun å leve i skjul og bosatte seg et sted langt unna.

Da rienes smerter tok overhånd, ble hun drevet til en daddelpalmestamme, for å lene seg til den. For ingen var hos henne i dette øyeblikket.^I Hun var ti kilometer sør for byen Jerusalem.

Under profeten Moḥammads ﷺ oppstigningsreise ba engelen Hans Hellighet ﷺ å gå av ridedyret for å be til Gud. Hans Nåde ﷺ gikk av og ba til Gud. Engelen spurte: «Vet De hvor De har forrettet en bønn? De har forrettet en bønn i Betlehem, der Jesus ﷺ ble født.»^{II}

Mange tanker gikk gjennom hodet hennes. Hun visste at Israels barn ikke kom til å la henne være i fred etter dette. Hun visste at de ikke kom til å godta sannheten, og ville vanære henne og hennes ærbare familie. Derfor sa hun: «Akk og ve, om jeg bare hadde dødd før dette og blitt helt borte og glemt!»^{III}

Da profeten Jesus ﷺ var blitt født, ropte han: «Bli du ikke trist! Sannelig, din Herre har latt en vannkilde strømme under deg! Ryst daddelpalmetreets stamme mot deg, så vil det la falle over deg ferske, modne dadler. Spis og drikk, og kjøl øynene dine.»^{IV} Alt det var for å trøste henne, og gjøre henne klar for prøvelsen som ventet, for den var langt verre.^V

Flere lærde er av den oppfatningen at dette var om vinteren. Gud pleide å gi henne mat for det som det ikke var sesong for i bedeværelset, på samme måte opplevde hun også Guds velsignelser i dette tilfellet. Daddelpalmen var uttørket og hadde ikke blader eller

^I Noen lærde har gjengitt fortellinger som sier at Josef var med henne under hele reisen, og hun satt på eselet hans. Men disse fortellingene er blitt erklært som svake. Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 11:93.

^{II} An-Nasā'ī, *As-sonan aṣ-ṣoḡhrā: Bāb farḍ aṣ-ṣalāh wa zikr ikhtilāf an-nāqilīn fī isnād ḥadīth Anas ibn Mālik raḍiyallāho 'anh wa ikhtilāf alfāzihim fih*, 1:221#450.

^{III} Koranen 19:23.

^{IV} Koranen 19:24–26.

^V Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:389–390.

frukt. Da hun tok på daddelpalmestammen, ble den frisk og fikk blader og bar modne saftige dadler.^I

Disse teoriene er ikke utledet av Koranens eller *ḥadīths* ord, men tolkninger som baserer seg på miraklene rundt profeten Jesu ﷺ og hans mors liv. Teorien om vinteren ser ut til å være tatt fra de kristne, omtrent tre hundre og trettiseks år e.Kr.

Ser vi på fødselshendelsen i et ikke-overnaturlig perspektiv – motsatt av det de lærde har beskrevet den som – kommer vi til en annen konklusjon enn deres. Hun ble drevet til en daddelpalmestamme, for det var varmt. Hun søkte skygge under dens blader og ville lene seg til den av utmattelse. Hadde det vært vinter, ville det ha vært naturlig å søke ly i en hule mot kulden. Denne daddelpalmen stod der hun kom, og den ga henne skygge. Vannkilden vil si en liten elv som en bekk, som renner til daddelpalmen.^{II} Den kunne hun selv drikke av og rense seg selv og barnet. Det ville ha vært hardt å rense seg selv og barnet med det iskalde vannet, hvis det var vinter. Modne saftige dadler forteller at innhøstingstiden var inne. Det vil si enten august eller september, sett i lys av Koranens vers.^{III}

Bibelen sier at gjeterne var ute på marken og holdt nattevakt over flokken sin.^{IV} Det var vanlig at flokkene var ute fra midten av mars til november på denne tiden. Om vinteren var det vanlig at de var i ly i fjøset.

Profeten Jesus ﷺ var seks måneder yngre enn profeten Johannes ﷺ. Da profeten Sakarias ﷺ fikk det gledelige budskapet om en sønn, vendte han hjem etter at han hadde fullført sine tjenestedager. Etter disse dagene ble hans hustru gravid.^V Han var en skriftlærd i gruppen Abia.^{VI} Abia-gruppens tjeneste var i begynnelsen av den andre sabbaten i den tredje hebraiske måneden sivan (mai/juni). Etter tjenesten vendte han tilbake, og hans hustru ble med barn. Det vil si midten av måneden, antakeligvis. I hennes sjette

^I Ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 21:525; Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:391; 'Abdullāh ibn 'Omar ibn Moḥammad al-Bayḍāwī, *Anwār at-tanzīl wa asrār at-ta'wīl* (Beirut: Dār ihyā' at-torāth al-'arabī, 1997), 4:9.

^{II} Ibn Manẓūr al-Ifriqī, *Lisān-ol-'Arab* (Beirut: Dār Ṣādir, 1993), 14:380.

^{III} Koranen 19:24–26.

^{IV} Luk 2,8.

^V Luk 1,23–24.

^{VI} Luk 1,5.

måned ble engelen Gabriel ﷺ sendt til jomfru Maria ﷺ,^I og hun ble også med barn. Det vil si midten av den niende måneden, kislév (november/desember). Profeten Johannes' ﷺ fødsel vil da ha vært omkring midten av nisan (mars/april). Det fører til at profeten Jesus ﷺ må ha blitt født rundt midten av tisjri (september/oktober).^{II}

Hvis man ser på selve fødselen som en mirakuløs hendelse, kan det fortsatt konkluderes med at daddelpalmestammen hun ble drevet til, var uttørket av heten og mangel på vann. De lærde baserte sin konklusjon på at den var uttørket. Men det gjør det ikke til en selvfølge at det var vinter.

Profeten Jesus ﷺ taler fra vuggen

Etter å ha født barnet ble hun der hun var i førti dager. Deretter vendte hun hjem, for det barnet skulle rettlede Israels barn, det var hans livsoppgave. Jomfru Maria ﷺ var blitt befalt: «Hvis du ser et eneste menneske, gjør tegn: 'Jeg har lovet den mest Barmhjertige en faste av stillhet, derfor kan ikke jeg i det hele tatt tale med noe menneske i dag.'»^{III} Det var vanlig blant Israels barn å faste på denne måten, at de avholdt seg både fra mat og drikke og tale.

Folket hennes samlet seg rundt henne og klandret henne. De sa: «Å, Maria! Sannelig, du har brakt en underlig ting! Å, du søsteren til Aron! Ikke var din far en syndig mann og heller ikke var din mor ukysk!» Hun hadde en bror som het Aron. Han var en rettskaffen mann blant Israels barn på denne tiden. Han var kjent for sin gudfryktighet og askese. Det var vanlig at Israels barn oppkalte sine barn etter profeter og de rettskafne.^{IV}

De fortsatte og fortsatte med å beskyldte henne og vanære henne. Da det ikke var noe igjen å forstå eller forklare, og hennes tiltro til Herren økte, pekte hun på barnet for at de skulle snakke med barnet i vuggen, og det skulle tale til dem. Hånende spurte de: «Hvordan skal vi samtale med ham, som er et barn i vuggen?» Da, før de visste ordet av det, talte barnet fra vuggen: «Sannelig, jeg er Guds tjener! Han har tildelt meg skriften og gjort meg til en profet. Han har

^I Luk 1,26–27.

^{II} Michael Scheifler, «On what day was Jesus born?» Michael Scheifler's Bible Light Home Page, www.biblelight.net, <http://biblelight.net/sukkoth.htm> (oppsøkt 18.2.16).

^{III} Koranen 19:26.

^{IV} Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Ḥadīth al-Moghīrah ibn Sho'bah*, 30:141#18201.

gjort meg til velsignet uansett hvor jeg skulle være, og Han har befalt meg tidebønnen og det pålagte bidraget så lenge jeg lever, og å behandle moren min fortreffelig. Han har ikke skapt meg som ulydig og utro. Fred være med meg på min fødselsdag og den dag jeg dør, og den dag jeg gjenoppvekkes levende!»^I

Det lille barnet i vuggen gjorde det klart for alle at han var Guds tjener og profet. Hvor han enn ferdes, skulle han kunngjøre Guds hellighet, at Han ikke har barn eller hustru. Hans ord gjorde det klart at han kun hadde en mor, og ingen far. Han sa videre til dem: «Det er ikke lik Guds verdighet å avle noen som Sin sønn! Helligere er Han enn det! Når Han bestemmer Seg for noe, befaler Han kun til det: 'Bli!' så blir det til. Sannelig, Gud er min Herre og også deres Herre, tilbe derfor Ham alene! Dette er den rette veien.»^{II} Han gjør det klart for dem at han ikke har noen del i Herrens guddom.^{III}

Uenighet blant Israels barns sekter

Israels barns sekter begynte å vise uenighet seg imellom.^{IV} De splittet opp i flere grupper.

De som fornektet og forsverget ham helt, sa at han var født utenfor ekteskap. Slik fortsatte de i sin vantro og oppsetsighet. En gruppe sa: «Han er Gud!» En annen sa: «Han er sønn av Gud!» Men de troende forstod Herrens tegn, og sa: «Han er Guds tjener og Hans sendebud. Han er sønnen til Hans tjenerinne og Herrens ord som Han skjenket Maria og en ånd fra Ham.» Dette var Herrens folk som vil oppnå framgangen og tre inn i Hans himmelrike.^V

Profeten Moḥammad ﷺ sa: «Den som bevitner at Gud alene er tilbedelsesverdig, Han er Én, ingen er Ham likestilt, og Moḥammad er Hans tjener og sendebud, og Jesus er Guds tjener og sendebud, og Hans ord som Han skjenket Maria og en ånd fra Ham og paradiset er sant og helvete er sant, han vil Gud føre inn i paradiset uansett hva hans gjerninger måtte være.»^{VI}

^I Koranen 19:27–33.

^{II} Koranen 19:35–36.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:392–398.

^{IV} Koranen 19:37.

^V Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:399.

^{VI} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaulihi: «Yā ahl al-kitāb lā taghlō fī dīnikom»*, 4:165#3435.

Er profeten Jesus ☩ Gud?

Vi må se nærmere på påstanden om at profeten Jesus ☩ er Herren Gud, eller en del av Herrens guddom. Følgende er motargumentene:

1. Det første motargumentet er at Gud kan ikke bli født. Han er evig til evig, hvordan kan Han da bli unnfanget eller skapt og født? Han fikk livet tildelt av Gud, med andre ord hadde det ikke vært for Guds gave, ville ikke profeten Jesus ☩ ha eksistert: «For slik Far har liv i seg selv, har han også gitt Sønnen å ha liv i seg selv ...»^I
2. Guds guddommelige Vesen forandrer Seg ikke ifølge Bibelen,^{II} men profeten Jesus ☩ opplevde å være et spedbarn, barn, ungdom og voksen, med hårvekst, vekt og høyde.
3. Gud er Allvitende – «For Herren er en Gud som allting vet, ...»^{III} –, det finnes ikke en eneste ting som Han ikke har viten om.^{IV} Profeten Jesus ☩ derimot, vet ikke om timen, bare Gud vet. Mangel på kunnskap er ikke av karakteristikkene til Gud, for Han er den Allvitende. Det står skrevet i Bibelen: «Men den dagen og timen kjenner ingen, ikke englene i himmelen og heller ikke Sønnen, bare Faderen.»^V
4. Hans vilje er bundet til en skjebne bestemt av Gud. Han råder ikke over sin skjebne. Derimot er Gud den som forårsaker alt, og trenger ikke tillatelse fra en enestes til å la noe skje. Bibelen sier: «Min Far! Er det mulig, så la dette begeret gå meg forbi. Men ikke som jeg vil, bare som du vil.»^{VI}
5. «... for Far er større enn jeg.»^{VII} Her bekrefter han at en makt er større enn ham. Det vil si at den makten ikke kan være den samme som ham, og at det er noen som er over ham. Hvis det er noen som fortjener å bli kalt Gud, må det jo være den Høyeste makten, og ikke den som sier at det er noen større enn meg. Profeten Jesus ☩ har ikke den kategoriske makten som han kan anvende som han vil. Han gjorde det hans Herre

^I Joh 5,26.

^{II} «Jeg, Herren, har ikke forandret meg, ...» Mal 3,6.

^{III} 1 Sam 2,3.

^{IV} «... Hans forstand er uten grenser.» Sal 147,5.

^V Matt 24,36.

^{VI} Matt 26,39.

^{VII} Joh 14,28.

befalte ham, og han etterlevde det Gud befalte. Gud adlyder ikke befalinger, Han er den som gir dem. Gud er ikke lydige, men Den som blir adlydt! Bibelen sier: «Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser sin Far gjøre. Det Far gjør, det gjør også Sønnen.»^I En som ikke handler ved sin egen makt og er avhengig av en annen makt som alle andre, altså den Høyere makten, kan ikke være Gud. Bibelen sier: «Jeg kan ikke gjøre noe av meg selv ... For jeg søker ikke det jeg selv vil, men det Han vil, Han som har sendt meg.»^{II} Det andre vi må se på i dette verset, er at blir Gud sendt av noen. Er det ikke Han som skal være Den som sender sendebud og profeter, slik at de kan vise veien?

6. Profeten Jesus ~~✝~~ opplyste den rike mannen, at kilden til godhet og det evige livet er Gud alene. Evig liv er det en troende vil arve i det kommende livet, altså få leve evig og lykksalig i Herrens paradisi. Profeten Jesus ~~✝~~ skiller mellom seg selv og Gud, som er godhetens kilde, hvorfra han selv mottar godhetens kraft: «Hvorfor kaller du meg god? Ingen er god uten én – det er Gud!»^{III}
7. Bibelen sier: «Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har sendt, Jesus Kristus.»^{IV} Hvis Han er den eneste sanne Gud, hva gjør det Jesus til da, hvis det hevdes at han også er Gud? Men verset gjør det helt innlysende at han kun er blitt sendt som et sendebud og en profet.
8. Hvordan kan han dø og fortsatt være evig. Alle skapninger ble skapt og må smake døden. Den som ikke opplever dette eller gjennomgår disse fasene, kan kalles Gud. Den som smaker døden, er ikke Gud. Guddommelige egenskaper omfatter ikke det å dø. Bibelen sier: «For slik profeten Jonas var i buken på den store fisken i tre dager og tre netter, slik skal Menneskesønnen være i jordens dyp i tre dager og tre netter.»^V Vi vet at med dette menes det å dø på korset og så bli gravlagt,

^I Joh 5,19.

^{II} Joh 5,30.

^{III} Mark 10,18.

^{IV} Joh 17,3.

^V Matt 12,40.

ifølge den kristne historien. Derfor kan ikke denne hendelsen sammenlignes med det som hendte med profeten Jonas ☩, for han levde i hvalens mage.

9. Det strider mot Guds guddommelige Vesen å gjøre menneskelige handlinger. Men profeten Jesus ☩ gjorde menneskelige handlinger, slik som å spise og drikke^I og sove og andre ting som kjennetegner et menneske.
10. Ifølge Bibelen er det ikke mulig å se Gud uten å dø, men profeten Jesus ☩ ble sett av flere tusen mennesker uten at de døde. Bibelen sier: «... for et menneske kan ikke se meg og leve.»^{II}
11. Da profeten Jesus ☩ skal ha blitt korsfestet, kaller han på en Gud som ikke er ham selv. Det påstås at han skal ha sagt: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» Hvem har forlatt hvem? Har han forlatt seg selv, det sies jo at han og Gud var ett? Er det logisk av en person å spørre seg selv om hvorfor han har forlatt seg selv?
12. Profeten Jesus ☩ blir kalt den store øverstepresten, og så blir det sagt: «... men en som er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd.»^{III} Gud blir ikke satt på prøve eller utsatt for fristelser. Bibelen sier: «For Gud fristes ikke av det onde, og selv frister han ingen.»^{IV} Det vil si at Herren Gud settes ikke på prøve.
13. Bibelen sier: «Må de alle være ett, slik du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også de være i oss, ... for at de skal være ett, slik vi er ett: jeg i dem og du i meg, så de helt og fullt kan være ett.»^V Spørsmålet blir som følger: «Har de alle blitt smeltet om til ett?» Hvis ikke, og hvis dette verset blir fortolket som å bli en del av et større forhold, må man også være ærlig med seg selv når man tolker å legge noen til i Herrens guddom. Er man villig til å bevare profeten Jesu ☩ guddom, men ikke Guds guddom?!

^I Luk 7,34.

^{II} 2 Mos 33,20.

^{III} Hebr 4,15.

^{IV} Jak 1,13.

^V Joh 17,21–23.

14. Selv den største svikeren i monoteismens historie skriver: «For alt la han under hans føtter. Når det står alt, er det klart at Gud er unntatt. Det er jo Gud som legger alt under ham. Men når alt er underlagt ham, skal også Sønnen selv underordne seg Gud, ...»^I Atter en gang påpekes det at det er snakk om to forskjellige vesener. Alt ble lagt under profeten Jesu ☩ føtter, men ikke Herren, og profeten Jesus ☩ skal underordne seg Gud.
15. Profeten Jesus ☩ steg opp til noen i himmelen, og Den han steg opp til, var ikke ham selv. Bibelen sier: «... si til dem at jeg stiger opp til ham som er min Far og Far for dere, min Gud og deres Gud.»^{II} Hvis han selv er Gud, og så har han en sann Gud over seg også, leder ikke det til to guder? Hvordan forblir vi forankret i troen på det første budet?
16. Gud er ikke et menneske, ifølge Bibelen: «Gud er ikke et menneske, så han lyver, et menneskebarn, så han skifter sinn.»^{III} Ordet «Menneskesønn» forekommer om lag åtti ganger i de fire evangeliene i Det nye testamente. Ordet er kun brukt i de såkalte utsagnene til profeten Jesus ☩.
17. «Da åtte dager var gått og han skulle omskjæres ...»^{IV} Skal Han som er helligere enn helligst, bli omskåret, Han som befaler «Bli!» og det blir til? Dette kan ikke være av karakteristikkene til Gud.
18. «Kan et menneske være rettferdig for Gud, kan den som er født av en kvinne, være ren?»^V Med «ren» må vi forstå at det betyr å være ren nok til å være Gud. For ellers finnes det jo profeter og andre helgener som blir gitt renhet og hellighet av Gud. Det blir sagt i Bibelen: «Han fikk navnet Jesus, det som engelen hadde gitt ham før han ble unnfanget i mors liv.»^{VI} Hvis han var i sin mors liv, kom han ut fra det som alle andre mennesker gjør. Enhver vis person vet at det ikke er en ren sak å bli født. Selv Bibelen nevner: «Da renselstiden som

^I 1 Kor 15,27–28.

^{II} Joh 20,17.

^{III} 4 Mos 23,19.

^{IV} Luk 2,21.

^V Job 25,4.

^{VI} Luk 2,21.

Moseloven påla dem, var forbi, tok de ham med opp til Jerusalem ...»^I Det vil si at hun ble uren etter denne fødselen, og den som ble født, kom med urenhet på sin kropp ut av sin mors liv. Hvordan kan Gud være uren og hellig samtidig?

19. Gud alene er tilbedelsesverdige. Profeten Jesu ☩ skuddbønner rettes til noen andre enn ham selv. Det er meget interessant å se at han lærer sine tilhengere å ikke be som hedningene. De skulle nemlig ikke bare ramse opp ord, men ha en oppriktighet i skuddbønnen. Hva kan vel være en større oppriktighet i skuddbønnen enn at den er rettet til Gud som bønnehører og oppfyller den skuddbønnen. Det påstås at han skal ha sagt under skuddbønnen: «Vår Far i himmelen!»^{II} Det blir ikke sagt: «Jeg er Faren som står rett for nesen på dere!» Men han viser til En som er over ham.

Argumenter som brukes for å fremme profeten Jesu ☩ del i guddommeligheten, er mange, vi ser på de viktigste.

Begrepet «herre» blir misbrukt, og det blir forsøkt å opphøye ham fra å være profet til Gud ved det. Men når det gjelder ordet «herre» brukt om profeten Jesus ☩, blir det ikke brukt i den forstand at han er Gud. For hvis man skal tolke det slik, blir det svært problematisk å forklare følgende vers: «Unnskyld oss, herre»^{III}, for her er det ikke en profet, men faktisk en bestyrer av huset hans som kalles herre. Hettittene sa til profeten Abraham ☩: «Hør på oss, herre!»^{IV} Et annet sted blir det sagt i Bibelen: «Herre, du som er Gud for min herre Abraham, ...»^V Hvis man ikke holder seg innenfor troens logikk i dette tilfellet, vil det bety at det er to guder vi har med å gjøre her. Slik finnes det også mange andre eksempler. Selv på norsk bruker vi det for å vise at en person har høy rang og er fornem. Dette ordet brukes for å respektere og ikke for å guddommeliggjøre noen.

Profeten Jesus ☩ har faktisk også blitt kalt «tjener»: «Nei, Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, våre fedres Gud, har herliggjort

^I Luk 2,22.

^{II} Matt 6,9.

^{III} 1 Mos 43,20.

^{IV} 1 Mos 23,6.

^V 1 Mos 24,12.

sin tjener Jesus.»^I Her gjøres han til tjener. Hvis han før var Herren Gud, er han nå blitt nedgradert til en tjener? Man må se på ting helhetlig, og ikke velge og vrake som man selv vil.

Ser vi nøye på konteksten i Tomas' utsagn: «Min Herre og min Gud!»^{II}, forstår vi at det var et plutselig følelsesuttrykk. Han utbrøt av det han så og opplevde. Hvis det ikke godtas, og det sies at profeten Jesus ~~gjorde~~ ikke nektet ham da han sa det han sa, må vi se på følgende vers i Bibelen: «... og du skal være som Gud for ham. Ta denne staven i hånden. Med den skal du gjøre tegnene!»^{III} Hvis han kalte ham gud, må det ha vært for de tegnene han gjorde, og ikke for at han mente at han var Herren Gud, for ordet gud er blitt brukt på forskjellige måter i Bibelen. Uansett kan ikke denne hendelsen godtas fra islamsk synspunkt, for vi tror ikke på korsfestelsen og heller ikke på denne oppstandelsen, men vi tror på at han steg opp og skal stige ned igjen.

I Paulus' brev til Titus finner vi: «... at vår store Gud og frelser Kristus Jesus skal komme i herlighet.»^{IV} Det er tydelig hva Paulus ser på ham som, men vi vet alle hvem han var og hva han stod for. Det at denne mannen ikke var en monoteist, er ingen hemmelighet. Kun ett spørsmål vil bli stilt, hvorfor sier han da: «Men for oss er det én Gud, vår Far. Alt er fra ham, og til ham er vi skapt. Og det er én Herre, Jesus Kristus.»^V? Det virker som om han ikke er forankret i troen, noen ganger gjør han dem til ett, mens andre ganger deler han dem i to forskjellige vesener. I sitt brev til korinterne kaller Paulus djevelen gud: «For denne verdens gud har blindet de vantros sinn, ...»^{VI} Skal det nå oppfattes at djevelen også er Gud? I Bibelen står det skrevet: «Se, jeg har gjort deg til en gud overfor farao.»^{VII} Er dette også en gud? Vi forstår i lys av det at til tider blir ordet «gud» brukt om andre enn Herren Gud i Bibelen. Slik som om en som forvalter på Hans vegne, eller en som hersker eller er satt over en gruppe, en som er mektig, en som har autoritet til å dømme.^{VIII}

^I Apg 3,13.

^{II} Joh 20,28.

^{III} 2 Mos 4,16–17.

^{IV} Tit 2,13.

^V 1 Kor 8,6.

^{VI} 2 Kor 4,4.

^{VII} 2 Mos 7,1.

^{VIII} Bible Hub, «430. elohim,» www.biblehub.com, <http://biblehub.com/hebrew/430.htm> (oppsøkt 19.2.16).

En påstand som framsettes, er at han hadde en mor, men ikke en far, derfor må hans far være Gud, noe som fører til at han har en del i guddommen, og derfor er han guddommelig. Men hva med profeten Adam ☩? Han hadde verken far eller mor, det gjør vel Gud til begge deler for ham. Det resulterer i at han har enda større del i guddommen enn profeten Jesus ☩, og blir til en enda større gud enn ham. En annen person i Bibelen, kjent som Melkisedek, var konge og prest. Om han står det skrevet: «Han er uten far og uten mor og har ingen ættetavle. Hans dager har ingen begynnelse, og livet hans tar ikke slutt. Slik er han lik Guds Sønn; han er og blir prest for alltid.» Igjen er det en person som overstiger profeten Jesus ☩ i å være gud! For denne har verken mor eller far. Han har ikke engang en ættetavle, både profeten Jesu ☩ og profeten Adams ☩ ættetavle er nevnt i Bibelen. Men denne Melkisedek har ingen. Han har ingen begynnelse, og livet hans tar ikke slutt. Profeten Jesus ☩ ble jo skapt, om han var et ord til å begynne med eller et barn som ble født. Hvis man godtar at han ble korsfestet, betyr det at han fikk smake den døden alle smaker, og det betyr at han hadde en form for slutt også. Med andre ord har han en begynnelse og slutt, men det har ikke Melkisedek. Er dette også en større gud enn ham? Man begriper fort at man er på vidvanke her, og langt ifra sannheten. For ingen av dem har en del i guddommen, og heller ikke har noen andre det.

Det største argumentet som framsettes, er som følger: «Jeg og Far er ett.»¹ For å forstå disse ordene må vi tilbake til Johannes 10,22 og få med hele konteksten. I templet ble han omringet av jødene, og de ba ham si det rett ut om han var Messias, eller ikke. Han forklarte at han allerede hadde sagt det til dem, men de hadde forsverget ham. Han forteller om sine gjerninger, at de mirakler han utfører, er gjennom Guds kraft, og de vitner om at han er kommet som et tegn på Hans allmakt – å la en jomfru føde en sønn. Så opplyser han dem om at de ikke er hans tilhengere, for de tror ikke på ham. De som følger ham, etterlever hans lære. Han gir dem evig liv, det livet som Gud har lovet Sine tjenere i paradiset. Videre sier han at de ikke kan rives ut av hans hånd, for de har trodd og lever ifølge Herrens bud. Han opplyser dem at Gud er større enn alle de maktene som kommer til å forsøke seg mot hans disipler, derfor kan de aldri rive dem ut av Hans hånd. Eller

¹ Joh 10,30.

det Gud har gitt ham, er større enn alt. Det vil si at Gud skal verne hans sanne tilhengere, og derfor kan ikke de skade dem. Deretter sier han at han og Gud er ett. De er ett i den forstand at Hans vilje er hans liv. De var ett i formålet, for det var Gud som sendte ham for å frelse Israels barn og vise dem Herrens mirakler, og han utførte dem ved Guds vilje. Det gjør dem ikke til ett vesen.^I For Bibelen hevder at profeten Jesus ✝ skal ha bedt til Gud om at han og Gud og disiplene skulle være ett og være i dem.^{II} Fortsatt er betydningen at de deler meningen og formålet. Gud ga profeten Jesus ✝ befalinger, han viderebrakte det til sine tilhengere, som skulle etterleve dem og bringe dem videre til sine elever. De blir ett med ham i å fullbyrde hans livsoppgave og spre sannheten.

Hvis vi går tilbake til Johannes 10,31, finner vi at jødene ville steine profeten Jesus ✝. Han spør dem da hvorfor de så gjerne vil steine ham når han har vist dem gode gjerninger fra Herren? Jødene ville ikke miste sin makt, derfor fant de på unnskyldninger for å drepe ham, enda de innerst inne hadde oppfattet at han var Messias. De beskyldte ham for blasfemi. De sa at han påstod at han var Gud, enda han var et menneske. Da sa han at det står skrevet i loven: «Jeg har sagt: 'Dere er guder'?» Hvis de som mottok Guds ord ble kalt guder, bryter ikke det loven. Her er det viktig å forstå at de som blir kalt guder, er de som mottok ord fra Herren, altså hans sendebud. Etter det gjør han det fullstendig innlysende når han spør dem hvorfor de beskylder ham for blasfemi, enda han sier kun at han er Guds tjener^{III}. Han opplyser dem at han er oppriktig i sine gjerninger, for det han gjør, er fra Gud. Argumentet hans forklarer at hvis de i det minste tror på gjerningene, vil de forstå at det han gjør, er fra Gud, og ikke fra seg selv, dermed vil de innse at han er kun kommet for å gjøre det han ble sendt for. De er ett, vil da si: Herren befaler og tjeneren tjener, og deres sak er ett.^{IV}

Hvorfor finner man ikke et direkte utsagn som sier det disse som bryter monoteismens grunnleggende prinsipp, sier. Hvis det virkelig var så at profeten Jesus ✝ ba om å bli tilbedt av sine tilhengere, eller at han skulle likestilles med Gud, da hadde det nok

^I Joh 10,22–30.

^{II} Joh 17,21–23.

^{III} Ordet sønn er blitt brukt i Bibelen, det betyr kun: «en som står Gud nær».

^{IV} Joh 10,31–38.

vært et helt evident og krystallklart vers i Bibelen, som hadde sagt: «Jeg, Jesus er Gud, tilbe meg!» Men vi finner ikke det, kun ord som blir vridd og vrent. Helligere er Gud enn det de påstår om Ham!

Etter å ha sett hva som står skrevet i Bibelen, er det også viktig å se hva Koranen sier, slik at man kan se hva den også mener.

1. Når det gjelder å være skapt uten en far, sier Gud: «Sannelig, Jesu eksempel er i Guds øyne helt likt Adams, som Han formet av leire, deretter sa Han til ham: 'Bli!', og han ble til.»^I Dette verset ble åpenbart som et svar på denne påstanden fra kristne: «Han har ingen menneskelig far, derfor må hans far være Gud.» Motargumentet var da at profeten Adam ﷺ ble jo født uten både far og mor, derfor beviser ikke det at han var Guds sønn. Lærdommen i talen er at Gud valgte å skape ham gjennom hans mor for at det skulle være noe begripelig for menneskene. For det å bli skapt uten mor og far er helt ubegripelig.^{II} Denne måten å skape ham på gjorde Guds allmakt tydeligere, for å skape noen uten mor og far ville ikke blitt godtatt i det hele tatt. Verset legger også vekt på at den enes skapelse var mer underlig enn den andres, men fortsatt er det ingen som kaller ham Gud.
2. Det står skrevet i Koranen: «Uten tvil har de vist vantro som sier: 'Sannelig, Gud er Messias, sønn av Maria!」 Etter det sier Han at hvis Han skulle ta den avgjørelsen å tilintetgjøre både profeten Jesus ﷺ og hans mor og alle andre som er på jorden, hvem skulle da kunne berge dem? Forstår de ikke at Gud alene er Herren og allmakten hviler i Hans hånd, og Han skaper det Han vil.^{III} Han opplyser at alt avhenger av Ham.
3. Gud sier: «Messias, sønn av Maria, er ikke noe annet enn et sendebud! Sannelig, det har passert mange sendebud før ham, og moren hans var en sannferdig person. Begge pleide å spise mat.»^{IV} Han er ikke Gud eller Hans enbårne sønn. Det er mange andre som utførte mirakler før ham også. Hvis han var Gud, og hans mor Guds mor, hvorfor var de avhengige av å

^I Koranen 3:59.

^{II} Ar-Rāzī, *At-Tafsīr al-kabīr*, 8:242–243.

^{III} Koranen 5:17.

^{IV} Koranen 5:75.

- spise mat? Han bekrefter at de var menneskelige, og ikke guddommelige.
4. Gud vil spørre profeten Jesus ﷺ: «Å, Jesus, sønn av Maria, sa du til menneskene: 'Hold meg og min mor som to tilbedelsesverdige guder istedenfor Gud alene!?'» Profeten Jesus ﷺ vil svare: «Hellig er Du! Det er meg ikke passelig å si noe jeg ikke har rett til. Hvis jeg hadde sagt det, ville Du i sannhet ha visst det. Du kjenner til alt det som bor i mitt hjerte, men jeg kjenner ikke til det som er i Din viten. Sannelig, Du har i Din viten alt det usette. Jeg sa ikke noe annet til dem enn det som var meg befalt av Deg å si: 'Tilbe kun Gud, min Herre og deres Herre!' Jeg var underrettet om dem så lenge jeg var blant dem, men da Du løftet meg opp, var det Du alene som holdt et øye med dem, og Du er vitne til alle ting.»^I Dette avhøret vil finne sted på dommens dag, profeten Jesus ﷺ vil skjelve av dette avhøret til de grader at hans knokler vil klappe og det vil bli hørt.^{II} Gud tviler ikke på Sitt sendebud, og heller ikke er det skjult for Ham hva han har gjort, det er for at de som hører på og kaller seg hans tilhengere, skal få et sikkert og rettferdig bevis. Når spørsmålet stilles, gjør han det helt klart at Gud er helligere enn at noe slikt skal bli sagt om Ham. Han opplyser at Gud vet alt det han vet, men han vet ikke alt det Gud vet. Han sier at han ikke kan holdes ansvarlig for deres falske trosoverbevisning om å splitte opp Herrens guddom i to eller tre, for han var ikke blant dem da de begynte med det. Han befalte dem kun å tilbe Gud alene.
5. Gud sier: «Jødene sa: 'Esra er Guds sønn!', og de kristne sa: 'Messias er Guds sønn!' Dette er deres egne ord som de sier med sin munn. De etterligner deres ord som har vist vantro før.»^{III} Bli gjort til Guds sønn, slik som profeten Jesus ﷺ ble, ble også profeten Esra ﷺ gjort til av Israels barn. Det er viktig å vite at det ikke var alle jøder som sa det,^{IV} og det var også tilfellet for de kristne. Det er ikke en ny ting å gi noen del i Hans guddom, mennesker har gjort det siden tidenes morgen.

^I Koranen 5:116–117.

^{II} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 6:375.

^{III} Koranen 9:30.

^{IV} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, 8:116.

Det første budet

Det står tydelig i Bibelen: «Før Meg er ingen gud blitt formet, og etter Meg skal ingen komme. Jeg, Jeg er Herren, det finnes ingen annen frelser enn Jeg.»^I Det fantes aldri en Gud før Ham, og heller ikke vil det være en etter Ham. Det er Han alene som er Herren Gud og frelsens kilde, selv profeten Jesus ✠ er avhengig av den frelsen.

Det første budet stadfester monoteismens grunnprinsipp: «Du skal ikke ha andre guder enn Meg.»^{II} Neste bud er: «Du skal ikke lage deg gudebilder, ...»^{III} Videre sies det: «Dere skal ikke lage dere noen gud ved siden av Meg. Guder av sølv eller gull skal dere ikke lage dere.»^{IV} «Du må ikke lage deg støpte guder.»^V De som har spottet Gud og vanæret profeten Jesus ✠ ved å likestille dem, bryter disse budene daglig. Nesten hver eneste kirke har en statue som de hevder er profeten Jesus ✠, og den tilbes. Hvordan kan dette rettferdiggjøres? Bibelen forbyr jo gudebilder: «Vokt dere så dere ikke glemmer paktens som Herren deres Gud har sluttet med dere, og lager dere gudebilder i skikkelse av noe som Herren din Gud har gitt deg forbud mot.»^{VI} og «Der kommer dere til å dyrke guder som er laget av menneskehender, stoff og stein som verken kan se eller høre, spise eller lukte.»^{VII} Er ikke det klart nok når det sies: «Alle som dyrker gudebilder og skryter av avguder, skal bli til skamme.»^{VIII} Det gjelder å våkne opp og innse: «Kan mennesker lage seg guder? De er da ikke guder.»^{IX}

Gud har ikke en enbåren sønn, eller noen andre barn!

Bibelen sier: «Før så høyt har Gud elsket verden at Han ga sin sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.»^X Men den motsier seg selv når den sier: «Da så gudesønnene at menneskedøtrene var vakre ... For gudesønnene gikk inn til menneskedøtrene, som fødte dem barn.»^{XI} Her er det tydelig i

^I Jes 43,10–11.

^{II} 2 Mos 20,3.

^{III} 2 Mos 20,4.

^{IV} 2 Mos 20,23.

^V 2 Mos 34,17.

^{VI} 5 Mos 4,23.

^{VII} 5 Mos 4,28.

^{VIII} Sal 97,7.

^{IX} Jer 16,20.

^X Joh 3,16.

^{XI} 1 Mos 6,2–4.

Det gamle testamente at det fantes andre gudesønner enn den såkalte enbårne. Følgende skal ha blitt sagt til profeten David דָּוִד : «Jeg vil kunngjøre det Herren har fastsatt. Han sa til meg: 'Du er Min sønn, Jeg har født deg i dag ...'» Her ser vi enda en som deler tittelen «eneste fødte sønn». Et annet eksempel er: «Så en dag kom gudesønnene og trådte fram for Herren.»^I Enda et eksempel kan framsettes, for å klargjøre: «Så sier Herren: Israel er min førstefødte sønn.»^{II} En annen blir også kalt for det samme: «Og Efraim er min førstefødte sønn.»^{III} Men det er ikke bare Det gamle testamente som motsier denne påstanden som fremmer flerguderi, faktisk gjør også Det nye testamente det når det opplyser oss om Josefs slektslinje. Det siste leddet lyder: «Adam, sønn av Gud.»^{IV} En ting er tydelig gjennom disse versene, at det finnes ikke bare én enbåren sønn ifølge Bibelen. Et annet sted blir det sagt i Bibelen: «Alle som drives av Guds Ånd, er Guds barn.»^V

Vi må se grundigere på begrepet som blir brukt. Uttrykkene «sønn, Guds sønn/barn» på hebraisk er blitt brukt for å uttrykke et særskilt inderlig og kjærlig forhold til Gud.^{VI} Med andre ord beskriver det en person som følger alle Guds bud fullkomment, og oppnår et forhold til Ham som ikke kan oppnås av enhver. Det sistnevnte verset kan forstås i lys av ovennevnte forklaringen av ordet.

Det samme gjelder når man ser på ordet «Far», det er det eneste ordet som kan brukes i svar på en så kjærlig tittel som sønn. Slik som i følgende vers: «Min far, Du er min ungdoms venn.»^{VII} «For Du er vår far! ... Du, Herre, er vår far.»^{VIII} «Men nå, Herre, er Du vår far!»^{IX} «Jeg vil være far for ham, og han skal være sønn for Meg.»^X. Med hensyn til denne bruken av ordet blir det brukt for å betegne: Han som oppfostrer, fører tilsyn med, rettleder og holder et øye med

^I Job 2,1.

^{II} 2 Mos 4,22.

^{III} Jer 31,9.

^{IV} Luk 3,38.

^V Rom 8,14.

^{VI} Bible Hub, «1121. ben,» www.biblehub.com,

<http://biblehub.com/hebrew/1121.htm> (oppsøkt 19.2.16).

^{VII} Jer 3,4.

^{VIII} Jes 63,16.

^{IX} Jes 64,7.

^X 2 Sam 7,14.

kjærlighet over dem. Den som lar noe oppstå for første gang. Det er brukt for å respektere og ære.^I

Når begge disse begrepene står for å ære og vise kjærlighet, avsanner det teoriene om at Gud har biologiske barn, eller at Han i det hele tatt har barn/sønner som skapninger. For hvis begrepene forstås som barn som fødes, altså «førstefødte» og «eneste fødte», strider det mot Herrens karakteristikk og egenskaper. Derfor er det viktig å forstå at begrepene som innebærer «å føde», ikke på noen som helst måte kan relateres til Gud. For Han er Skaperen: Den som danner, gir form, framstiller, grunnlegger, kreerer, oppretter, utvikler.

Han kan ikke anses som en som føder, for det betyr jo å barsle, få barn (fysisk), nedkomme, sette barn til verden, følle, grise, kalve, kisle, kjee, lamme, valpe, yngle. Hvis vi nå skulle godta ordet «føde», slik som det er brukt om Gud i Bibelen, og ser nøye på hva å føde betyr, betyr det at Gud er som skapningene Sine. Nei, dette er menneskers og dyrs egenskaper og karakteristikk, ikke Herrens.

Koranen forneker også at Gud har biologisk avkom. Følgende er noen av argumentene:

1. De sier: «Gud har avlet en sønn!» Helligere er Han enn det, Han er den Selvtilstrekkelige, Ham tilhører alt som i himlene og alt som på jorden er. Dere har ikke noe bevis for det dere sier; sier dere om Gud det dere ikke engang vet noe om selv?^{II} Et liv former seg til flere liv. Barn bærer sine foreldres karakteristikk og egenskaper gjennom gener. For at deres avkom skal fortsette og deres liv skal føres videre, er de avhengige av sine barn. Men Gud trenger ikke barn for å være evig, Han er fra evigheten til evigheten. Grunnløse tanker godtas ikke som bevis.
2. Gud avsanner også påstanden om at Han har døtre.^{III}
3. Gud sier at det passer ikke Hans guddommelige Vesen å føde en sønn. Han befaler kun «Bli!»^{IV} Han trenger ikke en kvinne for at hun skal bære Hans barn i ni måneder, for så å føde det.

^I Bible Hub, «1. ab,» [www.biblehub.com, http://biblehub.com/hebrew/1.htm](http://biblehub.com/hebrew/1.htm) (oppsøkt 19.2.16).

^{II} Koranen 10:68.

^{III} Koranen 16:57.

^{IV} Koranen 19:35.

4. Han gjør det klart at de som det sies om at er Guds barn, om det skulle være engler eller mennesker, er egentlig Hans ærede tjenere.^I Han tillater dem å utføre overnaturlige ting, det gjør dem ikke til guddommelige.
5. Gud opplyser at Han ikke har avlet barn, og det fins heller ikke sammen med Ham en eneste annen gud. Hadde Han hatt en medgud, ville nok den ha sine skapninger under sin makt. Da ville det ha blitt krig mellom gudene.^{II} Slik som vi finner i gresk mytologi: Eldre guder kriger mot yngre guder for å herske. Eller at en gud fryktet at barnet hans skulle ta makten fra ham, slik som i myten om Kronos og Zevs. I hinduistisk mytologi finnes det også kriger mellom guder. Derfor gjør Gud det tydelig at ingen er Ham likestilt i kongemakten.^{III}
6. Gud kaller dem som påstår at Han har biologiske barn, for løgnere.^{IV}
7. Et annet vers som er en tankevekker, er det følgende verset: «Hvis Gud hadde hatt til hensikt å avle barn, kunne Han ha utvalgt hvem Han enn ville av Sine skapninger.»^V Hvorfor velge et menneske, hvorfor ikke velge noe som er mer unaturlig enn det. En skapning uten behov for å spise og drikke og deretter oppsøke avtredet, sove, smile, gråte og alt det et menneske er avhengig av å gjøre.
8. Gud befalte Sitt siste sendebud ﷺ å si: «Hvis den mest Barmhjertige skulle ha hatt et barn, ville jeg ha vært den første til å tilbe det.»^{VI} For å ha et barn innebærer at den som fikk det, har overført noen av sine gener til det. Det barnet vil arve trekk av sin fars utseende og hans karakteristikker og egenskaper. Hvis vedkommende gjør det, må jo han også arve guddommeligheten. Derfor ville det ha vært naturlig å tilbe barnet også, men vi vet at vår elskede profet ﷺ tilba ingen andre enn Gud den Ene.

^I Koranen 21:26.

^{II} Koranen 23:91.

^{III} Koranen 25:2.

^{IV} Koranen 37:152.

^V Koranen 39:4.

^{VI} Koranen 43:81.

9. Kapittel 112 i Koranen manifesterer monoteismen fullkomment. Dette kapittelet er kjent som «Oppriktigheten – الإخلاص». Det arabiske ordets grunnbetydning er å rense bort det som er av skitt og smuss på en ting og å gjøre det hellig.^I Den terminologiske betydningen er: «Å rense hjertet sitt for alt annet enn Gud.»^{II} Med andre ord vier man hele sitt hjerte og vesen til Gud alene. For det er oppriktigheten som gjenspeiler troen på Hans Enhet.

Gud sier at Han er Én. Han bruker pronomenet «Han», for det arabiske pronomenet «han» brukes ikke for det som er parvis eller flertall. Slik som for kroppsdelene som det er to av, bruker vi pronomenet hun på arabisk. For flertall av ikkelevende ting benyttes entallspronomenet «hun». Med dette gjør Han det tydelig at Han er Én, ikke to (parvis) og heller ikke flere enn det. Én gjør det helt klart at Han deler ikke Sin guddom med noen.

«Alt avhenger Gud!» Hans guddommelige Vesener kan aldri forandres, i motsetning til skapningenes, for de er både eksisterende og ikke-eksisterende. Deres eksistens avhenger av Guds eksistens. Herrens eksistens er evigvarende og uavhengig.

«Han har ikke født noen, og heller ikke er Han blitt født av noen.» Hans guddom går ikke i arv, og Han har ikke arvet Sin guddom fra noen.

«Ingen er Han lik!» Verset trengs ikke å tolkes, det taler for seg. Alt peker på ett ord i hele kapittelet, nemlig: «Én!»

Det er også verdt å vite at hver gang Han sier at Han er Helligere enn å føde barn, betyr det at Hans ære og rang er helligere og høyere enn at Han skal føde barn. Det er ikke snakk om hva Han makter eller ikke makter.

^I Aḥmad ibn Fāris ar-Rāzī, *Mo'jam maqāyīs al-loḡhah* (Beirut: Dār al-fikr, 1979), 2:208.

^{II} Al-Ḥosayn ibn Moḥammad ar-Rāghib al-Iṣfahānī, *Al-Mofradāt fī ḡharīb al-Qor'ān* (Beirut: Dār al-qalam, 1991), 292.

Det kjærlige forholdet mellom menneskene og Herren, har også blitt bevart i Koranen. Vi finner at «Far og sønn» er blitt brukt metaforisk i Bibelen. Dette forholdet har blitt bevart gjennom ordene *Rabb* og *'abd*. Gud bruker *Rabb* som Forsørger, Oppfostrer, Forsyner, Han som fører menneskene gjennom alle fasene i livet. Gud bønhører Sine tjenere,^I Han fjerner vansker og smerte,^{II} Han tilgir alle synder,^{III} det gode kommer fra Ham^{IV} og Han er den som elsker Sine skapninger mest.^V Det sistnevnte betyr at Han tilgir Sine tjenere (skapninger) basert på Sin kjærlighet til dem, og Han har ikke barn, at Han tilgir dem kun for det barnets skyld.^{VI}

Gud sier: «Adams sønn banner til meg når han sier at Gud har født et barn, for Jeg er Den alt avhenger av. Jeg har ikke født noen, og heller ikke har noen født Meg, og ingen er Meg lik!»^{VII} Profeten Moḥammad ﷺ sa: «Ingen er så tålmodig som Gud er mot det Han må høre av smertende ord. De tilskriver Ham barn, men fortsatt gir Han dem god helse og forsyner dem.»^{VIII}

Hva var profeten Jesus ﷺ?

Hvis det er blitt klart for oss gjennom argumentene at han ikke var Gud eller Hans enbårne sønn, hva var han da? Det står skrevet i Bibelen: «Det er profeten Jesus ...»^{IX} Hans livsoppgave er den samme som alle profeter og sendebud noen gang har hatt. Da han ble spurt av en av de skriftlærde om det første budet, altså det viktigste budet, svarte han: «Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én.»^X Det svaret beviser hva hans virkelige lære var ifølge Bibelen. Han hadde intet begjær om å bli dyrket eller tilbedt. Hans eneste mål var og kommer til å være, å spre sannheten om Gud den Ene og den Sanne.

^I Koranen 2:186.

^{II} Koranen 6:17.

^{III} Koranen 39:53.

^{IV} Koranen 4:79.

^V Koranen 85:14.

^{VI} Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li ahkām al-Qor'ān*, 19:296.

^{VII} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaulihi: «Allāh aṣ-Ṣamad»*, 6:180#4975.

^{VIII} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaul Allāh ta'ālā: «Inna Allāh howa ar-Razzāq zol-qowwah al-Matīn»*, 9:115#7378.

^{IX} Matt 21,11.

^X Mark 12:28–29.

Koranen gir et tydelig svar på hva og hvem han var: «Å, skriftens folk! Overskrid ikke grensene i deres trosoverbevisning. Si ikke om Gud noe annet enn sannheten! Sannheten er at Messias, Jesus, sønn av Maria, er Guds sendebud og Hans ord som Han overførte til Maria, og en ånd fra Ham. Tro derfor på Gud og sendebudene Hans, og si ikke: «Tre!» Slutt med det, det er det beste for dere. Sannelig, Gud er den eneste Guden. Hellig er Han, at det skulle være et barn for Ham!»^I

Han er Messias, Jesus ﷺ, sønn av Maria, og ikke Gud! Han er den frelseren som ble lovet til Israels barn. Han er Guds sendebud, ikke Hans biologiske sønn. Han er Herrens ord som ble overført til jomfru Maria ﷺ. Han var resultatet av Guds ord «Bli!», derfor er han blitt kalt «Guds ord». Han ble til uten far idet Herren sa: «Bli!», og deretter vokste han i sin mors liv. Ånd fra Ham betyr at Han ble skapt ved Hans befaling. «En ånd fra Ham» ble sagt for å opphøye hans rang, ikke det at han er Guds ånd, eller en del av den. For da hadde ikke Gud sagt: «... si ikke: 'Tre!」 Det er også verdt å vite at all ånd/sjel blir skapt av Gud, og blir blåst inn i fosteret etter hundre og tjue dager,^{II} men denne ånden ble blåst direkte inn i hans mors liv idet hun ble gravid.

Tomme krukker fylles med vin

Da profeten Jesus ﷺ ble født, falt statuene i øst og vest på jorden. Djevlene ble forbauset på grunn av det, men Satan fortalte dem at det skjedde på grunn av profeten Jesu ﷺ fødsel. Da fløy de av gårde, og de så profeten Jesus ﷺ på fanget til sin mor, og englene hadde omkranset dem, for å vokte dem. Den natten skinte en stor stjerne på himmelen, og kongen i Persia ble redd av dens tilsynekomst. Han spurte sine prester om den. De sa: «Den skinner på grunn av en storslått fødsel har funnet sted på jorden!» Kongen sendte sine bud med gull og myrra og røkelse som gave til profeten Jesus ﷺ. Da de var framme i Levanten, spurte kongen der hva de hadde kommet for. De fortalte det. Så spurte de ham om han visste noe. Han fortalte dem om det som var blitt kjent i Jerusalem, at et barn hadde talt fra vuggen. Etter det sendte kongen dem av gårde med deres gaver og noen av

^I Koranen 4:171.

^{II} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb zikr al-malā'ikah*, 4:111#3208.

sine menn, slik at de kunne drepe profeten Jesus ﷺ når de fra Persia går sin vei.

De kom fram til jomfru Maria ﷺ med gavene og ga henne dem, så var det noen som fortalte henne at kongens menn var med for å drepe barnet hennes. Det var da hun tok sitt barn og dro av sted til Egypt. Hun bosatte seg der.

Profeten Jesus var blitt tolv år, og allerede i en så ung alder begynte hans undre og mirakler å vise seg.

En gang ble pengene til den stormannen som profeten Jesus ﷺ og hans mor bodde hos, borte. Huset hans var ly for de fattige og nødlidende og svake. Han tok seg av dem alle, derfor ble alle bekymret og var i tvil om hvem som hadde tatt pengene. Det bodde en halt og en blind mann der, men de bodde ikke på samme rom. Profeten Jesus ﷺ ba den blinde: «Løft opp den halte og reis deg opp!» Han svarte: «Jeg makter ikke det!» Da sa han: «Hvordan maktet du og han å gjøre det da dere tok pengene fra det skapet i huset?» Da han sa det, bekreftet begge hans ord, og så hentet de pengene. Profeten Jesus ﷺ steg i folks øyne, enda han bare var en liten gutt.

En gang inviterte sønnen til stormannen folket til et måltid etter sønnens omskjæring. Etter maten ville han skjenke dem vin, for det var vanlig på den tiden. Men det var ingenting i krukkene hans. Det falt ham tungt for brystet å se at de var tomme. Da profeten Jesus ﷺ så dette, stod han opp og gikk forbi alle krukkene og tok på krukkenes munn. Det gjorde at hver krukke ble fylt med den beste vinen en kunne smake. Folk ble forundret av å se det, de fikk veldig respekt for ham, og de ville gi ham og hans mor penger, men de ville ikke ta imot. Så vandret de av gårde og satte kursen mot Helligdommens hus.¹

Hos de skriftlærde

Hans mor sendte ham til de skriftlærde for at han skulle lære noe av dem. Det hendte slik at hver gang læreren forsøkte å lære ham noe, hadde profeten Jesus ﷺ allerede kommet til svaret.

En dag lærte han ham «abō jād». Profeten Jesus ﷺ spurte: «Hva er abō jād?» Læreren sa: «Jeg vet ikke!» Han spurte: «Hvordan kan du lære meg noe du selv ikke vet?!» Da sa læreren: «Lær meg det du da!» Profeten Jesus ﷺ sa til ham: «Reis deg opp fra plassen din!»

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:411–412.

Han reiste seg opp og profeten Jesus ﷺ satte seg på hans plass. Han sa: «Spør meg!» Læreren spurte: «Hva er *abō jād*?» Profeten Jesus ﷺ svarte: «*Elif* står for Guds velsignelser. *Bæ* står for Guds skjønnhet. *Jīm* står for Guds herlighet og stråleglans.» Læreren satt der himmelfallen, det var den første som noen gang hadde forklart disse ordene.

Det hendte også ofte slik at når han var ute og lekte med andre barn, spurte han en av dem: «Hva tror du din mor har laget til deg hjemme? Hvis du vil, kan jeg fortelle deg det.» Den andre sa: «Ja, fortell!» Da fortalte han hva som var blitt laget hjemme hos ham. Etter det pleide barnet å gå hjem og si til sin mor: «Gi meg å spise det du har laget til meg.» Moren spurte: «Hva har jeg laget?» Da fortalte barnet hva som var blitt laget, og hun spurte overrasket: «Hvordan visste du det?» Barnet svarte: «Jesus fortalte meg det.» Folket begynte å si: «Ved Gud! Hvis vi lar barna være med Marias sønn, kommer han til å ha dårlig innflytelse på dem!» Etter det samlet de sine barn et sted og stengte dem inne så de ikke skulle leke med ham mer. Profeten Jesus ﷺ gikk ut for å lete etter dem, men fant dem ikke. Han hørte barna bråke i et hus. Han spurte folket: «Hvem er det?» De svarte: «Det er aper og svin!» Han sa: «Gud, la det være slik!» Og slik ble det.¹

Evangeliet blir åpenbart

Det sies at evangeliet ble åpenbart omtrent ett tusen og femti år etter Salmene på den attende ramadan^{II}. Profeten Jesus ﷺ var tretti år da det ble åpenbart for ham, og han ble på jorden til han var trettitre år.

Gud åpenbarte for ham: «Å, Jesus! Strev for min sak, vis ikke svakhet. Lytt og adlyd, å du sønn av en jomfru, en ren og kysk kvinne, du er skapt uten en mann! Jeg skapte deg som et tegn for alle verdener. Tilbe Meg alene, og forlat deg på Meg alene! Omfavn skriften med kraft og belys den for folket. Gjør det tydelig for den som viser seg for deg, at Jeg er sannheten, den Levende, den Evigværende som aldri kommer til å synke. Stadfest den arabiske profeten fra Mekka. Han som vil ri på kameler og bære krone (Hans Nådes ﷺ turban) og rustning og ha på seg sandaler og ha en stav. Han vil ha store vakre øyne og en fornem panne og utsøkte kinn og bølgete hår

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:414–415.

^{II} Den niende måneden i den islamske kalenderen.

og fyldig skjegg og naturlige formede øyenbryn¹ og tynn og lang nese med høy neserygg og tenner velplasserte med mellomrom, og håret under underleppen er tydelig, og nakken er som en sølvkanne, og det flyter gull i dens årer, og fra brystet til navlen er det en tynn stripe med hår, som om det skulle være en kvist, utenom det er det ikke noe hår på magen eller brystet. Hendene og føttene er fyldige. Når han vender seg mot noen, vender han seg fullstendig mot den retningen. Når han går, er det som om han løfter sine føtter og stiger ned fra en bakke til et lavere steg. Hans svette på ansiktet er som perler, og det kommer moskuslukst av den. Det vil ikke bli sett en som ham, verken før eller etter – nydelig bygget kropp og herlig duftende. Han vil gifte seg og få etterkommere. Sannelig, hans ætt vil være velsignet, og det vil være palasser av juveler for dem i paradiset, der det ikke vil være tretthet eller bråk. Å, Jesus! Du skal være formynder (fremmer) av hans levemåte på den siste tiden, slik som Sakarias var din mors formynder. Han skal ha to gutter fra sine etterkommere, de vil være martyrer. Han skal ha den rangen hos Meg som intet annet menneske har. Hans tale skal være Koranen. Hans levemåte skal være islam, og Jeg er Fredgiveren. Gledens nyhet for den som opplever hans tid og bevitner hans dager og hører hans ord.» Profeten Jesus ﷺ spurte: «Å, min Herre! Hva mer er dem blitt bebudet av gledens nyhet?» Herren sa: «Plantingen av et tre som Jeg selv har plantet! Det strekker seg ut over alle paradishagene. Dets rot er av Ridwān-treet, og paradishagenes vin er av Tasnīm-fossen, og treets kjølige skygge er som kamfer, og vinens smak er som ingefær, og dens duft er som moskus. Den som drikker en eneste gang av den, blir aldri tørst igjen.» Profeten Jesus ﷺ sa: «Herre skjenk meg fra den vinen?» Gud sa: «Det er forbudt for profetene å drikke fra den før den profeten har drukket fra den. Det er forbudt for samfunnene å drikke fra den før den profetens samfunn har drukket fra den. Å, Jesus! Jeg kommer til å løfte deg opp til Meg.» Han spurte: «Herre, hvorfor kommer du til å løfte meg opp?» Gud svarte: «Jeg skal løfte deg opp, og så sende deg ned igjen på slutten av tiden, for at du skal se undrene til samfunnet til

¹ Det manglet ikke hår i dem, de var ikke rette, de hadde en fasong og de dekket det området som øyenbryn normalt sett dekker uten at de var sammenvokste. Moḥammad ibn 'Isā at-Tirmizī, *Shamā'il al-Moḥammadiyyah: Bāb mā jā'a fī khalq Rasūlillāh ṣallallāho 'alayhi wa sallam* (Beirut: Dār ihyā' at-torāth al-'arabī), 1:22#7.

den profeten og for at du skal hjelpe dem med å drepe antikrist, den forbannede. Jeg skal sende deg ned når det er tid for en tidebønn, men du vil ikke^I lede dem i tidebønnen. For det samfunnet er det som har tilendebrakt profetskapet, da det ikke vil være en eneste profet etter deres profet!» Profeten Jesus ﷺ sa: «Å, min Herre! Opplys meg om det samfunnet som fører til at profetskapet skal bli tilendebrakt.» Herren svarte: «Det er Aḥmads samfunn! De vil være lærde og visdomsrike, som om de skulle være profeter. De vil være tilfredse med Meg ved det lille de vil få. Jeg vil være tilfreds med dem om de gjør lite. De vil bli ført inn i paradiset ved å si: 'Ingen er tilbedelsesverdig unntatt Gud!' Å, Jesus! De vil være de fleste innbyggerne i paradiset. For ingen vil ha lagt (sagt) ordene 'Ingen er tilbedelsesverdig unntatt Gud!' som det folket har på sin tunge. Intet folk vil knele med ansiktet ned så mye som det folket vil gjøre for Meg.»^{II}

Han fikk også andre budskap tildelt: «Trygle Meg om det du ønsker, og gjør Meg til ditt forråd på dommedagen. Kom nærmere Meg gjennom frivillige handlinger, slik at Jeg skal elske deg. Ikke vend deg mot noen utenom Meg. Vær tålmodig under vanskens time, og vær tilfreds med Min bestemmelse. Handle for å gjøre Meg tilfreds. Min glede er i å være Meg lydige og å ikke være Meg ulydige. Hold deg nær Meg og hold din tunge levende ved å nevne Meg, da vil Min kjærlighet være i ditt hjerte. Når det er tid for å sove, våk. Grip visdommen ned i den minste detalj. Vær vendt mot Meg i kjærlighet og forsak verden for Meg. Utslett ditt hjertes begjær i dyp ærefrykt for Meg. Vie nettene dine i gudfryktighet for å gjøre Meg tilfreds. For å bli mette hos Meg på den tunge dagen, hold deres hjerte sultent og tørst. Tyng deg med byrder for å gjøre det som er godt. Hvor du enn er, spre det gode. Spre Min formaninger blant skapningene. Døm rettferdig blant Mine tjenere. Jeg har nedsendt helbredelse over deg mot fristelsene i hjertet, slik som forglemmelsens sykdom og innsiktens klarhet som slitsomheten dekker. Pust, vær ikke for glad i din sak, som om du skulle være død, for du lever ennå.»^{III}

^I Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb fitnah ad-Dajjāl wa khorōj 'Īsā ibn Maryam wa khorōj Ya'jōj wa Ma'jōj*, 2:1359#4077.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:417–419.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:419–420.

Det ble også åpenbart for ham: «Å, Jesus, sønn av jomfru Maria den kyske! Gråt over deg selv for dette livets dager. Gråt som den som tar farvel med sin familie og hater verden og forsaker alle verdslige fornøyer for dens beboere. Hans hengivenhet strekker seg mot det som finnes hos hans Gud. Vær som denne personen! La din tale være mild og spre fred. Ta deg i akt når de frommes øyne sover. Ta deg i akt mot det som skal komme i det hinsidige av voldsomme jordskjelv og grusomheter, før verken familie eller rikdom vil være til nytte. Smink dine øyne ved å fylle dem med sorg når de ubøyelige ler. Vær da tålmodig og ha håp om belønning fra Herren. Gledens nyhet til deg hvis du oppnår det Jeg har lovet de tålmodige. Vend bort fra verden og sett ditt håp til Gud på den dagen da dere gjenopplives. Smak på det som ingen smak har, og dens nytelse ikke når deg! Vær glad over å ha viderebrakt Mitt budskap på jorden. Vær tilfreds med det som er grovt^I i denne verden. Du skal få se hva lønnen er når du vender hjem. Handle ifølge riktig regnskap, for i sannhet, du vil skylde et svar. Om bare dine øyne hadde sett det Jeg har gjort klart for Mine rettskafne hjertevenner, ville hjertet ditt ha smeltet og din sjel ville ha fløyet ut.»^{II}

Satan forsøker å friste

Satan skal ha forvandlet seg og vært med profeten Jesus ﷺ i flere år. En dag stilte han seg på randen av et fjell og sa: «Hva mener du, hvis jeg kaster meg selv ned, vil jeg bli rammet av noe annet enn det som er skrevet for meg?» Han svarte: «Jeg er ikke den som setter min Herre på prøve, men det er min Herre som setter meg på prøve når Han vil!» Han forstod at det var Satan, og dro vekk fra ham.

En gang sa Satan: «Å, Jesus, sønn av Maria! Hvor herlig din guddom er! Du talte fra vuggen som et spedbarn, og ingen før deg har talt fra den.» Han svarte: «Nei, sannelig, guddommen tilhører kun Gud den Ene, Han som ga meg evnen til å tale, deretter vil Han la meg dø og derpå gjenopplive meg.» Satan fortsatte: «Hvor herlig din guddom er! Du gjenoppliver jo de døde!» Han svarte: ««Nei, sannelig, guddommen tilhører kun Gud alene, Han som gir liv og lar dø. Den jeg gir liv til, er det Han som gir liv til.» Satan sa: «Ved Gud! Det

^I Det som er lite behagelig.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:420.

finnes guder i himmelen og på jorden.» Da klappet engelen Gabriel ﷺ til Satan med sin vinge, og han fløy bort derfra og ble fornedret.

Ifølge en beretning skal han ha sagt: «Jeg skal si deg det som er nyttig for deg. Jeg skal befale djevlene å adlyde deg. Når menneskene ser at selv djevlene er deg lydige, vil de bli dine tilbedere. Jeg sier ikke at du alene skal bli gud, som det ikke skal være noen annen gud i tillegg til. Gud skal være Guden i himmelen, og du skal være gud på jorden.» Da profeten Jesus ﷺ hørte det, søkte han Guds vern mot ham ved å skrike høyt ut.

Da han møtte profeten Jesus ﷺ etter det, sa han: «Jeg har aldri blitt så fornedret som jeg har blitt av å møte deg.» Etter det kom han aldri for å forsøke å forføre ham.¹

Messias

Da profeten Jesus ﷺ ble sendt til Israels barn og han brakte med seg tydelige tegn, begynte hyklerne og fornektene blant Israels barn å bli forbauset over ham og gjorde narr av ham. De sa: «Hva har han spist i går, og hva har han lagret hjemme?» Han pleide å opplyse dem om det. Da pleide de troendes tro å tilta, mens hyklernes og de vantros onde anelser og vantro øke.

Til tross for alt det hadde ikke profeten Jesus ﷺ et eget fast bosted. Han vandret rundt på jorden. Han hadde ikke et hjem som var kjent for å være hans. Det var kanskje derfor han ble kalt «Messias», for noen lærde mener at ordet betyr «den som vandrer svært mye»^{II III}.

Ordet Messias stammer fra det hebraiske verbet *masjach* og betyr «å smøre» eller «å spre». Dette ordet ble spesielt brukt i seremoniell innvielse av lederskap, som ble gjort ved at man salvet noen med olje. Den som ble salvet, ble gitt autoriteten til å tjene Herren i en ærefull og ansvarsfull stilling.

Messias kan også bety den som helbreder ved å røre noen, slik som profeten Jesus ﷺ gjorde.

Vekker de døde til live

En gang gikk profeten Jesus ﷺ forbi en kvinne som satt ved en grav og gråt. Han sa til henne: «Kvinne, hva er i veien med deg?» Hun

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:421–423.

^{II} Louis Ma'lōf, *Al-Monjid* (Lahore: Khazinah 'ilm o adab, 1996), 841.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:426.

svarte: «Min datter døde, og hun var mitt eneste barn. Jeg har sverget overfor Gud at jeg ikke kommer til å flytte meg herfra før jeg smaker det hun smakte av døden, eller Han gjenoppliver henne for meg, slik at jeg kan se henne.» Han sa til henne: «Hvis du får se henne, kommer du til å vende hjem?» Hun sa: «Ja!» Han ba til Gud, og så satte han seg ved graven. Han kalte: «Du pike, reis deg og kom ut, ved den mest Barmhjertiges vilje.» Graven begynte å røre seg, og han kalte på henne for andre gang. Da sprakk graven med Guds vilje. Han kalte på henne en tredje gang, og hun kom ut idet hun børstet jord fra hodet. Profeten Jesus ﷺ sa til henne: «Hva fikk deg til å bruke så lang tid?» Hun svarte: «Da det første kallet nådde meg, sendte Gud en engel til meg, og han rettet på min kropp. Etter det nådde det andre kallet meg, da ble min sjel snudd tilbake til meg. Til slutt nådde det tredje kallet meg, da fryktet jeg at det kanskje var dommedagens kall. Av det ble mitt hår og øyenbrynene og øyenvippene mine hvite.» Hun gikk mot sin mor og sa: «Akk, min mor! Hva fikk deg til å få meg til å smake dødens lidelse to ganger? Å, min mor, vær tålmodig og håp på belønning hos Herren. Jeg har ikke noe behov for å være her på jorden. Å, Guds ånd og ord, spør min Herre om å vende meg tilbake til det hinsidige og gjøre dødens lidelse lett for meg.» Profeten Jesus ﷺ gjorde som hun ville, han ba til Herren, og Han tok hennes sjel, og jorden la seg over henne på nytt.

Denne nyheten nådde jødene, og deres sinne mot ham økte.^I En gang døde en konge blant Israels barn. Hans lik ble båret på en seng, og profeten Jesus ﷺ kom. Han ba til Gud, og Gud gjenopplivet kongen. Folket opplevde en uvanlig hendelse og et underlig syn.^{II} Men de vantro blant dem fornektet og sa: «Dette er ikke noe annet enn ren magi!»^{III}

Han utførte også andre mirakler, som å blåse på en fugl formet av leire, og den ble levende. Han helbredet de blindfødte og spedalske. Alt dette gjorde han med Guds vilje.^{IV}

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:426–427.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:427.

^{III} Koranen 5:110.

^{IV} Koranen 3:49.

Det dekkede bordet

Profeten Jesus ❧ sa til sine disipler: «Fast i tretti dager for Gud. Etter det kan dere be Ham om det dere vil, og Han vil gi dere det dere ber om. Sannelig, en som gjør noe, hans belønning er ansvaret til den han handler for.» De gjorde som han sa.

Etter at tretti dager hadde passert, sa de: «Å, rabbi som lærer oss godheten! Du sa til oss at belønningen til den som gjør noe, er ansvaret til den han handler for. Du ba oss å faste i tretti dager, og vi gjorde så. Vi arbeider aldri for en person i tretti dager uten at han bespiser oss når vi ikke har mat.» Da ba de om det dekkede bordet: «Å, Jesus, sønn av Maria! Makter din Herre å sende ned til oss fra himmelen et dekket bord?» Dette dekkede bordet skulle ikke bare være for disiplene, men også for alle andre som kom dit. Det skulle være tilstrekkelig for alle. Han svarte: «Frykt Gud hvis dere er troende!» Han ville at de skulle forholde seg til den maten som fantes på jorden. Han sa: «Hvis det stiger ned fra himmelen, kommer det til å være et mirakel. Glem ikke at folket Thamōd også ba om et mirakel fra sin profet, men til tross for at de så mirakelet, viste de vantro. Det var derfor de ble tilintetgjort, måtte ikke det samme skje med dere!» Men de nektet og insisterte på det de hadde spurt om. De sa: «Vi ønsker å spise av det, og at vårt hjerte blir tilfredsstilt, og at vi får vite at du har talt sant til oss, og at vi blir av vitnene.» Da profeten Jesus ❧ så at de ikke kom til å gi seg med mindre de fikk sin vilje, stod han opp og tok av seg sine klær av ull. Han tok på seg klær av svart hår. Han rensket seg selv og stilte seg i bønn overfor Herren, og han ba det Herren ønsket. Da han var ferdig med å be, ble han stående vendt mot Helligdommens hus. Han samlet begge føttene – anklene var som klistret til hverandre. Han rettet fingrene. Han la høyre hånden på den venstre over sin bryst. Han senket blikket og bøyde hodet av ydmykhet. Det flommet tårer fra øynene, de rant nedover kinnene hans og gjorde skjegget vått. Dette fortsatte til bakken under ham ble våt. Da han så det, ba han til Gud: «Å, Gud! Vår Herre, send ned til oss fra himmelen et dekket bord. Slik at det blir en høytid for oss, for våre første og våre siste, og et tegn fra Deg. Forsyn oss, og Du er den beste Forsørgeren av alle!» Gud sa: «Sannelig, Jeg skal sende det ned til dere, men den av dere som viser vantro etter det, ham vil Jeg i sannhet pine med en pine som Jeg aldri vil påføre noen andre i noen verdener.»

Deretter nedsendte Gud det dekkede bordet. Det var et rødt bord mellom to skyer – en over det og en under. De så det stige ned fra himmelen mot dem, men profeten Jesus ✝ gråt over det kravet Gud hadde nedsendt det ved. Hver gang det kom litt nærmere, ba han: «Å, min Gud, gjør det til en nåde, og ikke en pine. Hvor mange under jeg har bedt deg om, og Du tildelte meg dem. Min Gud, gjør oss til Deg evig takknemlige. Min Gud, jeg søker Ditt vern mot at det Du nedsender skal være Din vrede eller gjengjeld. Min Gud, gjør det til fred og friskhet. Gjør det ikke til en prøvelse og straff.» Han fortsatte å trygle helt til det landet overfor ham og disiplene og de som var til stede. Det luktet herlig fra det, en slik lukt hadde de aldri kjent før. Profeten Jesus ✝ og hans disipler kastet seg ned ved å knele med ansiktet ned for Gud i takknemlighet for det Han hadde forsynt dem fra det hold som de ikke hadde forventet fra. Han hadde vist dem et stort tegn som var vidunderlig og en formaning. Da jødene så denne underlige hendelsen, ble de grepet av sorg. Deretter forlot de stedet i voldsomt raseri.

På den andre siden gikk profeten Jesus ✝ og disiplene og de andre som var til stede, og satte seg rundt bordet. Det lå en duk på bordet, som dekket det. Profeten Jesus ✝ sa: «Hvem av oss skal våge å avduke det, som er mest pålitelig med tanke på sitt indre, hvem er det som er den som takler prøvelsen best fra sin Herre blant oss? Det er han som bør avduke dette tegnet, slik at vi kan se det og lovprise vår Herre og få oss til å huske Hans navn, og vi kan spise av Hans forsyning som Han forsynte oss.» Disiplene sa: «Å, Guds ånd og ord, du er den som har mest rett til å avduke det av oss.» Profeten Jesus ✝ reiste seg og rensset seg på nytt og stilte seg i bønn. Han gråt lenge og ba Gud om tillatelse til å avduke det dekkede bordet, og at Han skulle gjøre det til en velsignelse og forsyning for ham og hans tilhengere. Etter det gikk han bort til det og satte seg ned. Han løftet duken idet han sa: «I Guds navn, Han som er den beste Forsørgeren!» Da han avduket det, så han at det lå en stor grillt fisk på det. Fisken var fri for skinn og bein. Det fløt tran ut av den, og den var omkranset av alle mulige grønnsaker unntatt purreløk. Ved dens hode lå det eddik, og ved dens halefinne lå det salt. Rundt grønnsakene lå det fem skiver av hvitt brød. På den ene var det oliven, og på den andre frukt, og på en annen var det fem granatepler.

Simon, den øverste disippelen, sa til ham: «Å, Guds ånd og ord! Er dette mat fra verden eller paradiset?» Profeten Jesus ✠ svarte ham: «Har da fortsatt ikke den tiden kommet for dere at dere skal ta til dere formaningen av det dere ser av tegnene, og la være å lete og grave i tegnene? Jeg frykter at dette tegnet skal ende opp med å føre til pine over dere!» Simon sa: «Ved Israels Gud! Jeg mente ikke å grave, å, sønn av den sannferdige Maria!» Han sa: «Det dere ser, er verken mat fra verden eller paradiset. Det er noe som Gud skapte i luften ved Sin allmakt. Han sa til den: 'Bli!' og den ble til før øyet rakk å blunke. Spis av det dere ba om med å nevne Guds navn, og lovpris og takk deres Herre. Han vil gi dere mer, for Han er i sannhet opphavet til skapelsen og allmektig og Den som verdsetter menneskets strev.» De sa: «Å, Guds ånd og ord! Sannelig, vi ønsker at du viser oss et tegn i dette tegnet!» Han sa: «Hellig er Gud! Er dere ikke tilfredse med det dere har sett ved dette tegnet, men dere våger å spørre om enda et tegn ved det?!» Da henvendte han seg til fisken, og sa: «Du fisk, vend tilbake med Guds vilje i livet, slik du en gang var.» Gud gjenopplivet den med Sin allmakt. Den begynte å sprelle og ble frisk og levende. Den begynte å gape som en løve gaper. Dens øyne begynte å rulle og skinne, og dens skinn kom tilbake på den. Folket ble vettskremte av den og begynte å trekke seg tilbake. Da profeten Jesus ✠ så dem gjøre det, sa han: «Hva er i veien med dere, dere ba jo om et tegn, og når deres Herre viser dere det, hater dere det? Som jeg frykter for dere at dere skal bli straffet for det dere driver med. Du fisk, bli igjen med Guds vilje, slik som du en gang var.» Med Guds vilje ble den som den var da den først kom – grillet. De sa til ham: «Vær du den første til å spise av den, å, Guds ånd, så skal vi gjøre det etter deg!» Han sa: «Måtte Gud verne mot det! Den som ba om bordet, skal begynne med å spise!» Da disiplene og de andre så at deres profet nektet å spise fra det, ble de fulle av frykt for at dens nedstigning skulle føre til Guds vrede mot dem og å spise den skulle føre til tap. Derfor trakk de seg fra å spise den. Da profeten Jesus ✠ så det, inviterte han de fattige og syke til det. Han sa: «Spis av deres Herres forsyning og deres profets invitasjon! Lovpris Gud, Han som nedsendte det til dere, slik at maten skal være utsøkt for dere og bitter for de andre. Begynn å spise i Guds navn og avslutt med å lovprise Gud.» De adlød ham. Ett tusen tre hundre personer – kvinner og menn – spiste den maten. Da de resite seg fra det dekkede bordet, var alle og enhver mette og rapte.

Profeten Jesus ﷺ og disiplene så at maten var akkurat som den var da den steg ned fra himmelen. Ikke noe hadde blitt mindre. Deretter steg den opp til himmelen mens de så på. Den fattige som hadde spist av den, ble rik. Den syke som hadde spist av den, ble frisk. De forble rike og friske helt til de forlot verden.

Disiplene og deres venner som nektet å spise, angret, og det rant tårer fra deres øyne.

Da det dekkede bordet steg ned igjen, skyndte Israels barn seg – de rike og fattige og eldre og unge og friske og syke – mot det fra overalt. De dyttet hverandre og hoppet på hverandre. Da profeten Jesus ﷺ så det, fastsatte han en turordning for dem. Den som kom en dag, kunne ikke komme neste dag. Slik passerte det førti dager. Det dekkede bordet kom til dem hver dag om formiddagen. De spiste fra det hele dagen helt til de reiste seg fra det, da steg det opp med Guds vilje til himmelen. Folket så dets skygge på jorden helt til det forsvant fra dem.

Gud åpenbarte for profeten Jesus ﷺ: «Reserver forsyningen fra Meg på det dekkede bordet for de foreldreløse og fattige og syke blant folket, den er ikke for de rike.» Da han gjorde det, vekket det onde hensikter hos de rike. De begynte å kritisere, slik at de selv ble tvilende og fikk også folket til å bli tvilende. De begynte å spre onde og stygge ting om det dekkede bordet. Satan oppnådde det han ville. Han la fristelser i hjertet til dem som tvilte. De sa til profeten Jesus ﷺ: «Opplys oss om det dekkede bordet og dets nedstigning fra himmelen, om det virkelig er sant! Sannelig, det er mange av oss som tviler på det.» Han svarte: «Ved Messias' Gud, dere har blitt fordervet! Dere ba om det dekkede bordet fra deres profet, at han skulle be om det fra deres Herre for deres skyld. Da Han godtok det og nedsendte det dekkede bordet for dere som en nåde og forsyning, og ved det viste dere tegn og formaning, forsverger dere det og tviler. Nå bebudes dere pinen! Sannelig, den vil stige ned over dere hvis ikke Gud viser dere nåde!»

Gud åpenbarte for profeten Jesus ﷺ: «Sannelig, Jeg skal gripe fatt dem som forsverger Mitt krav. Sannelig, Jeg skal pine den av dem som viste vantro etter nedstigningen av det dekkede bordet, med en slik pine som ingen i verdenene har blitt pinet med.»¹

¹ Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qorʾān al-ʿaẓīm*, 3:226–230.

Tre hundre og trettitre av dem ble rammet av pinen. De mennene gikk og la seg og sov med sine hustruer helt friske og fine om natten. Men om morgenen våknet de som gris. De løp fortvilet rundt på veiene og på søppeldyngene, og spiste søppel. Da folket så det, kom de engstelige løpende til profeten Jesus ﷺ og gråt. Da grisene så ham, begynte de også å gråte og gå rundt ham. Han kalte på dem ved deres navn, og de bekreftet ved å nikke og gråt enda mer. De maktet ikke å tale. De levde slik i tre dager, og så døde de.¹

Profeten Jesus ﷺ går på vannet

En dag fant ikke disiplene profeten Jesus ﷺ blant dem. Det ble sagt til dem at han gikk i retning havet. De dro av sted for å lete etter ham. Da de kom fram til havet, så de at han gikk på vannet. Bølgene vekslot mellom å heve ham opp og ta ham med ned på vannet. Han hadde på seg to tøyestykker, ett hadde han på overkroppen og ett festet rundt livet. Han gikk bort til disiplene. Den ene av dem sa: «Skal jeg ikke komme bort til deg, å, Guds profet?» Han sa: «Jo!» Han satte den ene foten på vannet, og skulle til å sette ned den andre, men da utbrøt han: «Akk! Jeg drukner, å, Guds profet!» Han sa: «Rekk meg din hånd, du med lite tro! Hvis Adams sønn har like mye tro som et hårstrå, kan han gå på vannet.»

Disiplene spurte: «Å, Jesus, med hva går du på vannet?» Han svarte: «Med troen og forvissningen!» De sa: «Vi tror som du tror, og vi er forvisset som du er forvisset!» Han sa: «Så gå på vannet!» De forsøkte å gå med ham på bølgen, men de holdt på å drukne. Han sa: «Hva er i veien med dere?» De svarte: «Vi frykter bølgen!» Han sa: «Men frykter dere da ikke bølgens Herre?!» Etter det tok han dem ut. Han strøk på bakken og plukket opp sand, og så åpnet han hendene. I den ene var det gull, og i den andre var det leire. Han spurte: «Hvilken

Både al-Ḥakīm at-Tirmizī og imam al-Qortōbī har gjengitt denne beretningen. Imam al-Qortōbī sa: «Det er en gjengivelse i denne beretningen, men den er ikke blitt bekreftet sann med tanke på dens beretterkjede.» Al-Qortōbī, *Al-Jāmi' li ahkām al-Qor'ān*, 6:369–372.

Men vi finner mange like beretninger som inneholder de samme eller lignende ord. Det gjelder i alle fall den siste delen av beretningen, som er veldig omstridt.

¹ Al-Mazharī, *At-tafsīr al-Mazharī*, 3:206.

av disse to tingene foretrekker deres hjerte?» De sa: «Gullet!» Han sa: «Jeg ser på dem som like!»^I

Ærefrykt for Gud

Når dommedagen ble nevnt overfor profeten Jesus ﷺ, pleide han å skrike. Han sa: «Det passer seg ikke for sønn av Maria å være stille når dommedagen nevnes for ham.» Når han hørte formaningsord, skrek han som en mor som har mistet barnet sitt.

Han pleide å be: «Å, Gud! Jeg er slik at jeg ikke makter å dytte bort det jeg misliker, og jeg er ikke herre over det nyttige som jeg håper på. Saken hviler ikke i min hånd! Mine handlinger er min pant som jeg innløser. Det finnes ikke en trengende som er mer trengende enn meg! Å, Gud! La ikke min fiende latterliggjøre meg, og la ikke min venn føle smerte ved meg. Gjør det ikke vanskelig for meg i min levemåte, og sett ikke over meg den som ikke viser meg nåde!»^{II}

Profeten Jesus ﷺ kom til folket, han gikk med klær av ull, en skjorte og en kort bukse. Han gikk barfotet og gråt. Hans hår var i uorden, han var gul av sult, og leppene var tørre av tørst. Han sa: «Fred være med dere, Israels barn! Jeg er den som har forsaket verden med Guds vilje ved å sende den ned der den hører hjemme, men det er ikke noe underlig eller noe å være stolt av. Vet dere hvor mitt hus er?» De sa: «Hvor kan da vel ditt hus være, å, Guds ånd?» Han svarte: «Mitt hus er gudshusene! Min vei er vannet! Min gryterett er sulten! Min lampe er månen om natten! Min ved om vinteren er der solen skinner fra! Mine duftende urter er jordens planter! Mine klær er ull! Mitt merke er ærefrykt for Gud, Herren over æren! Mine følgesvenner er de syke og nødlidende. Om morgenen har jeg ingenting, og om kvelden har jeg ingenting. Fortsatt er jeg tilfreds i mitt indre, og ikke grådig. Hvem er rikere enn meg og har tjent mer!»^{III}

Visdomsord

Profeten Jesus ﷺ sa til sine disipler: «Slik som kongene har latt visdommen være for dere, la dere verden være for dem.»

En dag sa han: «Spør meg, for jeg er i sannhet en godhjertet person, og jeg er mindreverdige i mine egne øyne.»

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:438–439.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:439.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:440.

Han sa til sine disipler: «Spis brød laget av byggmel og drikk rent vann, og forlat denne verden i fred og trygghet. Sannelig, jeg sier dere: Det dennesidiges sødme er det hinsidiges syrlige smak! Sannelig, det dennesidiges syrlige smak er det hinsidiges sødme. Sannelig, Guds tjenere lever ikke luksuriøst. Sannelig, jeg sier dere: Den verste av dere er den skriftlærde som gir fortrinn til sitt begjær framfor sin kunnskap. Alle mennesker er som ham.»

Profeten Jesus ﷺ pleide å si: «Kjærlighet til verden er roten til enhver synd, og blikket sår begjær i hjertet!» Han sa også: «Å, du svake sønn av Adam! Frykt Gud hvor du enn måtte være. Lev på jorden som en gjest, gjør gudshusene til ditt hjem. Lær dine øyne å gråte og din kropp å være tålmodig og ditt hjerte å tenke grundig etter. Gjør ikke morgendagens forsyning til din eneste bekymring, for det er i sannhet en synd!»

En gang sa han: «Kjærlighet til det dennesidige og det hinsidige kan ikke være samtidig i en troendes hjerte, slik som vann og ild ikke kan være samtidig i et kar.

Den som ønsker seg verden, er som den som drikker fra havets vann. Jo mer vann han drikker, jo tørstere vil han bli helt til det dreper ham.

Det er tre personer som forundrer meg: Den som søker verden, enda døden søker ham. Den som bygger palasser, enda graven er hans hjem. Den som gapskratter, enda ilden står foran ham.

Kast ikke perler til svinet, for det gjør ikke noe nyttig med perlene. Del ikke visdom med den som ikke vil ha den. Sannelig, visdommen er bedre enn perler, og den som ikke vil ta den imot, er verre enn et svin.»

Han ble spurte: «Hvem er den som er mest fanget i villfarelsen?» Han svarte: «Den skriftlærde som er villfaren. Sannelig, når en skriftlærd er villfaren, forviller han mange mennesker ved sin villfarelse.»

Han sa: «Å, dere ondskapens skriftlærde! Dere har lagt det dennesidige i deres hode og det hinsidige under deres føtter. Deres ord er legedom, men handlingene deres er sykdom. Dere er som det treet hvis frukt gleder når man ser den, men dreper hvis man spiser den.»¹

¹ Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:441–447.

Det gledelige budskapet

En dag talte profeten Jesus ﷺ til folket: «Å, dere Israels barn! Sannelig, jeg er et Guds sendebud sendt til dere for å stadfeste skriften toraen, som var før meg, og for å bebude det gledelige budskapet om ankomsten til det sendebudet som vil komme etter meg, hvis navn er Aḥmad!»^I Han opplyste dem at profetskapet hadde tatt slutt blant dem, og at etter ham skulle en arabisk profet fra Mekka komme. Han skulle tilendebringe hele profetskapet. Navnet til den profeten er Aḥmad, og det er Moḥammad ﷺ, sønn av ‘Abdollāh ﷺ, som stammer fra profeten Ismael ﷺ, sønn av profeten Abraham ﷺ.^{II}

«De finner nedskrevet om ham hos seg i toraen og evangeliet.»^{III}

Det var basert på dette vår elskede mester Moḥammad ﷺ sa: «Jeg er min far Abrahams skuddbønn og Jesu gledelige budskap!»^{IV}

To følgesvenner av profeten Moḥammad ﷺ ble sendt til Herkules, keiseren i Romerriket, for å invitere ham til Gud. De trådte fram hos kong Jabalah ibn al-Ayham, som var fra ghassanidene. Han sendte sitt bud til dem for å snakke med dem. Men de to følgesvennene nektet og sa at de var blitt sendt til kongen, og derfor skulle de kun snakke med ham. Da kongen fikk høre om det, ba han dem komme til ham. Han spurte hva de ville. Den ene følgesvennen – Hishām ibn al-‘Āṣ ﷺ – samtalte med ham og inviterte ham til islam. Kong Jabalah hadde på seg svarte klær. Følgesvennen spurte ham hvorfor han gikk med det. Han fortalte at inntil han hadde klart å drive dem alle ut derfra, ville han gå med det. Følgesvennene opplyste ham om det deres profet ﷺ hadde profetert, at de en dag skulle erobre hele Levanten. Kongen sa at de som skal erobre det riket, er de som faster om dagen og bryter den ved solnedgang. Da de opplyste ham at det er jo deres faster han beskriver, ble hans ansikt formørket. Han ba dem reise seg, og sendte med et sendebud som skulle følge dem til keiseren.

Da de kom fram til keiseren, så de ham sitte på tronen. Han var omkranset av prester og vismenn. Han spurte dem hva de var kommet

^I Koranen 61:6.

^{II} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā’*, 2:432.

^{III} Koranen 7:157.

^{IV} Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Hanbal: Ḥadīth Abī Omāmah al-Bāhili aṣ-Ṣodayyi ibn ‘Ajlān ibn ‘Amr*, 36:595#22261.

for, og de opplyste ham. Han spurte om deres tidebønn og faster. De fortalte ham. Han ba dem reise seg og tok dem med til et annet rom. Der ble de værende som gjester i tre dager. Da kom keiseren med en boks av gull som hadde små rom med dører. Så tok han fram et bilde og spurte dem om de kjente til den personen. De svarte: «Nei!» Han opplyste dem at det er profeten Adam ﷺ. Etter det viste han dem et bilde av profeten Noah ﷺ. Deretter viste han dem et bilde av profeten Abraham ﷺ. Men så tok han fram et skinnende hvitt bilde og spurte dem: «Kjenner dere til ham?» De sa: «Ja! Det er Moḥammad, Guds sendebud!» Og så gråt de. Han stod, men så satte han seg og sa: «Er det virkelig Hans Helliget?» De sa: «Ja! Sannelig, det er Hans Hellighet! Det er som om vi ser Hans Hellighet!» Han fortalte dem at det egentlig var det siste bildet, men han hastet med å vise dem, for å teste dem.

Etter det viste han dem flere bilder av mange andre profeter. Da de spurte ham hvor han hadde fått alle disse bildene fra, fortalte han dem at profeten Adam ﷺ fikk dem tildelt av Gud. Disse bildene ble oppbevart i profeten Adams ﷺ skattkammer helt til profeten Daniel ﷺ fikk dem. Keiseren sa: «Ved Gud! Sannelig, det ville ha gledet mitt indre å gå fra mitt herredømme helt til jeg dør, og om jeg kunne være en slave som ikke gir opp sitt herredømme.» Etter det sendte han profetens ﷺ følgesvenner hjem med gaver.¹ Men han overga seg ikke til Gud til tross for at han visste om sannheten.

Noen vers fra Bibelen blir også brukt som argumenter av de muslimske lærde.

I Bibelen finner vi et kjærlighetsdikt, kjent under navnet «Høysangen», eller «Sangenens sang» når vi oversetter den hebraiske tittelen. Mange kan stille seg undrende til at et kjærlighetsdikt skal være en del av en bok åpenbart av Gud. De kristne lærde erklærer skriften som en guddommelig åpenbaring og viser til følgende ord i den: «Hver bok i Skriften er innblåst av Gud og nyttig til opplæring,

¹ Aḥmad ibn al-Ḥosayn al-Bayhaqī, *Dalā'il an-nobowwah* (Beirut: Dār al-kotob al-'ilmīyah, 1988), 1:386–390.

Hāfiz Ibn Kathīr gjenga denne beretningen i sin velkjente koranfortolkning. Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Qor'ān al-aẓīm*, 3:483–486.

tilrettevisning, veiledning og oppdragelse i rettferd, ...»^I Disse ordene innebærer fire grunnprinsipper med tanke på skriftens ord:

- a) Nyttig til opplæring: Det den sier, må innebære en religiøs lære.
- b) Tilrettevisning: Den må vise en rett vei ved å formane en og få en til å avstå fra syndige handlinger.
- c) Veiledning: Den veileder en gjennom livets faser ved å skille mellom rett og galt.
- d) Oppdragelse i rettferd: Den samler de tre førstnevnte punktene og fostrer en til å bli rettskaffen.

Ser vi nå på Høysangen og forsøker å finne disse fire grunnprinsippene i den, vil vi faktisk ikke gjøre det. Den lærer oss ikke en religiøs lære. Vi får ingen religiøs formaning gjennom den. Vi blir ikke veiledet med tanke på hva som er rett og galt. Den oppdrar oss ikke til å bli rettskaffen.

Den er en kjærlighetserklæring sunget av profeten Salomo til én kvinne, og hun svarer med å uttrykke sine følelser. Dette gjør det veldig vanskelig å forstå hvorfor en slik tale i det hele tatt har funnet sted i Bibelen, hvis vi forholder oss til de fire grunnprinsippene som er satt av Paulus. Den eneste måten denne Høysangen kan forsvares på, er hvis det blir ansett som en allegori – en tale som har en annen skjult betydning enn den som blir framsagt. De fleste fortolkerne mener at Høysangen er en allegorisk framstilling. Det vil si at det er et skjult og dypere budskap bak hele diktet. Jødiske fortolkere tolker det som Guds kjærlighet til Israels barn, mens de kristne fortolkerne tolker det som profeten Jesu kjærlighet til kirken eller de troende.^{II}

Når selv bibelens fortolkere anser Høysangen som en allegorisk framstilling, blir man nødt til å innse at et kjærlighetsdikt til en kvinne ikke hører hjemme i en skrift. Med dette for øyet sitter man med to valg: Enten er Paulus' erklæring om Bibelen feil, eller så er Høysangen en allegori.

Det mest omstridte verset er som dette: «Ganen smaker søtt, alt ved ham gir glede.

Slik er min kjæreste, slik er min elskede, dere Jerusalems

^I 2 Tim 3,16.

^{II} Thomas L. Constable, «Notes on Song of Solomon 2016 Edition,» side 2, <http://www.soniclight.com/constable/notes/pdf/song.pdf> (opp søkt 20.2.16).

døtre.»^I I den hebraiske teksten står ordet *machmadiyah* skrevet. Ordet har betydningene herlig, yndig, derfor blir det ansett som fornøyelse eller glede, noe man oppnår ved kjærlighet og hengivenhet. Av den grunn blir det tolket som: den elskede, begjær, bedårende, en behagelig eller dyrebar ting. I alle fall forekommer dette ordet flere steder i Bibelen.^{II} Ordet har blitt benyttet med sine forskjellige betydninger i ulike kontekster.

Å argumentere for at ordet alene er navnet til vår profet ﷺ, blir både urettferdig og ulogisk siden det også blir anvendt med andre betydninger i skriften. Derfor kan ikke det rettferdiggjøre argumentet om at det er Hans Hellighets ﷺ navn som nevnes.

Vi finner andre vers i Bibelen som kan tydes som mer tydelige forutsigelser. Det står skrevet i Bibelen: «Se, Min tjener, som Jeg støtter, Min utvalgte, i ham har Jeg Min glede. Jeg har lagt Min Ånd på ham, han skal føre retten ut til folkeslagene.»^{III} Videre blir det opplyst at den Guds tjener skal med troskap føre retten ut, og fjerne kyster venter på den loven.^{IV} Historien bevitner at det ikke har vært en eneste profet etter profeten Jesaja ﷺ hvis lov har spredd seg eller blitt etablert unntatt profeten Moḥammads ﷺ.

«La ørkenen og dens byer heve sine stemmer, og la Kedars landsbyer fryde!»^V Kedar var sønnen til profeten Ismael ﷺ, og han kommer i ættetavlen til vår profet ﷺ. Kedar og hans sønner var bosatt i Arabia. Hans etterkommere var kjent ved hans navn.

«De som bor i Sela, skal juble, de skal rope fra fjelltoppene.»^{VI} De kristne fortolkerne mener at det er Sela (Petra) i Jordan som omtales, men noen muslimer mener at det er fjellet Sela' i Medina. Det var derfor jødiske stammer hadde bosatt seg i Yathrib, da de visste at det skulle komme en siste Guds profet ﷺ til denne byen.

«Jeg har formet deg og gjort deg til en pakt for folket, til et lys for folkeslagene.»^{VII} Profetien gjelder en profet som skal være en

^I Høys 5,16.

^{II} Hos 9,6, 9,16; Esek 24,16, 24,21, 24,25; 2 Krøn 36,19; Høys 5,16; 1 Kong 20,6; Klag 1,10, 1,11, 2,4; Jes 64,11; Joel 3,5.

^{III} Jes 42,1.

^{IV} Jes 42,3–4.

^V Jes 42,11.

^{VI} Jes 42,11.

^{VII} Jes 42,6.

rettleder for hele menneskeheten og ikke bare for jøder / Israels barn. Ifølge Bibelen kan den ikke gjelde profeten Jesus ﷺ, for der står det skrevet: «Jeg er ikke sendt til andre enn de bortkomne sauene i Israels hus.»^I På den andre siden opplyser Koranen oss når Gud taler til profeten Moḥammad ﷺ: «Vi har ikke sendt deg som noe annet enn en gledens budbringer og advarer for hele menneskeheten ...»^{II}

Profetien fortsetter: «Jeg fører de blinde på en vei de ikke kjenner, på stier de ikke kjenner, leder Jeg dem.»^{III} Det er tydelig at det med blinde menes et folk som ikke har rettledningen hos seg og heller ikke et sendebud som rettleder dem. Etter tiden til profeten Ismael ﷺ kom det ikke noen profet til araberne i Hijaz før Hans Hellighet ﷺ kom til dem. Koranen sier: «Tvert imot, den er sannheten fra Herren din, for at du skal advare et folk som det ikke har kommet noen advarer til før deg, slik at de må få fatt i rettledningen.»^{IV}

Profetien kan ikke gjelde profeten Jesus ﷺ, for Israels barn hadde fått tilsendt flere tusen profeter. Profetien gjør det også klart for oss at det folket som skulle motta Guds utvalgte ﷺ, skulle være flergudsdyrkere, og vi vet at majoriteten blant profeten Moḥammads ﷺ folk var flergudsdyrkere selv om det også fantes noen få engudsdyrkere. Når det gjelder jødene (Israels barn), ble de ansett som monoteister til tross for at de drepte profeter og brøt Guds lov.

En annen profeti som anses som en del av det gledelige budskapet, er følgende vers: «Jeg vil la det stå fram en profet som deg for dem fra deres brødre^V. Jeg vil legge mine ord i hans munn, og han skal forkynne for dem alt det Jeg pålegger ham.»^{VI}

Ordet «brødrene» er blitt brukt, og ikke «barn». Profeten Jesus ﷺ var fra Israels barn, og ikke brødre. En profet som stammer fra

^I Matt 15,24.

^{II} Koranen 34:28.

^{III} Jes 42,16.

^{IV} Koranen 32:3.

^V I den norske 2011-utgaven av Bibelen står det «landsmenn», men det hebraiske ordet er blitt tolket og oversatt som «brødre» av mange oversettere og fortolkere, se: English Standard Version, King James Bible, Holman Christian Standard Bible, JPS Tanakh 1917, Jubilee Bible 2000, King James 2000 Bible, American King James Version, American Standard Version, English Revised Version, World English Bible, Young's Literal Translation.

^{VI} 5 Mos 18,18.

profeten Ismael ﷺ, passer derimot denne beskrivelsen bedre, da profeten Ismaels ﷺ avkom blir ansett som israelittenes brødre. «En profet som deg» sier oss at det vil være en profet lik profeten Moses ﷺ. Man trenger ikke å fordype seg grundig i disse ordene for å forstå at profeten Jesus ﷺ ikke var lik ham. Profetene Moḥammad ﷺ og Moses ﷺ hadde flere likheter. De hadde begge en far og en mor, og begge ble født som oss vanlige. Begge etablerte loven de ble tildelt av Herren. Begge utvandret fra sitt hjemland til et annet, men kom tilbake og fullførte sine oppgaver.

Ordene ble lagt i Hans Høyhets ﷺ munn: «Sannelig, det påligger Oss å samle den og la den bli resitert.»^I Gud opplyser at det er Hans ansvar å samle den i profetens ﷺ hjerte og la Hans Hellighets ﷺ tunge resitere den.

I Bibelen oppdager vi også ord som skal ha blitt sagt av profeten Jesus ﷺ. Disse ordene profeterer en annen profets komme. Det står i Bibelen: «Dersom dere elsker meg, holder dere mine bud. Og jeg vil be min Far, og han skal gi dere en annen talsmann, som skal være hos dere for alltid: sannhetens ånd, ...»^{II} Før det argumenteres videre, er det viktig å forstå at disse ordene ikke kan handle om en guddommelig ånd. Bibelen sier: «Men når sannhetens ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten. For han skal ikke tale ut fra seg selv, men si det han hører, og gjøre kjent for dere det som skal komme. Han skal herliggjøre meg, ...»^{III} Det første vi må konsentrere oss om, er at han fortsatt skal komme, altså er han ikke blant dem. Når vi snakker om den hellige ånd, var den allerede der før og under profeten Jesu ﷺ liv, ifølge Bibelen. For den sier: «Hun (Elisabet) ble fylt av den hellige ånd ...»^{IV}, «Sakarias ble fylt av den hellige ånd.»^V og «... helt fra mors liv skal han være fylt av den hellige ånd.»^{VI} Alle disse tre versene klargjør at den hellige ånden var der før profeten Jesus ﷺ ble født. Det står også skrevet i Bibelen: «Fylt av den hellige ånd vendte Jesus

^I Koranen 75:17.

^{II} Joh 14,15–17.

^{III} Joh 16,13–14.

^{IV} Luk 1,41.

^V Luk 1,67.

^{VI} Luk 1,15.

tilbake fra Jordan.»^I Det beviser at den hellige ånden også var til stede under profeten Jesu ✝ liv.

Hvis vi ser litt på versene, ser vi at det første kravet til kjærlighet til Jesus er å holde skriftens bud. Det viktigste budet – det første budet – er uheldigvis det som aller først blir kastet bak ryggen. Før vi ser på ordet «talsmann», er det viktig å få med seg «en annen». Det vil ikke si den som allerede er der, men en annen som fremdeles skal komme. «Talsmannen», hvis tro og lære skal være hos menneskene for alltid. Den talsmannen skal være sannhetens ånd, og hans oppgave skal være å rettlede menneskene til sannheten. For den talsmannen skal ikke tale fra seg selv.^{II} Den talsmannen skal profetere framtiden og endetiden og forherlige profeten Jesus ✝ ved å renvaske hans navn for beskyldninger om å ha del i guddommen.

Det ultimate spørsmålet er som følger: Hvis denne talsmannen er den hellige ånden, hvorfor fullbyrder den ikke sin oppgave allerede på den tiden, for den var jo der?

Et vers i Bibelen sier: «... men talsmannen, den hellige ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, ...»^{III} Dette er det eneste verset som tydelig sier at det er den hellige ånden som er talsmannen. Spørsmålet forblir: «Hvorfor skal den bli sendt hvis den allerede er der?» Verset motsier de andre versene. Det hevdes også at ordet «hellige» er lagt til i senere tid, og at det opprinnelig stod: «talsmannen, ånden ...» Men det sistnevnte argumentet kan ikke anses som sterkt ifølge et nøytralt standpunkt.

Pronomenet «han» blir gjentatt gang på gang med hensyn til talsmannen,^{IV} noe som gir et inntrykk av at det må være et menneske, og ikke den såkalte hellige ånden, som anses som en del av guddommen.

Vi er ikke avhengige av å bruke Bibelen som argument for «det gledelige budskapet» profetert av profeten Jesus ✝. Hvis man setter

^I Luk 4,1.

^{II} «... og heller ikke taler han av egen lyst, hans ord er kun det som blir åpenbart for ham.» Koranen 53:3–4.

^{III} Joh 14,26.

^{IV} Joh 16,4–15.

andre argumenter til side og kun ser på evangeliet etter Barnabas – Josef, en levitt fra Kypros,^I finner vi profeten Moḥammads ﷺ navn direkte nevnt femten ganger.^{II} Det var faktisk Barnabas som talte på vegne av Paulus og fikk disiplene til å godta ham.^{III} Men vi vet at dette evangeliet ikke er ansett som autentisk eller genuint ifølge den kristne lærde, enda de anerkjenner Barnabas som en sann troende kristen.

For vår del er de islamske kildene mer enn tilstrekkelige for oss, slik som Herren selv sier: «Gud er mer enn nok som vitne – Moḥammad er Guds sendebud!»^{IV}

Profeten Jesus ﷺ løftes opp

Profeten Jesus ﷺ pleide å be til Gud om å forlenge hans levealder, slik at han kunne spre Guds ord og fullføre invitasjonen, og flere og flere skulle tre inn i Guds utvalgte levemåte. Han hadde tolv disipler: Simon (kjent som Peter), Jakob, sønn av Sebedeus, Johannes, sønn av Sebedeus og bror av Jakob, Andreas, Filip, Bartolomeus, Matteus, Tomas, Jakob, sønn av Alfeus, Judas Taddeus, Simon Kananeos og Judas Iskariot.^V

De jødiske skriftlærde følte at de mistet mer og mer makt for hver dag som gikk, da profeten Jesus ﷺ fikk flere og flere tilhengere på grunn av sine mirakler og sin godhet. De hadde ingen tid å miste, noe måtte gjøres, og det måtte skje fort. De begynte å smi hemmelige renker om å drepe ham, men Gud utarbeidet en hemmelig plan for å redde profeten Jesus ﷺ. Gud er den beste til å knekke hemmelige planer.^{VI}

Da profeten Jesus ﷺ merket deres vantro og onde hensikter, sa han: «Hvem er mine hjelpere for Guds sak?» Hans oppriktige disipler sa: «Vi er Guds hjelpere! Vi har antatt troen på Gud, og vær du vitne på at vi i sannhet har overgitt oss til Gud. Vår Herre! Vi har antatt troen på den skriften som Du har åpenbart, og vi følger dette sendebudet, skriv derfor oss opp blant dem som bærer

^I Apg 4,36.

^{II} Evangeliet etter Barnabas, kapitlene 39, 41, 44, 54, 55, 97, 112, 136, 163 og 220.

^{III} Apg 9,27–28.

^{IV} Koranen 48:28–29.

^V Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:452.

^{VI} Koranen 3:54.

vitnesbyrdet.»^I Dette var deres troskapsed til sin profet, de lovet og sverget på å være ham trofaste. De skulle gjøre alt de maktet for å spre Guds ord i verden.

Gud sa: «Å, Jesus! Jeg kommer til å fullføre din tid på jorden for denne gangen. Jeg skal til å løfte deg opp til Meg og berge deg fra de vantro og gjøre dem som følger deg, opphøyd over de vantro til oppstandelsens dag. Deretter skal dere alle vende tilbake til Meg, og Jeg vil dømme mellom dere om det dere pleide å strides om.»^{II}

Den dagen profeten Jesus ﷺ ble løftet opp til himmelen, var han med sine tolv disipler i et hus. Det dryppet vann fra hans hode. Han sa: «Sannelig, blant dere er den som vil fornekte meg tolv ganger etter å ha antatt troen på meg! Hvem av dere er den som skal bli gitt mitt utseende og så bli drept i mitt sted, og han vil være med meg i paradiset?» En ung mann blant dem stod opp og trådte fram. Men profeten Jesus ﷺ sa til ham: «Sitt!» Han gjentok spørsmålet for dem, den samme unge mannen stilte seg opp og sa: «Jeg!» Profeten Jesus ﷺ sa: «Du er den!» Han fikk profeten Jesu ﷺ utseende, og profeten Jesus ﷺ ble løftet opp gjennom et takvindu. Det var Judas Iskariot som fikk hans utseende og ble fanget av jødene. Profeten Jesus ﷺ utvalgte Simon (Peter) som den øverste disippelen til å overta ansvaret etter ham.

Etter det kom jødene inn i huset og tok ham som fikk hans utseende og korsfestet ham. De satte til og med en tornekrone på hans hode for å latterliggjøre ham. Så ble hans tilhengere delt opp i tre grupper. Den ene sa: «Gud var blant oss så lenge Han ville, deretter steg Han opp til himmelen.» Disse var jakobittene.

Den andre gruppen sa: «Guds sønn var blant oss så lenge han ville, deretter løftet Gud ham til Seg.» Disse var dem nestorianerne bygget sin lære på.

Den tredje gruppen sa: «Guds tjener og sendebud var blant oss så lenge Gud ville, deretter løftet Gud ham opp til seg.» Disse var de som overga seg til Gud og var sanne troende. Men de to andre gruppene som viste vantro rett etter at han ble løftet opp til himmelen,

^I Koranen 3:52–53.

^{II} Koranen 3:55.

begynte å drepe dem som var sanne i troen. Slik forsvant profeten Jesu ﷺ sanne lære helt til profeten Moḥammad ﷺ kom.^I

Gud sier at de påstår: «Vi har drept Guds sendebud, Messias, Jesus, sønn av Maria!» enda de ikke drepte ham og heller ikke korsfestet ham, men det virket som samme utseende for dem. Sannelig, de som er uenige om ham, de er i sannhet i tvil om ham. De har ingen kunnskap, men følger kun antakelser. De har visselig ikke drept Jesus! Tvert imot, Gud løftet ham opp til Seg. Gud er allmektig, allvis.^{II}

Når han nedstiger fra himmelen og kommer tilbake, vil det være et tegn på tidens ende.^{III}

Profeten Jesu ﷺ utseende

Profeten Moḥammad ﷺ sa at Hans Nåde ﷻ møtte profeten Jesu ﷺ oppstigningsnatten:

«Jeg så Jesus. Han var middels høy og hadde ansiktet hans hadde et rødt skjær, som om han hadde kommet ut av badet.»^{IV}

«Jesu ansikt hadde et rødt skjær, håret hans var bølgete og hans bryst var bredt.»^V

En gang opplyste Hans Hellighet ﷻ folket om antikrist: «Sannelig, Gud er ikke enøyd! Men sannelig, den falske Messias er blind på det høyre øyet som om øyet hans skulle være en drue som buler ut. Det ble vist meg i drømmen: Ved Ka‘bah var det en lysebrun mann som var den vakreste man kan se blant lysebrune menn. Håret hans hang ned mellom skuldrene hans og var bølgete. Det dryppet vann fra hans hode, og han hadde lagt sine hender på skuldrene til to menn mens han sirkulerte rundt Ka‘bah. Jeg spurte: 'Hvem er dette?' De svarte: 'Dette er Messias, sønn av Maria!' Etter det så jeg en mann bak ham som hadde veldig krøllete hår og var blind på det høyre øyet. Av dem jeg har sett, lignet han mest på Ibn Qaṭan. Han hadde lagt sine

^I Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:450–453.

^{II} Koranen 4:157–158.

^{III} Koranen 43:61.

^{IV} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaul Allāh: «Waḏkor fī al-kitāb Maryam iżintabaḏat min ahlihā»*, 4:166#3437.

^V Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaul Allāh: «Waḏkor fī al-kitāb Maryam iżintabaḏat min ahlihā»*, 4:166#3438.

hender på skuldrene til en mann mens han sirkulerte rundt Ka‘bah. Jeg spurte: 'Hvem er denne?' De svarte: 'Den falske Messias!'^I

Profeten Jesus ﷺ så en mann stjele. Han spurte: «Stjal du?» Han svarte: «Aldri i livet, ved Gud, Han som alene er Gud!» Profeten Jesus ﷺ sa: «Jeg tror på Gud, og jeg forsverger mine øyne!»^{II} Denne hendelsen vitner om en ren natur. For da han sverget ved Gud, tenkte han at ingen lyver ved å sverge på Gud til tross for at han hadde bevitnet hele hendelsen med sine egne øyne. Han godtok hans unnskyldning og trakk seg fra det han så.^{III}

Profeten Moḥammad ﷺ sa: «Jeg står Marias sønn nærmere enn alle mennesker.^{IV} Alle profetene er brødre på farssiden. Det er ingen profet mellom meg og ham.»^V

Profeten Moḥammad ﷺ sa: «Alle profetene er brødre på farssiden! Deres levemåte er én, enda deres mødre er forskjellige! Jeg står Jesus, sønn av Maria, nærmest av alle mennesker, for det fantes ikke en profet mellom meg og ham. Sannelig, han skal nedstige! Når dere ser ham, gjenkjenn ham! Sannelig, han er en middels høy mann, hudfargen hans er hvit og rød (lysebrun), han har en velbygd kropp. Det vil være som om det drypper fra hans hode, enda det ikke vil være vått. Han vil ha på seg to lysegule plagg. Han skal ødelegge korset og drepe svinet og avskaffe beskyttelsesskatt^{VI}. Han vil sette alle andre religioner ut av kraft helt til alle religioner på hans tid vil dø ut unntatt islam (monoteismen). Gud vil tilintetgjøre den falske Messias, den

^I Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaul Allāh: «Wažkor fī al-kitāb Maryam iżintabažat min ahlihā»*, 4:166#3440.

^{II} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaul Allāh: «Wažkor fī al-kitāb Maryam iżintabažat min ahlihā»*, 4:167#3444.

^{III} Ibn Kathīr, *Qaṣaṣ al-anbiyā'*, 2:464.

^{IV} For det var profeten Jesus ﷺ som ga det gledelige budskap om Hans Hellighets komme etter ham. Deres tidsperioder stod hverandre nære. Da det ikke var en eneste profet mellom dem, kan det anses som om deres tidsperiode var en og den samme.

^V Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb qaul Allāh: «Wažkor fī al-kitāb Maryam iżintabažat min ahlihā»*, 4:167#3442.

^{VI} Jizyah (الجزية): Dette er en skatt som skal bli betalt av en ikke-muslim i et muslimsk land. Gjennom denne skatten blir den muslimske staten pliktig til å beskytte skattebetaleren, og han blir fritatt fra å avtjene verneplikten og betale det pålagte bidraget (*zakāh*).

store løgneren. Etter det vil en så stor fred bre seg over jorden at en kamel vil beite ved siden av løver, og tigre og kuer og ulver og geiter vil være ved siden av hverandre. Små barn og unge gutter vil leke med slanger, ingen vil skade hverandre. Han vil bli så lenge Gud vil at han skal bli. Etter det vil han dø, og de som har overgitt seg til Gud, vil forrette hans begravelsesbønn og begrave ham.»^I

Han kommer til å leve førti år på jorden når han vender tilbake.^{II}

Antikrist – den falske Messias

I Det gamle testamente finner vi noen tegn på en konge som vil komme og sette seg opp mot Gud og krige mot Guds folk. Tider og lover vil bli endret av ham. Han vil herske i en bestemt tid.^{III} Hans ondskap avsløres: Han skal ved list overta makten, og det står tydelig at han vil fare med løgn og svik. Han vil herje og plyndre og myrde.^{IV} Han vil herske som han vil, og erklære seg høyere enn selv Gud. Han vil fare med løgn om Gud, og han vil ha hell og lykke med seg så lenge Gud lar det passere. For det som er bundet til å skje, må skje.^V

De kristne lærde mener at denne profetien til profeten Daniel ﷺ har en oppfyllelse som er dobbel – en tidlig kommende tid og en senere kommende tid. Når det gjelder den tidlige kommende tiden, er det konsensus om at det var kong Antiokos 4 Epifanes (regjerte i Palestina 175–165 f.Kr.). Men ifølge Det nye testamente taler profeten Jesus ﷺ også om en framtidig hendelse: «Når dere ser at det motbydelige som ødelegger, ...»^{VI} Ordene sier tydelig at det også er som skal finne sted i en tid etter talerens tid.

Bibelen nevner et ugudelig vesen som den kaller «den lovløse». Han vil stå mot Gud og påstå at han er over alle maktene. Han kommer til å utrope seg selv til gud.^{VII} Profeten Jesus ﷺ kommer

^I Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad Abī Horayrah raḍiyallāho ‘anh*, 15:398#9632.

^{II} Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad Abī Horayrah raḍiyallāho ‘anh*, 15:154#9270.

^{III} Dan 7,25.

^{IV} Dan 11,21–35.

^V Dan 11,36.

^{VI} Matt 24,15.

^{VII} 2 Tess 2,4.

til å utrydde ham med pusten^I fra sin munn. Den lovløse vil vise store mirakler og undere og falske tegn gjennom Satans kraft. Han vil la de villfarne synke enda mer ned i fortapelsen med å friste dem med all slags urett. De vil la seg friste, for de elsker ikke sannheten.^{II}

Et dyr omtales i Bibelen, som vil bli fulgt av all verden. Det vil bli tilbødt og bli ansett som allmektig. Det vil ytre spottende ord mot Herren, og dets makt skal vare i førtito måneder. Det vil overmanne Guds folk.^{III} De kristne lærde mener at førtito måneder er i samsvar med ett tusen to hundre og nitti dager.^{IV} Denne tolkningen viser at i kristne troen eksisterer konseptet om en antikrists komme. Hans herredømme vil vare i omtrent tre og et halvt år hvis vi tolker Bibelen med Bibelen. Tittelen «antikrist» er i alle fall nevnt fire ganger i Bibelen.^V

Det snakkes også om et dyr til som vil tjene det første dyret og få folk til å tilbe det. Det vil få alle som ikke tilber dyret, til å bli drept. Alle vil bli tvunget til å ha et merke på hånden eller pannen, og ingen transaksjon vil være mulig uten dette merket som vil tilsvare dyrets navn, og tallet vil være 666.^{VI}

Hans komme er også profetert i den islamske troen. Profeten ﷺ vår opplyste at enhver profet som har blitt sendt til menneskene, advarte sin nasjon mot den enøyde store løgneren, og det vil stå «vantro» mellom øynene hans.^{VII} Det blinde øyet vil dekkes av et lag av tykk hud, og det som står mellom øynene hans, vil enhver troende makte å lese, om den skulle være skriftkyndig eller analfabet.^{VIII}

Det beviser at denne prøvelsen og det djevleskapet som menneskene skal bli utsatt for ved dette vesenet, alltid har vært et tema i den sanne, monoteistiske troen.

^I Kanskje stammer dette utsagnet fra: «... og drepe de urettferdige med pusten fra sine lepper.» Jes 11,4.

^{II} 2 Tess 2,8–10.

^{III} Åp 13,3–8.

^{IV} Dan 12,11.

^V 1 Joh 2,18, 1 Joh 2,22, 1 Joh 4,3 og 2 Joh 1,7.

^{VI} Åp 13,11–18.

^{VII} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb ḏikr ad-Dajjāl*, 9:60#7131.

^{VIII} Moslim ibn al-Hajjāj an-Nisābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb ḏikr ad-Dajjāl wa ṣifatihi wa mā ma'aho* (Beirut: Dār ihyā' at-torāth al-'arabī), 4:2249#2934.

Hans komme er erklært som et av de ti store tegnene på timen. For denne timen vil ikke stå før ti tegn er blitt observert: røyken, den falske Messias, dyret, solens oppgang i vest, profeten Jesu ﷺ nedstigning, Gog og Magog, tre jordskred: ett i øst, ett i vest og ett på Den arabiske halvøy, og den siste vil være en ild som vil brenne opp fra Jemen og jage folk til deres samlingssted.^I Det finnes også mange andre tegn som vil overskride alle grenser, slik som: drap, hor, rusmisbruk, bedrageri, løgn, og beduiner som vil konkurrere med hverandre i å bygge de høyeste og flotteste bygningene.

Det vil komme en tid da folk vil forene seg under en mann som vil være som et hoftebein på et ribbein. Deretter vil den lille mørke prøvelsen komme som ikke vil la en eneste en fra dette samfunnet være uten å klappe til den. Når det blir sagt: «Den er over!», vil den bli forlenget. Under den vil en mann være troende om morgenen og bli vantro om kvelden. Det vil føre til at folket vil bli delt opp i to leirer. En troende leir, der intet hykleri vil finnes. En hyklersk leir, der ingen tro vil finnes. Når det skjer, vent da på den falske på den dagen eller dagen etter.^{II}

Jerusalem vil være blomstrende når Medina vil ligge i ruiner. Medina vil ligge i ruiner når den store krigen bryter ut. Den store krigen vil bryte ut når Istanbul vil bli erobret. Istanbul vil bli erobret når den falske trår fram.^{III}

Profeten ﷺ sa: «Hvis han kommer fram mens jeg er blant dere, skal jeg kjempe mot ham på vegne av dere. Men hvis han kommer mens jeg ikke er blant dere, må en mann kjempe mot ham på vegne av seg selv, og Gud skal vokte enhver muslim på vegne av meg. Han kommer til å være en ung mann med krøllete hår, og øyet hans buler ut. Jeg sammenligner ham med ‘Abd-ol-‘Ozzā ibn Qaṭan. Den av dere som opplever ham, bør resitere begynnelsen av kapittelet al-Kahf over ham.

Han skal komme fram på en vei mellom Levanten og Irak. Han skal anstifte ufred til høyre og venstre. Å, Guds tjenere, hold dere

^I An-Nīsābūrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb fī al-āyāt al-latī takōn qabl as-sā‘ah*, 4:2225#2901.

^{II} Solaymān ibn al-Ash‘ath as-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwōd: Bāb zikr al-ḥitān wa dalā‘ilihā* (Beirut: Al-maktabah al-‘aṣriyyah), 4:94#4242.

^{III} As-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwōd: Bāb fī amārāt al-malāḥim*, 4:110#4294.

stø!» Følgesvennene spurte: «Kjære Guds sendebud! Hvor lenge skal han være på jorden?» Hans Hellighet svarte: «I førti dager. En dag vil være som et år, og en dag som en måned, og en dag som en uke, og resten av dagene i hans tid vil være som dagene ellers er.»

Følgesvennene spurte: «Kjære Guds sendebud! Den dagen som skal være som et år, vil det være nok for oss å forrette en dags tidebønner i løpet av den?» Hans Hellighet svarte: «Nei, dere må beregne antallet i samme grad som den.» Følgesvennene spurte: «Kjære Guds sendebud! Hva vil hans hastighet være på jorden?» Hans Nåde svarte: «Som en sky drevet av vinden. Han vil komme til folket og invitere dem, og de vil tro på ham og svare på hans kall. Han kommer da til å befale himmelen, og den vil la det regne, og befale jorden, og den vil la det gro vekster. Deres beiteflokk vil komme tilbake til dem om kvelden, og deres pukke vil være høy og juret fylt med melk og flankene brede.

Deretter kommer han til et annet folk og inviterer dem, men de vil fornekte hans ord. Han vil gå bort fra dem. De vil bli rammet av tørke, det vil ikke være noe som helst igjen av deres rikdom. Han vil da gå forbi det som ligger i ruiner, og si til det: 'Få fram dine skatter!' Dens skatter vil følge etter ham som en bisverm. Etter det vil han kalle på en mann full av ungdom. Han vil slå ham med sitt sverd og dele ham opp i to. Han vil plassere de to delene med den avstanden mellom som det er mellom en bueskytter og blinken. Deretter vil han kalle på ham, og han vil komme mens ansiktet hans vil glitre og han vil være leende.

Mens han driver på med dette, vil Gud sende Messias, sønn av Maria. Han vil nedstige ved den hvite minareten i det østlige Damaskus, kledd i to lysegule plagg, med hendene plassert på vingene til to engler. Når han senker hodet, vil det falle dråper, og når han vil hever hodet, vil det spres ut kuler som perler av det. Ingen vantro person vil kunne lukte hans pust uten å dø. Hans pust vil rekke så langt som han vil kunne se.

Han vil da lete etter ham helt til han finner ham ved porten til Lod, og der vil han drepe ham. Etter det vil et folk som Gud har beskyttet mot ham, komme til Jesus, sønn av Maria. Han vil stryke over deres ansikt og fortelle dem om deres rang i paradiset. Mens han gjør det, vil Gud åpenbare for Jesus: 'Sannelig, Jeg har brakt fram

slike tjenere for Meg som ingen vil klare å kjempe imot. Bring disse Mine tjenere i sikkerhet til fjellet Tōr.'

Da vil Gud sende Gog og Magog, de vil strømme ned fra alle bakker. De første av dem vil gå forbi fjorden i Tiberias og drikke det som er i den. Da de siste av dem går forbi den, sier de: 'En gang var det vann her!' Jesus og hans følgesvenner vil bli omringet der^I helt til et oksehode vil være mer dyrebart enn hundre gullmynter for en av dem – nå på deres tid. Guds profet, Jesus og hans følgesvenner vil be. Gud vil sende over dem insekter som vil angripe fiendenes nakke. Om morgenen vil de være døde som døden til en enkelt person. Guds profet, Jesus og hans følgesvenner vil komme ned på bakken. De vil ikke finne et eneste sted, ikke på en håndsbredd engang, uten at det vil være fylt av deres forråtnede fett og stank. Guds profet, Jesus og hans følgesvenner vil be til Gud. Gud vil sende til dem fugler med nakke som baktriakameler. De vil bære dem med seg og kaste dem der Gud vil. Etter det vil Gud sende regn som vil regne over alle hus av leire og telt av kamelhår. Det vil vaske jorden helt til den vil bli som et speil. Deretter vil det bli sagt til jorden: 'La din frukt gro og send tilbake dine velsignelser.' På den dagen vil en hel gruppe spise av et granateple og sitte i skyggen av dets skall. Det vil bli lagt velsignelser i melk helt til en kamelhoppes melk vil være tilstrekkelig for en hel samling. Melken fra én ku vil være tilstrekkelig for en hel stamme. Én geits melk vil være tilstrekkelig for en liten stamme. Mens det foregår, vil Gud sende en ren vind som vil gripe dem under armhulene og ta enhver troendes og muslims sjel. Bare de ondsinnede vil være igjen, som vil begå hor som esler begår hor, og det er over dem dommens time vil stå.»^{II}

Den falske Messias vil bli fulgt av sytti tusen jøder fra Isfahan, som vil bære sjal.^{III}

Det vil ikke være et eneste land som den falske Messias ikke vil tre inn i unntatt Mekka og Medina. Det vil ikke være en eneste passasje av passasjene uten at det vil være engler over den, som vokter den i rader. Den falske Messias vil lande på et ufruktbart sted som ligger ved Medina. Medina vil ryste tre ganger. Enhver vantro og

^I Fjellet Tōr.

^{II} An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb zikr ad-Dajjāl wa ṣifatihi wa mā ma'aho*, 4:2250#2937.

^{III} An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb fī baqiyyah min aḥādīth ad-Dajjāl*, 4:2266#2944.

hykler vil gå ut av den til ham.^I

Han vil bringe med seg det som ligner paradiset og helvetes ild. Det han vil si følgende om: «Sannelig, det er paradiset», vil være helvetes ild.^{II} Hans helvetes ild vil egentlig være paradiset, og hans paradiset vil egentlig være helvetes ild.^{III}

Det vil ikke eksistere en eneste skapning som vil være verre enn den falske Messias fra profeten Adams ﷺ tilblivelse til dommens time skal stå.^{IV}

Profeten ﷺ søkte alltid Guds vern mot den falske Messias.^V

Jeg konkluderer denne historien med følgende vers: «Dette er Jesus, sønn av Maria! Dette er sannhetsord, som de tviler på.»^{VI}

^I An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb fī khorōj ad-Dajjāl wa mokthihi fī al-ard*, 4:2265#2943.

^{II} An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb zikr ad-Dajjāl wa ṣifatihī wa mā ma'aho*, 4:2250#2936.

^{III} Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb fitnah ad-Dajjāl wa khorōj 'Īsā ibn Maryam wa khorōj Ya'jōj wa Ma'jōj*, 2:1353#4071.

^{IV} An-Nīsābōrī, *Ṣaḥīḥ Moslim: Bāb fī baqiyyah min aḥādīth ad-Dajjāl*, 4:2266#2946.

^V Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb ad-do'ā' qabl as-salām*, 1:166#832.

^{VI} Koranen 19:34.

Ord- og navneliste

«Fred være med dem (عليهم).»

«Fred være med ham (عليه).»

«Fred være med henne (عليها).»

«Guds velsignelser og fred være med ham (عليه).»

«Måtte Gud være tilfreds med ham (عليه).»

Abel: هَابِيل – Hæbīl.

Abraham: إِبْرَاهِيم – Ibrāhīm.

‘Ād (عاد – uttales ‘ĀEd): En gammel arabisk stamme som levde etter profeten Noahs (عليه) tid.

Adam: آدَم – Ādæm.

Ahab: أَحَاب – Āhæb.

Al-Hijr (الْحِجْر – uttales ĀEl-Hijr): Dette er det området (steinområdet) der folket Thamōd var bosatt. Det ligger mellom Levanten og Hijaz-området. Hijaz-området er en fjellkjede i det vestlige Saudi-Arabia, langs kysten av Rødehavet, og strekker seg fra sør i Saudi-Arabia til nord. Området omfatter muslimenes to helligste byer – Mekka og Medina.

Āmīn (آمين – uttales āmīn): Gud, la det skje. Et avslutningsord etter bønn. Amen på norsk.

Amram: عِمْرَان – Imrān.

Anna: حَنَّة بِنْت فَاقُودًا – Hænnæh bint Fæqōzæ.

Antikrist: الْمَسِيحُ الدَّجَال – æl-Mæsīh æd-Dæjjæ (Den falske Messias).

Arken (سَفِينَةُ نُوح – sæfinæh Nōh): Skipet som profeten Noah (عليه) ble befalt å bygge for å berge seg og de troende under syndfloden.

Aron: هَارُون – Hæron.

Ar-Rayyān ibn al-Walīd: الرَّيَّانُ بْنُ الْوَالِدِ – ĀEr-Rayyæn ibn æl-Wælīd.

Āsiyah (آسِيَّة – uttales ĀSiyæh): Faraovens troende hustru.

At-Tih (التيه – uttales *Æt-tih*): Høyland i byen Nekhel på Sinaihalvøya. Dette stedet er også ansett som «Labyrinten», for det var her Israels barn vandret og vandret i førti år.

Baalbek (بعلبك – *Bæ'læbækk*): En by i Øst-Libanon.

Betlehem: بيت لحم – Bæyt læhm.

Betuel: بتوئيل – Bætwæyīl / ثبوائيل – Thæbwæ'īl.

Bileam, sønn av Beor: بلعم بن باعور – Bæl'æm ibn Bæ'ōr.

Bilha: بلها – Bilhæ.

Bilqīs (بلقيس): Ifølge den kristne historien het hun Makeda og var fra Etiopia.

Borāq (براق): Et hvitt dyr, høyere enn et esel, men lavere enn et muldyr. Det har lange ører, hover og to vinger, og ett skritt er til dit dyrets syn når.

Daniel: دانيال – Dænyæł.

David: داود – Dæwōd.

De fem rettskafne: ود – Wædd, سواع – Sowæ', يعوث – Yæghōth, يعوق – Yæ'ōq og نسر – Næsr.

De tolv disiplene: 1) Simon (سمعان – Sim'æm), kjent som Peter (بطرس – Boṭros), 2) Jakob, sønn av Sebedeus (يعقوب بن زبدي – Yæ'qōb ibn Zabdī), 3) Johannes (ifølge Bibelen på arabisk: يوحنا – Yōhænnæ, og ifølge islamsk tradisjon: يحنس – Yæhnæs), sønn av Sebedues og bror av Jakob, 4) Andreas (أندراوس – Ændrāwos), 5) Filip (فيلبس – Fīlobbos), 6) Bartolomeus (ifølge Bibelen på arabisk: برثولمأوس – Barthōlæmæwos), og ifølge islamsk tradisjon: أبرثلما – Æbrathælmæ), 7) Matteus (متي – Mættæ), 8) Tomas (ifølge Bibelen på arabisk: ثوما –

Tōmæ) og ifølge islamsk tradisjon: تُومَاس – Tōmæs), 9) Jakob, sønn av Alfeus (يَعْقُوبُ بْنُ حَلْفَى – Yæ‘qōb ibn Hælfæ), 10) Judas Taddeus (لَبَّابُوسُ الْمَلَقَبُ تَدَّائُوسُ – Læbbæwos som ble kalt Tæddæwos), 11) Simon Kananeos (ifølge Bibelen på arabisk: سَمْعَانَ الْقَانَوِي – Sim‘æn al-Qānæwī) og ifølge islamsk tradisjon: قَنَانِيَا – Qanæniyæ) og 12) Judas Iskariot (ifølge Bibelen på arabisk: يَهُودَا الْإِسْحَرِيُوطِي – Yæhōzæ al-Iskharyōṭī) og ifølge islamsk tradisjon: يُوَدَسُ كَرْيَايُوطَا – Yōdæs Kæryæyōṭā).

Den svarte steinen (الْحَجَرُ الْأَسْوَدُ – æl-Hæjær al-æswæd): En hellig stein som er innmurt i Ka‘bahs hjørne.

Dina: دِينَا – Dīnæ.

Eber: هُود – Hōd.

Efraim: أَفْرَائِيم – Æfrāyim.

Eli: عِيلَى – ‘Īlæ.

Elias: إِيْلْيَاس – Ilyæs.

Elisabet: Både Īshā‘ (إِشَاع) og Ælyæšābæt (الْيَصَابَات) er nevnt på arabisk.

Elisja: أَلْيَسَع – Æl-Yæsæ‘.

Engelen Gabriel (جِبْرِيْل – Jibrīl): Den øverste engelen, som er en av de fire erkeenglene.

Engelen Mikael (مِيكَائِيل – Mīkā‘īl): En av de fire erkeenglene. Hans oppgave er å bringe vind og stormer.

Engelen Rafael (إِسْرَافِيل – Isrāfil): En av de fire erkeenglene. Hans oppgave er å blåse i dommedagsbasunen.

Esau: عِيصَوُ – ‘Īsau.

Esekiel, sønn av Busi (حزقييل بن بودى – **Hizqīl ibn Bōzā**): Han er også kjent som Żol-Kifl (ذو الكفل).

Esra: عَزْرَى – ‘Ozeyr.

Eva: حَوَاء – Hæwwæ’.

Eykah (الأيكة – uttales *æykæh*): Byen Midjan ble kalt dette, for den var svært grønn, fylt med fyldige trær som stod tett i tett, og var prydet med mange hager.

Forskjellen på en profet (نبي – *nəbī*) **og et sendebud** (رَسُول – *rasōl*):

Egentlig er en profet og et sendebud det samme. For alle sendebud må være en profet også, men alle profeter er ikke et sendebud. Et sendebud er den profeten som har fått en ny lov fra Gud. Men den loven er som regel bygget opp på mye av det samme som det tidligere sendebudet kom med. Hovedbudskapet til alle profeter og sendebud er å tilbe og tjene Gud den Ene og den Sanne.

Gal-Ed: جَلْعَاد – Jæl’æd.

Gog og Magog: يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ – Yæ’jōj wæ Mæ’jōj.

Goliat: جَالُوت – Jælōt.

Gud: Allāh (الله) er Guds personlige egennavn, det er det hovednavnet Han presenterer Seg selv med i Koranen.

Hagar: هَاجَرَ – Hæjær.

Haman: هَامَانَ – Hæmæn.

Hārān (هَارَانَ – uttales **Hārān**): Profeten Abrahams ﷺ bror.

Hārōt (هَارُوت – uttales **Hārōt**) **og Mārōt** (مَارُوت – uttales **Mārōt**):

To engler som ble sendt som en prøvelse.

Harran: En oldtidsby i Nord-Mesopotamia, ligger nå i dagens Tyrkia.

Helligdommens hus: بَيْتُ الْمُقَدِّسِ – Bæyt-ol-mæqdis.

Henok (Enok/Hanok): Khanōkh (خُنُوكْ), men mer kjent som Idrīs (إِدْرِيس) på arabisk.

Isak: إِسْحَاق – Ishāq.

Ismael: إِسْمَاعِيل – Ismā‘īl.

Israel: إِسْرَائِيل – Isrā’īl.

Israels barn: بَنُو إِسْرَائِيل – Bænō Isrā’īl.

Jakob: يَعْقُوب – Yæ‘qōb.

Jeremia: أَرْمِيَا – Ærmiyā.

Jesabel: أَزْبِيل – Æzbīl.

Jesaja, sønn av Amos: شَعِيَا بنْ أَمْصِيَا – Shi‘yā ibn Æmṣiyā.

Jesus: عِيسَى – ‘Īsā.

Jetro: شُعَيْب – Sho‘æyb.

Jinn (جن): Usynlige vesener av ild, skrives også *dsjinn* på norsk.

Joakim, sønn av Mathan: عمران بن ماثان – ‘Imrān ibn Mæthān.

Job: أَيُّوب – Æyyōb.

Johannes døperen: يَحْيَى – Yæhyā.

Jokebed: يُوْحَابِد – Yōkhābid.

Jonas, sønn av Amittai: يُونُسُ بنْ مَتَّى – Yōnos ibn Mættā.

Josva, sønn av Nun: يُوْشَعُ بنْ نُون – Yōshæ‘ ibn Nōn.

Ka‘bah (كَعْبَة – uttales *Kæ‘bæh*): Islams største helligdom i moskeen al-Ḥarām (المسجد الحرام), som ligger i byen Mekka. Den er en firkantet bygning dekt av et svart klede med innvevd gullskrift, og det er en hellig stein innmurt i den. Ka‘bah betyr et høyt sted med høy rang som er respektert og har innflytelse.

Kain: قَائِل – Qābīl.

Kaleb, sønn av Jefunne: كَالِبُ بْنُ يَفْنَةَ – Kælib ibn Yæfnæh.

Kanaan: كَنْعَانَ – Kæn‘ǣn. Et gammelt ord for en region som omfatter dagens Libanon og Palestina (Israel). Den vestlige kysten av Jordan og deler av Syria og nordre Egypt blir også inkludert i dette området. Kanaanittene regnes som etterkommerne av Kanaan, profeten Noahs عليه السلام sønnesønn.

Khāḍir (الْخَضِرُ): Han ble kalt Khāḍir fordi han en gang satt på en hvit pels, som begynte å ryste bak ham og ble grønn. Det sies også at han kunne sitte på et ufruktbart sted som plutselig kunne blomstre ved at han satt eller tilba Gud der.

Kjempen Og: عَوْج – ‘Æuj.

Knele med ansiktet ned: السَّجْدَةَ – æs-sæjdæh. Dette er en knelende stilling, der den troende legger sin edleste kroppsdel (hodet) i bakken, for å vise Gud at han er hans tjener. Stillingen innebærer at begge håndflatene, pannen, nesene, knærne og tærne er nær bakken.

Kong Nebukadnesar 2: På arabisk er han omtalt som Bokht Næṣṣar (بُحْت نَصَّر/بختنصر).

Korah: قَارُونَ – Qārōn.

Laban: لَابَانَ – Læbǣn.

Lea: لِيَا – Læyǣ.

Levanten (الشَّام – Æsh-Shǣm): Dette riket omfattet Syria, Palestina (Israel), Libanon, Jordan, deler av sør i Tyrkia og vest i Irak.

Lot: لُوط – Lōṭ.

Lønnetre: En gruppe løvtre i såpebærfamilien.

Manasse: مَنَشَا – Mǣnshǣ.

Manna (الْمَنَّان – æl-mǣnn): Stammer fra hebraisk og betyr «gave».

Føde som Israels barn ved et under fikk i ørkenen fra Gud. Det sies at det var usyret flatbrød.

Maqām Ibrāhīm (مَقَامُ إِبْرَاهِيمَ – uttalles *Mæqām Ibrāhīm*): Det stedet der profeten Abraham ﷺ stod på steinen og ba en skuddbønn etter oppbyggingen av det hellige huset Ka‘bah.

Marduk: Mærdōkh (مَرْدُوخ) på arabisk. Folket fra Babylon anså ham som sin skytsgud.

Maria: مَرْيَم – Mæryæm.

Midjan: مَدْيَن – Mædyæn.

Mirjam: مَرْيَم – Mæryæm.

Moharram (المَحْرَم – æl-Mohærram): En hellig måned i den islamske kalenderen. Den tiende i denne måneden er en spesiell dato med hensyn til mange spesielle hendelser, både gode og vonde.

Moses: مُوسَى – Mōsæ.

Nāḥōr (نَاحُور – uttales *Næḥōr*): Profeten Abrahams ﷺ bror.

Nanna: Kjent som Sīn (سِين) på arabisk.

Nimrod (نِمْرُود – *Nimrōd*): En mektig konge fra profeten Abrahams ﷺ tid. Han rådde over Babylon, og herreveldet hans strakte seg over mange land. Det sies at han hersket i omtrent 400 år.

Ninive: نَيْنَوَى – Nīnæwæ. I dag er dette navnet på provinsen byen Mosul ligger i, og ruinene av den historiske oldtidsbyen finnes fortsatt på østsiden av elven Tigris.

Noah: نُوح – Nōḥ.

Obadja: عُوبَدْيَا – ‘Öbædyæ.

Paktens ark / Paktkisten: تَابُوتَ الْعَهْدِ – Tæbōt æl-‘æhd.

Papyrus: En gammel form av papir lagd av papyrusplantens marg.

Pinhas (فِيْنَحَاص – *Finḥæṣ*): Barnebarnet til profeten Aron ﷺ.

Poppel: Mellomstore og store løvtrær som vokser i mange land som ligger nord for ekvator.

Potifar: قَطْفِير – Qatfir. Han er kun nevnt med tittelen «Æl-‘Æzīz (العَزِيز) – stormann» i Koranen.

Profeten Daniels venner: Hananja (حَنَانِيَا – Hænæniyæ), Asarja (عَزَارِيَا – ‘Æzæriyæ) og Misjael (مِيشَائِيل – Mīshæ’īl).

Rakel: رَاحِيل – Rāhīl.

Rebekka: رِفْقَا – Rifqā.

Saba: سَبَأ – Sæbæ’, en by i dagens Jemen.

Sakarias: زَكَرِيَّا – Zækæriyyæ.

Salmene: زَبُور – Zæbōr.

Salomo: سُلَيْمَانَ – Solæymæn.

Samuel: شَمُوِيل – Shæmwīl.

Sara: سَارَا – Særah.

Satan: الشَّيْطَان – Æsh-Shæytān.

Saul: طَالُوت – Tālōt.

Sem, Ham og Jafet: سَام – Sæm, حَام – Hæm og يَافِث – Yæfith.

Silpa: زِلْفَا – Zilfæ.

Sippora: صَفُورَا – Šafōrah.

Skuddbønn (دُعَاء – do‘æ’): Be om noe fra Gud.

Sodoma: سَدُوم – Sædōm. Sodoma og Gomorra (عَمُورَا – ‘Æmōrah) var to oldtidsbyer som lå i nærheten av Dødehavet.

Syndfloden (طُوفَانُ نُوحٍ – Tōfæn Nōḥ): Storflommen som rammet menneskene på grunn av syndene deres på profeten Noahs (نُوحٍ) tid.

Sønnene til profeten Jakob: Ruben (رُوبِيل – Rōbīl), Simon (شَمْعُون – Shæm‘ōn), Levi (لَاوِي – Læwī), Juda (يَهُودَا – Yæhōzā), Dan (دَان –

Dǣn), Naftali (نَيْفَتَالِي – Næyfætǣlī) Gad (جَاد – Jǣd), Asjer (أَشِير – Æshīr), Jissakar (أَيْسَاخِر – Æysǣkhar), Sebulon (زَابِلُون – Zǣbilōn), Josef (يُوسُف – Yōsof) og Benjamin (بِنْيَامِينَ – Binyǣmīn).

Tarah: تَارَح – Tærah.

Thamōd (ثَمُود – uttales **Thæmōd**): Thamōd var en kjent stamme som ble oppkalt etter sin forfar, som var en av profeten Noahs (نُوح) etterkommere.

Toraen: التَّورَاة – Æt-Tæurāh.

Vaktel (السَّلْوَى – æs-sælwæ): En liten hønsefugl.

Vennene til profeten Job (عَلِيْقَان): Elifas (أَلِيْقَان – Ælīqan), Bildad (بِلْدَاد – Yǣlæd) og Sofar (صَافِر – Şāfir).

Zamzam (زَمْزَم – uttales **zæmzæm**): Et helbredende og velsignet kildevann med utspring under den hellige moskeen i Mekka.

Zamzam-brønnen har eksistert i ca. fire tusen til fem tusen år. Brønnens store mirakel er at den ikke har gått tom for vann, enda det hvert år kommer flere millioner mennesker og drikker fra den og flere millioner mennesker tar med seg Zamzam-vann hjem til andre land. Brønnen har aldri blitt rensset for bakterier eller fått noen annen form for behandling. Men vannet er fortsatt rent og hellig. Zamzam-vannet slukker både tørst og hunger.

Det er svært rikt på kalsium, magnesium og fluorid:

- a) Kalsium er viktig for å bygge opp og vedlikeholde et sterkt skjelett og sterke tenner. Kalsium er også nødvendig for overføring av nerveimpulser, slik at musklene skal trekke seg sammen, og for at blodet skal levre seg (koagulere) ved skader. Kalsium er det mineralet det finnes mest av i menneskekroppen, ca. 1 kg. hos en voksen kvinne og ca. 1,2 kg. hos en voksen mann.
- b) Magnesium er nødvendig for bendanning og energiomsetning, nervesystemet og muskelarbeid, enzymfunksjoner, aktivering

av DNA, produksjon av proteiner, og det hjelper å holde celler levende.

c) Fluorid er viktig for tennene og skjelettet.

Zolaykhā (زَيْخَا): Det sies at hun egentlig het Rā'īl (رَاعِيل), og Zolaykhā var hennes kallenavn, som betyr «den strålende».

Żol-Qa'dah og Żol-Hijjah (ذو القعدة og ذو الحجة – uttales *żol-Qa'dæh* og *żol-Hijæh*): Den ellevte og tolvte måneden i den islamske kalenderen.

Å knele med ansiktet ned i respekt (السُّجُودُ التَّكْرِيمِي): Det vil si at Gud beordret englene å gjøre dette for å vise profeten Adam ﷺ respekt. Det var ikke for å tilbe ham, og dette var tillatt i gamle dager, men profeten Moḥammad ﷺ forbød denne formen også, slik at det ikke skulle oppstå misforståelser om hvem man tilber.

Litteraturliste

- Al-Baghawī, Al-Ḥosayn ibn Mas‘ūd. *Ma ‘ālim at-tanzīl fī tafsīr al-Qor’ān*. 5 bd. Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 2000.
- Al-Bayhaqī, Aḥmad ibn al-Ḥosayn. *Dalā’il an-nobowwah*. 7 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1988.
- Al-Beyḍāwī, ‘Abdullāh ibn ‘Omar ibn Moḥammad. *Anwār at-tanzīl wa asrār at-ta’wīl*. 5 bd. Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1997.
- Al-Bokhārī, Moḥammad ibn Ismā‘īl. *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*. 9 bd. Beirut: Dār ṭauq an-najāh, 2001.
- Al-Iṣfahānī, Al-Ḥosayn ibn Moḥammad ar-Rāghib. *Al-Mofradāt fī gharīb al-Qor’ān*. Beirut: Dār al-qalam, 1991.
- Al-Manṣōrpōrī, Moḥammad Soleymān. *Raḥmah lil-‘ālamīn*. Riyadh: Dār as-salām lin-nashr wat-tauzī’.
- Al-Maḏharī, Moḥammad Thanā’-ollāh. *At-tafsīr al-Maḏharī*. 10 bd. Karachi: Maktabah rashīdiyyah, 1991.
- Al-Qazwīnī, Moḥammad ibn Yazīd. *Sonan Ibn Mājah*. 2 bd. Kairo: Dār iḥyā al-kotob al-‘arabiyyah.
- Al-Qorṭobī, Moḥammad ibn Aḥmad. *Al-Jāmi’ li aḥkām al-Qor’ān*. 20 bd. 2. utg. Kairo: Dār al-kotob al-miṣriyyah, 1964.
- An-Nasā’ī, Aḥmad ibn Sho‘ayb. *As-sonan aṣ-ṣoghrā*. 8 bd. 2. utg. Aleppo: Maktab al-maṭbō‘āt al-islāmiyyah, 1986.
- An-Nīsābōrī, Al-Ḥākim Moḥammad ibn ‘Abdillāh. *Al-Mostadrak ‘ala-ṣ-ṣaḥīḥayn*. 4 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1990.

- An-Nīsābōrī, Moslim ibn al-Ḥajjāj. *Ṣaḥīḥ Moslim*. 5 bd. Beirut: Dār iḥyā' at-torāth al-'arabī.
- Ar-Rāzī, Aḥmad ibn Fāris. *Mo'jam maqāyīs al-loghah*. 6 bd. Beirut: Dār al-fikr, 1979.
- Ar-Rāzī, Moḥammad ibn 'Omar. *At-Taḥfīr al-kabīr*. 32 bd. 3. utg. Beirut: Dār iḥyā' at-torāth al-'arabī, 1999.
- Ash-Shaybānī, Aḥmad ibn Moḥammad ibn Ḥanbal. *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal*. 45 bd. Beirut: Mo'assasah ar-risālah, 2001.
- As-Sijistānī, Solaymān ibn al-Ash'ath. *Sonan Abī Dāwūd*. 4 bd. Beirut: Al-maktabah al-'aṣriyyah.
- Aṭ-Ṭabarānī, Soleymān ibn Aḥmad. *Al-Mo'jam al-awsaṭ*. 10 bd. Kairo: Dār al-ḥaramayn.
- Aṭ-Ṭabarī, Moḥammad ibn Jarīr. *Jāmi' al-bayān fī ta'wīl al-Qor'ān*. 24 bd. Beirut: Mo'assasah ar-risālah, 2000.
- At-Tirmizī, Moḥammad ibn 'Isā. *Shamā'il al-Moḥammadiyyah*. Beirut: Dār iḥyā' at-torāth al-'arabī.
- _____. *Sonan at-Tirmizī*. 5 bd. 2. utg. Kairo: Sharikah maktabah wa maṭba'ah Moṣṭafā al-Bābī al-Ḥalabī, 1975.
- Bible Hub. «1. ab.» www.biblehub.com,
<http://biblehub.com/hebrew/1.htm> (oppsøkt 19.2.16).
- Bible Hub. «1121. ben.» www.biblehub.com.
<http://biblehub.com/hebrew/1121.htm> (oppsøkt 19.2.16).
- Bible Hub. «430. elohim.» www.biblehub.com.
<http://biblehub.com/hebrew/430.htm> (oppsøkt 19.2.16).
- Constable, Thomas L. «Notes on Song of Solomon 2016 Edition.» side 2. <http://www.soniclight.com/constable/notes/pdf/song.pdf> (oppsøkt 20.2.16).

Litteraturliste

Ḥijāzī, Akhtar. *Qaṣaṣ al-anbiyā'*. Lahore: Ta'rif printers, 2002.

Ibn Kathīr, Ismā'īl ibn 'Omar. *Qaṣaṣ al-anbiyā'*. Kairo: Maṭba'ah dār at-ta'līf, 1968.

_____. *Tafsīr al-Qor'ān al-'azīm*. 8 bd. 2. utg. Riyadh: Dār ṭaybah lin-nashr wat-tauzī', 1999.

Ma'lōf, Louis. *Al-Monjid*. Lahore: Khazinah 'ilm o adab, 1996.

Scheifler, Michael. «On what day was Jesus born?» Michael Scheifler's Bible Light Home Page. www.biblelight.net, <http://biblelight.net/sukkoth.htm> (oppsøkt 18.2.16).

Koran-register

Koranen 2:30	17, 18	Koranen 3:55	324
Koranen 2:31–33	20	Koranen 3:59	293
Koranen 2:35	21	Koranen 4:79	300
Koranen 2:36	23	Koranen 4:157–158	325
Koranen 2:54	158	Koranen 4:171	301
Koranen 2:58	184	Koranen 5:17	293
Koranen 2:61	179	Koranen 5:20–26	177
Koranen 2:67–71	165	Koranen 5:21	176
Koranen 2:102	229	Koranen 5:75	293
Koranen 2:105, 22:75, 28:68, 42:13	76	Koranen 5:110	308
Koranen 2:127–129	71	Koranen 5:116–117	294
Koranen 2:132–133	119	Koranen 6:17	300
Koranen 2:186	300	Koranen 6:75–81	49
Koranen 2:246	208	Koranen 7:20	22
Koranen 2:248	209	Koranen 7:21	22
Koranen 2:259	263	Koranen 7:22	22
Koranen 2:260	54	Koranen 7:23	23
Koranen 3:33	277	Koranen 7:59–62	31
Koranen 3:35	277	Koranen 7:65–67	37
Koranen 3:36	277, 278	Koranen 7:70	38
Koranen 3:37	278, 279	Koranen 7:74	41
Koranen 3:38	268	Koranen 7:88	116
Koranen 3:39	268, 271	Koranen 7:89	116
Koranen 3:40	268	Koranen 7:90	116
Koranen 3:41	269	Koranen 7:120–126, 20:71–73, 26:47–51	136
Koranen 3:42–43	279	Koranen 7:127	137
Koranen 3:45–46	279	Koranen 7:128–129	137
Koranen 3:49	308	Koranen 7:138–140	152
Koranen 3:52–53	323	Koranen 7:142	153
Koranen 3:54	323	Koranen 7:149	157

Historiene om profetene

Koranen 7:157	316	Koranen 14:35–37	56, 65
Koranen 7:173	43	Koranen 14:40–41	59
Koranen 9:30	265, 294	Koranen 15:68–70	62
Koranen 10:68	297	Koranen 16:57	297
Koranen 10:83–86	136	Koranen 17:4–8	251
Koranen 10:84–85	147	Koranen 18:50	20
Koranen 10:87	147	Koranen 18:60–69	169
Koranen 10:88	140	Koranen 18:70–82	171
Koranen 11:25–26	32	Koranen 19:4–6	268
Koranen 11:27–30	33	Koranen 19:7	271
Koranen 11:36	33	Koranen 19:9	269
Koranen 11:40	34	Koranen 19:12–14	271
Koranen 11:41	35	Koranen 19:17–19	279
Koranen 11:42–43, 45–47	35	Koranen 19:20	279
Koranen 11:44	36	Koranen 19:21	279
Koranen 11:48	36	Koranen 19:22	280
Koranen 11:52–54	38	Koranen 19:23	281
Koranen 11:62	41	Koranen 19:24–26	281, 282
Koranen 11:69–73	73	Koranen 19:26	283
Koranen 11:69–76	57	Koranen 19:27–33	284
Koranen 11:77	62	Koranen 19:33	273
Koranen 11:78	62	Koranen 19:34	332
Koranen 11:79–81	63	Koranen 19:35	297
Koranen 12:3–6	83	Koranen 19:35–36	284
Koranen 12:8–10	84	Koranen 19:37	284
Koranen 12:14	84	Koranen 19:43–48	50
Koranen 12:21–22	86	Koranen 19:47–48	280
Koranen 12:43–44	90	Koranen 19:56, 21:85	29
Koranen 12:45	90	Koranen 20:70	135
Koranen 12:46–49	91	Koranen 20:90–91	154
Koranen 12:50	91	Koranen 20:98	158
Koranen 12:51–52	91	Koranen 20:115	24
Koranen 12:54	91	Koranen 20:118–119	21
Koranen 12:55–56	92	Koranen 20:120	22

Koran-register

Koranen 20:121	24	Koranen 35:24	15
Koranen 21:26	298	Koranen 37:102	57
Koranen 21:51	47	Koranen 37:152	298
Koranen 21:52–53	49	Koranen 38:34	230
Koranen 21:81, 38:36	230	Koranen 38:71–72	18
Koranen 21:89	267	Koranen 38:75–76	20
Koranen 22:26–27	58	Koranen 38:77–83, 15:32–42	20
Koranen 23:24	32	Koranen 39:4	298
Koranen 23:26	38	Koranen 39:53	300
Koranen 23:29	36	Koranen 40:26–27	137
Koranen 23:33–34	37	Koranen 40:28–29	137
Koranen 23:35–38	38	Koranen 40:29	138
Koranen 23:91	298	Koranen 40:30–35	138
Koranen 25:2	298	Koranen 40:38–44	139
Koranen 26:41–42	134	Koranen 41:30	21
Koranen 26:53–56	149	Koranen 43:51–53	139
Koranen 26:61–62	150	Koranen 43:61	325
Koranen 26:116	33	Koranen 43:81	298
Koranen 26:146–148	41	Koranen 48:28–29	323
Koranen 26:153–154	42	Koranen 53:3–4	322
Koranen 26:186–187	116	Koranen 61:6	316
Koranen 27:16	227	Koranen 71:10–12	32
Koranen 27:17	231	Koranen 71:15–16	32
Koranen 27:21	235	Koranen 71:23	32
Koranen 27:27	238	Koranen 71:26	34
Koranen 27:28	238	Koranen 75:17	321
Koranen 27:36–37	241	Koranen 85:14	300
Koranen 27:56	61		
Koranen 28:25	127		
Koranen 28:27–28	127		
Koranen 28:82	164		
Koranen 32:3	320		
Koranen 34:12	231		
Koranen 34:28	320		

Generelt register

A

Abel 24, 25
Abō Moḥammad 18
Abraham 47, 48, 49, 50, 51,
52, 53, 54, 55, 56, 57, 58,
59, 61, 65, 66, 67, 68, 69,
70, 71, 73, 89, 100, 115,
120, 166, 173, 214, 254,
289, 316, 317
Adam 17, 18, 19, 20, 21, 22,
23, 24, 25, 26, 27, 29, 31,
70, 110, 128, 209, 224, 280,
291, 293, 296, 300, 313,
315, 317, 332
Ahab 185, 186, 187, 188, 191,
192, 196
Aḥmad 172, 173, 248, 305,
316
al-Aḥqāf 37
al-Ḥijr 41
al-Marwah 56, 65, 66
Amram 120, 155, 181
antikrist 172, 305, 325, 328
Aron 120, 130, 131, 132,
135, 139, 140, 149, 150,
153, 154, 157, 159, 161,
163, 177, 179, 180, 185,
209, 210, 263, 278, 283
Āsiyah 121, 123, 140
aṣ-Ṣafā 56, 65, 66

at-Tīh 178, 180, 183
Āzar 47, 49
Azrael 18

‘Ād 37, 38, 41, 138

B

Baal-profetene 185, 187, 188
Babylon 47
Barnabas 323
Benjamin 80, 83, 92, 93, 94,
95, 96, 97, 209, 256
Betel 76, 80
Bibelen 282, 285, 286, 287,
288, 289, 290, 291, 292,
293, 295, 297, 300, 321, 327
Bileam 173, 174, 175
Bilqīs 235, 237, 238, 239,
240, 241, 242
borāq 65

D

Daniel 257, 259, 260, 317, 327
David 213, 214, 215, 216,
217, 218, 219, 220, 221,

222, 223, 224, 225, 227,
233, 235, 238, 254, 296
disiplene 292, 309, 310, 311,
312, 313, 323
Djevlene 105, 110, 154, 228,
229, 233, 301, 302, 307
dødens engel 29, 180, 224,
225, 263
dødsengelen 18

E

Eber 37, 38, 39, 115
Egypt 54, 61, 85, 86, 87, 92,
94, 95, 96, 97, 98, 99, 100,
101, 119, 120, 126, 127,
131, 133, 137, 139, 140,
143, 144, 147, 148, 149,
159, 161, 176, 177, 207,
223, 257, 302
Elias 185, 187, 188, 189, 190,
191, 192, 193, 194, 195,
196, 207, 335
Elisabet 271, 277, 280, 321
Elisja 194, 195, 196, 197, 207
Englene/englene 17, 18, 19,
20, 21, 22, 24, 27, 51, 52,
57, 62, 63, 73, 104, 106,
109, 148, 154, 155, 160,
181, 196, 204, 211, 228,
229, 285, 301
Esau 73, 74, 75, 76, 79, 80,
100, 103

Esekiel 125, 137, 197, 198,
199, 200, 207
Esra 263, 264, 265, 294
Eva 20, 21, 22, 24, 26, 27

F

faraoen 55, 119, 120, 121,
122, 123, 124, 125, 130,
131, 132, 134, 135, 136,
137, 138, 139, 140, 141,
142, 143, 144, 145, 146,
147, 148, 149, 150, 151,
152, 153, 161, 176, 177

G

Gabriel 18, 52, 61, 63, 65, 70,
99, 100, 116, 117, 118, 124,
128, 139, 151, 153, 156,
163, 164, 178, 207, 221,
223, 224, 240, 268, 279,
283, 307
Gal-Ed 78, 79
Goliat 207, 211, 212, 213, 214
gullkalven 153, 154, 158

H

Hagar 54, 55, 56, 57, 65, 66,
67, 68, 69
Hārōt og Mārōt 229
Helligdommens hus 80, 207,
208, 210, 233, 234, 243,
244, 245, 247, 251, 252,

Generelt register

254, 255, 256, 261, 267,
274, 277, 278, 279, 302, 309
Henok 29
Himmelstigen 76
Hiskia 245, 246, 247, 248
hærfuglen 235, 236, 238, 240,
243
Høysangen 318, 319

I

Iblīs 17
Isak 57, 58, 65, 67, 73, 74, 75,
76, 81, 89, 100, 103, 214,
289
Ismael 55, 56, 57, 58, 65, 66,
67, 68, 69, 70, 72, 74, 100,
166, 316, 319, 320, 321
Israel 80, 296, 300
Israels barn 24, 73, 101, 119,
120, 124, 125, 131, 132,
134, 139, 141, 142, 143,
144, 145, 146, 147, 148,
149, 150, 151, 152, 153,
154, 157, 158, 159, 160,
161, 162, 163, 164, 165,
167, 168, 169, 170, 173,
174, 175, 176, 177, 178,
179, 180, 183, 184, 185,
186, 188, 189, 192, 193,
194, 195, 196, 199, 207,
208, 209, 210, 211, 214,
215, 216, 217, 221, 222,
223, 224, 227, 228, 233,

245, 246, 248, 249, 251,
252, 254, 255, 256, 257,
260, 261, 263, 264, 265,
267, 268, 271, 272, 273,
275, 277, 280, 281, 283,
284, 292, 294, 301, 307,
308, 312, 314, 316, 318, 320

J

Jakob 73, 74, 75, 76, 77, 78,
79, 80, 81, 83, 84, 85, 89,
92, 93, 94, 96, 98, 99, 100,
103, 119, 199, 209, 213,
214, 256, 268, 280, 289, 323
Jeremia 251, 252, 254, 255,
256, 260, 262
Jerusalem 76, 80, 119, 173,
181, 207, 213, 234, 245,
247, 256, 260, 281, 289,
301, 329
Jesaja 245, 246, 247, 248, 319
Jesus 100, 103, 245, 268, 271,
273, 274, 277, 279, 281,
282, 283, 284, 285, 286,
287, 288, 289, 290, 291,
292, 293, 294, 295, 300,
301, 302, 303, 306, 307,
308, 309, 310, 311, 312,
313, 314, 315, 316, 318,
320, 321, 322, 323, 324,
325, 326, 327, 328, 330,
331, 332

Historiene om profetene

Jetro 115, 116, 117, 118, 126,
127, 128, 129
jinn/-er/-ene 17, 20, 228,
231, 233, 235, 239, 240,
241, 242, 244

Joakim 277, 280

Job 103, 104, 105, 106, 107,
108, 109, 110, 111, 112, 113

Johannes 268, 271, 272, 273,
274, 275, 276, 277, 282, 323

Jokebed 120, 121, 123, 125

Jonas 192, 201, 202, 203, 204,
205, 286

Jorhom 57, 66, 67, 69

Josef 78, 83, 84, 85, 86, 87,
88, 89, 90, 91, 92, 93, 94,
95, 96, 97, 98, 99, 100, 101,
103, 119, 138, 148, 176,
183, 256, 280, 296

Josva 150, 168, 169, 176,
177, 183, 184, 185, 207

K

Ka'bah 58, 66, 69, 70, 71,
232, 234, 325

Kain 24, 25, 26

Khadir 168, 169, 170, 171, 172

Korah 161, 162, 163, 164

kunnskapens tre 22

L

Laban 76, 77, 78, 79

Levanten 41, 65, 149, 176,
183, 185, 207, 223, 230,
235, 255, 257, 261, 301,
316, 329

Lot 47, 53, 54, 61, 62, 63,
64, 115

M

magikerne 134, 135, 136,
229, 247

manna 179, 210

Maria 267, 268, 277, 278,
279, 280, 281, 283, 284,
293, 294, 301, 302, 303,
306, 309, 311, 314, 325,
326, 330, 332

Mazdikī 186, 196

Mekka 55, 65, 67, 72, 234,
235, 303, 316, 331

Messias 279, 291, 292, 293,
294, 301, 307, 312, 325,
326, 327, 328, 330, 331, 332

Midjan 85, 115, 117, 126, 129

Mikael 18, 61

Minā 57, 67

Mohammad 18, 23, 26, 29,
71, 103, 171, 172, 181, 245,
281, 284, 300, 316, 317,
319, 320, 321, 323, 324,
325, 326

Moses 24, 101, 119, 120, 122,
123, 124, 125, 126, 127,
128, 129, 130, 131, 132,

Generelt register

- 133, 134, 135, 136, 137,
138, 139, 140, 141, 142,
143, 144, 145, 146, 147,
148, 149, 150, 151, 152,
153, 154, 155, 156, 157,
158, 159, 160, 161, 162,
163, 164, 165, 167, 168,
169, 170, 172, 173, 175,
176, 177, 178, 179, 180,
181, 183, 184, 185, 199,
209, 210, 254, 321
- N**
- Nebukadnesar 2 234, 251,
255, 256, 257, 259, 260,
261, 263, 265
- Nilen 90, 101, 121, 122,
144, 145, 149
- Nimrod 47, 52, 53
- Noah 31, 32, 33, 34, 35, 36,
115, 138, 317
- O**
- Obadja 190, 191, 192
- P**
- Paktens ark 209
- paktkisten 209, 210, 211
- paradiset 17, 18, 21, 22, 23,
24, 58, 70, 110, 138, 140,
159, 162, 172, 225, 267,
272, 273, 284, 291, 304,
311, 324, 330, 331, 332
- Paulus 290, 318, 323
- pilegrimsferden 58, 71, 235
- Potifar 86, 87, 88, 91, 92
- R**
- Rafael 61
- Rebekka 73, 75, 76
- S**
- Sakarias 267, 268, 269, 271,
272, 273, 275, 277, 278,
280, 281, 282, 304, 321
- Salomo 218, 219, 220, 224,
225, 227, 228, 229, 230,
231, 232, 233, 235, 236,
238, 239, 240, 241, 242,
243, 244, 318
- Samuel 207, 208, 209, 210,
213
- Sankerib 245, 246, 247, 252
- Sara 53, 54, 55, 57, 58,
65, 73, 120
- Satan 17, 19, 20, 21, 22,
23, 31, 44, 49, 57, 58, 68,
83, 89, 100, 103, 104, 105,
106, 110, 112, 169, 185,
187, 197, 198, 237, 248,
278, 301, 306, 312
- Saul 208, 209, 210, 211, 213,
214
- Sinaifjellet 152, 154, 157, 160
- Sodoma 61, 62, 63
- svart magi 228, 229

Historiene om profetene

Ş		Ṭ	
Şālih	41, 42, 43, 44, 45, 115	Ṭowā	129
Ṭ		U	
Ṭā'if	232	Ur	47
T		W	
Tarah	47	Wadd, Sowā', Yaghōth, Ya'ōq	
tempelrestene	51, 185	og Nasr	31, 32
Thamōd	41, 43, 44, 45, 138, 309		
toraen	77, 152, 154, 159, 160, 168, 169, 207, 209, 224, 228, 230, 242, 251, 255, 265, 271, 280, 316		
		Y	
		Yathrib	257, 319
		Z	
		Zamzam	56, 66, 70
		Zoleykhā	86, 87, 88, 91, 92

